ANDRZEJ

SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA VI

TURNUL RÂNDUNICII

ROMANUL CARE A STAT LA BAZA CELEBREI SERII
DE JOCURI VIDEO *THE WITCHER*

ARMADA

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA VI
TURNUL RÂNDUNICII

Traducere din limba poloneză de
MIHAELA FISCUTEAN

ARMADA

Prelucrare copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Roxana popescu
Tehnoredactor: Magda BITAY
Tehnoredactor ebook: Corina Rezai
Lector: Irina CERCHIA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAPKOWSKI, ANDRZEJ
Turnul rândunicii / Andrzej Sapkowski ; trad. din lb. poloneză: Mihaela Fiscutean. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2020
ISBN print: 978-606-43-0897-9
ISBN epub: 978-606-43-0957-0

I. Fiscutean, Mihaela (trad.)

821.162.1

Andrzej Sapkowski
WIEŻA JASKÓŁKI
Copyright © 1997, by Andrzej Sapkowski
Published by arrangement with Patricia Pasqualini Literary Agency.

© Armada, 2020

ARMADA este un imprint al Grupului editorial NEMIRA

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Într-o noapte întunecată ca steagul de jale, au ajuns la Dun Dâre,
Unde se adăpostea tânăra vrăjitoare.
Din toate părțile târgului au înconjurat-o
Să scape de ei n-au lăsat-o.
Într-o noapte întunecată ca steagul de jale, s-o agațe au dorit,
Dar cu niciun chip n-au izbutit.
Înainte de-a răsări palidul soare
Treizeci de trupuri zăceau pe cărare.

Cântecul cerșetorului despre măcelul năprasnic petrecut în noaptea de Saovine la Dun Dâre

– Pot să-ți ofer tot ce-ți dorești, i-a spus zâna. Avere, coroană și sceptru, faimă, viață lungă și fericită. Alege.

– Nu mă interesează nici averea, nici faima, nici puterea și nici sceptrul, i-a răspuns vrăjitorul. Vreau un cal negru ca noaptea și iute ca vântul. Vreau o spadă bine ascuțită și strălucitoare ca un mănunchi de raze de lună. Vreau să cutreier lumea noaptea pe calul meu și să înfrâng puterea Răului și a Întunericului cu spada mea strălucitoare. Asta e tot ce vreau.

– O să-ți dau un cal mai întunecat decât noaptea și mai iute decât vântul, i-a făgăduit zâna. O să-ți dau o spadă mai ascuțită și mai strălucitoare decât un mănunchi de raze de lună. Dar pretențiile tale, vrăjitorule, sunt cam mari. O să trebuiască să plătești cu vârf și îndesat.

– Cu ce? N-am nimic, chiar n-am.

– Cu sângele tău.

Flourens Delannoy, *Basme și legende*

1

Universul, după cum ştie toată lumea, urmează la fel ca viaţa o traiectorie circulară. Pe circumferinţa acestui cerc sunt trasate opt puncte magice care formează o rotaţie completă, un ciclu anual. Aceste puncte se află în perechi şi sunt dispuse diametral opus pe circumferinţa cercului: Imbaelk, germinare, şi Lammas, maturizare; Belleteyn, înflorire, şi Saovine, ofilire; solstiţiul de iarnă, numit Midinvaerne, iar cel de vară, Midaete; echinocţiul de primăvară, Birke, şi cel de toamnă, Velen. Cercul este astfel împărţit în opt părţi care corespund diviziunilor unui an în calendarul elfesc.

Oamenii care au debarcat pe ţărmurile de la gurile Jarugăi şi Pontarului au adus propriul lor calendar bazat pe lună, ce împărţea anul în douăsprezece luni şi indica ciclul anual al muncii câmpului, începând de la plantarea puieţilor până la gerul care îngheţa pământul. Cu toate acestea, chiar dacă aveau propriul calendar şi propriile anotimpuri, oamenii au acceptat cercul elfilor şi cele opt puncte marcate pe circumferinţa acestuia. Imbaelk şi Lammas, Saovine şi Belleteyn, cele două solstiţii şi cele două echinocţii din calendarul elfesc au devenit şi pentru oameni nişte zile de sărbătoare ca oricare altele, răsărind la fel de repede ca un copac singuratic în mijlocul unei pajişti.

Pentru că aceste date erau înconjurate de o aură de magie.

Într-adevăr, nu este un secret pentru nimeni, o aură cu totul specială învăluie atmosfera în zilele şi nopţile acestor sărbători. Nu surprind pe nimeni manifestările supranaturale şi fenomenele stranii care însoţesc aceste opt date, în special echinocţiile şi solstiţiile. Toată lumea s-a obişnuit de-acum cu aceste ciudăţenii, rareori mai provoacă mari senzaţii.

Dar în acel an, lucrurile au stat altfel.

În acel an, oamenii sărbătoreau echinocţiul de toamnă aşa cum obişnuiau,

cu o cină festivă în sânul familiei. Conform tradiţiei, trebuiau să fie pe masă cât mai multe roade din recolta acelui an, chiar dacă erau doar câteva din fiecare. Acesta era obiceiul. După ce au luat cina şi i-au mulţumit zeiţei Melitele pentru recolta anului, oamenii s-au dus să se odihnească. Şi atunci a început calvarul.

Chiar înainte de miezul nopţii s-a stârnit o furtună înspăimântătoare, vântul bătea ca nebunul, făcând copacii să se îndoaie până la pământ; printre scrâşnetele căpriorilor, scârţâiturile obloanelor şi trosnetele copacilor aproape smulşi din pământ răzbeau urlete, răcnete şi gemete infernale. Până şi norii care alergau pe cer luau forme extravagante: în mare parte erau siluete de cai şi unicorni în galop. După aproape o oră, furtuna a încetat brusc şi, în liniştea care s-a aşternut abrupt, noaptea a fost animată de trilurile şi fâlfâirile de aripi ale sutelor de caprimulgi, acele păsări misterioase care, potrivit credinţei populare, se adună în jurul muribunzilor pentru a le cânta de jale. De data aceasta, corul de caprimulgi răsuna atât de intens, atât de puternic, încât părea că moare întreaga lume.

Caprimulgii nu mai conteneau cu cântecele lor agonice, cu trilurile lor sălbatice, norii invadau orizontul, mascând ceea ce rămăsese din lumina lunii. În acel moment, teribilul beann’shie, vestitorul morţii violente şi iminente, a început să geamă dintr-odată, iar Vânătoarea Sălbatică, un cortegiu de năluci cu orbitele în flăcări, cocoţate pe spinările unor cai scheletici, a brăzdat cerul nopţii fluturându-şi mantiile ca pe nişte stindarde zdrenţuite. Aşa cum obişnuia să facă la un anumit număr de ani, Vânătoarea Sălbatică îşi aduna recolta. Nu mai fusese atât de năprasnică de zeci de ani; numai în târgul Novigrad dispăruseră fără urmă zeci de oameni.

Când Vânătoarea a trecut şi norii s-au împrăştiat, ochii oamenilor au văzut din nou luna. Era în scădere, ca întotdeauna la momentul echinocţiului. Numai că, în acea noapte, era roşie ca sângele.

Oamenii simpli aveau multe explicaţii pentru fenomenele legate de echinocţiu, care, de altfel, variau considerabil de la o regiune la alta, conform demonologiei locale. Astrologii, druizii şi magicienii aveau şi ei interpretări, de cele mai multe ori eronate şi exagerate. Cei care reuşiseră să stabilească o

legătură între aceste fenomene şi faptele reale erau puţini, foarte puţini.

Pe Insulele Skellige, de exemplu, o mână de oameni superstiţioşi au văzut în aceste manifestări ciudate materializarea omagiului lui Tedd Deireadh, sfârşitul lumii, precedat de bătălia de la Ragh nar Roog, lupta finală dintre Lumină şi Întuneric. Aceştia au asociat furtuna violentă care în noaptea echinocţiului de toamnă a zguduit insulele cu un val puternic, împins de arcul monstruosului Naglfar de Morhögg, care ducea o armată de vrăjitori şi demoni ai haosului într-o corabie construită din unghiile cadavrelor. Oamenii mai luminaţi sau mai bine informaţi, însă, au pus nebunia cerurilor şi a mării pe seama lui Yennefer, magiciana malefică, şi a dispariţiei sale cumplite. Alţii, cel mai bine informaţi dintre toţi, vedeau în marea agitată un semn că era pe moarte cineva prin venele căruia curgea sânge din neamul regilor din Skellige şi Cintra.

De când e lumea, noaptea echinocţiului de toamnă a fost o noapte de coşmaruri, fantome şi apariţii, o noapte cu treziri bruşte şi chinuitoare, cu sufocări şi palpitaţii cauzate de frică, printre aşternuturi mototolite şi leoarcă de transpiraţie. Nici cele mai luminate capete nu au fost scutite de viziuni şi de tulburări: în Nilfgaard, în Turnurile de Aur, s-a trezit urlând însuşi împăratul, Emhyr var Emreis. În nord, în Lan Exeter, regele Esterad Thyssen a sărit brusc din pat, trezindu-şi soţia, pe regina Zuleyka. În Tretogor, Dijkstra, şeful spionilor, s-a ridicat şi a pus mâna pe pumnal, trezind-o pe nevasta ministrului de finanţe. În palatul din Montecalvo, magiciana Filippa Eilhart s-a înfăşurat în cearşaful de damasc, fără să o trezească pe soţia contelui de Noailles. S-au trezit mai mult sau mai puţin brusc şi piticanul Yarpen Zigrin din Mahakam, bătrânul vrăjitor Vesemir din cetatea de pe muntele Kaer Morhen, scribul Fabio Sachs din târgul Gors Velen, iarlul Crach an Craite de pe corabia Ringhorn. De asemenea, magiciana Fringilla Vigo s-a trezit în castelul Beauclair, preoteasa Sigrdrifa s-a trezit în templul zeiţei Freya de pe insula Hindarsfjall. Daniel Etcheverry, contele de Garramone, s-a trezit în cetatea asediată din Maribor. Zyvik, decurionul Cuirasierului Greu din fortul Ban Gleann. Negustorul Dominik Bombastus Houvenaghel din târgul Claremont. Şi mulţi, mulţi alţii.

Totuși, puțini au fost în stare să asocieze aceste fenomene stranii cu fapte concrete și reale. Și cu o anumită persoană reală. Întâmplarea a făcut ca trei dintre acești oameni să petreacă noaptea echinocțiului de toamnă sub același acoperiș. Cel al templului zeiței Melitele din Ellander.

– Cucuvele, a gemut Jarre, în timp ce contempla bezna care se revărsa peste parcul templului. Cred că sunt mii, un cârd întreg... Ele urlă pentru moartea cuiva... Pentru moartea ei... Moare...

– Nu vorbi prostii! s-a întors Triss Merigold, ridicând pumnul încleștat, părând pentru o clipă că-l va îmbrânci sau îl va lovi pe băiat în piept. Crezi în superstiții de-astea stupide? Suntem la sfârșitul lunii septembrie, păsările se strâng să migreze! E ceva complet natural.

– Moare ea...

– Nu moare nimeni! a exclamat magiciana, palidă de furie. Nimeni, pricepi? Nu mai bate câmpii!

Adeptele, trezite de alarma nocturnă, au început să curgă pe culoarul bibliotecii. Chipurile lor erau grave și palide.

– Jarre, i-a spus Triss după ce și-a recăpătat calmul, punându-și mâna pe umărul băiatului și strângându-l. Tu ești singurul bărbat din templu. Toate se uită la tine și așteaptă sprijinul tău. N-ai voie să-ți fie frică, n-ai dreptul să intri în panică. Stăpânește-te! Nu ne dezamăgi.

Jarre a inspirat adânc, în timp ce a încercat din răsputeri să-și calmeze tremurul mâinilor și al buzelor.

– Nu mi-e frică... a șoptit el, evitând privirea magicienei. Nu mă tem deloc, sunt îngrijorat! Pentru ea. Am văzut-o în vis...

– Și eu am visat-o. Triss și-a strâns buzele. Am avut același vis, tu, Nenneke și cu mine. Dar nu suflăm nicio vorbă despre asta.

– Sânge pe fața ei... Atâta sânge...

– Te-am rugat să taci. Vine Nenneke.

Înalta preoteasă s-a apropiat de ei. Avea un chip obosit. La întrebarea tăcută a lui Triss, a dat din cap. Văzând că Jarre dă să vorbească, i-a spus:

– Nimic, din păcate. Când Vânătoarea Sălbatică a zburat deasupra

templului, s-au trezit aproape toate, dar niciuna n-a avut nicio viziune. Nici măcar la fel de nebuloasă ca ale noastre. Du-te la culcare, băiete, n-ai niciun rost aici! Fetelor, în dormitor, vă rog!

Și-a frecat fața și ochii cu mâinile.

– Ah, echinocțiul! Noaptea blestemată... Du-te la culcare, Triss. Nu putem face nimic.

– Neputința asta mă înnebunește, a mărturisit magiciana, încleștându-și pumnii. Numai la gândul că suferă nu știu pe unde, că sângerează, că e amenințată de un... La naiba, dacă mă duce capul ce să fac!

Nenneke, înalta preoteasă a templului lui Melitele, s-a întors.

– Ai încercat să te rogi?

Spre miazăzi, departe, pe celălalt versant al munților Amell, în provincia Ebbing, în inima unei țări pe nume Pereplut, în mlaștinile imense, formate la confluența râurilor Yelda, Leta și Arete, la vreo opt sute de mile în zbor de cioară de la târgul Ellander și de la templul lui Melitele, bătrânul pustnic Vysogota a fost trezit în zori dintr-odată de un coșmar. Când s-a dezmeticit, Vysogota nu și-a putut aminti cu niciun chip ce visase, însă o neliniște bizară îl împiedica să adoarmă din nou.

– Brrr, e frig, e frig, repeta pustnicul, urmând o potecă printre tufișuri.

Următoarea capcană era goală. Nici măcar o ondatră. Ziua de vânătoare se dovedise lipsită de noroc. În timp ce mormăia un blestem și se smârcâia, Vysogota curăța mâlul și ferigile care îi acopereau capcana.

– E ger, brr, hu-ha, ger cumplit, ce mai la deal, la vale! a repetat el în timp ce se îndrepta spre mlaștină. Și totuși, abia suntem în septembrie! N-au trecut decât patru zile de la echinocțiu! De când sunt eu pe lumea asta, n-am avut parte de un asemenea ger în anotimpul ăsta. Și a trecut mult timp de când am venit eu pe lume!

Următoarea capcană, penultima deja, era goală. Lui Vysogota nu-i mai ardea nici să blesteme.

– La ce să te-aștepți? bodogănea el mergând. Clima este tot mai rece de la

un an la altul. Și acum se pare că efectele răcirii se vor accelera ca o avalanșă. Ah! Elfii o anticipaseră de mult, dar cine să dea crezare predicțiilor lor?

Deasupra capului bătrânului se auzea fâlfâit de aripi și se strecurau rapid siluete întunecate. Negura care trena peste mlaștini era străpunsă brusc de trilurile sacadate și sălbatice ale cucuvelelor, de bătăile rapide ale aripilor lor. Vysogota nu a acordat nicio atenție păsărilor. Nu era superstițios, iar cucuvelele se adunau întotdeauna ciopor deasupra mlaștinilor, mai ales în zori; atât de aproape zburau, încât te înspăimânta ideea că s-ar putea ciocni de capul cuiva. Ei bine, poate că nu au fost întotdeauna atât de numeroase ca în acea dimineață, poate că nu au zburat într-un mod atât de demonic... Dar, până la urmă, natura jongla cu trucuri amuzante în ultima vreme: fenomene bizare se succedau, unul mai bizar decât altul.

Pustnicul scotea din apă ultima capcană, goală, când a auzit fornăitul unui cal. Cântecul cucuvelelor a încetat ca la comandă.

Mlaștinile Pereplutului erau presărate cu insule mai înalte, uscate, acoperite cu mesteacăn negru, arin, corn, sânger, plopi și sălcii. Majoritatea acestor insule erau înconjurate de hățișuri, încât era absolut imposibil ca un cal sau chiar un călăreț care nu știa calea să ajungă la ele. Un alt fornăit s-a auzit. La fel ca primul, venea dinspre una dintre insule.

Curiozitatea a biruit prudența.

Vysogota nu știa prea multe despre cai și rasele lor, dar era un estet, știa să recunoască și să aprecieze frumusețea. Iar calul, de un negru strălucitor ca antracitul, care stătea în fața mestecenilor, era de o frumusețe rară. Era chintesența celei mai pure frumuseți. Atât de frumos, încât părea ireal.

Dar era cât se poate de real și de bine priponit: frâiele și capul îi erau încurcate în ramurile roșietice ale sângerului. Când Vysogota s-a apropiat de el, calul și-a ciulit urechile și a tropăit de s-a cutremurat pământul; și-a clătinat capul grațios și s-a întors. Acum a putut observa că era o iapă. Și a mai văzut ceva. Ceva care i-a făcut inima să bată puternic. Un val de adrenalină l-a copleșit și l-a sugrumat, ca o pereche de ciuperci invizibile.

În spatele calului, într-o scobitură superficială, era un cadavru.

Vysogota și-a aruncat desaga. Primul gând care i-a venit în minte a fost să

se întoarcă și să fugă, dar, rușinat, s-a apropiat. S-a apropiat precaut, căci iapa neagră continua să tropăie; și-a lăsat în jos urechile, și-a dezvelit dinții deasupra zăbalei, așteptând momentul oportun să-l muște pe pustnic sau să-i dea o copită.

Cadavrul era al unui adolescent. Zăcea cu fața în jos, avea o mână lipită de corp, cealaltă era răsucită în lateral, cu degetele înfipte în pământ. Era îmbrăcat cu o jachetă din piele de căprioară și pantaloni strâmți, din piele; purta cizme elfești, cu catarame, care îi ajungeau până la genunchi.

Vysogota s-a aplecat și, în acel moment, cadavrul a scos un geamăt. Iapa a nechezat prelung, lovind pământul cu copitele.

Pustnicul a îngenuncheat și l-a întors cu precauție pe rănit. Instinctiv, el și-a întors capul și a șuierat văzând masca oribilă de murdărie și sânge coagulat care-i acoperea chipul tânărului. Vysogota a îndepărtat cu delicatețe mușchiul, frunzele și nisipul de pe buzele băloase ale tânărului și a încercat să-i desprindă de pe obraz șuvițele de păr lipite cu sânge. Rănitul a gemut surd, s-a încordat și s-a zguduit. Vysogota i-a îndepărtat părul de pe față.

– O fată! a exclamat el cu voce tare, nevenindu-i să creadă ce avea în fața ochilor. Este o fată!

Dacă în acea zi, după lăsarea nopții, cineva ar fi izbutit să se strecoare până la coliba cu acoperișul năpădit de mușchi, pierdută între mlaștini; dacă ar fi privit printr-una dintre crăpăturile obloanelor, ar fi văzut în odaia slab luminată de lumânări o adolescentă cu capul înfășurat în bandaje groase, înțepenită ca un cadavru pe o laviță căptușită cu piei. Lângă ea, ar fi văzut un bătrân cu fruntea încrețită, cu o barbă sură, ascuțită și cu părul alb, lung, revărsat peste umeri, în ciuda cheliei din vârful capului. Ar fi putut să-l vadă pe bătrânel aprinzând încă o lumânare de seu, punând o clepsidră pe masă, ascuțind o pană și aplecându-se peste o foaie de pergament. L-ar fi văzut grijuliu, în plină reflecție, vorbind cu el însuși, fără să-și ia ochii de la fata care zăcea pe laviță.

Dar era imposibil. Nimeni nu-i putea vedea. Coliba pustnicului Vysogota era bine ascunsă în mijlocul mlaștinilor, într-o pustietate veșnic cufundată în pâclă, unde nimeni nu îndrăznea să se aventureze.

– Să consemnăm următoarele. Vysogota şi-a înmuiat pana în tuş. Au trecut trei ore după procedură. Diagnostic: *vulnus incisivum*, rană cauzată cu multă forţă de o unealtă neidentificată, aparent cu o margine ascuţită, cu siguranţă cu o lamă curbată. Situată în partea stângă a feţei, începe în regiunea infraorbitală, continuă de-a lungul obrazului, ajungând în regiunea parotidiană şi la muşchiul maseter. Partea cea mai profundă a rănii, ce ajunge până la periost în faţă, este cea de sub orbită, la nivel osului zigomatic. Timpul scurs între momentul rănirii şi prima intervenţie: zece ore.

Pana a scârţâit pe pergament, însă doar vreme de câteva secunde. Şi câteva linii. Vysogota nu a considerat demn să noteze tot ceea ce îşi spunea.

– Revenind la examinarea rănii, a reluat bătrânul după o clipă cu privirea aţintită la lumina strălucitoare a lumânării pâlpâitoare de seu, să notăm următoarele. Nu am tăiat marginile crestăturii, m-am limitat să continui cu ablaţia unor lambouri neirigate în mod natural. Am curăţat rănile cu tinctură de scoarţă de salcie. Am înlăturat toate impurităţile şi corpurile străine. Am cusut cu fir de cânepă. Nu aveam niciun alt fir disponibil; aşadar să scriem şi asta. Am aplicat o compresă cu arnică de munte pe rană înainte de a o înfăşura cu muselină, formând un bandaj.

Un şoarece a traversat camera. Vysogota i-a aruncat o bucată mică de pâine. Fata de pe laviţă se chinuia să respire, gemea în somn.

– Opt ore după procedură. Starea pacientului: fără modificări. Starea vraciului, adică a mea, îmbunătăţită, pentru că m-am oblojit cu un pui de somn... Sunt în stare să-mi continui notele. Prin urmare, ar trebui să scriu câteva informaţii despre pacientul meu. Pentru posteritate. Pentru cazul în care va ajunge cineva vreodată în aceste mlaştini înainte de a putrezi totul şi de a se preschimba în scrum.

Vysogota a oftat adânc, şi-a înmuiat pana în tuş şi a şters-o de gura călimării.

– În ceea ce priveşte pacienta, a mormăit el, reţinem următoarele. Vârsta, din câte se pare, şaisprezece ani. Este mare, are o constituţie destul de subţire,

dar fără să fie slabă. Fără urme de subnutriție. Musculatura și structura osoasă sunt mai degrabă caracteristice tinerilor elfi, dar nu există dovezi că este vorba despre o rasă mixtă sau de semielf. Un procent mai mic de sânge elfesc, după cum știm, nu poate lăsa urme.

Doar atunci Vysogota și-a dat seama că nu scrisese nicio rună pe pagină, nici măcar un cuvânt. A pus pana pe pergament, dar tușul se uscase. Bătrânul nici nu s-a clintit.

– De remarcat, a continuat el, că fata nu a născut niciodată. De reținut că trupul ei nu poartă nicio sarcină, nicio cicatrice veche, nicio urmă care să sugereze că a efectuat vreo muncă grea, că a fost victima unor accidente sau că a avut o viață periculoasă. Mă refer aici la urme străvechi. Urmele recente nu lipsesc, sunt pe tot corpul. Fata a fost bătută, biciuită, și nu de o mână paternă, putem afirma cu tărie. Evident, a lovit și ea. Am găsit pe corpul său un semn destul de ciudat... Hmm... Să notăm, de dragul științei... În zona inghinală, chiar lângă muntele lui Venus, fata poartă un tatuaj reprezentând un trandafir roșu.

Concentrat, Vysogota a aruncat o privire spre vârful ascuțit al penei și a cufundat-o în călimara cu tuș. De data aceasta, însă, nu a uitat de ce a făcut-o și a acoperit repede foaia cu linii obișnuite, aplecate. A scris până când s-a uscat pana.

– Pe jumătate conștientă, a continuat el, a vorbit și a strigat. Accentul și felul ei de a se exprima, intercalate cu argoul obscen specific infractorilor pe care l-a folosit, sunt destul de neconcordante și dificil de localizat, dar m-aș încumeta să afirm că provin mai degrabă din nord decât din sud. Unele cuvinte...

Pana a scârțâit din nou pe pergament, nu foarte mult timp, prea puțin pentru a fi în stare să noteze tot ceea ce spusese. După care și-a reluat monologul exact de unde îl întrerupsese.

– Unele cuvinte, nume și denumiri bâiguite de fată în timpul delirului ei merită să fie reținute. Și examinate. Totul pare să indice că este o persoană neobișnuită, care a găsit calea către coliba bătrânului Vysogota...

S-a oprit o clipă, ascultând.

– Fie ca această colibă a bătrânului Vysogota să nu fie capătul călătoriei sale!

Vysogota s-a aplecat asupra pergamentului și a pus chiar vârful penei pe el, dar nu a scris nimic, nici măcar o rună. Enervat, a aruncat pana pe masă. A tresărit o clipă, mormăind furios și suflându-și nasul. S-a uitat spre laviță și a ascultat sunetele care veneau dintr-acolo.

– Trebuie să recunosc, a spus el cu o voce obosită, că temerile mele sunt întemeiate. Toate leacurile mele pot fi inadecvate și ineficiente, iar eforturile mele pot fi zadarnice. Pacienta mea este tare vlăguită și are febră mare. Rana este infectată. Avem deja trei simptome de inflamație acută. *Rubor, calor* și *tumor* sunt ușor de observat în acest moment cu ochiul liber și prin atingere. Când șocul postoperator va fi trecut, nu va exista niciun dubiu, va apărea și cel de-al patrulea simptom, *dolor*. Consemnez că a trecut aproape jumătate de veac de când m-am dedicat practicării medicinei. Simt cum anii lasă urme în memorie și în agilitatea degetelor. Nu știu să fac mare lucru, cu atât mai puțin pot să fac. Nu am suficiente remedii sau leacuri. Toată speranța mea constă în mecanismele de apărare ale unui organism tânăr...

– Douăsprezece ore de la procedură. Așa cum era de așteptat, a apărut cel de-al patrulea simptom al inflamației, *dolor*. Pacienta țipă de durere; febra și tremurul ei se intensifică. Nu am nimic, niciun remediu pe care să i-l administrez. Am o cantitate mică de elixir de stramonium, dar fata este prea sleită de puteri pentru a supraviețui acțiunii sale. Am și ceva aconit, dar ar ucide-o instantaneu.

– Cincisprezece ore de la procedură. Zori de zi. Pacienta este inconștientă. Febra este în continuă creștere și tremurul se intensifică. În afară de asta, pare să existe o contracție puternică a mușchilor feței. Dacă este vorba despre tetanos, fata va pieri. Dar să sperăm că este vorba doar despre un nerv facial... Sau de trigemen... Sau de ambele. Va rămâne desfigurată... Dar va trăi...

Vysogota a aruncat o privire pe pergament; nu scrisese nicio rună, niciun cuvânt.

– Cu condiția, a adăugat el încet, să supraviețuiască infecției.

– Douăzeci de ore de la procedură. Febra este în continuă creștere. Starea pacientei este critică. *Rubor, calor, tumor* și *dolor* sunt pe cale să ajungă, mi se pare, la punctul culminant. Dar ea nu are nicio șansă să trăiască nici măcar până să ajungă la aceste limite. Așa că scriu... Eu, Vysogota din Corvo, nu cred în existența zeilor. Dar, dacă din întâmplare aceștia există, îi rog s-o ia sub protecția lor pe fata asta. Și să mă ierte pentru ce am făcut... Dacă ceea ce am făcut se dovedește a fi greșit.

Vysogota și-a lăsat pana, şi-a frecat ochii umflaţi, care îl jenau, și-a sprijinit pumnii pe tâmple.

– I-am dat un amestec de aconit și stramonium, a spus el cu voce înăbușită. Următoarele ceasuri vor fi hotărâtoare.

Nu dormea, doar moțăia, când a fost trezit deodată de un zgomot urmat de un strigăt. De mânie, mai degrabă, decât de durere.

Afară, lumina zorilor se limpezea, filtrată prin fantele obloanelor. Nisipul din clepsidră se scursese de multă vreme. Vysogota, ca de obicei, uitase să o întoarcă. Flăcăruia lumânării abia mai pâlpâia; doar strălucirea rubinie a jarului din vatră mai lumina slab cotloanele odăii.

Bătrânul s-a ridicat și a dat la o parte paravanul improvizat dintr-o cuvertură, care atârna în jurul laviței, despărțind-o de restul odăii pentru a-i oferi pacientei o oarecare liniște sufletească.

Bolnava reușise să se ridice de pe podeaua pe care căzuse cu o clipă mai devreme și stătea ghemuită pe marginea laviței, încercând să se scarpine pe față pe sub bandaj. Vysogota a tresărit.

– Te-am rugat să nu te ridici. Ești vlăguită. Dacă vrei ceva, cheamă-mă. Sunt întotdeauna aproape.

– Ei bine, n-aș vrea să fii prea aproape, a spus ea încet, dar foarte apăsat. Vreau să fac pipi.

Când a revenit în odaie ca să-i dea oala de noapte, fata era întinsă pe laviță, pe spate, mângâind ușor bandajul care îi acoperea obrazul, fiind prins pe frunte și pe gât cu plasturi. După un răstimp, când s-a întors, a găsit-o în

aceeași poziție.

– Patru zile și patru nopți? a întrebat ea cu ochii ațintiți în tavan.

– Cinci. A trecut aproape o zi de când am stat de vorbă ultima dată. Ai dormit o zi și o noapte. E bine. Ai nevoie de somn.

– Mă simt mai bine.

– Mă bucur să aud asta. Dăm jos bandajul. O să te ajut să te așezi. Ține-mă de mână.

Rana se vindecase bine, crusta se uscase, de data aceasta a îndepărtat pansamentul fără prea multă durere când îl desprinse. Fata și-a atins obrazul cu grijă. S-a crispat, dar Vysogota știa că nu era din cauza durerii. Cu fiecare ocazie putea verifica din nou întinderea tăieturii, putea conștientiza gravitatea rănii. Se asigura, cu groază, că ceea ce simțea nu era un coșmar provocat de febră.

– Ai vreo oglindă pe-aici?

– N-am, a mințit el.

S-a uitat la el, poate pentru prima dată pe deplin lucidă.

– Asta înseamnă că este atât de groaznic? a întrebat ea, trecându-și ușor degetele de-a lungul rănii.

– Este... Este o rană lungă și profundă, s-a bâlbâit el, mânios pe el însuși pentru că dădea explicații și se justifica în fața unei puștoaice. Încă mai ai fața umflată. Peste câteva zile o să-ți scot firele; până atunci o să-ți aplic niște tinctură de arnică și o poțiune din coajă de salcie. Nu mai trebuie să-ți bandajez tot capul. Rana se vindecă frumos. Chiar frumos.

Nu i-a răspuns. Și-a mișcat buzele și maxilarul, și-a schimonosit fața, încercând să vadă ce îi permite rana să facă și ce nu.

– Am gătit o supă de pui. Vrei să mănânci?

– Da. Dar de data asta încerc de una singură. E umilitor să fiu hrănită ca o paralitică.

I-a luat mult ca să mănânce. Ducea lingura de lemn la gură cu grijă și cu mult efort, de parcă ar fi cântărit cel puțin două kilograme. Dar s-a descurcat fără ajutorul lui Vysogota, care o urmărea cu interes. Vysogota era curios și ardea de nerăbdare. Știa că odată cu revenirea fetei la viață vor începe

schimburi de cuvinte care ar putea arunca o lumină asupra misterului. Știa asta și nu mai avea răbdare să aștepte. Trăia de prea mult timp singur în pustietate.

Fata a terminat de mâncat și s-a întins pe perne. O vreme a țintuit tavanul cu privirea, ca și cum ar fi murit. Ochii ei neobișnuit de verzi și de mari, s-a gândit Vysogota din nou, îi dădeau o față copilăroasă, inocentă, care în acel moment contrasta izbitor cu obrazul ei stâlcit. Vysogota cunoștea acest gen de frumusețe: ochii mari ai copilului etern, fizionomia care provoca o reacție instinctivă de simpatie. Copila eternă, chiar și după ce a fost dată uitării cea de-a douăzecea, ba chiar și cea de-a treizecea aniversare. Da, lui Vysogota nu-i era străin acest gen de frumusețe. Cea de-a doua sa soție fusese așa. Fiica lui fusese așa.

– Trebuie să plec de aici, l-a anunțat fata deodată. Și cât mai repede. Sunt urmărită. Știi asta.

– Știu, a confirmat el dând din cap. Acestea au fost primele cuvinte pe care le-ai spus şi care, contrar aparenţelor, nu erau aiureli provocate de delir. Mai precis, printre primele. Mai întâi ai întrebat de calul tău și de spada ta. În această ordine. Când te-am asigurat că atât calul, cât și spada sunt pe mâini bune, ai început să mă bănuiești că sunt în cârdășie cu unul, Bonhart, și că nu te vindec, ci te supun torturii. Când, cu mare greutate, te-am convins că nu așa stau lucrurile, te-ai prezentat drept Falka și mi-ai mulțumit că te-am salvat.

– E bine, a spus, apoi a întors capul spre pernă, de parcă ar fi vrut să-i evite privirea. Bine măcar că n-am uitat să-ți mulțumesc. Îmi amintesc ca prin negură. Nu știu ce a fost real și ce a fost vis. Mă temeam că n-am mulțumit. Numele meu nu este Falka.

– Am aflat și asta, deși mai degrabă din întâmplare. Vorbeai când aveai febră.

– Sunt un fugar, a adăugat ea fără să întoarcă capul. Un fugar. Este primejdios să mă găzduiești. Te afli în primejdie, dacă-mi știi adevăratul nume. Trebuie să încalec și să fug până nu dau de mine aici.

– Adineaori, i-a spus el cu blândețe, abia te-ai așezat cu chiu cu vai pe oala

de noapte. Nu te văd prea bine pe un cal. Dar nu-ți face griji, căci aici ești în siguranţă. Nimeni n-o să te găsească.

– Mă caută, fără nicio îndoială. S-au luat după urme, scotocesc împrejurimile...

– Liniștește-te. Plouă în fiecare zi și urmele nu se mai văd. Aici ești în pustietate. Te afli în coliba unui pustnic care s-a retras departe de lume. Ca să-i fie greu lumii să-l găsească. Cu toate astea, dacă-ți dorești, pot găsi o cale de a le transmite prietenilor și rudelor tale veşti despre tine.

– Habar n-ai cine sunt eu...

– Eşti o fată rănită, a întrerupt-o el, ce fuge de cineva care face rău fetelor, fără să stea pe gânduri. Vrei să trimiţi vreun mesaj?

– N-am cui, i-a răspuns ea după o clipă, iar Vysogota i-a simțit schimbarea din glas. Prietenii mei sunt morţi. Toți au fost uciși.

Nu a comentat.

– Eu sunt moartea, a continuat ea cu o voce stranie. Toți cei care se apropie de mine mor.

– Nu chiar toți, a contrazis-o el, privind-o îndeaproape. Nu și Bonhart, cel al cărui nume l-ai strigat când aveai febră, cel de care vrei să fugi acum. Apropierea de el ți-a făcut mai degrabă rău ție decât lui. El este... cel care te-a desfigurat?

– Nu, a spus și și-a apăsat buzele pentru a-și înăbuși ceea ce părea să fie un geamăt sau o înjurătură. M-a rănit la față Huhurezul. Stefan Skellen. Cât despre Bonhart... Bonhart m-a rănit mai grav. Mai adânc. Am spus ceva și despre asta când aveam febră?

– Liniștește-te. Eşti ostenită, trebuie să eviţi emoţiile puternice.

– Mă numesc Ciri.

– Îți fac o cataplasmă cu arnică, Ciri.

– Stai așa... o clipă. Dă-mi o oglindă.

– Ți-am spus...

– Te rog!

I-a făcut hatârul, ajungând la concluzia că n-are încotro, că n-are rost să mai tărăgăneze. A adus chiar și o lampă. Ca să vadă mai bine ce pățise la față.

– Ei, aşa, a spus ea cu o voce schimbată şi frântă. Aşa. Exact aşa cum credeam. Aproape aşa cum credeam.

A ieşit, trăgând după el paravanul improvizat dintr-o cuvertură.

Ea se străduia să suspine încet ca el să nu o audă. Se străduia din greu.

A doua zi, Vysogota i-a scos jumătate din fire. Ciri şi-a atins obrazul, a şuierat ca o viperă, acuzând o durere acută de ureche şi o hipersensibilitate a gâtului, sub mandibulă. S-a ridicat, s-a îmbrăcat şi a ieşit afară. Vysogota nu a protestat. A însoţit-o. Nu era nevoie să o ajute sau să o susţină. Fata era sănătoasă şi mult mai puternică decât părea.

S-a oprit doar în prag, ţinându-se de tocul uşii.

– Dar… a răbufnit ea cu un oftat adânc. E frig! E ger cumva? E iarnă? De când zac aici? De câte săptămâni?

– De exact şase zile. Suntem în a cincea zi a lunii octombrie. Dar se anunţă un octombrie geros.

– Cinci octombrie? s-a schimonosit şi a şuierat de durere. Cum aşa? Două săptămâni...

– Ce? Cum două săptămâni?

– Nu contează, a ridicat ea din umeri. Poate că mă înşel... Sau poate că nu. Spune-mi, ce pute atât de groaznic aici?

– Pieile. Mai vânez câte un cerb moscat, castori, nutrii şi vidre şi le argăsesc pieile. Trebuie şi pustnicii să trăiască din ceva.

– Unde mi-e calul?

– În grajd.

Iapa neagră i-a întâmpinat pe oaspeţi cu un nechezat puternic, iar capra lui Vysogota i-a ţinut isonul cu un behăit în care se simţea imensa nemulţumire de a fi nevoită să-şi împartă spaţiul cu un alt locatar. Ciri şi-a îmbrăţişat calul apucându-l de grumaz, l-a bătut uşor pe greabăn, i-a mângâiat crupa. Iapa a fornăit şi a dat cu copita în pământ.

– Unde mi-e şaua? Caparasonul? Harnaşamentul?

– Aici.

Vysogota nu a protestat, nu a făcut nicio observaţie, nu şi-a exprimat

opinia. Tăcea, sprijinindu-se în baston. Nu s-a clintit atunci când a văzut-o cum icnește încercând să-și ridice șaua, nu a tresărit când a văzut-o cum se năpustește spre șa și se prăbușește cu un geamăt sfâșietor pe pământul acoperit cu paie. Nu s-a apropiat de ea și nu a ajutat-o. O privea cu atenție.

– Ei bine, a spus ea printre dinții încleștați, împingând iapa și încercând să-și strecoare nasul în gulerul cămășii. E limpede ca lumina zilei. Dar trebuie să plec de aici, la naiba! Pur și simplu, trebuie!

– Încotro? a întrebat-o el glacial.

Și-a plimbat mâna pe față stând în continuare pe paie, lângă șaua căzută.

– Cât mai departe posibil.

El a dat din cap, ca și cum răspunsul l-ar fi satisfăcut, ar fi clarificat totul și nu ar fi lăsat loc pentru dubii. Ciri s-a ridicat cu greu. Nici măcar nu a încercat să se aplece după șa și ham. A verificat doar dacă iapa avea fân și ovăz în iesle, a început să șteargă spinarea și crupa calului cu un mănunchi de paie. Vysogota aștepta în tăcere. Fata s-a repezit spre unul dintre stâlpii care susțineau acoperișul, albă ca varul. El i-a înmânat bastonul fără un cuvânt.

– Sunt bine. Numai...

– Numai ușor ametită, pentru că ești bolnavă și vlăguită ca un nou-născut. Să ne întoarcem. Trebuie să te întinzi.

La apusul soarelui, după ce dormise câteva ore, Ciri a ieșit din nou. Vysogota, care tocmai se întorcea de la râu, a găsit-o lângă gardul viu de mur.

– Nu te îndepărta prea mult de colibă, a atenționat-o el pe un ton tăios. În primul rând ești prea sleită de puteri...

– Mă simt mai bine.

– În al doilea rând, este primejdios. În jur este o zonă umedă, imensă, un câmp nesfârșit de stuf. Nu cunoști cărările, poți să te rătăcești sau să te afunzi în mlaștină.

– Dar tu, a arătat ea spre sacul pe care îl purta el în spate, cunoști cărările, desigur. Și chiar mergi pe ele, așa că mlaștina nu este chiar atât de primejdioasă. Argăsești piei ca să trăiești, e limpede. Kelpie, iapa mea, are ovăz și nu văd niciun lan pe-aici. Am mâncat pui. Și pâine. Pâine adevărată,

nu turte. N-ai luat pâinea dintr-o capcană. Asta înseamnă că există un sat prin preajmă.

– Deducţie fără cusur, a confirmat el calm. Într-adevăr, primesc provizii din cel mai apropiat cătun. Cel mai apropiat, dar asta nu înseamnă că este prea aproape. Se află tocmai la marginea mlaştinilor. Zona umedă se întinde de-a lungul râului. Dau la schimb piei pentru de-ale gurii aduse cu barca. Pâine, ovăz, făină, sare, brânză, uneori câte un iepure sau câte un pui. Uneori ştiri.

Nu a primit întrebări, aşa că a continuat.

– O ceată de călăreţi a trecut de două ori prin cătun. Prima dată i-au avertizat pe ţărani să nu cumva să te ascundă, ameninţându-i că-i trec prin foc şi spadă, dacă eşti prinsă în cătun. A doua oară, au făgăduit o răsplată celui care o să-ţi găsească trupul. Urmăritorii tăi sunt convinşi că zaci moartă prin vreo pădure, pe fundul vreunui iaz sau în vreo râpă.

– Şi n-o să înceteze să mă caute până când n-o să-mi găsească rămăşiţele. Ştiu bine. Trebuie să aibă dovada că sunt moartă. Fără această dovadă n-o să se dea bătuţi. O să scotocească peste tot. Şi în cele din urmă o să ajungă aici...

– Sunt foarte interesaţi, a observat el. Aş spune chiar neobişnuit de interesaţi...

Şi-a strâns buzele.

– Să nu-ţi faci griji. O să plec de-aici înainte să mă găsească. N-o să-ţi fac necazuri... Nu te teme.

– Ce te face să crezi că sunt speriat? s-a retras, ridicând din umeri. Ce motiv aş avea ca să-mi fie frică? Nimeni n-o să ajungă aici, nimeni n-o să te găsească în coliba mea. Însă, dacă îţi scoţi nasul dincolo de stuf, o să cazi direct în ghearele urmăritorilor tăi.

– Cu alte cuvinte, a spus ea, ridicându-şi capul arogant, trebuie să rămân aici? Asta vrei să spui?

– Nu eşti prizonieră. Eşti liberă să pleci când vrei. Sau mai exact: când o să fii în stare. Dar poţi rămâne la mine să aştepţi. Urmăritorilor tăi o să li se facă lehamite în cele din urmă. O să se lase păgubaşi, mai devreme sau mai târziu. Crede-mă. Ştiu ce spun.

Ochii ei verzi au scânteiat când i-a aruncat o privire.

– La urma urmei, s-a grăbit el să adauge, ridicându-şi umerii şi evitându-i privirea, o să faci cum vrei. Repet, nu eşti prizoniera mea.

– Oricum, n-am cum să plec azi, a pufnit ea. Sunt istovită... Şi în curând o să apună soarele... Nu cunosc nici cărările. Să ne întoarcem în colibă. M-a luat frigul.

Ai spus că sunt aici de şase zile şi şase nopţi. Aşa este?

– De ce te-aş minţi?

– Hai, nu te supăra! Încerc să socotesc zilele care au trecut... Am fugit... Am fost rănită... În ziua de echinocţiu. Douăzeci şi trei septembrie. Dacă ne luăm după calendarul elfesc, ar fi ultima zi de Lammas.

– Nu se poate.

– De ce te-aş minţi? a întrebat ea şi a gemut, luându-şi faţa între mâini.

Vysogota a privit-o cu un aer senin.

– Nu ştiu de ce, i-a răspuns el rece. Dar află că am fost cândva doctor, Ciri. A trecut multă vreme de-atunci, dar tot mai ştiu să fac diferenţa dintre o rană făcută cu câteva ore în urmă şi una de patru zile. Te-am găsit pe douăzeci şi şapte septembrie. Aşa că ai fost rănită în ziua de douăzeci şi şase. A treia zi de Velen, dacă ne luăm după calendarul elfesc. La trei zile de la echinocţiu.

– Am fost rănită chiar de echinocţiu.

– Nu se poate, Ciri. Cred că încurci datele.

– Imposibil, bag mâna-n foc. Poate că ai tu vreun calendar învechit, de pustnic.

– Bine, fie cum spui tu. Dar e chiar aşa de important?

– Nu. Deloc.

Trei zile mai târziu, Vysogota i-a îndepărtat ultimele fire. Avea toate motivele să fie mândru şi mulţumit de munca sa: cusătura era uniformă şi curată, nu exista riscul ca impurităţile să intre în rană şi să arate ca un tatuaj. Cu toate acestea, satisfacţia chirurgului a fost umbrită de expresia de pe figura lui Ciri, care, într-o linişte sumbră, contemplă cicatricea în oglindă din unghiuri diferite şi încercă în zadar să o ascundă, pieptănându-şi părul spre

obraz. Cicatricea era hidoasă, ce-i drept. N-avea ce să-i facă. Nu putea cu niciun chip să pretindă că n-o vede. Încă roșie, tumefiată ca o frânghie, punctată de semnele lăsate de împunsăturile acului și brăzdată de urmele evidente ale firelor, cicatricea era monstruoasă. Acest aspect ar fi avut șansa de a se îmbunătăți treptat, poate chiar și destul de repede. Vysogota știa însă că cicatricea n-avea nicio șansă să dispară, lăsându-i fața pocită.

Ciri se simțea mult mai bine. Totuși, spre uimirea și satisfacția bătrânului, ea nu mai pomenea nimic despre plecare. Și-a luat iapa Kelpie din grajd. Vysogota știa că, în nord, „kelpie“ însemna algomoreț, un monstru de mare periculos, care, potrivit superstițiilor, putea lua forma unui cal magnific, a unui delfin sau chiar a unei femei frumoase, dar care, de fapt, arăta ca un ghem imens de buruieni. Ciri a încălecat iapa și a dat ocol curții și colibei, după care a dus-o pe Kelpie înapoi în grajd ca să-i țină de urât caprei, în timp ce ea a intrat în colibă ca să-i țină companie lui Vysogota. Chiar l-a și ajutat, mai mult ca sigur din plictiseală, să pregătească pieile. În timp ce el sorta nutriile în funcție de mărime și de nuanță, ea tranșa cerbii moscați și îi jupuia de piele pe o masă pe care o aduseseră în interior. Avea degetele foarte iscusite.

Și atunci, în timpul acelor activități, s-a înfiripat o conversație ciudată între ei...

– Nu știi cine sunt. Nici măcar nu-ți trece prin cap.

Ea a repetat această afirmație banală de mai multe ori la rând, ceea ce l-a iritat oarecum pe pustnic. Desigur, n-a lăsat să se vadă, dezvăluirea sentimentelor sale în fața unei puștoaice ar fi fost sub demnitatea lui. Nu, nu putea să-și permită; și nici nu-și putea da frâu liber curiozității care îl măcina.

Curiozitate care era practic nefondată, pentru că, până la urmă, el putea intui cu ușurință cine era fata. Nici pe vremea lui Vysogota, bandele de tineri nu erau o raritate. Au trecut anii, dar n-au reușit să erodeze forța magnetică exercitată de astfel de bande asupra odraslelor dornice de aventuri și de emoții puternice. Lucrul acesta le aducea adesea numai nenorociri. Dacă scăpau numai cu o cicatrice urâtă pe față, se puteau considera norocoase; pe cele mai ghinioniste însă le așteptau tortura, știreangul, toporul sau țeapa.

Hm... un singur lucru s-a schimbat de atunci: emanciparea precoce. Aceste bande atrăgeau nu numai adolescenţii, ci şi puştoaicele care preferau calul, spada şi aventura în locul croşetatului, al torsului sau al aşteptării peţitorilor.

Vysogota nu i-a spus ei dintr-odată toate acestea. A luat-o pe ocolite, dar în aşa fel încât ea să înţeleagă că el ştie. Ca să-i demonstreze că, dacă cineva este o enigmă, cu siguranţă nu ea este aceea – o tânără fără căpătâi, înhăitată cu o bandă de tâlhari, scăpată ca prin urechile acului de sub nasul urmăritorilor săi. O haimana ordinară, pocită, care încerca să se înconjoare de o aură de mister...

– Nu ştii cine sunt. Dar să nu-ţi fie frică. O să plec în curând. N-o să te bag în bucluc.

Vysogota n-a mai răbdat.

– Nu mă bagi în niciun bucluc, i-a răspuns el sec. Ce părere ai? Chiar dacă urmăritorii tăi ar apărea aici – lucru de care mă îndoiesc –, ce-aş putea să păţesc? Oricine înlesneşte fuga unui criminal este pasibil de pedeapsă, dar în niciun caz un pustnic, deoarece pustnicul nu este la curent cu lucrurile lumeşti. Privilegiul meu este să găzduiesc pe oricine vine la schitul meu. Ai spus corect, nu ştiu cine eşti. Cum pot eu, un pustnic, să ştiu cine eşti, ce nenorociri ai săvârşit şi de ce eşti urmărită de justiţie? Şi de care justiţie, mă rog? Habar n-am cine face justiţia pe meleagurile acestea, sub jurisdicţia cui mă aflu. Şi nici nu-mi pasă. Eu sunt un pustnic.

Vorbise prea mult despre sihăstrie, şi-a dat seama. Dar nici gând s-o lase mai moale. Ochii verzi, înverşunaţi ai lui Ciri l-au ţintuit ca nişte pinteni.

– Sunt un pustnic amărât. În ochii lumii, sunt mort. Sunt un om simplu şi neştiutor, fără cunoştinţă de treburile lumeşti...

Exagerase.

– Hai, las-o baltă! s-a inflamat ea, aruncând pe podea cuţitul şi pielea pe care le avea în mână. Mă crezi tâmpită sau cum? Nu sunt tâmpită deloc, bagă de seamă. Pustnic, pustnic amărât, ei, nu mai spune! Când erai afară, am aruncat un ochi în jur. M-am uitat acolo, în colţul de după perdeaua aia cam slinoasă. De unde şi până unde aceste cărţi erudite pe poliţele tale, omule simplu şi neştiutor?

Vysogota a aruncat pielea de nutrie pe maldărul de paie.

– Un perceptor a locuit cândva aici, i-a replicat fără să stea pe gânduri. Sunt tot felul de cadastre şi registre contabile.

– Minţi! Ciri a făcut o grimasă, masându-şi cicatricea. Minţi de-ngheaţă apele!

El nu i-a răspuns, prefăcându-se că apreciază nuanţa unei blănițe.

– Nu cumva îți închipui, a reluat fata după o clipă, că dacă ai barbă albă, riduri și o sută de ani de viață, poți înșela o fată naivă? Ei bine, ascultă la mine ce-ți spun: poate ți-ar merge cu vreo gâsculiță, dar nu cu mine!

El a ridicat din sprâncene la modul interogativ, cu un aer provocator. Nu l-a lăsat să aştepte prea mult:

– Eu, dragul meu pustnic, am studiat în locuri unde erau multe cărţi identice cu cele de pe polița ta. Cunosc multe dintre aceste titluri.

Vysogota a ridicat și mai mult din sprâncene. Ea privea țintă în ochii lui.

– Chestii ciudate, a spus ea, scoate pe gură vagaboanda murdară, orfană, bandita sau golanca descoperită în tufișuri, cu botul căscat. Dar trebuie să știi, jupâne pustnic, că am citit *Historia* lui Roderick de Novembre. Am parcurs, de mai multe ori, cartea cu titlul *Materia medica*. Îl cunosc pe *Herbarius*, același pe care l-am văzut pe polița ta. Știu și ce înseamnă pe coperta unei cărți o cruce ermină pe un scut roșu. Aceasta este dovada că respectiva carte a fost publicată de Universitatea din Oxenfurt.

A făcut o pauză fără să-și ia ochii de la el. Vysogota tăcea mâlc, străduindu-se să nu dezvăluie nimic prin mimica feţei.

– De aceea cred, a continuat ea, îndreptându-şi capul cu acea smucitură de mândrie care îi era specifică, că nu eşti deloc un simplu om şi nici un pustnic. Nu ai murit în ochii lumii, ci ai fugit de ea. Şi te ascunzi aici, în pustiu, în spatele aparenţelor şi al stufărişului nesfârşit.

– Dacă-i aşa, a răspuns zâmbind Vysogota, destinele noastre s-au împletit ciudat, domnița mea erudită. Soarta ne-a reunit într-un mod misterios. La urma urmei, și tu te ascunzi de ochii lumii. La urma urmei, și tu, Ciri, ai țesut cu măiestrie în jurul tău un văl de aparențe. Eu nu sunt decât un bătrân amărât, plin de suspiciuni și de o amarnică neîncredere senilă...

– Neîncredere în mine?

– În lume, Ciri. Această lume în care aparenţele înşelătoare poartă masca adevărului pentru a livra un alt adevăr, contrafăcut, şi care, să recunoaştem, încearcă şi el să amăgească. Această lume în care stema Universităţii din Oxenfurt este inscripţionată pe uşile bordelurilor. În care haimanalele rănite se dau drept dudui experimentate, educate şi chiar nobile, intelectuale şi erudite, care l-au citit pe Roderick de Novembre şi cărora stema Academiei nu le este străină. În pofida tuturor aparenţelor. Chiar dacă poartă alte însemne. Un tatuaj golănesc. Un trandafir roşu, tatuat în zona inghinală.

– Aşa-i, că bine-ai zis, a mormăit ea, muşcându-şi buzele, iar pe faţa ei înroşită ieşea în evidenţă linia neagră a cicatricei. Eşti un bătrân amărât. Un moşneag suspicios.

– Pe poliţa mea, din spatele draperiei, a continuat el, arătând cu o mişcare din cap, se află o culegere de poveşti şi parabole în versete elfeşti, *Aen N‘og Mab Taedh‘morc*. Găseşti acolo o poveste despre un corb senil şi un pui de rândunică, care se potriveşte de minune cu situaţia noastră. Întrucât sunt, ca şi tine, Ciri, un erudit, o să-mi permit să-ţi citesc un anumit fragment. După cum îţi aminteşti cu siguranţă, corbul o acuză pe rândunică că este timidă şi neatractivă.

Hen Cerbin dic’ss aen n’og Zireael
Aark, aark, caelm foile, te veloe, ell?
Zireael...

S-a oprit, şi-a sprijinit coatele pe masă şi bărbia pe degetele încrucişate. Ciri a clătinat din cap, s-a semeţit, l-a privit interogativ, apoi a încheiat.

...Zireael ueloe que’ss aen en’ssan irch
Mab og, Hen Cerbin, vean ni, quirk, quirk!

– Bătrânul amărât şi bănuitor, a spus Vysogota după o clipă, fără să-şi schimbe postura, îi cere iertare tinerei erudite. Corbul senil, care adulmecă

peste tot înșelăciunea și stratagemele, îi cere iertare rândunicii, a cărei singură vină este aceea de a fi tânără și plină de viață. Și foarte drăguță.

– Ai început să bați câmpii, s-a ofuscat Ciri, ascunzându-și instinctiv cicatricea de pe obraz. Scutește-mă de asemenea complimente. N-au cum să-mi înlăture urmele firelor grosolane cu care mi-ai brăzdat fața. Nu cumva îți închipui că o să-mi câștigi încrederea? Încă nu știu cine ești cu adevărat. Nu știu de ce m-ai înșelat cu datele și zilele. Sau cu ce scop te-ai uitat între picioarele mele, atâta timp cât eu eram rănită la față. Nu știu dacă te-ai mulțumit doar cu o simplă observare.

De data aceasta reușise să-l scoată din pepeni.

– Dar ce-ți trece prin cap, mucoaso? a strigat el. Ți-aș putea fi tată!

– Mai degrabă bunic, l-a corectat ea cu răceală. Și chiar străbunic. Dar nu ești. Nu știu cine ești. Dar cu siguranță nu ești cel care vrei să pari.

– Sunt cel care te-a găsit în mlaștini lipită de mușchi din cauza înghețului, cu o crustă neagră în locul feței, inconștientă, murdară, în agonie. Sunt cel care te-a adus în coliba lui, când nu știa cine ești și ar fi putut să-și imagineze cele mai rele lucruri. Eu sunt cel care te-a îngrijit și te-a întins pe pat. Care te-a supravegheat când te agitai de la febră. Care te-a spălat. Cu mare atenție. Inclusiv în jurul tatuajului.

Ciri s-a mai calmat, dar strălucirea sfidării i-a rămas în priviri.

– Pe acest pământ, a mormăit ea, aparițiile înșelătoare își pun uneori masca adevărului, ai spus-o chiar tu. Cunosc și eu puțin lumea, crede-mă. M-ai salvat, ai avut grijă de mine, m-ai vindecat. Îți mulțumesc pentru asta. Sunt recunoscătoare pentru... bunătatea ta. Dar știu că nu există bunătate fără...

– Fără vreun interes sau vreo speranță de profit, a încheiat el cu un zâmbet. Da, da, știu. Sunt umblat prin lumea asta... Cine știe dacă nu cunosc lumea la fel de bine ca tine, Ciri? Este știut faptul că fetele rănite sunt jefuite de orice au de valoare. Atunci când sunt inconștiente sau prea slăbite pentru a se apăra, oricine își dă frâu liber apetitului sexual și concupiscenței, folosind adesea mijloace perverse și nefirești. Nu-i așa?

– Lucrurile nu sunt niciodată ce par a fi, a replicat Ciri, îmbujorându-se pentru a treia oară.

– Perfect adevărat! a fost de acord bătrânul, adăugând o altă piele la maldărul pe care îl avea lângă el. Ceea ce ne conduce ineluctabil la concluzia că nu ştim nimic unul despre celălalt, Ciri. Cunoaştem doar aparenţele, iar acestea sunt înşelătoare.

A aşteptat un moment, dar Ciri nu părea să se grăbească să vorbească.

– Cu toate că am condus împreună ceea ce pare o anchetă preliminară, încă nu ştim nimic unul despre celălalt. Nu ştiu cine eşti, iar tu nu ştii cine sunt eu...

De data aceasta a aşteptat intenţionat. Văzând-o cum îl priveşte, i-a citit în ochi întrebarea pe care o aştepta. O strălucire ciudată îi lumina ochii arzători când, în cele din urmă, l-a întrebat:

– Cine începe?

Dacă în acea zi, după lăsarea nopţii, cineva ar fi reuşit să se strecoare până la coliba cu acoperiş de paie, năpădit de mușchi, dacă ar fi aruncat o privire înăuntru, ar fi putut vedea, la lumina flăcărilor şi a jarului care strălucea în vatră, un bătrân cu barba sură aplecat peste un maldăr de piei. Ar fi putut vedea o fată cu părul cenuşiu, cu obrazul desfigurat de o cicatrice oribilă, ce nu se potrivea deloc cu ochii ei mari, verzi, ca de copil.

Dar nimeni nu-i putea vedea. Coliba era bine ascunsă în stufăriş, în inima mlaştinilor, unde nimeni nu îndrăznea să se aventureze.

– Numele meu este Vysogota din Corvo. Am fost medic. Chirurg. Am fost alchimist. Am fost cercetător, istoric, filosof, etician. Am fost profesor la Academia Oxenfurt. A trebuit să fug de acolo după publicarea unei anumite lucrări considerate nelegiuite, care la vremea respectivă – acum cincizeci de ani – atrăgea după sine pedeapsa cu moartea. A trebuit să iau calea pribegiei. Soţia mea n-a vrut să mă însoţească, aşa că m-a părăsit. Cât despre mine, mi-am văzut de drum către miazăzi până în Imperiul Nilfgaardian. Am ajuns să fiu lector de etică la Academia Imperială din Castell Graupian, unde am predat aproape zece ani. Dar a trebuit să fug şi de acolo, tot după publicarea unui anumit tratat... De altfel, lucrarea în cauză se ocupa de puterea totalitară

și de caracterul odios al războaielor de ocupație, dar oficial mi s-a reproșat că promovez un misticism metafizic și o anume schismă clericală. Am fost acuzat că am purces la instigarea grupurilor clericale revizioniste și expansive, care conduceau, de fapt, regatele Nordling. Ceea ce era culmea culmilor, având în vedere condamnarea mea la moarte pentru ateism în urmă cu douăzeci de ani! În realitate, preoții expansioniști căzuseră de mult în uitare pe tărâmurile de la miazănoapte, dar în Nilfgaard asta nu se aflase încă. Amestecul misticismului și al superstițiilor în politică era pedepsit aspru, fără milă.

– Astăzi, privind retrospectiv, cred că, dacă m-aș fi smerit și m-aș fi pocăit, subiectul s-ar fi închis, iar împăratul n-ar mai fi luat măsuri drastice împotriva mea; doar aș fi căzut în dizgrație. Dar m-am indignat. Sigur pe adevărul meu, pe care l-am considerat etern, superior oricărei puteri politice, oricare ar fi ea. M-am simțit umilit, atacat pe nedrept. Victimă a unei puteri despotice. Așa că am stabilit contacte strânse cu disidenții care luptau în secret împotriva tiranului. Până să mă dezmeticesc, m-am trezit în temniță cu aceiași disidenți, iar unii dintre ei, înspăimântați de perspectiva de a fi schingiuiți, m-au identificat drept principalul ideolog al mișcării. Împăratul a făcut uz de dreptul său de grațiere, așa că doar m-au izgonit și m-au amenințat că voi fi executat pe loc, dacă mă întorc pe meleagurile imperiale.

– M-am supărat pe toată lumea, pe regate, pe imperii și pe universități, pe disidenți, pe funcționarii publici și pe avocați. Pe colegii și prietenii mei care, parcă atinși de o baghetă magică, încetaseră să mai fie ei înșiși. Pe cea de-a doua soție, care, la fel ca prima, considera că necazurile soțului constituiau un motiv întemeiat pentru a divorța. Pe copiii mei, care mă abandonaseră. Am devenit pustnic. Aici, în Ebbing, în mlaștinile Pereplutului. Am preluat coliba de la un pustnic bătrân pe care îl cunoscusem demult. Ghinionul a făcut ca Nilfgaardul să anexeze Ebbingul și astfel, vrând nevrând, m-am trezit din nou pe teritoriul Imperiului. Nu mai am nici forță, nici chef să mă mai întorc, așa că trebuie să mă ascund. Sentințele imperiale nu sunt supuse prescripției, nici măcar în cazul în care împăratul care le-a emis a plecat de mult din această lume, iar succesorul său nu prea are motive să-l amintească și să-i

împărtășească punctele de vedere. Condamnarea la moarte rămâne în vigoare. După legea și obiceiurile din Nilfgaard. Condamnările pentru înaltă trădare nu pot fi abrogate și nici nu pot beneficia de amnistia acordată de fiecare nou împărat după încoronarea sa. După instalarea sa pe tron, noul suveran îi grațiază pe toți cei condamnați de predecesorul său... cu excepția celor care se fac vinovați de înaltă trădare. Indiferent cine domnește în Nilfgaard: dacă află că mai trăiesc și nu sunt în pribegie, ci pe teritoriul imperial, o să-mi pierd capul pe eșafod. După cum vezi, Ciri, ne aflăm exact în aceeași situație...

– Ce este etica? Știam, dar am uitat.

– Știința care se ocupă cu moralitatea. Cu regulile de comportament moral, cu noblețea, cu cinstea, cu onestitatea. Cu culmile binelui spre care dreptatea și moralitatea conduc sufletul uman. Cu abisurile răului, spre care duc necinstea și imoralitatea...

– Culmile binelui! a izbucnit ea. Onestitate! Moralitate! Hai, nu mă face să râd, căci o să mi se deschidă cicatricea de la falcă. Ai avut noroc că nu te-au hăituit sau că n-au trimis pe urmele tale vânători de recompense precum... Bonhart. Ai fi văzut atunci cum arată abisurile răului. Etica? Etica asta a ta este un căcat, Vysogota de Corvo. Nu cei răi și necinstiți se duc spre adâncurile răului, nu, nu! Cei răi, dar foarte hotărâți, nu ezită să-i afunde în abisuri pe cei decenți, cinstiți, nobili, dar stângaci, șovăitori și plini de scrupule.

– Îți mulțumesc pentru lecție! a exclamat el. Crede-mă, chiar dacă am trăit un veac întreg, nu este niciodată prea târziu să mai învăț câte ceva. Într-adevăr, nu strică să asculți oameni maturi, umblați și cu experiență.

– Fă mișto de mine, ia-mă la mișto! a clătinat ea din cap. Cât mai poți. Pentru că acum este rândul meu. Acum o să te delectez cu povestea mea. O să-ți spun ce-am pățit. Iar când o să termin, mai vedem dacă mai ai chef să mă iei la mișto.

Dacă în acea zi, după lăsarea nopții, cineva ar fi reușit să se strecoare până la coliba cu acoperișul strâmb, dacă ar fi aruncat o privire prin vreo crăpătură de-a obloanelor, ar fi putut vedea în odaia slab luminată un bătrân cu barba

albă, care asculta cu luare-aminte povestea unei fete cu părul cenușiu, așezați amândoi pe buturugi, cu ochii ațintiți la jarul rubiniu care se topea în vatră. Ar fi putut observa că fata vorbea domol, ca și cum îi era greu să-și găsească cuvintele, că își freca nervos obrazul desfigurat de o cicatrice oribilă, întrerupându-şi cu momente lungi de tăcere povestea destinului. O poveste despre învățăturile pe care le primise și care se dovediseră a fi false și înșelătoare. Despre promisiuni care îi fuseseră făcute și care nu fuseseră ținute. Despre acel destin în care fusese convinsă să creadă și care o trădase și o privase de moștenire. Despre faptul că, de fiecare dată când începea să spere într-o schimbare în bine, se abăteau asupra ei hărțuirea, durerea, chinurile și umilința. Despre cum cei în care avea încredere și pe care îi iubea au trădat-o, nu i-au sărit în ajutor atunci când a suferit, când a fost amenințată cu ponegrirea, schingiuirea și moartea. Despre idealurile cărora fusese sfătuită să le fie credincioasă și care o dezamăgiseră, o trădaseră, o abandonaseră atunci când avusese nevoie, dovedindu-i cât de nefondate sunt. Despre cum găsise sprijin, prietenie și iubire acolo unde părea că nu are de ce să caute nici sprijin, nici prietenie. Ce să mai vorbim de iubire!

Însă nimeni nu i-ar fi putut vedea, iar de auzit, nici pomeneală. Coliba cu acoperișul de paie năpădit de mușchi era bine ascunsă în negură, în inima mlaștinilor, unde nimeni nu îndrăznea să se aventureze.

La vârsta adolescenței, o fată tinde să facă incursiuni în zone ale vieții care înainte îi erau inaccesibile; ceea ce în basme este reprezentat simbolic printr-un turn misterios în care tânăra intră în căutarea unei săli secrete. Urcă în vârful turnului, păşind pe treptele unei scări în spirală care, în vise, se traduce prin experienţe erotice. Sala interzisă, această cameră mică, ferecată, simbolizează vaginul, iar răsucirea cheii în lacăt simbolizează actul sexual.

Bruno Bettelheim, *The Uses of Enchantment, the Meaning and Importance of Fairy Tales*

2

Vântul dinspre apus aducea o furtună în noapte.

Un fulger urmat de un tunet prelung sfâşiau cerul purpuriu-întunecat. O ploaie iscată ca din senin plesnea violent drumul prăfuit cu picături groase ca uleiul, răsuna pe acoperişuri, spăla murdăria de pe obloanele ferestrelor. Însă nu a durat mult şi vântul puternic a alungat ploaia, împingând furtuna dincolo de orizontul luminat de fulgere.

Şi atunci au început să latre câinii. Copitele tropăiau, armele zăngăneau. Şuierele şi urletele sălbatice le ridicau părul în cap sătenilor treziţi din somn. Panicaţi, au sărit să-şi baricadeze uşile şi obloanele. Palmele transpirate se încleştau pe cozile topoarelor şi ale furcilor. Le strângeau cu putere. Însă erau neputincioşi.

Teroarea... teroarea pluteşte deasupra satului. Cine sunt vânătorii? Cine sunt vânaţii? Oare sunt cruzi şi smintiţi de furie sau de frică? Oare o să traverseze satul la galop, cocoţaţi pe caii lor sau o să şi-i strunească? Sau în curând noaptea va fi sfâşiată de vâlvătăile acoperişurilor de paie arse?

Şşşşşt, şşşşşt, copii...

Mamă, ăştia-s demonii? Asta-i Vânătoarea Sălbatică? Fantomele ieşite din iad? Mamă, mamă!

Şşşşt, şşşşt, copii! Nu sunt nici demoni, nici diavoli...

Mai rău.

Sunt oameni.

Câinii lătrau. Vântul vuia. Caii nechezau, potcoavele zornăiau.

Prin sat şi prin noapte gonea cavalcada sălbatică.

Hotsporn a ajuns în vârful dealului, şi-a strunit caii şi s-a întors. Era prudent, înţelept şi nu-i plăcea să se hazardeze, mai ales atunci când vigilenţa

nu costa nimic. Nu se grăbea să coboare în vale, la râu, să ajungă la poştă. Prefera să observe mai întâi amănunţit împrejurimile.

În faţa poştei nu erau nici cai, nici diligenţe, doar o căruţă trasă de o pereche de catâri deşelaţi. Pe coviltirul său era o inscripţie pe care Hotsporn, de la distanţă, nu o putea descifra. Dar nu părea să-l pască nicio primejdie. Hotsporn se pricepea să adulmece primejdia. Era expert.

A coborât până la malul stufos şi mărăcinos, şi-a îndemnat ferm calul să intre în albia râului şi apoi a galopat printre stropii de apă care se zbenguiau deasupra şeii. Raţele care se bălăceau în mâlul de pe mal au zburat măcănind de mama focului.

Hotsporn şi-a îmboldit calul şi a pătruns prin gard în curtea poştei. Acum putea citi inscripţia de pe coviltirul căruţei: „Maestrul Almavera, artist tatuator“. Fiecare cuvânt din inscripţie avea altă culoare şi începea cu o literă exagerat de mare, iluminată din belşug. Iar pe oişte, deasupra roţii drepte din faţă, se putea observa o săgeată vopsită în violet, ruptă.

– Jos de pe cal! a auzit el din spate. La pământ, mai repede! Jos mâinile de pe mâner!

S-au apropiat şi l-au înconjurat în tăcere: Asse, într-o scurtă de piele neagră, garnisită cu argint, în partea dreaptă; Falka, într-o jachetă de căprioară, verde şi cu o beretă cu pene, în partea stângă. Hotsporn şi-a dat jos gluga de pe cap, şi-a scos masca de pe faţă.

– Ha! Asse şi-a lăsat spada în jos. Tu eşti, Hotsporn! Te-aş fi recunoscut dintr-o mie, dar m-a derutat calul tău negru!

– Ce iapă frumoasă! a exclamat Falka, îndesându-şi bereta pe o ureche. Neagră şi lucioasă ca tăciunele, niciun fir de păr mai deschis la culoare. Şi viguroasă! Mai rar aşa ceva!

– Da, da! Am dat pe ea mai puţin de o sută de florini, a zâmbit Hotsporn nonşalant. Unde-i Giselher? Înăuntru?

Asse a dat afirmativ din cap. Falka, vrăjită de iapă, a bătut-o uşor pe grumaz.

– Când am văzut-o galopând prin apă, a rostit ridicând spre Hotsporn ochii mari, verzi, părea o adevărată kelpie! Dac-ar fi apărut din mare, şi nu din râu,

aș fi băgat mâna-n foc că-i o kelpie.

– Ai văzut vreodată o kelpie în carne și oase, duduie Falka?

– Într-o poză, a spus fata posomorându-se brusc. Este o poveste mai lungă. Hai înăuntru! Giselher te așteaptă.

Lângă ferestra prin care pătrundea o rază de lumină, fusese instalată o masă. Pe masă era tolănită Mistle, sprijinită pe coate, dezbrăcată de la brâu în jos, cu excepția șosetelor negre. Între picioarele ei rășchirate obraznic, stătea în genunchi un individ slab, cu părul lung, cu un halat gri-închis. Nu putea fi nimeni altcineva decât maestrul Almavera, artistul tatuator, care tocmai era ocupat cu efectuarea unui tatuaj colorat pe coapsa lui Mistle.

– Hai mai aproape, Hotsporn! l-a invitat Giselher, aducând un taburet lângă masa la care ședea împreună cu Scânteie, Kayleigh și Reef.

Ultimii doi, la fel ca și Asse, erau îmbrăcați tot în piele neagră, împodobită cu capse, catarame, lanțuri și alte ornamente fanteziste de argint. Pesemne că vreun meșteșugar a fost nevoit să facă un târg cu ei, se gândea Hotsporn în sinea lui. Când le cădea ceva cu tronc, Șobolanii îi plăteau regește pe croitori, cizmari și șelari. Bineînțeles, nu se dădeau în lături să smulgă fără șovăială o haină sau o bijuterie care le sărea în ochi de la persoana pe care tocmai o atacau.

– Ei, după cum văd, ai găsit mesajul nostru printre ruinele vechii poște, a spus Giselher întinzându-se. Dar ce mai îndrug și eu! Altfel n-ai fi aici, nu? Chiar ai coborât destul de repede, trebuie să recunosc.

– Pentru că are o iapă frumoasă, a intervenit Falka. Pun rămășag că-i și focoasă!

– Am găsit mesajul vostru. Hotsporn nu l-a slăbit din priviri pe Giselher. Dar al meu? A ajuns la tine?

– A ajuns... s-a bâlbâit căpetenia Șobolanilor. Dar... pe scurt... să zicem că n-am prea avut timp atunci. Apoi ne-am îmbătat și a trebuit să ne odihnim nițel. Și mai târziu am luat-o pe alt drum...

„Nenorocitul naibii!“ s-a gândit Hotsporn.

– Ca să nu mai lungim vorba, n-ai îndeplinit misiunea pe care ți-am

încredințat-o.

– Păăi... nu. Iartă-mă, Hotsporn! N-a fost chip... dar data viitoare, negreșit!

– Negreșit! a repetat cu emfază Kayleigh, deși nimeni nu-i ceruse să repete.

Nenorociții naibii! S-au îmbătat. Și apoi au luat-o pe alt drum. Fără îndoială până la atelierul unui croitor căruia i-au comandat haine fistichii.

– Bei ceva?

– Nu, mulțumesc.

– Dar o să guști din asta, nu? Giselher a arătat spre o cutiuță lăcuită, așezată în mijlocul castroanelor și al ulcioarelor. Hotsporn înțelesese deja de ce ochii Șobolanilor aveau acea strălucire ciudată, de ce mișcările lor erau atât de nervoase și atât de iuți.

– Praf de primă clasă, l-a asigurat Giselher. Nu iei și tu un vârf de cuțit?

– Nu, mulțumesc.

Hotsporn a privit elocvent pata de sânge și urmele lăsate în rumeguș, care dezvăluiau calea pe unde un trup fusese târât.

Giselher i-a observat privirea.

– Un ticălos a vrut să se joace de-a curajosul cu noi, a chicotit el. Până în momentul în care Scânteie a trebuit să-l pună la punct.

Scânteie a pufnit într-un râs gutural. Era ușor de ghicit că era foarte încântată de stupefiante.

– L-am pus la punct atât de bine, că i-a dat borșul, s-a lăudat ea. Iar după aceea, ceilalți s-au calmat pe loc. Aceasta se numește teroare!

Ca de obicei, era încărcată cu bijuterii, un cercel cu diamant îi împodobea o nară. Nu purta piele, ci un caftan de culoarea vișină putredă, cu un model de brocart suficient de cunoscut pentru a fi ultimul răcnet în materie de modă în rândul tineretului de aur din Thurn. La fel ca eșarfa de mătase cu care-și înfășurase capul Giselher. Hotsporn auzise chiar și despre fete care se sluțeau „ca Mistle“.

– Se numește teroare, a repetat gânditor Hotsporn, cu ochii fixați pe urmele de sânge de pe podea. Dar șeful poștei? Nevastă-sa? Fiul?

– Nu, nu! a rânjit Giselher. Ce crezi, că i-am lichidat pe toți? Da’ de unde! Pentru moment sunt închiși în pivniță. După cum vezi, poșta-i a noastră

acum.

Kayleigh şi-a clătit gura zgomotos cu vin, apoi a scuipat pe podea. Folosind o linguriţă minusculă, a luat puţin fisstech din cutiuţă, l-a aşezat meticulos pe vârful degetului arătător, l-a umezit cu salivă, apoi l-a dus la gură pentru a-şi freca gingia. I-a înmânat cutiuţa lui Falka, care a repetat ritualul înainte de a-i întinde fisstechul lui Reef. Nilfgaardianul a refuzat, căci era ocupat să răsfoiască catalogul de tatuaje colorate; a pasat cutiuţa către Scânteie. Elfa, fără să ia din ea, i-a pasat-o lui Giselher.

– Teroare! a mârâit ea, îngustându-şi ochii sclipitori şi inhalând cu nesaţ aerul pe nas. Ţinem poşta sub teroare! Aşa cum face împăratul Emhyr cu întreaga lume. Noi facem doar cu dugheana asta, dar principiul rămâne acelaşi!

– Auuu! La naiba! a urlat Mistle de pe masă. Fii mai atent! Vezi unde înţepi. Dacă mai faci o dată, o să te înţep şi eu! Dar în aşa fel încât să te străpung dintr-o parte în alta!

Şobolanii, cu excepţia lui Falka şi Giselher, au chicotit.

– Baba suferă la frumuseţe! a exclamat Scânteie.

– Înţeap-o, maestre, înţeap-o, a adăugat Kayleigh. Că-i tare între picioare!

Falka a scos o înjurătură dură şi a aruncat cu o ulcică în el. Kayleigh s-a aplecat. Şobolanii au izbucnit din nou în hohote de râs.

– Aşadar, ţineţi poşta sub teroare, a intervenit Hotsporn hotărât să pună capăt veseliei. Pentru ce, mă rog? În afară de satisfacţia resimţită că-i înspăimânţi pe cei de-acolo.

– Stăm aici, la pândă, ca să prădăm, a răspuns Giselher, frecându-şi gingia cu fisstech. Dacă cineva poposeşte aici ca să se odihnească ori ca să-şi schimbe calul, atunci e dezbrăcat. E mai simplu aici decât pe la răspântii sau prin tufişurile de pe marginea drumului. Aşa cum tocmai a spus Scânteie, principiul e acelaşi.

– Dar astăzi, din zorii zilei şi până acum, nu ne-a căzut decât pârlitul ăsta, a intervenit Reef arătând spre maestrul Almavera, ascuns aproape tot cu capul între picioarele răşchirate ale lui Mistle. Golaş ca orice artist, n-am avut ce să-i furăm, aşa că i-am furat arta. Aruncă o privire, să vezi cât de priceput

este la desen.

Și-a suflecat mâneca, și-a scos la iveală antebrațul și i-a arătat tatuajul: o femeie dezbrăcată care părea să-și miște fesele când își încleșta el pumnul. Kayleigh s-a lăudat și el: deasupra brățării cu ținte, un șarpe verde era încolăcit în jurul încheieturii, cu gura căscată, dezvăluind o limbă stacojie, bifurcată.

– Chestiune de gust, a observat Hotsporn indiferent. Și de mare folos la identificarea cadavrelor. Cu toate acestea, dragii mei Șobolani, nu v-a mers cu tâlhăria asta. Trebuie să-i plătiți artistului pentru arta sa. N-a avut când să vă avertizeze: de șapte zile, adică de la întâi septembrie, semnul este o săgeată purpurie. Are una pictată pe căruță.

Reef a înjurat în bărbie, Kayleigh a izbucnit în râs. Giselher și-a fluturat mâna indiferent.

– Greu. Ce să-i faci? O să-i plătim pentru ace și tatuaje, dacă-i musai. O săgeată purpurie, spui? O să ținem minte. Dacă până mâine mai vine pe-aici vreunul cu semnul săgeții, nu ne-atingem de el.

– Aveți de gând să stați aici până mâine? a întrebat Hotsporn mirat. Este riscant și primejdios!

– Cum adică?

– Este riscant și primejdios.

Giselher a ridicat din umeri. Scânteie a pufnit și a scuipat pe podea. Reef, Kayleigh și Falka se uitau la negustor de parcă le-ar fi spus că soarele a căzut în râu și trebuie pescuit rapid, înainte de a-l ciuguli racii. Hotsporn și-a dat seama că tocmai făcuse apel la rațiunea unor puști descreierați. Că îi avertizase asupra riscurilor și a primejdiilor pe niște fanfaroni care nu-și mai încăpeau în piele de vitejie frenetică, cărora aceste concepte le erau complet străine.

– Sunteți urmăriți, Șobolanilor.

– Ei, și ce dacă?

Hotsporn a oftat.

Discuția a fost întreruptă de Mistle, care se apropiase de ei fără să se fi sinchisit să se îmbrace. A pus un picior pe bancă și, răsucindu-și șoldurile,

expunea tuturor opera maestrului Almavera: un trandafir roșu-aprins, pe o codiță verde, cu două frunze mici, situat pe coapsă, chiar lângă zona inghinală.

– Zău? a întrebat ea, cu mâinile în șolduri. Brățările, care îi acopereau brațele aproape până la coate, scânteiau ca niște diamante. Ce spui acolo?

– Ce minunăție! a izbucnit Kayleigh, dându-și părul pe spate.

Hotsporn a observat că Șobolanul avea mai mulți cercei care îi străpungeau pavilioanele urechilor. Nu încăpea nicio îndoială că, în curând, astfel de cercei vor fi la modă – la fel ca pielea ornată cu metal – în rândul tineretului de aur din Thurn și din întregul Geso.

– E rândul tău, Falka, i-a spus Mistle. Ce tatuaj vrei să-ți facă?

Falka i-a atins coapsa fetei, s-a aplecat și i-a examinat tatuajul de aproape. Mistle i-a mângâiat tandru părul cenușiu. Falka a chicotit și, fără prea multă ceremonie, a început să se dezbrace.

– Vreau exact același trandafir, a anunțat ea. În același loc ca tine, draga mea.

– Ai șoareci, Vysogota, zău! și-a întrerupt Ciri povestirea, uitându-se la podeaua pe care, în cercul de lumină proiectată de lampa cu gaz, se desfășura un adevărat turnir de șoareci. Era lesne de imaginat ce se întâmpla în afara cercului, în bezna totală. Ți-ar prinde bine o pisică. Poate chiar două.

– Rozătoarele, și-a dres pustnicul vocea, se înghesuie în colibă pentru că vine iarna. Cât despre pisică, am avut una. Dar s-a rătăcit, a dispărut.

– O fi mâncat-o vreo vulpe sau vreun dihor.

– N-ai văzut-o, Ciri. Nu putea fi mâncată decât de un balaur. De nimic altceva.

– Chiar așa era? Ha, ce păcat! N-ar fi lăsat șoarecii ăștia să mișune pe sub patul meu. Păcat!

– Da, mare păcat. Dar cred c-o să se întoarcă. Pisicile se întorc mereu.

– Pune lemne pe foc. E frig.

– Da. E-al naibii de frig noaptea... Și nu suntem nici măcar la jumătatea lunii octombrie... Continuă, Ciri.

Fata a rămas o clipă încremenită, cu privirea aţintită în vatră. Focul se înviora de la lemnul aruncat, care trosnea, sfârâia, întindea o strălucire aurie şi umbre mişcătoare pe chipul desfigurat al fetei.

– Povesteşte.

În timp ce maestrul Almavera o înţepa cu acul, Ciri simţea cum i se strâng lacrimile ca mărgelele în colţul ochilor. Deşi o anesteziase înainte cu vin şi pulbere albă, durerea era insuportabilă. A strâns din dinţi ca să-şi înăbuşe gemetele. Şi bineînţeles că nu a scăpat niciun geamăt; se prefăcea că nu acordă atenţie acului, că dispreţuieşte durerea. Încerca să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, lua parte la conversaţia pe care Şobolanii o începuseră cu Hotsporn, individul care voia să se dea drept negustor, dar care, în afară de faptul că trăia de pe urma negustorilor, nu avea nimic în comun cu negoţul.

– Nori negri se îngrămădesc deasupra capetelor voastre, a spus grav Hotsporn, cercetând feţele Şobolanilor cu ochii săi întunecaţi. Nu-i destul că prefectul din Amarillo vă urmăreşte, dar şi Vamhagen, şi baronul Casadei...

– Cine? a întrebat încruntându-se Giselher. Prefectul şi Vamhagen mai treacă-meargă, da’ de ce să ne prigonească Casadei ăla?

– Lupul s-a învelit în blană de oaie, a zâmbit Hotsporn, şi behăie jalnic: bee, bee, nimeni nu mă iubeşte, nimeni nu mă înţelege, oriunde mă duc, aruncă cu pietre în mine, bâr, bâr, strigă la mine. De unde şi până unde atâta ură şi nedreptate? Păi, pe fiica baronului Casadei, dragi Şobolani, de la aventura sa de lângă râul Pliszka şi până în ziua de azi n-o mai slăbesc frigurile şi se usucă pe picioare...

– Aaaa, şi-a amintit Giselher. Trăsura cu patru mârţoage! Aia-i duduia?

– Da. După cum vă spuneam, suferă, noaptea se trezeşte strigând, îşi aminteşte de jupânul Kayleigh... Şi mai ales de duduia Falka. Şi de broşa pe care-o avea ca amintire de la regretata sa mamă, broşă pe care duduia Falka i-a smuls-o fără milă de pe rochie, aruncându-i tot felul de vorbe.

– Asta nu-i chiar aşa! a izbucnit Ciri de pe masă, profitând de ocazie ca să-şi mai aline durerea. Am umilit-o şi am jignit-o pentru că n-am chinuit-o prea

mult. Ar fi trebuit s-o învăţăm noi minte pe duduiţă.

– Într-adevăr. Ciri i-a simţit privirea lui Hotsporn pe coapsele ei goale. A fost o uriaşă insultă pentru ea că n-a fost chinuită! Nu-i de mirare că baronul, mânios, a chemat o trupă înarmată şi a pus la bătaie o răsplată. A jurat public c-o să vă atârne pe toţi cu capul în jos de consolele de pe zidurile castelului său. A anunţat, de asemenea, că, pentru acea broşă smulsă de la fiica sa, îi va sfâşia pielea duduii Falka. În fâşii.

Ciri a înjurat, iar Şobolanii au hohotit într-un râs sălbatic. Scânteie a tuşit şi a scuipat arogant o flegmă: fisstechul îi atacase mucoasele.

– Scăpăm lesne de urmăritorii noştri, a anunţat ea, ştergându-şi nasul, buzele, bărbia, dar şi masa cu eşarfa. Prefectul, baronul, Vamhagenii! Sunt pe urmele noastre, dar n-o să ne prindă! Suntem Şobolani! După ce am traversat Velda, am făcut trei zigzaguri, iar acum idioţii ăia se-nvârt în jurul cozii pe aceleaşi trasee dificile. Când o să-şi dea seama că sunt pe o pistă falsă, o să fie prea departe ca să se mai întoarcă.

– Da’ de s-ar întoarce! a mârâit Asse, care-şi părăsise de ceva vreme postul şi nimeni nu se dusese să-l înlocuiască, chiar dacă nici măcar nu avea vreunul de gând s-o facă. Le-arătăm noi!

– Fără doar şi poate! a exclamat de pe masă Ciri, uitând deja de fuga din noaptea precedentă prin satele aflate de-a lungul Veldei şi de teama care îi pătrunsese în oase.

– Bine, a rostit Giselher lovind masa cu palma deschisă, punând capăt imediat hărmălaiei iscate. Spune mai departe, Hotsporn. Văd că vrei să ne spui despre cineva, cineva mai important decât prefectul Vamhagen, baronul Casadei şi fata lui cea mofturoasă.

– Bonhart este pe urmele voastre.

O tăcere de plumb s-a aşternut peste odaie. Până şi maestrul Almavera şi-a întrerupt activitatea pentru câteva clipe.

– Bonhart, a repetat Giselher încet. Ticălosul bătrân cu capul sur. Se pare c-am zgândărit pe cineva sus-pus.

– Pe cineva bogat, a confirmat Mistle. Nu oricine şi-l poate permite pe Bonhart.

Ciri era gata-gata să întrebe cine este Bonhart, dar Asse şi Reef i-au luat-o înainte aproape într-un glas.

– Este un vânător de recompense, le-a explicat sumbru Giselher. Se pare c-a fost cândva soldat, după care s-a ocupat cu negoţul ambulant, iar în cele din urmă s-a apucat să omoare oameni în schimbul unei răsplate. E-un nenorocit tare parşiv, ca să nu spun mai mult.

– Cică, a intervenit Kayleigh nepăsător, dacă i-ar îngropa pe toţi cei care au murit de mâna lui Bonhart într-un singur cimitir, ar trebui să se întindă pe cel puţin o jumătate de acru.

Mistle a luat un vârf de pulbere albă între degetul mare şi arătător, apoi a inhalat adânc.

– Bonhart a stârpit banda Marelui Lothar, a spus ea. I-a înjunghiat pe el şi pe frate-său, cel căruia i se spunea Buretele Muştelor.

– Cică lovitură pe la spate, a adăugat Kayleigh.

– L-a ucis şi pe Valdez, a adăugat Giselher. Iar când Valdez a murit, toată banda lui s-a destrămat. A fost una dintre cele mai bune. O trupă puternică, solidă. Buni camarazi. O vreme m-am gândit chiar să mă alătur lor. Înainte de-a mă întâlni cu voi.

– E adevărat, a spus Hotsporn. Bandă ca a lui Valdez n-a mai fost pe faţa pământului şi nici n-o să mai fie. Se cântă şi o baladă despre cum au scăpat dintr-o încăierare din Sarda. Oh, capete glorioase! Oh, bravi cavaleri! Nimeni nu îndrăznea să se pună cu ei.

Şobolanii au tăcut brusc şi l-au ţintuit cu ochi scânteietori şi răutăcioşi.

– Într-o zi, a spus Kayleigh cu îngâmfare, după o clipă de tăcere, pe vremea când eram doar şase, am răpus un escadron întreg de-al cavaleriei nilfgaardiene.

– L-am scos pe Kayleigh din Nissirs, a mârâit Asse.

– Nici cu noi nu îndrăzneşte nimeni să se pună, a şuierat Reef.

– Aşa-i, Hotsporn, a spus umflându-şi pieptul Giselher. Şobolanii sunt mai puternici decât orice altă bandă, chiar şi decât cea a lui Valdez. Bravi cavaleri ai spus? Ei bine, o să-ţi povestesc ceva despre bravura feminină. Scânteie, Mistle şi Falka, tustrele, aşa cum le vezi aici, au trecut prin mijlocul

târgușorului Druigh ziua-n amiaza mare și aflând că Vamhagenii se aflau în tavernă, au traversat-o în galop! De-a lungul ei. Au intrat prin față și au ieșit prin spate. Iar Vamhagen a rămas cu botul căscat, holbându-se la ulcelele sparte și la berea vărsată. Poți să spui că nu-i cine știe ce bravură?

– N-o să spună, a anticipat Mistle, zâmbind malițiios. N-o să spună pentru că știe cine sunt Șobolanii. Și breasla lui știe prea bine.

Maestrul Almavera și-a terminat tatuajul. Ciri i-a mulțumit cu o mină mândră, s-a îmbrăcat și s-a alăturat trupei. A pufnit simțind asupra sa privirea lui Hotsporn, stranie, iscoditoare și oarecum dispreţuitoare. I-a aruncat o căutătură furioasă îmbrățișându-i ostentativ umerii lui Mistle. Reușise să observe că astfel de manifestări tandre descurajau și răcoreau eficient entuziasmul unor bărbați cărora le stătea gândul numai la amor. În cazul lui Hotsporn era zadarnic, întrucât pseudonegustorul n-avea astfel de tendințe.

Hotsporn era o enigmă pentru Ciri. Îl mai văzuse o singură dată până atunci, în rest aflase de la Mistle. Hotsporn și Giselher, îi povestise ea, se cunoșteau de multă vreme și colaborau foarte bine, stabiliseră anumite semnale, parole și locuri de întâlnire. În timpul acestor întâlniri, Hotsporn îi furniza informații lui Giselher; Șobolanii se duceau apoi la locul indicat și se năpusteau asupra negustorului vizat, a convoiului sau a caravanei. Uneori ucideau o anumită persoană. Cei doi bărbați aveau întotdeauna un semn; negustorii cu semnul respectiv pe căruțe nu erau atacați.

La început, Ciri a fost uimită și oarecum dezamăgită. Se uita la Giselher ca la un curcubeu, căci îi avea pe Șobolani drept modele de libertate și de independență; ajunsese să îndrăgească acea libertate, acel dispreț față de oricine și orice. Până când, pe neașteptate, ajunseseră să execute anumite comenzi. Precum zbirii cu simbrie, cineva le ordona pe cine să atace. Pe lângă asta, altcineva le interzicea să se atingă de o persoană, iar ei, cu capul plecat, se conformau.

– O mână o spală pe cealaltă, i-a răspuns Mistle, ridicând din umeri când a fost întrebată de Ciri. Hotsporn ne dă porunci, dar ne oferă și informații datorită cărora supraviețuim. Libertatea și dispreţul au limitele lor. La urma urmei, așa-i de când lumea, fiecare e instrumentul altcuiva.

– Asta-i viaţa, Şoimuleţule.

Ciri era uimită şi dezamăgită, dar a trecut repede peste asta. A învăţat în special să-şi tempereze uimirea şi să nu aibă aşteptări prea mari, astfel încât nici dezamăgirea să nu fie prea amară.

– Eu, dragi Şobolani, a spus între timp Hotsporn, aş avea un leac pentru toate necazurile voastre legate de Nissir, de baroni, de prefecţi şi chiar de Bonhart. Da, da. Chiar dacă vedeţi că se strânge funia în jurul grumazului, ştiu un mijloc prin care să alunecaţi din laţ.

Scânteie a izbucnit în hohote de râs, Reef a chicotit. Cu un gest, Giselher i-a redus la tăcere, lăsându-l pe Hotsporn să continue.

– Umblă zvonul, a spus negustorul după o clipă, că de la o zi la alta se va anunţa o amnistie. Chiar şi cei care au fost condamnaţi, ba chiar şi cei cărora le atârnă ştreangul deasupra capului, vor fi amnistiaţi, cu condiţia să raporteze autorităţilor şi să se declare vinovaţi. Acest lucru este valabil şi pentru voi.

– Aiurea! a strigat Kayleigh, cu ochii umeziţi, întrucât tocmai inhalase praf de fisstech. Este un truc de-al nilfgaardienilor, o capcană! Vulturii bătrâni ca noi nu se amestecă cu pleava!

– Cătinel, cătinel, l-a calmat Giselher. Nu te înfierbânta, Kayleigh. Lui Hotsporn, după cum îl ştim noi, nu-i stă-n fire să vorbească în dodii sau să nu se ţină de cuvânt. Ştie el ce spune şi de ce spune asta. Cu siguranţă ştie şi ne va spune de unde şi până unde atâta bunăvoinţă nilfgaardiană ivită aşa, din senin.

– Împăratul Emhyr, a anunţat Hotsporn calm, se însoară. În curând vom avea o împărătească în Nilfgaard. Din acest motiv trebuie să proclame o amnistie. Se pare că împăratul este extrem de fericit şi, prin urmare, vrea să-i facă şi pe alţii fericiţi.

– Fericirea împăratului, a spus Mistle cu dispreţ, mă lasă rece. Iar în ce priveşte amnistia, îmi voi permite luxul să nu profit de ea, pentru că această bunăvoinţă nilfgaardiană nu-mi miroase a bine, ci a ceva ce seamănă cu un par foarte bine ascuţit! He, he!

– Mă îndoiesc că-i o capcană, a spus Hotsporn, ridicând din umeri. Mai degrabă e o chestiune politică. Una importantă. Mai importantă decât voi,

Șobolanilor, și decât toate bandele de prin preajmă adunate laolaltă. Aici e vorba de politică.

– Adică de ce? s-a încruntat Giselher. Că eu unul nu mai pricep nicio iotă.

– Căsătoria împăratului Emhyr este politică, iar chestiunile politice se rezolvă cu ajutorul căsătoriilor de felul acesta. Împăratul, prin căsătorie, creează o uniune, vrea să întărească și mai mult Imperiul, să pună capăt tămbălăului de la hotare, să fie pace. Știți cu cine se însoară? Cu Cirilla, moștenitoarea tronului Cintrei.

– Minciuni! a explodat Ciri. Prostii!

– Oare pe ce bază duduia Falka îndrăznește să mă acuze că mint? Hotsporn a țintuit-o cu privirea. Oare o fi mai bine informată?

– Bineînțeles!

– Tacă-ți fleanca, Falka! s-a răstit Giselher. Ai tăcut chitic pe masă când te-a înțepat în vrăbiuță, iar acum ai prins glas? Ce-i cu Cintra asta, Hotsporn? Cine-i Cirilla asta? De ce-i atât de importantă?

– Cintra, a intervenit Reef, presărându-și fisstech pe deget, este o țărișoară de la miazănoapte, pe care Imperiul a râvnit-o și pentru care s-a luptat cu căpeteniile de acolo. Să tot fie vreo patru sau cinci ani de atunci.

– Așa este, a confirmat Hotsporn. Imperialii au cucerit Cintra și chiar au trecut Yarra, dar mai târziu au fost nevoiți să se retragă.

– Pentru că s-au bătut pe dealul Sodden! s-a răstit Ciri. S-au retras atât de repede, încât nu mai aveau mult și-și pierdeau și chiloții pe drum!

– Duduie Falka, din câte văd eu, ești la curent cu istoria contemporană. Ești demnă de toată admirația, mai ales la această vârstă fragedă. Pot să te întreb la ce școală ai învățat, duduie Falka?

– Nu poți.

– Gata! a intervenit din nou Giselher. Ia povestește despre Cintra, Hotsporn. Și despre amnistie.

– Împăratul Emhyr, a continuat negustorul, a hotărât să facă din Cintra un stat-iederă...

– Cum așa?

– Iederă. La fel ca iedera, care nu poate exista fără un trunchi solid în jurul

căruia să se agațe. Iar trunchiul, bineînțeles, este Nilfgaardul. Astfel de state există deja, să luăm de exemplu Metinna, Maecht, Toussaint... Dinastiile locale domnesc acolo. Sau, mai bine zis, pretind că domnesc acolo.

– Asta se numește autonomie aparentă, s-a lăudat Reef. Am auzit despre asta.

– Problema cu această Cintra este că linia regală s-a stins...

– S-a stins?!

Părea că nişte scântei verzi erau gata-gata să izbucnească din ochii lui Ciri dintr-un moment în altul.

– Ce frumos m-au stins! Nilfgaardienii au ucis-o pe regina Calanthe! Au ucis-o pur şi simplu!

– Trebuie să recunosc, a răspuns Hotsporn oprindu-l cu un gest pe Giselher, care intenţiona s-o mustre din nou pe Ciri pentru intervenţia sa, că duduia Falka e năucitoare prin cunoştinţele ei. Regina Cintrei a pierit într-adevăr în timpul războiului. Nepoata sa, Cirilla, ultima moştenitoare a sângelui regal, se pare că a dispărut şi ea. Aşa că Emhyr, în această situaţie, n-a trebuit să se chinuie prea mult să creeze, aşa cum a spus atât de înţelept conul Reef, o autonomie aparentă. Până când, hocus-pocus, acea Cirilla a reapărut ca din spuma mării.

– Basme de adormit copiii! a pufnit Scânteie, sprijinindu-se de umărul lui Giselher.

– Fără doar şi poate, a dat din cap Hotsporn, sună ca-n basme, trebuie să recunoaştem. Se spunea că o magiciană rea o ţinea pe acea Cirilla încuiată într-un turn magic din nordul îndepărtat. Dar a izbutit acea Cirilla să fugă şi să caute azil în Imperiu.

– Ce tâmpenii, ce prostii, ce minciuni! a strigat revoltată Ciri, care cu mâinile tremurânde strângea cutiuţa cu fisstech.

– Cică împăratul Emhyr, a continuat Hotsporn tulburat, s-a îndrăgostit nebuneşte de ea şi umblă zvonul că vrea să se însoare cu ea.

– Şoimuleţul are dreptate, a spus apăsat Mistle, însoţindu-şi cuvintele cu o lovitură de pumn în masă. Astea-s nişte prostii! Pe toţi diavolii! Nu pot pricepe nimic din ce înseamnă toate astea. Un lucru-i limpede: să ne bazăm

pe această nădejde tâmpită în bunăvoința nilfgaardiană ar fi o tâmpenie și mai mare.

– Absolut, a sprijinit-o Reef. N-avem ce nădăjdui de la căsătoria imperială. Chiar dacă s-o însura cu nu știu cine, noi avem altă mireasă care ne-așteaptă. Cânepa!

– Nu despre beregatele voastre e vorba aici, dragi Șobolani, le-a reamintit Hotsporn. Ci despre politică. La hotarul de nord al Imperiului sunt mereu tulburări, revolte, răscoale, în special în Cintra și în împrejurimile sale. Dar dacă împăratul o să se însoare cu moștenitoarea Cintrei, Cintra o să se liniștească. O să se proclame oficial amnistia și atunci partizanii o să coboare din munți și o să înceteze umilirea și hărțuirea soldaților imperiali. Iar dacă cintreana o să se cocoațe pe tronul imperial, eu m-aștept ca partizanii să se și înroleze în armata nilfgaardiană. Și știți foarte bine că în nord, dincolo de râul Yarra, războiul continuă și fiecare soldat contează.

– Aha! s-a încruntat Kayleigh. Acum m-am dumirit! Asta era amnistia! Ai de ales: aici e parul ascuțit, acolo sunt culorile imperiale. Ori un par în fund, ori culorile Nilfgaardului pe spinare. Și hai la război, hai să ne dăm viața pentru Imperiu!

– La război, a spus domol Hotsporn, lucrurile stau cu totul altfel, așa cum spune cântecul. La urma urmei, dragi Șobolani, nu toată lumea trebuie să lupte. S-ar putea, bineînțeles, după îndeplinirea condițiilor amnistiei în prealabil, adică predarea în mâinile autorităților și recunoașterea faptelor, să se efectueze un fel de serviciu alternativ.

– Cum adică?

– M-am prins care-i treaba. Dinții lui Giselher au sclipit scurt în mijlocul feței sale arse de soare și nebărbierite. Drăgălașilor, breasla negustorilor ar dori să ne primească! Să ne strângă la piept și să aibă grijă de noi, ca o mamă.

– Ca o curvă, a răbufnit Scânteie în barbă.

Hotsporn s-a prefăcut că nu a auzit nimic.

– Ai dreptate, Giselher, a fost de acord el pe un ton glacial. Breasla ar putea, dac-ar vrea, să vă angajeze. Oficial, pentru o schimbare. Și, de asemenea, ca să vă ofere un acoperiș deasupra capului. Și protecție. Tot

oficial şi tot pentru schimbare.

Kayleigh a vrut să spună ceva, Mistle a vrut să spună şi ea ceva, dar privirea fugitivă a lui Giselher i-a ţinut la distanţă.

– Transmite-i breslei, Hotsporn, i s-a adresat căpetenia Şobolanilor cu o voce îngheţată, că-i suntem recunoscători pentru propunere. O să chibzuim, o să vorbim despre asta. Şi o să ne sfătuim ce să facem.

Hotsporn s-a ridicat în picioare.

– Pornesc la drum.

– Acum, în miez de noapte?

– O să înnoptez în sat. Nu mă simt bine aici. Şi mâine plec aţă spre graniţa cu Metinna, apoi o iau pe drumul principal spre Forgeham, unde o să rămân până la echinocţiu şi, cine ştie, poate chiar mai multă vreme. Căci o să-i aştept pe cei care se vor fi chibzuit şi sfătuit şi care o să fie gata să se prezinte şi să aştepte amnistia sub oblăduirea mea. Nici voi să nu pierdeţi prea multă vreme cu atâta gândire şi sfătuire. Amintiţi-vă că Bonhart nu aşteaptă nicio amnistie...

– Ne tot ameninţi întruna cu Bonhart ăsta, a replicat Giselher încet, ridicându-se şi el. Ai crede că borfaşul ăla este deja printre noi... şi, când colo, el o fi unde-a înţărcat mutu' iapa...

– ...în Gelozia, şi-a încheiat calm fraza Hotsporn. La hanul „Sub Capul Himerei", la vreo treizeci de mile de aici. Dacă n-ar fi fost zigzagurile voastre de pe malul Veldei, v-aţi fi ciocnit cu el ieri. Dar asta nu vă sperie, ştiu. Rămâi cu bine, Giselher! Rămâneţi cu bine, Şobolanilor! Maestre Almavera, mă duc la Metinna şi întotdeauna sunt bucuros să am companie pe drum... Ce zici, maestre? Ţi-ar părea bine? Aşa mă gândeam şi eu. Aşadar, ia-ţi lucrurile. Haideţi, Şobolanilor, plătiţi-l pe artist pentru munca sa!

Poşta mirosea a ceapă prăjită şi a ciorbă de cartofi, pregătită de nevasta şefului de poştă, eliberată temporar din pivniţa în care era închisă. Şobolanii formau un cerc în jurul mesei, cu capetele plecate, atât de apropiate, încât păreau că se ciocnesc, încălzite de lumânarea care trosnea, pâlpâia, fluturându-şi coada.

– E în Gelozia, a spus Giselher încet. La hanul „Sub Capul Himerei“. La o zi de-aici. Ce părere aveți?

– La fel ca și tine, a mormăit Kayleigh. Mergem să-l ucidem odată pe borfașul ăla.

– O să-l răzbunăm pe Valdez, a spus Reef. Și pe Buretele Muștelor.

– Și niciun Hotsporn n-o să mai vină să ne provoace, aburindu-ne cu faima și vitejia altora. O să-l ucidem pe Bonhart ăla, monstrul ăla, vârcolacul ăla nenorocit! O să-i atârnăm căpățâna deasupra ușii hanului, ca să i se potrivească numele! Pentru ca toată lumea să vadă că nu-i niciun erou, ci un simplu muritor de rând, care și-a găsit nașul. O să le-arătăm noi care-i banda cea mai tare, de la Korath până la Pereplut!

– O să se cânte balade despre noi prin bâlciuri, s-a entuziasmat Kayleigh. Da’ ce spun eu, ba chiar prin castele!

– Hai să mergem! a replicat dând cu pumnul în masă Asse. Să-l omorâm pe nenorocitul ăla!

– Și după aceea, a adăugat Giselher, o să chibzuim și la amnistia aceea... La Breaslă... De ce te schimonosești așa, Kayleigh, de parcă te-ar fi lovit strechea? Urmăritorii ne suflă-n ceafă și iarna se apropie. Iată cum gândesc eu să facem, dragi Șobolani: o să iernăm, o să ne încălzim curul lângă sobă, la adăpost de frig, prin amnistie, sorbind câte-o bere fierbinte. O să strângem din dinți, o să îndurăm decent, cu demnitate... cam până în primăvară, ce spuneți? Iar la primăvară... când dă firul ierbii de sub zăpadă...

Șobolanii au izbucnit în cor într-un râs sinistru. Ochii le străluceau ca cei ai șobolanilor adevărați, atunci când se apropie, noaptea, într-un cotlon întunecat, de un bărbat rănit, lipsit de apărare.

– Să ciocnim! i-a îndemnat Giselher. Să-l ia naiba pe Bonhart! Acum, hai să mâncăm supa asta și apoi să ne culcăm! Trebuie să dormim bine, pentru că o luăm din loc dis-de-dimineață.

– Cum te văd și cum mă vezi! a chicotit Scânteie. Luați exemplu de la Mistle și Falka, sunt în pat de-un ceas.

Nevasta șefului de poștă s-a cutremurat lângă ceaun, auzind din nou hlizelile scârboase, surde și înspăimântătoare venind dinspre masă.

Ciri şi-a ridicat privirea, a rămas tăcută un răstimp, privind fix la flăcările abia pâlpâitoare ale lămpii, în care mai ardea gazul de pe fund.

– M-am strecurat din poştă ca un hoţ, a continuat ea. În zorii zilei, într-o beznă de-ţi băgai degetele-n ochi... Dar n-am scăpat neobservată. Când m-am ridicat din pat, Mistle s-a trezit. M-a ajuns în grajd, în timp ce mă suiam pe cal. Dar nu s-a arătat surprinsă. Și nici n-a încercat să mă oprească, nu... Mijea de ziuă...

– Nu mai e mult și mijește de ziuă și la noi, a căscat Vysogota. E timpul să dormi, Ciri. O să continui povestea mâine.

– Poate că ai dreptate, a spus ea căscând la rândul ei. S-a ridicat și s-a întins. Și mie mi se închid ochii. Dar în ritmul ăsta, pustnicule, nu mai termin niciodată. Câte seri mai avem împreună? Vreo zece. Mă tem că întreaga poveste ar putea dura o mie și una de nopți.

– Avem vreme, Ciri? Avem vreme.

– De cine fugi, Șoimulețule? De mine? Sau de tine?

– Nu mai fug de nimeni de-acum. Am de gând să prind eu ceva. De aceea trebuie să mă întorc... acolo unde a început totul. Trebuie. Trebuie să mă-nțelegi, Mistle.

– De-aia... de-aia ai fost așa de bună cu mine azi? Pentru prima dată după atâtea zile... Pentru ultimă dată, de despărțire? Și de-acum o să mă uiți?

– N-o să te uit niciodată, Mistle.

– Ba da, o să mă uiți.

– Niciodată. Îți făgăduiesc. Și n-a fost pentru ultima dată. O să te găsesc. O să vin să te iau... Într-o trăsură aurie, trasă de șase cai. Cu un cortegiu de curteni. O să vezi. În curând o să am... posibilități. Mari posibilități. O să fac în așa fel încât destinul tău să se schimbe... o să vezi ce sunt în stare să fac. Cât de multe o să pot schimba.

– Ar fi nevoie de o putere nemaipomenită pentru asta, a oftat Mistle. Și de o magie puternică...

– Și asta o să fie posibil, a răspuns Ciri trecându-și limba peste buze. Și

magia... o s-o recuperez... Tot ce-am pierdut cândva, o să pot primi înapoi... Și o să fie din nou al meu. Îți făgăduiesc, ai să rămâi cu gura căscată când o să ne întâlnim din nou.

Mistle și-a întors capul ras și s-a uitat la capătul dinspre răsărit al lumii, pe care zorii îl vărgau deja în albastru și roz.

– Chiar așa, a rânjit ea cu voce scăzută. O să rămân cu gura căscată, dacă o să ne mai întâlnim vreodată. Dacă o să te mai văd într-o bună zi, micuțo. Hai, du-te! Să n-o mai lungim.

– Așteaptă-mă, i-a spus Ciri, inspirând aerul cu putere pe nas, și nu te lăsa omorâtă. Gândește-te la amnistia aia despre care vorbea Hotsporn. Chiar dacă Giselher și ceilalți nu o vor... tu mai gândește-te, Mistle. Poate că-i o soluție ca să rămâi în viață... Căci eu mă-ntorc după tine. Făgăduiesc!

– Sărută-mă!

Se crăpa de ziuă. Era din ce în ce mai multă lumină și din ce în ce mai frig.

– Te iubesc, Mătăsarul meu!

– Te iubesc, Șoimulețule! Hai, du-te!

– Nu m-a crezut, nu încape nicio îndoială. Era convinsă că-mi intrase frica-n oase, că voiam să-l ajung din urmă pe Hotsporn ca să-l rog să mă salveze, să-mi acorde amnistia cu care ne ispitise. De unde să poată ea să-și dea seama care erau sentimentele care mă copleșiseră în timp ce ascultam ce povestea Hotsporn despre Cintra, despre bunica mea Calanthe... Și despre o oarecare „Cirilla“ care avea să devină soția împăratului Nilfgaardului? Același împărat care o ucisese pe bunica mea Calanthe! Și care-l trimisese pe urmele mele pe acel cavaler negru, cu aripi la coif. Ți-am povestit despre el, ții minte? Pe insula Thanedd, când a întins mâna după mine și i-am umplut-o de sânge! Ar fi trebuit să-l omor atunci... Dar nu prea puteam... am fost bleagă! Dar mai știi... poate că i s-a scurs tot sângele acolo, pe Thanedd, și a mierlit-o... De ce te uiți așa la mine?

– Continuă. Spune-mi cum l-ai găsit pe Hotsporn și cum ți-ai recăpătat moștenirea. Cum ai primit înapoi ce era al tău.

– Nu-i nevoie să mă iei peste picior, să-ți bați joc de mine. Da, știu, a fost o tâmpenie, acum îmi dau seama, chiar și atunci... Am fost mai deșteaptă la

Kaer Morhen şi în templul Melitele, acolo am înţeles că ce a trecut nu se mai poate întoarce, că nu mai sunt prinţesa din Cintra, ci cu totul altcineva, că nu mai am nicio moştenire, că am pierdut totul şi că trebuie să mă împac cu ideea asta. Mi s-a explicat cu înţelepciune şi calm şi am acceptat. Cu acelaşi calm. Şi deodată, au început să revină. Mai întâi, atunci când au încercat să-mi scoată ochii cu titlul acelei fete, fiica baronului Casadei... Nu mă interesaseră niciodată poveştile astea, dar, în acel moment, am devenit brusc furioasă, mi s-a urcat sângele la cap şi am început să strig că sunt mai titrată decât ea şi m-am născut într-o familie mai nobilă. Şi de atunci nu am încetat să mă gândesc la asta. Am simţit cum creşte furia în mine. Pricepi asta, Vysogota?

– Pricep.

– Iar povestea lui Hotsporn a fost picătura care a umplut paharul. Dădeam în clocot de mânie... Mi se spuseseră atât de multe despre predestinarea mea la vremea respectivă... Iar acum altcineva se pregătea să se bucure de ea din cauza unei înşelăciuni ordinare. Cineva se dăduse drept Ciri din Cintra şi avea să aibă totul, să huzurească în lux... Nu, nu mă mai puteam gândi la nimic altceva... Deodată, mi-am dat seama că nu mâncam niciodată pe săturate, că înduram frigul şi dormeam sub cerul liber, că trebuia să mă spăl în râuri reci ca gheaţa... Eu! Eu, care ar fi trebuit să fac baie într-o cadă de aur! Cu apă parfumată cu trandafiri şi lavandă! Prosoape calde! Aşternuturi curate! Înţelegi, Vysogota?

– Înţeleg.

– Dintr-odată eram gata să merg la cea mai apropiată prefectură, la cel mai apropiat fort, la Nilfgaardienii Negri, de care mi-era atât de frică şi pe care îi uram atât de mult... eram gata să le spun: „Eu sunt Ciri, sărmanilor idioţi nilfgaardieni, eu sunt cea cu care ar trebui să se însoare tontul vostru de împărat. I-au băgat pe gât împăratului vostru o impostoare nerușinată şi fraierul nu s-a prins deloc. Eram atât de furioasă, încât aş fi făcut-o, dacă aş fi avut ocazia. Fără şovăială. Înţelegi, Vysogota?

– Înţeleg.

– Din fericire, m-am liniştit.

– Din mare fericire pentru tine, a dat din cap grav. Această căsătorie imperială poartă toate semnele unui scandal de stat, ale unei lupte între diferite partide sau facţiuni. Dacă ţi-ai fi dezvăluit identitatea, dând peste cap planurile unei anumite forţe de influenţă, nu ai fi scăpat de pumnal sau de otravă.

– Mi-am dat şi eu seama. Şi am tot chibzuit la asta. Am chibzuit bine. Să dezvălui cine sunt însemna moarte pentru mine. Am avut ocazia să mă conving. Dar să le luăm în ordine.

Au rămas tăcuţi un răstimp, tăbăcind pieile. Vânătoarea fusese nemaipomenit de bună în ultimele zile: mai mulţi cerbi moscaţi, nutrii, două vidre şi un castor fuseseră prinşi în capcane şi smâcuri. Aveau, aşadar, multă treabă.

– L-ai ajuns din urmă pe Hotsporn? a întrebat-o Vysogota în cele din urmă.

– L-am ajuns, i-a răspuns Ciri, ştergându-şi fruntea. Destul de repede, pentru că nu se grăbea. Şi n-a fost deloc surprins să mă vadă!

– Duduie Falka! Hotsporn a tras frâiele şi iapa neagră s-a întors ţopăind. Ce surpriză plăcută! Cu toate că trebuie să recunosc că nu-i chiar atât de mare surpriza. Nu-ţi ascund că mă aşteptam să vii. Ştiam că o duduie tânără ca dumneata o să ştie să aleagă. Să aleagă isteţ. Am observat strălucirea isteţimii în ochii dumitale frumoşi, plini de farmec.

Ciri s-a apropiat atât de mult, încât era cât pe ce să-şi atingă pintenii unul altuia. Apoi şi-a dres vocea zgomotos, s-a aplecat şi a scuipat în nisipul din drum. Învăţase să scuipe în acest mod – absolut dezgustător, dar eficient – pentru a răcori zelul seducătorilor.

– Bănuiesc, a zâmbit uşor Hotsporn, că vreţi să profitaţi de amnistie?

– Bănuieşti prost.

– Atunci, cărui motiv îi datorez bucuria de a revedea o duduie fermecătoare?

– Ar trebui să fie un motiv? a râs ea. Spuneai la poştă că ţi-ar plăcea să ai companie la drum.

– Aşa e, a fost el de acord cu un zâmbet mai larg. Dar dacă n-am nimerit-o

cu amnistia, nu-i sigur c-o să mergem împreună. După cum vedeți, ne aflăm la o răspântie. O răscruce, patru puncte cardinale, o alegere de făcut... Simbolismul, ca în acea legendă faimoasă. Dacă te duci spre apus, nu te mai întorci. Dacă te duci spre răsărit, nu te mai întorci... Spre miazănoapte... Hm... Spre miazănoapte se află amnistia...

– Mai scuteşte-mă cu amnistia ta!

– Cum doriți. În acest caz, dacă mi-e îngăduit să vă întreb, pe unde o luați? Pe care dintre drumurile acestei răscruci simbolice? Maestrul Almavera, artistul acului, a dat pinteni catârului spre apus, spre târguşorul Fano. Drumul dinspre răsărit duce spre cătunul Gelozia, dar nu vă sfătuiesc s-o luați în acea direcție...

– Râul Yarra, a spus încet Ciri, despre care a fost vorba la poştă, este numele nilfgaardian al Jarugăi, nu-i aşa?

– O duduie aşa de educată să nu ştie asta? s-a aplecat şi a privit-o în ochi.

– Nu poți să răspunzi omenește, când ești întrebat omenește?

– Am glumit şi eu, ce naiba! De ce să te enervezi? Da, este acelaşi râu. Yarra pe elfeşte şi în nilfgaardiană, iar la miazănoapte i se spune Jaruga.

– Iar la gura de vărsare a râului, a continuat Ciri, se află Cintra?

– Aşa-i. Cintra.

– De aici, de unde suntem noi acum, cât de departe-i Cintra? Câte mile?

– Destul de multe. Dar depinde în ce fel de mile socotim. Fiecare națiune are măsura sa, lesne te poți înşela. Cel mai bine este să foloseşti măsura negustorilor ambulanți, care socotesc astfel de distanțe în zile. Ca să ajungi în Cintra de aici, îți ia cam douăzeci şi cinci, treizeci de zile.

– În ce direcție? Direct spre miazănoapte?

– Duduia Falka pare tare interesată de această Cintra. De ce oare?

– Vreau să mă instalez pe tron.

– Bine, bine! Hotsporn a ridicat mâna într-un gest defensiv. Am înțeles aluzia delicată. N-o să mai pun nicio întrebare. Cel mai scurt drum către Cintra, culmea culmilor, nu-i cel care duce direct spre miazănoapte, deoarece te încurcă sălbăticia şi mlaştinile din zona lacurilor. Trebuie să te duci mai întâi la Forgeham, apoi să te îndrepți spre nord-vest, spre Metinna, capitala

ţării cu acelaşi nume. Apoi, trebuie să străbaţi câmpia Mag Deira, pe drumul negustorilor, până în târgul Neunreuth. Abia de-acolo o iei spre nord, urmând valea râului Yelena. De acolo, te descurci uşor să găseşti drumul: o iei pe urmele convoaielor militare, prin Nazair şi prin Toplițele Marnadalului, o trecătoare care duce spre miazănoapte, spre valea Marnadal. Şi dac-ai ajuns în Valea Marnadal, eşti cu un picior în Cintra.

– Hm... Ciri contempla orizontul nebulos şi linia înceţoşată a culmilor întunecate. Spre Forgeham, apoi spre nord-vest... adică pe unde?

– Ştiţi ce, duduie? i s-a adresat Hotsporn cu un zâmbet uşor. Eu mă îndrept spre Forgeham, apoi spre Metinna. Oo, pe drumeagul al cărui nisip auriu străluceşte printre pini. Haideţi cu mine şi n-o să vă rătăciţi. Amnistia ca amnistia, dar o să fie o plăcere să călătoresc cu o duduie aşa de drăguţă.

Ciri l-a măsurat din cap până-n picioare cu cea mai rece privire de care era în stare. Hotsporn şi-a muşcat buza cu un zâmbet viclean.

– Aşadar?

– Să pornim.

– Bravo, duduie Falka! O hotărâre înţeleaptă. Am spus eu bine, duduia pe cât e de frumoasă, pe-atât e de deşteaptă.

– Te rog să nu-mi mai spui duduie, Hotsporn. Din gura ta sună oarecum jignitor şi nu-ţi permit să mă jigneşti fără a fi pedepsit.

– Cum poruncițți, duduie!

Ziua următoare n-a fost pe măsura zorilor feerici. Era mohorât şi jilav. Negura densă era străpunsă de strălucirea tomnatică a frunzelor ruginite din copacii aplecaţi de-a lungul drumului, care scânteiau într-o mie de nuanţe de ocru, roşu şi galben.

În aerul reavăn se simţea miros de scoarţă putredă şi de ciuperci.

Călăreau la pas pe covorul de frunze moarte, dar Hotsporn îşi îmboldea adesea iapa la trap sau la galop. Ciri o privea admirativ.

– Are un nume?

– Nu, i-au scânteiat dinţii lui Hotsporn într-un zâmbet larg. Tratez animalele în mod practic, le schimb adesea, fără să mă ataşez deloc de ele.

Consider că e pretenţios să dai nume unui cal, atunci când nu ai niciun grajd. Sunteţi de acord cu mine? Să botezi un cal Fulgerică, un câine, Azorică sau un motan, Miaunică e cam pretenţios!

Lui Ciri nu-i erau pe plac privirile şi zâmbetele lui cu mai multe înţelesuri şi mai ales tonul uşor sarcastic cu care răspundea sau punea întrebări. Aşa că a adoptat o tactică simplă: tăcea sau răspundea monosilabic, fără să-l provoace. Cel puţin atunci când era posibil. Nu întotdeauna se putea însă. Mai ales când aducea vorba despre amnistie. Când ea şi-a manifestat nemulţumirea din nou şi destul de dur, Hotsporn şi-a schimbat pe neaşteptate strategia: a început dintr-odată să-i arate că în cazul ei amnistia n-avea niciun rost şi că n-o privea în niciun fel. Amnistia îi privea pe infractori, spunea el, nu pe victimele acestora. Ciri a izbucnit în râs.

– Tu însuţi eşti o victimă, Hotsporn!

– Am vorbit foarte serios, a spus el. Nu pentru a-ţi stârni amuzamentul, ci pentru a-ţi sugera o modalitate de a-ţi salva pielea în cazul în care te vor înhăţa. Bineînţeles, n-o să-ţi meargă cu baronul Casadei, nici de la Vamhagen să nu te aştepţi la vreo clemenţă. În cel mai bun caz, o să te linşeze pe loc, repede şi, cu puţin noroc, fără să suferi. Pe de altă parte, dacă o să încapi pe mâinile prefectului şi o să te confrunţi cu faţa aspră, dar corectă a dreptului imperial... Ei bine, în această situaţie ţi-aş sugera să adopţi următoarea tactică de apărare: începi să plângi şi declari că eşti victima nevinovată a unei combinaţii de circumstanţe.

– Şi cine o să mă creadă?

– Toată lumea, Hotsporn s-a aplecat în şa şi a privit-o în ochi. Pentru că ăsta-i adevărul. Eşti o victimă nevinovată, Falka. N-ai 16 ani. Conform legii imperiale, eşti minoră. Te-ai băgat în trupa de Şobolani întâmplător. Nu-i vina ta că a pus ochii pe tine bandita aia de Mistle, ale cărei înclinaţii nefireşti nu sunt un secret pentru nimeni. Ai fost subjugată de Mistle, exploatată sexual şi forţată să...

– În sfârşit s-a limpezit totul! l-a întrerupt Ciri, uimită ea însăşi de calmul ei. Acum m-am lămurit eu ce urmăreşti, Hotsporn. Am mai văzut eu alţii ca

tine.

– Chiar?

– La fel ca oricărui cocoş, a continuat ea la fel de calm, ţi se zburleşte creasta când te gândeşti la mine şi la Mistle. Ca oricărui alt bărbăţel prost, ţi-a trecut prin cap gândul să încerci să mă vindeci de o boală nefirească, pentru a aduce pervertirea pe care o bănuieşti pe calea cea bună. Dar ştii ce este cu adevărat dezgustător şi nefiresc, de fapt? Tocmai gândurile acestea.

Hotsporn a privit-o un răstimp în tăcere, cu un zâmbet oarecum enigmatic pe buzele lui subţiri.

– Gândurile mele, dragă Falka, poate că nu sunt prea curate, poate că nu sunt prea frumoase, poate că, hm, nu sunt deloc nevinovate. Dar, pe toţi zeii, ele sunt în acord cu natura. Cu natura mea. Mă jigneşti presupunând că atracţia mea faţă de tine se bazează pe o oarecare... curiozitate perversă. Te jigneşti şi pe tine însăţi neobservând sau nevrând să vezi că farmecul tău seducător, frumuseţea ta neobişnuită sunt în stare să îngenuncheze orice bărbat. Că privirea ta fermecătoare...

– Ascultă, Hotsporn, l-a întrerupt ea, ia nu mai bate şaua ca să priceapă iapa. Vrei să mă abureşti ca să te culci cu mine?

– Câtă inteligenţă! a exclamat el, întinzându-şi braţele. Pur şi simplu m-ai lăsat fără cuvinte!

– Atunci, o să te-ajut eu. Şi-a strunit uşor calul pentru a-l putea privi peste umăr. Căci eu am cuvinte din belşug. Mă simt onorată. În alte circumstanţe, cine ştie... Dacă ar fi fost altcineva, ha! Dar tu, Hotsporn, nu-mi placi deloc. Nimic, dar absolut nimic nu mă atrage la tine. Aş spune chiar că dimpotrivă: mi-e tare silă de tine. Aşa că trebuie să recunoşti că, în astfel de condiţii, actul sexual ar fi nefiresc.

Hotsporn a izbucnit în râs în timp ce îşi strunea şi el calul. Iapa cea neagră dansa pe potecă, îndreptându-şi cu graţie capul fermecător.

Ciri s-a întors în şa, luptându-se cu un sentiment bizar care îi încolţise adânc, în vintre, dar care îşi făcea drum repede şi tenace în afară, spre pielea iritată de îmbrăcăminte. „I-am spus adevărul“, s-a gândit ea. „Nu-mi place, la naiba, calul lui îmi place, iapa asta neagră... Nu el, ci calul... Ce tâmpenie!

Nu, nu şi nu! Chiar dacă n-aş ţine cont de Mistle, ar fi caraghios şi de ocară să-i cedez doar pentru că îmi place iapa lui care dansează pe drum.“

Hotsporn a lăsat-o să se apropie, s-a uitat în ochii ei cu un zâmbet straniu pe buze. Apoi a tras înapoi frâiele, forţându-şi iapa să se smucească, să facă paşi în faţă şi în lateral. „Ştie“, se gândea Ciri, „vulpoiul bătrân ce simt. La naiba! Mor de curiozitate.“

– Ace de pin, i-a spus cu o voce blândă Hotsporn, apropiindu-se tot mai mult şi întinzându-şi mâna, ţi s-au prins în păr. Ţi le scot, dacă-mi dai voie. Adaug că gestul izvorăşte din galanterie şi nu din pofte perverse.

Atingerea nu a surprins-o deloc, ba chiar i-a făcut plăcere. Era încă departe de a lua o decizie, dar, ca să fie sigură, a numărat zilele de la ultima sângerare. Yennefer o învăţase asta, să numere dinainte şi cu capul limpede, căci mai târziu, când se înfierbântă lucrurile, dispare cheful de a face socoteli şi apare tendinţa nefericită de a nu acorda importanţa cuvenită consecinţelor.

Hotsporn o privea în ochi şi zâmbea de parcă ar fi ştiut că socoteala era în favoarea lui. „Măcar dacă n-ar fi fost atât de bătrân“, se gândea Ciri, oftând pe furiş. „Să tot aibă vreo treizeci de ani...“

– Turmalină, a adăugat Hotsporn, atingându-i delicat cu degetele urechea şi cercelul fetei. Frumos, n-am ce zice, dar e doar o turmalină. Cu mare plăcere ţi-aş dărui şi ţi-aş agăţa smaralde la urechi. Pe cele mai scumpe şi mai viu colorate, ca să se potrivească de minune cu frumuseţea ta şi cu verdele din ochii tăi.

– Ştii, a spus ea încet, privindu-l cu îndrăzneală, chiar dacă lucrurile ar ajunge într-un anumit punct, ţi-aş cere smaraldele în avans. Pentru că bag mâna-n foc că nu doar pe cai îi tratezi în mod practic, Hotsporn. Dimineaţa, după o noapte fierbinte, până şi amintirea numelui meu ţi s-ar putea părea o mare pretenţie. Câinele Azorică, motanul Miaunică, iar duduia Mărioara!

– Pe onoarea mea! a râs el forţat. Ai putea să răcoreşti cele mai arzătoare dorinţe, Regina Zăpezilor!

– Am învăţat de la o maestră bună.

Negura se mai risipise, dar vremea era încă posomorâtă şi somnoroasă.

Somnolența a fost întreruptă brusc de strigăte și ropote de cai. Călăreții au răsărit de după stejarii pe lângă care treceau.

Ambii au acționat atât de repede și s-au sincronizat, de parcă s-ar fi antrenat de săptămâni întregi. Și-au strunit caii și i-au întors, s-au îndepărtat cât ai clipi, galopând furios, aplecându-se peste iepele lor, pe care le încurajau cu strigăte și lovituri de călcâie. O rafală de săgeți cu pene le-a șuierat deasupra capetelor; țipete, scrâșnete, zăngănituri.

– În pădure! a strigat Hotsporn. Ia-o prin pădure!

Înaintau printre copaci și arbuști fără să încetinească. Ciri s-a lipit și mai mult de grumazul calului, pentru că ramurile care o șfichiuiau amenințau să o dea jos de pe cal. A văzut arcul unei arbalete ieșind din trunchiul unui arin pe lângă care trecea, a dat pinteni calului ca să-l grăbească, așteptându-se în orice clipă să fie străpunsă de o săgeată în spate. Hotsporn, călare chiar în fața ei, a scos dintr-odată un geamăt ciudat.

Au sărit peste un făgaș adânc, au coborât pe un versant stâncos, abrupt și s-au trezit într-un stufăriș spinos. Atunci Hotsporn a alunecat brusc din șa și s-a rostogolit în tufa de merișor. Iapa cea neagră s-a învârtit, s-a cabrat, vânturându-şi coada, și a plecat mai departe. Ciri n-a stat pe gânduri. A sărit pe pământ, a cuprins calul de grumaz și l-a dezmierdat. Luând-o pe urmele iepei, l-a ajutat pe Hotsporn să se ridice și s-au cufundat împreună în desișul din ariniș; s-au poticnit, s-au rostogolit pe versant și au plonjat pe ferigile uriașe de pe fundul râpei. Salteaua de mușchi le-a amortizat căderea.

De sus, dinspre buza prăpastiei, răsuna tropotul copitelor de cai – din fericire, își cărau în spinare stăpânii spre pădurile de mai sus. Aparent, dispariția lor printre ferigi trecuse neobservată.

– Cine-or fi? a șuierat Ciri, trăgându-se de sub corpul lui Hotsporn și scuturându-şi bucăţile zdrobite de hribi, care i se agățaseră în păr. Oamenii prefectului? Vamhagenii?

– Bandiți ordinari. Hotsporn a scuipat o frunzuliță. Borfași.

– Propune-le amnistia, a scrâșnit ea nisipul dintre dinți. Făgăduiește-le...

– Taci! O să ne-audă.

– Heeeei! Heeeei! Aiiiiiici! se auzea de sus. Vine din stâââââânga! Din

stâââââânga!

– Hotsporn!

– Ce-i?

– Ai sânge pe spate.

– Știu, i-a răspuns el rece în timp ce-și scotea un sul de pânză din sân, întorcându-se cu spatele la ea. Pune-mi asta pe sub cămașă. În dreptul umărului stâng.

– Unde te-a nimerit? Nu-i văd vârful.

– A fost o arbaletă... O săgeată de fier, mai mult ca sigur dintr-o caia de potcoavă. Nu mai pune mâna. E chiar la șira spinării.

– Fir-ar al naibii! Ce trebuie să fac?

– Să faci liniște. Se întorc.

Vuia valea de tropotul copitelor; cineva a fluierat strident. Cineva a strigat, i-a ordonat altuia să se întoarcă. Ciri și-a ciulit urechile.

– Se îndepărtează, a mormăit ea. Lasă baltă urmărirea. N-au pus mâna pe caii noștri.

– Mai bine.

– Nici noi n-o să mai punem mâna pe ei. Poți să mergi?

– N-o să fie nevoie, a spus el zâmbind și arătându-i brățara destul de înzorzonată din jurul încheieturii. Am cumpărat panarama asta odată cu calul. E fermecată. Iapa a purtat-o de când era mânz. Când o lustruiesc, uite, în felul acesta, parc-aș striga-o. Ca și cum mi-ar auzi glasul. O să vină într-un suflet aici. Durează puțin, dar vine. Cum te văd și cum mă vezi. Cu puțin noroc, o să se țină după ea și iapa ta.

– Și cu puțin ghinion? O să pleci singur?

– Falka, i s-a adresat el pe un ton grav. N-o să plec singur, am nevoie de tine. Trebuie să mă ajuți să mă țin în șa. Degetele de la picioare încep deja să-mi amorțească. Dintr-o clipă în alta mă aștept să-mi pierd cunoștința. Ascultă bine: defileul ăsta te duce în valea pârâului. Urci în amonte, urmând pârâul, spre nord. O să mă duci într-un târgușor numit Tegamo. Acolo o să găsim pe cineva care se pricepe să-mi îndepărteze fierul din spate, fără să-mi provoace moartea sau paralizia.

– Ăsta-i cel mai apropiat târg?

– Nu. Gelozia-i mai aproape, în vale, la vreo douăzeci de mile de aici, în cealaltă direcţie. Dar să nu te duci acolo nici în ruptul capului.

– De ce?

– Nici în ruptul capului, a repetat el, schimonosindu-şi faţa. Nu-i vorba despre mine, ci despre tine. Gelozia înseamnă moarte pentru tine.

– Nu-nţeleg.

– Nici nu-i nevoie. Ai încredere în mine.

– I-ai spus lui Giselher...

– Uită-l pe Giselher! Dacă vrei să rămâi în viaţă, uită-i pe toţi.

– De ce?

– Rămâi cu mine. Mă ţin de cuvânt, Regina Zăpezii. Te îmbrac din cap până-n picioare în smaralde. O să te acopăr cu ele...

– Ce să spun?! Potrivit moment pentru glume!

– Orice moment e potrivit pentru glume.

Hotsporn a îmbrăţişat-o brusc, i-a strâns cu putere umerii şi a început să-şi descheie bluza. Fără formalităţi, dar şi fără grabă. Ciri i-a îndepărtat mâna.

– Ce să spun, a mormăit ea, potrivit moment şi pentru asta!

– Şi pentru asta orice moment e potrivit. Mai ales pentru mine, acum. Ţi-am spus, e vorba despre şira spinării. Mâine pot apărea necazuri... Ce faci? Ah, la naiba...

De data asta l-a împins mai puternic. Prea puternic. Hotsporn s-a albit la faţă, şi-a muşcat buza, a icnit de durere.

– Îmi pare rău. Când cineva este rănit, trebuie să stea liniştit.

– Apropierea trupului tău mă face să uit de durere.

– Lasă-mă, la naiba!

– Falka... fii drăguţă cu un om aflat în suferinţă!

– Ai să vezi tu suferinţă, dacă nu-ţi ţii mâinile acasă. Chiar acum!

– Mai încet... Că ne-aud bandiţii... Pielea ta este ca satinul... Nu mai face atâtea nazuri, ce naiba!

„Ah, la naiba“, s-a gândit Ciri, „ce mai la deal, la vale. La urma urmei, ce mai contează? Sunt curioasă. Am dreptul să fiu! Nu-i niciun sentiment aici. O

să-l tratez în mod practic, asta-i tot. Și o să-l uit fără prea mult tam-tam.“

S-a lăsat pradă mângâierilor și plăcerilor oferite. Și-a întors capul, dar s-a gândit că dă dovadă de falsă modestie și de rușine excesivă – nu voia să pară o inocentă sedusă.

L-a privit drept în ochi, dar această atitudine părea prea îndrăzneață și provocatoare – nu voia nici să treacă drept acel tip de fată. Așa că și-a închis pleoapele și l-a ajutat cu nasturii, căci el se mișca destul de anevoios.

Atingerile mâinilor au fost urmate de atingerile buzelor. Era pe punctul de a uita de restul lumii când Hotsporn a înțepenit brusc. A așteptat întinsă câteva clipe, răbdătoare, amintindu-și că fusese rănit și că probabil îl sâcâia rana. Dar a durat prea mult timp. Saliva lui i se uscase pe sfârcuri.

– Hei, Hotsporn? Dormi?

Ceva îi curgea pe piept și pe abdomen. A atins lichidul cu degetele, a înțeles despre ce era vorba. Sânge.

– Hotsporn! l-a împins ea. Hotsporn, ai murit?

„Ce întrebare tâmpită!“ s-a gândit ea. „Doar văd bine.

Doar văd bine că a murit.“

– A murit cu capul pe pieptul meu.

Ciri și-a întors fața. Obrazul său stâlcit era roșu. Vysogota nu știa dacă era din cauza jarului din vatră sau a jenei pe care ar fi putut-o simți.

– Singurul lucru pe care l-am simțit atunci, a adăugat ea, cu capul încă întors, a fost dezamăgirea. Te surprinde?

– Nu. Chiar nu.

– Înțeleg. Mă străduiesc să nu înfloresc povestea, să nu schimb nimic. Să nu ascund nimic. Deși uneori sunt tentată să fac asta, mai ales în ceea ce privește acest ultim episod.

A tras adânc aer în piept, frecându-și colțul ochiului cu pumnul încleștat.

– L-am acoperit cu crengi și pietre. În grabă, recunosc. Se întunecase, trebuia să-mi petrec noaptea acolo. Bandiții încă mai mișunau prin împrejurimi, le auzeam ecourile vocilor și eram gata să bag mâna-n foc că nu sunt niște bandiți oarecare. Singurul lucru pe care nu-l știam era pe cine

urmăreau: pe el sau pe mine. Oricum trebuia să nu fac niciun zgomot. Toată noaptea. Până în zori. Lângă un cadavru. Brrr! În zori, a continuat ea după un răstimp, nu mai era nici urmă de bandiţi şi am putut să pornesc la drum. Aveam şi cal de-acum. Brăţara magică pe care o scosesem de la încheietura mâinii lui Hotsporn chiar a funcţionat. Iapa neagră s-a întors. De acum înainte îmi aparţinea. Mă alesesem şi eu cu un dar. Există un obicei pe Insulele Skellige, ştii? Fiecare fată primeşte un cadou scump de la primul ei iubit. Şi ce dacă al meu a murit înainte de a fi împreună?

Iapa şi-a înfipt copitele din faţă în pământ, a nechezat, s-a întors într-o parte, ca şi cum ar fi aşteptat să fie admirată. Ciri n-a putut să-şi reprime un suspin de uimire la vederea acelui gât de delfin, graţios şi zvelt, dar foarte musculos, a acelui cap mic şi bine conturat, cu fruntea bombată, a greabănului înalt, a corpului bine proporţionat.

S-a apropiat prudent, arătându-i iepei brăţara pe care o purta la încheietura mâinii ei. Iapa a fornăit îndelung, şi-a ciulit urechile agile, dar nu a împiedicat-o pe Ciri să o apuce de căpăstru şi să-i mângâie nările de catifea.

– Kelpie, i-a spus Ciri. Eşti neagră şi agilă ca o kelpie marină. Eşti fermecătoare ca o kelpie. Aşa că, de-acum înainte, o să te strig Kelpie. Şi nu-mi pasă deloc dacă este pretenţios sau nu.

Iapa a fornăit, şi-a îndreptat urechile, şi-a scuturat coada mătăsoasă, care îi ajungea până la copite. Ciri, căreia îi plăcea să stea sus pe şa, a scurtat curelele de prindere a scăriţelor, a simţit şaua nemaipomenit de plată, fără săritor şi fără bila din faţă. Şi-a potrivit ciubotele în scărişte şi a apucat calul de căpăstru.

– Uşurel, Kelpie!

Şaua, contrar aparenţelor, era destul de confortabilă. Şi, din motive evidente, mult mai uşoară decât şeile obişnuite ale călăreţilor.

– Acum, a spus Ciri, bătând uşor grumazul cald al iepei, să vedem dacă eşti la fel de iute, pe cât eşti de frumoasă. Dacă eşti pursânge sau o corcitură. Ce spui de un galop de douăzeci de mile, Kelpie?

Dacă în acea noapte adâncă cineva ar fi reuşit să se strecoare pe furiş până în inima mlaştinilor, la coliba cu acoperişul de paie, năpădit de muşchi, dacă ar fi aruncat o privire înăuntru prin crăpăturile obloanelor, ar fi văzut un bătrân cu barbă sură ascultând povestea unei adolescente cu ochii verzi şi părul de culoarea cenuşii.

Ar fi văzut cum jarul aproape stins din vatră se înviorează şi începe să strălucească, de parcă ar fi presimţit ce urma să fie povestit...

Dar aşa ceva nu era posibil. Nimeni nu putea vedea asta. Coliba veche a lui Vysogota era bine ascunsă printre trestiile din mlaştină, într-un pustiu veşnic scufundat în negură, în care nimeni nu îndrăznea să se aventureze.

– Valea pârâului era plată, numai bună pentru călărie, aşa că Kelpie a galopat ca vântul. Bineînţeles, n-am luat-o în amonte, ci în aval de pârâu. Mi-am adus aminte de acel nume deosebit: Gelozia. Mi-am amintit ce i-a spus Hotsporn lui Giselher la poştă. Mi-am dat seama de ce mă avertizase în privinţa acelui cătun. În Gelozia fusese pusă la cale o capcană. Când Giselher a bagatelizat oferta de amnistie şi de a se alătura breslei, Hotsporn l-a informat intenţionat despre prezenţa vânătorului de recompense în cătun. Ştia că Şobolanii o să înghită momeala asta, că o să se ducă acolo şi că o să cadă în capcană. Trebuia să ajung în Gelozia înaintea lor, să le ies în cale, să-i avertizez. Să-i întorc din drum. Pe toţi. Sau măcar pe Mistle.

– Bănuiesc, a murmurat Vysogota, că n-ai izbutit.

– Atunci, a continuat ea cu voce joasă, m-am gândit că în Gelozia îi aştepta un detaşament mare, înarmat până-n dinţi. Nici în cele mai nesăbuite gânduri ale mele nu mi-aş fi închipuit vreodată că în această capcană aştepta un singur om...

A tăcut, privind fix în întuneric.

– Habar n-aveam ce fel de om era.

Cu pereţii caselor sale acoperiţi de gresie roşie şi cu acoperişurile gălbui, de paie, Birka fusese cândva un sat fermecător, prosper, situat într-o vale foarte pitorească, ale cărei pante abrupte, împădurite, îşi schimbau culoarea în

funcţie de anotimpuri. Toamna, mai ales, Birka încânta ochii şi inimile sensibile.

Până când satul şi-a schimbat numele. Cum s-au petrecut lucrurile?

Un tânăr fermier, un elf care locuia într-o colonie elfească din apropiere, s-a îndrăgostit nebuneşte de o morăriţă din Birka. Morăriţa era o vicleană, care îşi bătea joc de elful îndrăgostit şi se arunca ba în braţele vecinilor, ba în braţele cunoscuţilor, chiar şi în braţele rudelor sale. Toţi aceştia au început să-l batjocorească pe elf şi să-i ia în râs dragostea oarbă. Elful, într-o manieră care nu-i caracterizează pe elfi, şi-a dezlănţuit furia şi răzbunarea într-un fel înfiorător. Într-o noapte, când vântul era puternic, a dat foc satului, iar Birka s-a prefăcut în scrum.

Sătenii, ruinaţi, au luat-o razna. Unii şi-au luat lumea-n cap, alţii au luat drumul beţiei şi s-a ales praful de ei. Banii strânşi pentru reconstrucţie se topeau imediat sau se duceau pe băutură, iar satul oferea o imagine a mizeriei şi a disperării: era o adunătură de şoproane şi coşmelii încropite în grabă la poalele versantului ras şi înnegrit de funingine. Înainte de incendiu, Birka avea forma ovală, fiind dispus în jurul unei pieţe centrale; acum, puţinele case puse la punct, hambarele şi distileriile formau un fel de uliţă lungă, închisă de faţada hanului ridicat prin munca tuturor, „Sub Capul Himerei“, ţinut de văduva Goulue.

De şapte ani, nimeni nu mai folosea numele de Birka. Satului i se spunea Vâlvătăile Geloziei sau, pe scurt, Gelozia.

Pe uliţa Geloziei călăreau la pas Şobolanii. Era o dimineaţă înnorată, rece şi mohorâtă.

Oamenii zoreau spre casele lor, se ascundeau prin coşmelii şi şoproane. Cei care aveau obloane la ferestre le închideau cu un bubuit, cei care aveau uşi, le zăvorau. Cei care mai aveau votcă, o beau ca să prindă curaj. Şobolanii avansau încet, ostentativ de încet, scăriţă lângă scăriţă. Pe feţele lor se citea dispreţul, dar ochii mijiţi urmăreau cu atenţie ferestrele, pragurile şi colţurile caselor.

– O săgeată în arbaletă! a tunat Giselher ca avertisment. O coardă întinsă de arc, şi vă ia mama dracului!

– Și iar o să se-aprindă satul! a adăugat Scânteie cu o voce înaltă și vibrantă, de soprană. N-o să mai rămână piatră peste piatră!

Câțiva dintre săteni aveau cu siguranță arbalete, dar n-a îndrăznit nimeni să verifice dacă Șobolanii aruncau vorbe-n vânt.

Șobolanii au descălecat. Au străbătut pe jos distanța care îi despărțea de hanul „Sub Capul Himerei“, umăr lângă umăr, zăngănindu-și ritmic pintenii, podoabele și bijuteriile.

Văzându-i că vin, trei bărbați, care își vindecau mahmureala din ziua precedentă pe treptele hanului cu câte-o ulcică de bere, au dispărut fără urmă.

– Numai de-ar fi aici, a mârâit Kayleigh. Am pierdut vremea. Nu trebuia să mai așteptăm, trebuia să dăm buzna, ce dacă era noapte...

– Ce idiot! a șuierat Scânteie printre dinți. Dacă voiam ca trubadurii să cânte despre asta, nu puteam să acționăm noaptea și pe întuneric. Oamenii trebuie să vadă cu ochii lor! Dimineața devreme este cel mai bun moment pentru că toată lumea este lucidă, nu-i așa, Giselher?

Giselher nu i-a răspuns. A ridicat o piatră, și-a luat avânt și a aruncat-o în ușa hanului.

– Ieși de-acolo, Bonhart!

– Ieși de-acolo, Bonhart! au repetat Șobolanii în cor. Ieși de-acolo, Bonhart!

Dinăuntru răsunau pași. Domoli și anevoioși.

Mistle a simțit un fior străbătându-i gâtul și brațele.

Bonhart a apărut în tocul ușii.

Instinctiv, Șobolanii au făcut un pas înapoi, și-au înfipt călcâiele cizmelor înalte în pământ, și-au dus mâinile la mânerele spadelor. Vânătorul de recompense își ținea spada la subsuoară. Astfel, avea mâinile libere; într-una ținea un ou fiert, decojit, în cealaltă, o bucată de pâine.

S-a apropiat încet de parapet și i-a privit de sus. Era și foarte înalt. Uriaș, deși slab ca un ghul.

I-a privit, plimbându-și ochii apoși de la unul la altul, pe rând. A mușcat mai întâi din ou, apoi din pâine.

– Dar Falka unde este? a bălmăjit el cu gura plină. Bucăți de gălbenuș îi scăpau prin mustață și peste buze.

– Fugi, Kelpie! Fugi, draga mea! Fugi cât te ţin puterile!

Iapa neagră necheza puternic, întinzându-şi grumazul înainte într-un galop halucinant. Pietrişul sărea sub copitele ei, care păreau că abia ating pământul.

Bonhart s-a întins leneş, încât i-a pârâit jacheta de piele; şi-a tras încet pe mâini mănuşile din piele de elan şi le-a aranjat cu atenţie.

– Care-i treaba? a strigat el rânjind. Vrei să mă omori? Şi pentru ce, oare?

– Ei bine, pentru Buretele Muştelor, ca să nu căutăm prea departe, i-a răspuns Kayleigh.

- Şi ca să ne distrăm, a adăugat Scânteie.

– Şi pentru sfânta pace, nu s-a lăsat Reef mai prejos.

– Ahaaa! a rostit alene Bonhart. Deci, despre asta-i vorba! Şi dacă vă făgăduiesc că vă las în pace, mă lăsaţi să trăiesc?

– Nu, câine sur, nu te lăsăm, i-a răspuns Mistle cu un zâmbet fermecător. Te cunoaştem noi. Ştim că nu laşi tu pe nimeni aşa cu una, cu două, c-o să te târăşti pe urmele noastre, aşteptându-ne la cotitură ca să ne dai un brânci. Ieşi de-acolo!

– Cătinel, cătinel! a replicat Bonhart cu un zâmbet ameninţător, care-i întindea buzele sub mustaţa sură. O să cădem noi la învoială până la urmă, nu te grăbi ca mireasa la pat. Mai întâi o să vă fac o propunere, Şobolanilor. O să vă dau voie să alegeţi, apoi o să faceţi cum vă duce capul.

– Ce tot bâigui acolo, iască bătrână? a strigat Kayleigh semeţindu-se. Vorbeşte cu toată gura!

Bonhart a dat din cap şi s-a scărpinat la picior.

– Se oferă o răsplată frumuşică în schimbul vostru, Şobolanilor. Şi trebuie să trăiesc şi eu.

Scânteie a şuierat ca o pisică sălbatică, zgâindu-se ca o pisică sălbatică. Bonhart şi-a încrucişat braţele peste piept, lipindu-şi spada în pliul cotului.

– O răsplată frumuşică, a repetat el, dacă-i prinzi morţi, dar şi mai ispititoare, dacă pui mâna pe ei în viaţă. Să fiu sincer, pentru mine nu-i nicio diferenţă. N-am nimic împotriva voastră, personal. Chiar ieri mă gândeam c-o

să vă omor doar din plăcere şi distracţie, ca să mai treacă timpul, dar v-aţi prezentat voi, scutindu-mă de drum şi de oboseală. Făcând acest lucru, mi-aţi intrat la inimă. Vă las să alegeţi. Cum preferaţi să vă iau? Cu binișorul sau cu de-a sila?

Kayleigh şi-a încleştat fălcile. Mistle s-a aplecat înainte, gata să sară. Giselher i-a pus acesteia mâna pe umăr.

– Vrea să ne scoată din sărite, a şuierat el. Lasă-l să trăncănească, borfaşul naibii!

Bonhart a pufnit.

– Ei, cum? a repetat el. Cu binișorul sau cu de-a sila? Vă sfătuiesc s-o alegeţi pe prima. Pentru că, vedeţi voi, cu binișorul înseamnă mult mai puţin chin.

Șobolanii şi-au scos armele ca la comandă. Giselher a făcut o cruce cu fierul şi a adoptat o poziţie de gardă. Mistle a scuipat pe pământ.

– Hai încoace, moşneag împuţit! a spus ea pe un ton aparent calm. Hai, nenorocitule! O să te înjunghiem ca pe o javră sură.

– Aşadar, aţi ales cu de-a sila.

Privind departe, undeva deasupra acoperişurilor caselor, Bonhart şi-a apucat încet spada, aruncând teaca la pământ. S-a repezit pe treptele din faţă, zăngănindu-şi pintenii.

Șobolanii s-au răspândit rapid de o parte şi de alta a uliţei. Kayleigh s-a retras cât a putut în partea stângă, aproape de zidul distileriei. Scânteie stătea lângă el, cu buzele ei subţiri, strâmbate în zâmbetul maliţios, caracteristic. Mistle, Asse şi Reef stăteau în dreapta. Giselher a rămas în centru, încruntat, privindu-l pe vânătorul de recompense pe sub pleoapele strânse.

– Ei bine, Şobolanilor! a rostit Bonhart uitându-se într-o parte, spre cer, apoi şi-a ridicat spada şi a scuipat pe lama acesteia.

– Dacă-i bal, bal să fie! Să cânte muzica!

Șobolanii s-au năpustit asupra vânătorului de recompense ca lupii, fulgerător, fără zgomot, fără avertisment. Lamele au şuierat în aer, umplând uliţa de răsunetul tânguitor al oţelului. La început nu se auzeau decât zăngănitul lamelor, icnetele, gemetele şi gâfâielile.

Și apoi, brusc, din senin, Șobolanii au început să urle. Și să moară.

Reef a ieșit primul din vârtej, s-a izbit cu spatele de perete, stropind cu sânge varul alb, murdar. După el, Asse s-a desprins cu un salt, s-a aplecat și a căzut într-o parte, contractându-și și relaxându-și alternativ genunchiul.

Bonhart se învârtea și sărea ca un prâsnel, înconjurat de scânteierile și șuierăturile lamelor. Șobolanii s-au retras din fața lui, sărind, lovind și tăind furioși, înverșunați, nemiloși. Și ineficienți. Bonhart para, ataca, para, lovea, ataca întruna, nelăsându-le răgaz. El impunea ritmul. Iar Șobolanii se retrăgeau. Și cădeau ca muștele.

Scânteie, înjunghiată în gât, s-a prăbușit în noroi, s-a chircit ca un pisoi, stropind cu sângele scurs din carotidă gamba și genunchiul lui Bonhart, care trecu peste ea. Cu un gest larg, acesta a respins atacurile lui Mistle și Giselher, după care s-a rotit și, cu o lovitură ameţitoare, l-a învins pe Kayleigh, tăindu-l cu vârful spadei de la gât până la șold. Kayleigh și-a aruncat spada, dar nu a căzut; s-a ghemuit, strângându-și pieptul și pântecul cu ambele mâini, iar de sub palme a început să-i curgă sânge. Bonhart a evitat un alt atac al lui Giselher, a parat atacul lui Mistle și l-a trântit din nou pe Kayleigh, transformându-i de această dată capul într-un terci stacojiu. Șobolanul cu părul de culoare deschisă s-a prăbușit la pământ, răspândind în jurul lui o baltă de sânge amestecat cu noroi.

Mistle și Giselher au ezitat o clipă. Și, în loc să fugă, au strigat sălbatic și furios la unison, apoi s-au năpustit asupra lui Bonhart.

Și-au găsit amândoi moartea.

Ciri a țâșnit în sat, galopând pe uliță. De sub copitele iepei negre zburau stropi de noroi.

Bonhart a împins cu călcâiul trupul lui Giselher, care zăcea la poalele zidului. Liderul Șobolanilor nu dădea niciun semn de viață. Sângele încetase să mai curgă din craniul lui zdrobit.

Mistle, în genunchi, își căuta spada, își vântura mâinile prin mâl și bălegar, fără să-și dea seama că îngenunchease în mijlocul unei bălți roșii, care se tot

mărea. Bonhart se apropia de ea încet.

– Nuuuuuuu!

Vânătorul de recompense a ridicat capul.

Ciri a sărit de pe cal din mers, s-a dezechilibrat, a căzut pe un genunchi.

Bonhart a zâmbit.

– Șobolănița! a spus el. A șaptea. Ce bine că ești aici! Doar tu lipseai din colecție.

Mistle și-a găsit spada, dar nu era în stare să o ridice. A mormăit răgușit și s-a aruncat la picioarele lui Bonhart; cu degetele tremurându-i, i s-a agățat de tureatca cizmei. A deschis gura să urle, dar nu i-a ieșit de pe buze decât un șiroi roșiatic. Bonhart i-a tras un șut puternic, care a făcut-o să se rostogolească în bălegar. Mistle, ținându-și pântecul rănit cu ambele mâini, a reușit să se ridice din nou.

– Nuuuuuuuu! a strigat Ciri. Miiiiiistle!

Vânătorul de recompense nu a acordat nicio atenție strigătului ei, nici măcar nu și-a întors capul. Și-a răsucit spada și a lovit cu forță, ca o coasă, ridicând-o pe Mistle de la pământ și izbind-o de zid, moale ca o păpușă de cârpă, pătată de sânge.

Strigătul a murit în gâtlejul lui Ciri. Mâinile ei tremurau când s-a întins după spadă.

– Criminalule! i-a spus ea surprinsă de cât de stranie îi era vocea, de cât de stranii îi erau buzele, care deveniseră monstruos de uscate. Criminalule! Nenorocitule! Criminalule! Canalie!

Bonhart o privea curios, cu capul aplecat ușor în lateral.

– O să murim? a întrebat-o el.

Ciri s-a îndreptat spre el, înconjurându-l în semicerc. Spada pe care o ținea cu mâinile ridicate și întinse se vântura, îl fenta, îl zăpăcea.

Vânătorul de recompense a izbucnit într-un hohot de râs.

– Să moară, a repetat el. Șobolănița vrea să moară!

S-a întors încet, neclintindu-se din loc pentru a nu se lăsa prins în capcana semicercului. Dar lui Ciri îi era totuna. Clocotea de furie și ură, tremura de dorința de a ucide. Voia să-l lichideze pe bătrânul acela nemilos, să simtă

cum lama spadei îi străpunge corpul. Voia să-i vadă sângele scurgându-i-se din vinele tăiate, zvâcnind în ritmul ultimelor bătăi ale inimii sale.

– Bine, Șobolăniţo! Bonhart şi-a ridicat spada plină de sânge şi a scuipat-o pe tăişul lamei. Înainte de a crăpa, arată-mi ce zace-n tine! Să cânte muzica!

– Chiar nu ştiu cum de nu s-au ucis între ei în încăierarea aceea de la bun început, a spus Nycklar, fiul coşciugarului şase zile mai târziu. Aveau un chef nebun de a se măcelări, ce mai tura-vura! Ea pe el, el pe ea. S-au apropiat unul de celălalt şi nici bine n-au clipit o dată, c-au şi început să-şi ciocnească spadele. Să fi fost vreo două sau poate trei lovituri. N-a fost chip să le numeri, nici văzându-le, nici auzindu-le. S-au lovit aşa de repede, conaşule bun, că nici ochiu' omului, nici urechea nu puteau distinge loviturile. Au tot dansat şi au sărit unu' la altu' ca două nevăstuici.

Stefan Skellen, zis Huhurezul, asculta cu atenţie în timp ce se juca cu biciul.

– Au sărit unu' la altu', a continuat băiatul, şi n-au avut nici cea mai mică zgârietură. Șobolăniţa era de nestăvilit, s-a făcut foc şi pară, da' torcea ca un motan care încearcă să ţină la distanţă şoarecele. Iar conaşu' Bonhart era destul de calm.

– Falka, i-a spus Bonhart zâmbind şi descoperindu-şi colţii ca un ghul în carne şi oase. Te pricepi al naibii de bine să mânuieşti şi să sucești spada. Mă faci curios, puştoaico! Cine eşti, oare? Spune-mi înainte de a muri!

Ciri gâfâia. Simţea cum o copleşeşte frica. Îşi dădea seama cu cine avea de-a face.

– Spune-mi cine eşti şi o să-ţi cruţ viaţa.

Ea a strâns puternic mânerul spadei. Era musai-musai să-i oprească loviturile, înainte de se pune el în gardă. Nu-l putea lăsa să-i respingă loviturile şi nu putea să i le pareze cu spada ei; nu putea risca încă o dată durerea şi paralizia care i se instalaseră în cot şi în antebraţ. Nu putea să-şi irosească energia evitând la mustaţă loviturile adversarului. Trebuia să-i spargă apărarea, se gândea ea. Acum. Aceasta este singura ei şansă. Sau moartea.

– O să mori, Șobolăniţo! a amenințat-o el, avansând spre ea cu spada întinsă

înainte, departe. Nu ți-e frică? Poate pentru că nu știi cum arată moartea.

„Kaer Morhen“, se gândea ea, salturile. „Pieptenele. Morișca“.

A făcut trei pași, s-a rotit într-o semipiruetă, iar când el a atacat-o, a executat un salt înapoi, a aterizat agil pe pământ într-un genunchi și s-a năpustit imediat asupra lui, ghemuindu-i-se sub lamă și răsucindu-și mâna din încheietură pentru a-i aplica o lovitură aprigă, susținută de o rotire puternică din șold. Dintr-odată, a fost cuprinsă de o stare de euforie, aproape că putea simți tăișul lamei mușcând din carnea inamicului.

În schimb, a fost o ciocnire dură și sonoră de metal pe metal. Și, dintr-odată, o licărire în ochi, o tresărire și o durere. Simțea că se prăbușește, simțea că s-a prăbușit. „A parat și s-a retras“, s-a gândit ea. „Mor“.

Bonhart i-a dat un șut în burtă. Cu al doilea șut, de data asta îndreptat cu precizie și durere spre cot, i-a smuls spada din mână. Ciri și-a prins capul în mâini, simțea o durere surdă, dar nu găsea nici rană, nici sânge sub degete. „M-a pocnit cu pumnul“, s-a gândit ea speriată. „M-a pocnit pur și simplu cu pumnul. Sau cu mânerul spadei. Nu m-a ucis. M-a pocnit, nenorocitul!“

A deschis ochii.

Vânătorul de recompense stătea în fața ei, încrâncenat, slab ca un schelet, înălțat deasupra ei ca un copac bolnav, desfrunzit, duhnind a sudoare și a sânge.

A apucat-o de chică, a ridicat-o brutal, a ținut-o în picioare, însă imediat a târât-o, duduind pământul sub ei, către Mistle, care zăcea la poalele zidului.

– Nu ți-e frică de moarte, ha? a strigat el, aplecându-i capul în jos. Ia uite-aici, Șobolănițo! Asta-i moartea. Așa se moare. Uite, astea sunt mațe. Ăsta-i sânge. Iar ăsta-i rahat. Asta are omul înăuntru.

Ciri se zbătea, se încovoia, atârnată în mâna lui, îngăima ceva, deşi îi venea să verse. Mistle era încă în viață, dar ochii îi erau deja tulburi, înceţoşaţi, sticloşi ca de peşte. Mâna ei, ca o gheară de șoim, se încleșta și se deschidea, afundată în noroi și bălegar. Ciri a simțit un miros înțepător, pătrunzător de urină. Bonhart a chicotit.

– Așa se moare, Șobolănițo. În pișatul propriu și personal!

I-a dat drumul la păr. Ciri s-a prăvălit în patru labe, scuturată de spasme, de

hohote uscate de plâns. Mistle era acolo, chiar acolo. Mâna ei, mâna atât de fină, delicată, tandră, înțeleaptă... Nu se mai mișca.

– Nu m-a ucis. Mi-a legat mâinile de un cârlig de priponit caii.

Vysogota stătea încremenit. De multă vreme stătea așa. Își ținea chiar și respirația. Pe măsură ce Ciri își continua povestea, vocea îi devenea din ce în ce mai surdă, din ce în ce mai nefirească și din ce în ce mai sâcâitoare.

– Le-a poruncit celor care se apropiaseră să-i aducă un sac de sare și un butoi cu oțet. Și un ferăstrău. Nu știam... nu puteam să-mi dau seama ce-avea de gând... Pe-atunci nu știam de ce era în stare. Eram priponită de cârlig. A chemat niște valeți, le-a poruncit să mă țină de păr... și de pleoape. Le-a arătat cum... ca să nu pot întoarce capul sau să închid ochii... Așa că a trebuit să văd ce face. „Trebuie s-avem grijă, să păstrăm marfa în bună stare“, le-a spus el. „Să nu putrezească...“

Vocea lui Ciri s-a întrerupt, i se uscase gâtlejul. Vysogota, intuind dintr-odată ce urma să audă, a simțit un val de salivă inundându-i gura, ca o viitură.

– Le-a retezat capetele cu fierăstrăul, a spus Ciri cu voce stinsă. Lui Giselher, lui Kayleigh, lui Asse, lui Reef, lui Scânteie... și lui Mistle. Le-a retezat capetele. Pe rând. Sub ochii mei.

Dacă în noaptea aceea, cineva ar fi izbutit să se strecoare până la coliba acoperită cu paie și năpădită de mușchi, pierdută în inima mlaștinilor, dacă ar fi aruncat o privire înăuntru prin crăpăturile obloanelor, ar fi văzut în odaia slab luminată un bătrân cu barba sură, îmbrăcat cu un cojocel de oaie, și o fată cu părul cenușiu, cu fața desfigurată de o cicatrice pe obraz. Ar fi văzut-o pe tânără tremurând și plângând în brațele bătrânului, iar pe acesta încercând s-o potolească, mângâind-o mecanic și stângaci și bătând-o ușor pe umerii scuturați de spasme.

Dar nimeni nu i-ar fi putut vedea. Coliba era bine ascunsă printre trestiile din inima mlaștinilor. Într-un pustiu veșnic scufundat în negură, în care nimeni nu îndrăznea să se aventureze.

Am fost întrebat adesea cum am ajuns să-mi scriu memoriile. Multă lume s-a arătat interesată de momentul în care am început să-mi aştern amintirile – ce fapt anume, circumstanţe ori evenimente au însoţit sau au trezit primele mele scrieri. În trecut, obişnuiam să dau diverse explicaţii, să mint de cele mai multe ori, acum, însă, îi aduc un omagiu adevărului pentru că astăzi, când mi-a încărunţit şi mi s-a rărit părul, ştiu că adevărul este un bob preţios şi că minciuna este o pleavă fără rost.

Şi iată care este adevărul: evenimentul declanşator, cel căruia îi datorez primele mele note, cele care au făcut ca opera vieţii mele să prindă viaţă, a fost descoperirea, din întâmplare, printre lucrurile pe care eu şi tovarăşii mei le-am furat de prin taberele militare lyriene, a unui creion chimic şi a unor foi de hârtie. S-a întâmplat...

Jaskier, *O jumătate de veac de poezie*

3

…S-*a întâmplat în a cincea zi după luna nouă a lunii septembrie, exact în a treizecea zi a expediției noastre, socotind de la părăsirea Brokilonului și la șase zile după Bătălia de la Pod.*

Acum, dragii mei viitori cititori, mă voi întoarce puțin în timp și vă voi descrie evenimentele care au urmat glorioasei Bătălii de la Pod. Înainte de toate, însă, trebuie să-i luminez pe nenumărații cititori, care, preocupați de alte lucruri sau din cauza ignoranței, nu știu nimic despre Bătălia de la Pod. Iată cum au stat lucrurile: această bătălie a avut loc în ultima zi a lunii august din Anul Marelui Război de la Angren, pe un pod care leagă cele două maluri ale Jarugăi, în împrejurimile micului port fluvial, cunoscut sub numele de Bastionul Roșu. Părțile implicate în acest conflict militar au fost: armata Nilfgaardului, un corp lyrian, condus de regina Meve, precum și trupa noastră nemaipomenită – eu, subsemnatul, dragă cititorule –, împreună cu vrăjitorul Geralt, vampirul Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy, săgetătoarea Maria Barring, poreclită Milva, și Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach, nilfgaardianul căruia, cu o înverșunare demnă de o cauză mai nobilă, îi plăcea să demonstreze că nu era nilfgaardian.

Poate că nu-ți este prea limpede, cititorule, cum de ajunsese în Angren regina Meve, căreia i-am pomenit numele mai devreme, atâta vreme cât se credea despre ea că pierise odată cu armata ei în iulie, în timpul incursiunii nilfgaardiene în Lyria, Rivia și Aedirn, trei țări pe care armatele imperiale le invadaseră și le ocupaseră de mult. Cu toate acestea, Meve nu pierise în luptă, așa cum se credea, nici nu fusese luată prizonieră de către nilfgaardieni. După ce i-a chemat pe supraviețuitorii cavaleriei Lyriei sub stindardul său și i-a recrutat pe toți voluntarii, inclusiv mercenari și tâlhari la drumul mare, cutezătoarea Meve a lansat un război de gherilă împotriva

Nilfgaardului. Cât privește provincia sălbatică Angren, aceasta se potrivea ca o mănușă acestui tip de război, fiind propice ambuscadelor, iar vegetația sa bogată în tufișuri oferea multe ascunzători. Pe de altă parte, ca să vă spun drept, cu excepția tufișurilor, nu văd nimic în această țară, dar absolut nimic, care să fie demn de menționat.

Detașamentul lui Meve, poreclită deja Regina Albă de către trupele sale, a crescut cu iuțeală ca forță și a căpătat așa o faimă de vitejie, încât a izbutit să biruiască fără teamă malul stâng al Jarugăi, pândind și hărțuind în voie în spatele inamicului.

Acum să ne întoarcem la oile noastre, adică la Bătălia de la Pod. Situaţia a fost următoarea: după ce au hălăduit pe malul stâng al Jarugăi, partizanii reginei Meve au vrut să meargă în cealaltă parte a râului, dar au dat nas în nas cu nilfgaardienii, care rătăceau pe malul drept şi voiau să treacă pe malul stâng al Jarugăi. Cât despre noi, am plonjat chiar din mijlocul Jarugăi pentru a păzi podul, dintr-o poziție centrală, flancaţi în dreapta şi în stânga de oameni înarmaţi. Neavând unde să fugim, am devenit eroi şi ne-am acoperit de glorie eternă. Între noi fie vorba, victoria a fost de partea lyrienilor, întrucât planul lor inițial de a se refugia pe malul drept a fost îndeplinit cu succes. Nilfgaardienii s-au refugiat cine ştie pe unde, şi astfel au pierdut bătălia. Îmi dau seama că toate acestea pot părea foarte confuze şi nu voi omite, înainte de publicarea textului meu, să consult un teoretician militar. Deocamdată, mă bazez pe Cahir aep Ceallach, singurul soldat din trupa noastră care mi-a confirmat că, din punctul de vedere al majorității doctrinelor militare, dezertarea rapidă de pe câmpul de luptă de către rival înseamnă victoria părții opuse.

Participarea trupei noastre la luptă a fost, fără doar şi poate, onorabilă, dar a avut şi consecinţe nefaste. Milva, care era însărcinată, a avut un accident tragic. Noi, ceilalți, am fost salvaţi ca prin minune, nimeni nu a fost rănit grav. Dar nimeni nu a avut niciun profit şi nici măcar mulţumiri nu am primit. Cu excepția vrăjitorului Geralt. Căci acesta, în ciuda presupusei sale neutralități şi a indiferenței sale adesea proclamate şi – după cum s-a putut vedea – indiferente, a dat dovadă pe parcursul acestei bătălii de o fervoare

pe cât de profundă, pe atât de demonstrativă; cu alte cuvinte: el s-a luptat destul de spectaculos, ca să nu zic... pentru spectacol. El a fost observat, iar Meve, regina Lyriei, l-a uns cavaler chiar cu mâna sa. Această înnobilare, după cum s-a adeverit imediat apoi, i-a adus mai multe dezavantaje decât avantaje.

Căci trebuie să ştii, dragă cititorule, că vrăjitorul Geralt fusese întotdeauna un om modest, grijuliu şi stăpân pe el, cu o personalitate simplă şi dreaptă, ca un băţ de halebardă. Cu toate acestea, avansarea neaşteptată, care i s-a propus, şi aparenta bunăvoinţă a reginei Meve l-au transformat. Dacă nu l-aş fi cunoscut atât de bine, aş fi putut crede că i s-a urcat gloria la cap. În loc să dispară cât mai repede posibil, incognito, de pe scenă, Geralt s-a strecurat în suita regală, bucurându-se de onoarea care i se făcea, încântat de favorurile cu care era răsplătit, bucurându-se de popularitate şi de faimă.

Dar popularitatea şi faima erau ultimele lucruri de care aveam nevoie. Le reamintesc celor care au uitat că acelaşi vrăjitor Geralt, acum supranumit cavaler, fusese urmărit de organele de securitate ale celor Patru Regate în legătură cu revolta magicienilor de pe insula Thanedd. Că au încercat să mă acuze de spionaj pe mine, care sunt inocenţa şi puritatea întruchipată, curat ca lacrima. Trebuie să adaug că Milva, care a colaborat cu driadele şi Scoia'tael, a fost implicată, după cum s-a aflat mai târziu, în faimoasele masacre ale oamenilor la frontierele pădurii Brokilon. Ca să nu mai amintesc de Cahir aep Ceallach, nilfgaardianul, cetăţean al unei naţiuni inamice, oricare ar fi ea, a cărui prezenţă în partea greşită a frontului era greu de justificat. Şi, uite-aşa, singurul membru al echipei noastre, a cărui biografie nu era afectată de vreo problemă politică sau criminală, s-a dovedit a fi un vampir. Aşa că, dacă vreunul dintre noi ar fi fost demascat şi recunoscut, toţi ceilalţi ar fi fost, de asemenea, suspendaţi în nişte pari ascuţiţi de stejar. Fiecare zi trecea sub umbra stindardelor din Lyria. La început, zilele au fost foarte plăcute: primeam hrană şi siguranţă, apoi, însă, riscurile au crescut.

Când ne reaminteam, Geralt era oarecum întristat, dar mi-a spus motivele sale, două la număr. În primul rând, din cauza accidentului neplăcut pe care-

l suferise, Milva avea încă nevoie de supraveghere medicală și îngrijire, iar printre soldați se aflau și felceri. În al doilea rând, armata reginei Meve se îndrepta spre est, spre Caed Dhu. Iar trupa noastră, înainte de a-și schimba direcția și de a ne trezi în mijlocul bătăliei descrise mai sus, mergea spre Caed Dhu pentru că nădăjduiam să adunăm de la druizii care trăiau acolo informații care ar fi putut fi utile în găsirea lui Ciri. Detașamentele de cavalerie și grupările de partizani care-și făceau veacul prin preajma Angrenului ne-au abătut de la ruta noastră inițială, care ne-ar fi dus la druizi. Acum, sub protecția binevoitoare a armatei lyriene, datorită favorurilor și bunătății reginei Meve, drumul către Caed Dhu se deschidea din nou înaintea noastră și, în credința mea, părea direct și lipsit de pericole.

L-am avertizat pe vrăjitor că aceasta era doar o impresie, că nu trebuie să avem încredere în aparențe, că bunăvoința regală era iluzorie și că se scaldă în ape tulburi. Vrăjitorul nu voia să audă nimic nici în ruptul capului. N-a durat însă mult ca să iasă la iveală cine avea dreptate. Când umbla vestea că o expediție punitivă trimisă de Nilfgaard venea dinspre pasul Klamat din est și mărșăluia spre Angren, armata Lyriei s-a întors fără șovăială spre nord, spre munții Mahakam. După cum ne-am putea aștepta, această schimbare de direcție nu a fost deloc pe gustul lui Geralt: el se grăbea să ajungă la druizi, nu la Mahakam! Naiv ca un copil, s-a repezit la casa reginei Meve cu intenția de a obține o permisie din armată și binecuvântarea regală pentru proiectele sale personale. Iar din acel moment s-au sfârșit dragostea și bunăvoința regală, iar respectul și admirația pentru eroul Bătăliei de la Pod s-au risipit ca un fum. Cavalerului Geralt din Rivia i-au fost amintite, pe un ton rece și dur chiar, îndatoririle sale cavalerești față de coroană. S-a poruncit ca Milva, care era din ce în ce mai slăbită, vampirul Regis și subsemnatul să se alăture coloanei de fugari și civili care se târau în spatele caravanei. Cahir aep Ceallach, un tinerel înalt, chipeș, care nu părea a fi civil, a fost îmbrăcat cu eșarfa albă și albastră și incorporat în compania liberă, așa cum i se spunea, adică un detașament de cavalerie compus din toate scursurile adunate de pe drumuri de corpul lyrian.

Astfel, am fost despărțiți și totul părea să indice că expediția noastră avea

să se încheie definitiv şi irevocabil.

Totuşi, aşa cum poţi ghici, dragă cititorule, nu a fost deloc sfârşitul, ba nici măcar începutul! Când a aflat despre noua turnură a evenimentelor, Milva s-a declarat imediat sănătoasă şi în formă bună – şi a fost prima care a dat parola de retragere. Cahir a aruncat într-un tufiş culorile regale şi a părăsit compania liberă, iar Geralt s-a strecurat pe furiş din corturile de lux ale cavalerilor de elită.

N-o să fac apel la detalii, iar modestia mă împiedică să-mi expun meritele, considerabile de altfel, în cadrul acestui demers. Declar următoarele: în noaptea dinspre cinci spre şase septembrie, întreaga noastră trupă a părăsit în secret corpul armatei reginei Meve. Înainte de a ne lua rămas-bun de la armata Lyriei, am avut grijă să ne aprovizionăm din belşug, fără a cere permisiunea ofiţerului de intendenţă. Consider termenul „jaf", folosit de Milva, ca fiind un pic cam exagerat. La urma urmei, meritam şi noi o gratificaţie pentru participarea noastră la memorabila Bătălie de la Pod sau, în lipsa unei gratificaţii, cel puţin o răsplată pentru daunele suferite! Fără a ţine cont de accidentul Milvei, pe lângă rănile şi vânătăile lui Geralt şi ale lui Cahir, toţi caii noştri au fost ucişi sau răniţi în timpul bătăliei, în afară de credinciosul meu Pegaz şi de Babuşca, iapa nărăvaşă a vrăjitorului. Aşa că, drept compensaţie, am luat trei armăsari pursânge, de cavalerie, şi o mârţoagă. Ne-am oferit, de asemenea, diferite materiale, câte ne-au încăput în braţe – ca să fiu corect, trebuie să recunosc totuşi că am aruncat jumătate dintre ele după aceea. După cum bine spunea Milva, aşa se întâmplă când furi pe întuneric. Bucurându-se de o vedere mai bună noaptea decât ziua, vampirul Regis a subtilizat din magazia de aprovizionare cele mai folositoare lucruri. Mai mult decât atât, el a redus capacitatea defensivă a armata Lyriei cu un catâr gras, sur, pe care l-a scos atât de agil din incintă, încât niciun animal nu a fornăit sau nechezat. Prin urmare, poveştile despre animalele care simt prezenţa vampirilor şi reacţionează la mirosul lor cu spaimă şi agitaţie ar trebui încadrate la capitolul basme – poate cu excepţia cazurilor izolate, când este vorba despre anumite animale sau anumiţi vampiri. Voi adăuga că-l mai avem şi în ziua de astăzi pe acel catâr sur. După ce ne-am

pierdut mârțoaga, fugărită de lupi în pădurile din Pesterâuri, catârul a fost cel care ne-a transportat marfa sau, mai degrabă, ceea ce mai rămăsese din ea. Numele lui este Draakul. Regis a fost cel care l-a botezat chiar după ce l-a furat și așa i-a rămas numele. În cultura și limbajul vampirilor, acest nume are evident un sens comic, care îl amuză pe Regis, dar a refuzat să ni-l explice, argumentând că este un joc de cuvinte intraductibil.

Și iată că în acest fel, trupa noastră a pornit din nou la drum, iar lista, destul de lungă și până atunci, de oameni care nu ne aveau la inimă a devenit și mai lungă. Geralt din Rivia, cavaler fără teamă și fără cusur, a părăsit rândurile cavaleriei chiar înainte de a fi confirmat printr-un brevet și înainte de a-i fi inventat blazonul de către heraldul de la Curte. Cât despre Cahir aep Ceallach, în marele conflict dintre Nilfgaard și Nordling, el a avut timp să lupte în rândurile ambelor armate și să le părăsească pe amândouă înainte de a fi condamnat la moarte în absență de fiecare dintre ele. Nici restul trupei noastre nu se afla într-o situație mai bună – la urma urmei, funia-i tot funie, iar diferența între faptele celor care atârnă în ea nu mai contează: dezonorarea cavalerismului, dezertarea sau atribuirea numelui de Draakul unui catâr de armată.

Nu te mira, dragă cititorule, că am făcut eforturi titanice pentru a spori distanța care ne separa de trupele reginei Meve. Ne-am zorit cât am putut caii împrumutați spre sud, spre Jaruga, cu intenția de a ajunge pe malul stâng. Nu numai pentru a ne îndepărta de regină și de gherilele ei, ci și pentru că zona Pesterâuri, cu pustiurile ei, era mai puțin primejdioasă decât Angrenul răvășit de război. Pentru a merge la druizii din Caed Dhu, era mult mai înțelept să călătorești pe malul stâng decât pe cel drept. Poate părea paradoxal, pentru că malul stâng al Jarugăi aparținea deja inamicului imperial, Nilfgaardului... Această alegere strategică a fost opera vrăjitorului Geralt care, după renunțarea la fraternitatea nobililor cavaleri, își recăpătase în mare parte rațiunea, capacitatea de a gândi logic și prudența-i caracteristică. Așa cum avea să ne demonstreze viitorul, planul vrăjitorului nu era prea lesne de pus în aplicare și urma să afecteze soarta tuturor membrilor expediției. Dar vom vedea asta mai târziu.

Când am ajuns și noi în sfârșit la Jaruga, am văzut un puhoi de nilfgaardieni traversând deja podul reconstruit de la Bastionul Roșu, continuându-și ofensiva asupra Angrenului – și probabil mai departe, asupra Temeriei, Mahakamului și naiba știe cât de departe plănuise să avanseze statul-major al Nilfgaardului! Nici vorbă să traversăm râul în marș, căci trebuia să ne ascundem și să așteptăm să treacă toate trupele. Așa că am petrecut două zile și două nopți în răchitișul de pe malul râului, îngrijindu-ne reumatismul și hrănind țânțarii. Colac peste pupăză, vremea s-a stricat dintr-odată, a început să bureze, s-a stârnit un vânt năprasnic și rece, de ne clănțăneau dinții. Nu-mi amintesc de un septembrie așa de aspru printre numeroasele luni de septembrie gravate în memoria mea. Tocmai în clipele acelea, dragă cititorule, am găsit printre materialele împrumutate din tabăra Lyriei o hârtie și un creion chimic, drept care m-am apucat să-mi omor timpul, ca să uit de toate necazurile, să notez unele dintre aventurile noastre, ca să le imortalizez.

Vremea ploioasă și lâncezeala forțată ne-au dat peste cap starea de spirit și ne-au trezit tot felul de gânduri negre. Mai ales vrăjitorului. Pe vremuri, Geralt căpătase obiceiul să socotească zilele care îl despărțeau de Ciri și fiecare zi în care stătea pe loc, după spusele lui, îl ținea tot mai departe de fată. Țintuit în răchitișul jilav, în frig și în ploaie, vrăjitorul devenea din ce în ce mai morocănos și mai posac. Am observat, de asemenea, că șchiopăta rău și, când credea că nimeni nu-l poate vedea sau auzi, înjura și șuiera de durere. Pentru că trebuie să știi, dragă cititorule, că Geralt își rupsese oasele în timpul congresului magicienilor de pe insula Thanedd. Datorită descântecelor și îngrijirilor driadelor din pădurea Brokilon, oasele și rănile i s-au vindecat, însă durerile îl sâcâiau în continuare. Vrăjitorul suferea atât trupește, cât și sufletește, cum se spune, și era acru ca o murătură, așa că era mai bine să nu fii prin preajma lui.

Și iarăși au început să-l bântuie coșmarurile. În ziua de nouă septembrie, dimineața, pe când stătea de pază, a ațipit și la scurtă vreme ne-a băgat pe toți în sperieți: a sărit dintr-odată în picioare, strigând și apucându-și spada. Parcă dăduse amocul peste el, dar, din fericire, n-a durat mult și i-a trecut.

S-a dus mai încolo, s-a întors repede la noi cu o față pleoștită și netamnesam ne-a anunțat că trupa se va destrăma și că-și vede de drum de unul singur, pentru că undeva se întâmplau lucruri tragice. Vremea trecea, situația devenea tot mai primejdioasă și nu voia să expună pe nimeni niciunui risc și nici nu voia să-și asume răspunderea pentru nimeni. Mormăia și îngăima fără nicio noimă, încât nimeni nu se sinchisea să-i dea apă la moară. Până și vampirul, de obicei atât de guraliv, și-a manifestat indiferența ridicând din umeri; Milva a scuipat, iar Cahir i-a spus că răspunde singur pentru sine, iar, în ceea ce privește riscul, nu de flori de măr purta spada la brâu. După aceea, însă, toată lumea a încremenit în tăcere, întorcându-și privirea către subsemnatul, așteptându-se fără îndoială că voi profita de ocazie ca să mă întorc acasă. Cred că n-are rost să mai adaug că s-au înșelat amarnic.

Cu toate acestea, discuția ne-a convins să punem capăt lâncezelii și ne-a împins către o acțiune îndrăzneață: traversarea Jarugăi. Mărturisesc că operațiunea mi-a trezit îngrijorarea – planul consta în trecerea înot a râului pe timp de noapte „la coada calului“, pentru a-i cita pe Milva și Cahir. Chiar dacă ar fi fost o metaforă, și bănuiesc că n-a fost, nu mi-aș fi putut închipui cum să trec râul atârnat de coada armăsarului meu, Pegaz. Înotul n-a fost și nu este, ca s-o spun pe cea dreaptă, punctul meu forte. Dacă Mama Natură ar fi vrut ca eu să înot, ar fi avut grijă, în actul creației și în procesul de evoluție a speciilor, să mă doteze cu membrane între degete. Același lucru ar fi fost valabil și în cazul lui Pegaz.

Grijile mele s-au dovedit a fi zadarnice, cel puțin în ceea ce privește înotul la coada calului, întrucât am folosit o modalitate diferită de a ajunge pe malul celălalt. Cine știe dacă n-a fost și mai nechibzuită? Obraznică îndrăzneală: am traversat podul reconstruit al Bastionului Roșu chiar pe sub nasul santinelelor și patrulelor nilfgaardiene. Operațiunea – așa cum aveam să ne dăm seama – era o aventură și ne putea pune viața în primejdie; în realitate însă, totul a mers strună. După ce-au trecut regimentele de infanterie, podul a fost invadat de convoaie de căruțe și de turme care mergeau în ambele sensuri. Tot felul de oameni traversau podul, în grupuri

care mai de care mai pestriţe, printre care ne-am strecurat fără să atragem atenţia. Astfel, în a zecea zi a lunii septembrie am trecut cu toţii pe malul stâng al Jarugăi. Am fost opriţi o singură dată de un străjer pe care Cahir, înfruntându-l cu o încruntare, l-a ameninţat că-şi bagă ceva în serviciul imperial, punctându-şi observaţiile cu diverse cuvinte de ocară foarte plastice, printre care nelipsitul şi eficientul „fiu de curvă“. Până să ajungă altcineva să aibă timp să se intereseze de noi, eram deja pe celălalt mal al râului, cufundaţi adânc în pădurile din Zarzecze, întrucât nu exista decât un singur drum care ducea spre sud şi n-aveam de unde să ştim dacă nu era năpădit de nilfgaardieni, aşa cum n-aveam de unde să ştim nici în ce direcţie mergeau.

La primul bivuac pe care l-am instalat în pădurea Zarzecze, şi eu am fost bântuit de un vis ciudat în timpul nopţii; spre deosebire de Geralt, eu n-am visat-o pe Ciri, ci pe magiciana Yennefer. A fost un vis ciudat, tulburător: Yennefer, îmbrăcată în alb şi negru, ca de obicei, se înălţa în văzduh deasupra unui castel mohorât din munţi, ameninţată cu pumnii şi insultată de către alte magiciene aflate pe pământ. Ca un albatros negru, Yennefer zbura peste o mare nesfârşită, fluturându-şi mânecile lungi ale rochiei, direct spre soarele care răsărea. Din acea clipă, visul s-a preschimbat într-un coşmar. Când m-am trezit, detaliile îmi dispăruseră din memorie, îmi rămăseseră doar imagini vagi, fără noimă, dar din cale-afară de monstruoase: torturi, ţipete, durere, frică, moarte... Într-un cuvânt, groază.

Nu m-am lăudat cu acest vis lui Geralt. Nu i-am suflat nicio vorbă. Şi pe bună dreptate, după cum voi fi aflat mai târziu.

– O chema Yennefer! Yennefer din Vengerberg. Şi era o magiciană vestită! Să n-apuc ziua de mâine, dacă vă mint!

Triss Merigold s-a cutremurat şi apoi s-a întors, încercând să străpungă cu privirea puhoiul şi fumul cenuşiu care umpleau sala principală a tavernei. În cele din urmă s-a ridicat de la masă, lăsând în urmă cu o uşoară părere de rău fileul de limbă-de-mare cu sos de anşoa, o specialitate locală şi o adevărată delicatesă. Se perinda în jurul tavernelor şi al hanurilor din Bremervoord nu

doar pentru a se înfrupta din delicatese, ci şi ca să culeagă informaţii. În plus, trebuia să aibă grijă de siluetă.

Ceata de oameni prin care a încercat să-şi croiască drum era deja mare şi densă: în Bremervoord, oamenilor le plăceau poveştile şi nu scăpau niciodată ocazia să asculte altele noi. Iar când veneau nenumăraţii marinari, niciodată nu-i dezamăgeau, pentru că întotdeauna aveau un repertoriu bogat, reîmprospătat de anecdote şi de povestiri pescăreşti. Fără doar şi poate, în mare parte erau născocite, dar asta nu conta. Povestea-i poveste. Şi are regulile ei.

Cea care tocmai vorbea, şi care pomenise de Yennefer, era o pescăriţă din insulele Skellige, o femeie înaltă, voinică, tunsă scurt, îmbrăcată la fel ca cei patru tovarăşi ai ei într-un caftan din piele de narval, lustruit de la atâta purtat.

– Era a nouăşpea zi a lunii august, dimineaţa devreme, după a doua noapte de la luna plină, povestea ea, ducând o ulcică de bere la gură.

Mâna ei, după cum a observat Triss, era de culoarea cărămizii vechi, iar braţul său gol, musculos nu avea mai puţin de douăzeci de ţoli[1] în circumferinţă. Triss avea douăzeci şi doi de ţoli în talie...

– Barcagiu' nostru, a continuat pescăriţa, uitându-se la feţele ascultătorilor ei, ne-a dus în mare într-o dimineaţă, când abia se crăpa de ziuă, pe cordonu' dintre An Skellig şi Spikeroog, la ferma de stridii, unde ne puneam de obicei năvoadele de somon. Ne zoream nevoie mare, căci se stârnea furtuna la orizont, iar ceru' se întunecase de-a binelea către apus. Trebuia să scoatem somonu' din năvoade cât mai repede, căci altfel, ştiţi la fel de bine ca mine, când vrei să ieşi pe mare din nou după furtună, nu mai rămâne nimic în ele, numai căpăţânile de somon muşcate, putrezite – ce mai la deal, la vale, toată prada se duce pe copcă!

Ascultătorii, în cea mai mare parte locuitori din Bremervoord şi Cidaris, care trăiau din mare şi de ea le depindea traiul, au dat din cap aprobator, mormăind. Triss nu mai văzuse somon decât sub formă de rondele roz, dar a dat şi ea din cap mormăind, pentru că nu voia să iasă în evidenţă. Era acolo incognito, într-o misiune secretă.

– Am ajuns, a continuat pescărița, terminându-și ulcica și dându-le de înțeles ascultătorilor că pot să i-o umple din nou. Am ajuns și goleam năvoadele, când din senin și-a făcut apariția Gudrun, fiica lui Sturla, și a început să urle în gura mare și să arate cu deștu' spre tribord! Ne uităm și observăm ceva care zboară în văzduh, da' nu era o pasăre! Inima mi-a stat în loc o clipă, pentru că am crezut imediat că este un wyvern sau un mic grifon, căci din când în când mai zboară câte unu' spre Spikeroog, iarna mai degrabă, ce-i drept, mai ales aduși de vântu' de la apus. Dar iată ceva negru, bâldâbâc în apă! Un val și apoi țuști! Direct în năvodu' nostru! S-a înfipt în plasă și a început să se zbată și să stropească precum o focă, și atunci noi toate – și eram vreo opt femei– ne-am adunat puterile, am apucat de năvod și hopa! Hop-șa-șa! Pe punte! Abia atunci ne-am descleștat gurile! Pentru că lucru' ăla negru care căzuse din cer era, de fapt, o muiere în rochie neagră. Și ea era neagră ca un corb, înfășurată în năvod, între doi somoni, dintre care unu'– să nu mă mișc de-aici dacă nu-i așa – avea patrujdouă de funți și jumate!

Pescărița din Skellige a suflat spuma din noua ulcică și a băut o gură de bere. Niciunul dintre ascultători nu a comentat și nu și-a exprimat neîncrederea, chiar dacă nici cei mai în vârstă nu-și aminteau să fi auzit vreodată de pescuirea unui somon atât de mare.

– Bruneta, a continuat insulara, s-a scuturat, a scuipat apa de mare și a tușit, iar Gudrun, nervoasă, pentru că nu mai avea mult și trebuia să nască, a început să răcnească: „Kelpie! Kelpie! Sirenă!“ Și, zău, orice idiot putea să vadă că nu era o kelpie, pentru că o kelpie ar fi sfâșiat de mult năvodul, cine-a mai pomenit ca o asemenea spurcăciune să ajungă într-o barcă! Și nici sirenă n-avea cum să fie, din moment ce n-avea o coadă de pește, că orice domniță a mării are întotdeauna una! Și doar în mare căzuse din cer și cine-a mai văzut vreodată vreo kelpie sau vreo sirenă care să zboare? Dar Skadi, fiica lui Una, care se aprindea mereu cât ai zice pește, a început să răcnească și ea: „Kelpie!“, și nici una, nici două, a pus mâna pe țăpoi și hop cu țăpoiul în năvod! Și, să crăp dacă vă mint, de-acum Skadi a noastră era de nestăvilit! Țăpoiul în stânga, ea în dreapta și din trei lovituri i-a înfipt țăpoiul în fund!

Ha! S-a dovedit a fi o magiciană care, prinsă în năvod, era mai rea decât o meduză, un scorpion sau o anghilă electrică! Numaidecât magiciana a început să răcnească şi să suduie de-ţi era mai mare groaza! Din mrejele năvodului şuiera, se zvârcolea, ieşea fum! Era magie curată! Vedeam cu ochii noştri că nu se juca...

Pescărița şi-a terminat ulcica şi, fără să stea pe gânduri, a întins mâna după următoarea.

– Nu-i de şagă, a mârâit zgomotos, ştergându-şi nasul şi gura cu dosul mânecii, să prinzi o magiciană în năvod! Am simţit de la magia aceea, atât de zdravănă a fost, că barca noastră a început să se zgâlţâie din ce în ce mai tare. Nu era vreme de pierdut! Britta, fiica lui Karen, a luat ţăpoiu', eu am pus mâna pe vâslă şi am început să cărăm lovituri peste năvod! Şi dă-i! Şi dă-i! Şi dă-i!!!

Berea s-a agitat, a făcut spumă şi s-a revărsat pe masă; nişte ulcele răsturnate au căzut pe podea. Ascultătorii şi-au şters obrajii şi sprâncenele, dar nimeni n-a suflat nicio vorbă de plângere sau de vreun reproş. Povestea-i poveste. Şi are regulile ei.

– A priceput ea, magiciana, cu cine are de-a face – pescărița şi-a îndreptat umerii, scoţându-şi pieptul generos în faţă, şi s-a uitat sfidător în jurul ei. Că nu-i bine să te pui cu muierile din Skellige! Ne-a spus că ni se predă de bunăvoie şi ne-a făgăduit că nu ne-aruncă vrăji sau descântece! Şi numele şi l-a spus: Yennefer din Vengerberg.

Ascultătorii au început să murmure. Nu trecuseră nici două luni de la incidentele de pe insula Thanedd, numele trădătorilor cumpăraţi de Nilfgaard nu fuseseră încă date uitării. Cu atât mai mult numele faimoasei Yennefer.

– Am dus-o, a continuat insulara, la Ard Skellig, la Kaer Trolde, la iarlul Crach an Craite. N-am mai dat ochii cu ea de-atunci niciodată. Iarlu' era într-o expediţie, cică la întoarcere a întâmpinat-o pe magiciană foarte aspru, dar mai târziu s-a purtat frumos, a fost politicos. Hmmm... Eu tot aşteptam să se răzbune magiciana pe mine, că o altoisem şi eu cu vâsla. Am crezut c-o să mă pârască la iarl. Da' nu! N-a suflat nicio vorbă, nu s-a plâns, a tăcut chitic. E o muiere de cuvânt. Mai târziu, când s-a omorât, chiar mi-a părut rău pentru

ea...

– Yennefer nu mai trăiește? s-a mirat Triss, care de emoție uitase că era incognito într-o misiune secretă. Yennefer din Vengerberg nu mai trăiește?

– Păi, nu mai trăiește, și-a terminat berea pescărița. E moartă ca macrou' ăsta. Cu vrăjile ei s-a omorât, cu mâna ei și-a făcut felu'. S-a întâmplat nu de mult, în ultima zi a lunii august, chiar înainte de luna nouă. Da' asta-i cu totul altă poveste...

– Jaskier, nu dormi în șa!

– Nu dorm. Gândesc creativ!

Așadar, dragă cititorule, ne-am pornit prin pădurile din Pesterâuri, îndreptându-ne spre est, spre Caed Dhu, în căutarea druizilor care urmau să ne ajute s-o găsim pe Ciri. Cum s-a întâmplat asta, o să-ți spun eu. Înainte de toate, însă, din respect pentru adevărul istoric, trebuie să menționez câte ceva despre trupa noastră – mai ales despre fiecare membru al ei în parte.

Vampirul Regis avea mai bine de patru sute de ani. Dacă nu ne-ar fi dus de nas, însemna că-i cel mai bătrân dintre noi toți. La fel de bine ne-ar fi putut spune orice vârstă, pentru că cine i-ar fi putut verifica spusele? Totuși, am preferat să nu-i punem la îndoială sinceritatea vampirului nostru, pentru că ne mărturisise și că renunțase de bunăvoie și nesilit de nimeni la obiceiul de a suge sângele oamenilor – astfel, datorită acestei mărturisiri, am putut să dormim oarecum mai liniștiți în timpul bivuacurilor pe timpul nopții. Am observat că, la început, Milva și Cahir obișnuiau ca, de îndată ce se trezeau, să-și pipăie gâturile cu teamă, cu îngrijorare, dar s-au lăsat repede de acest obicei. Vampirul Regis era, sau cel puțin părea a fi, un vampir de onoare absolută. Dacă a spus că nu mai suge, păi, nu mai suge.

Cu toate acestea, avea și el defectele lui, care nu aveau neapărat legătură cu natura sa de vampir. Regis era un intelectual și îi plăcea să o demonstreze cu fiecare ocazie. Avea obiceiul sâcâitor de a rosti adevăruri și previziuni cu tonul și cu aerul unui profet, la care am încetat repede să reacționăm, pentru că erau fie adevăruri adevărate, fie sunau ca niște adevăruri, fie erau greu

de verificat, ceea ce era până la urmă același lucru. Pe de altă parte, felul lui Regis de a-ți răspunde la întrebări chiar înainte de a avea timp să le formulezi, uneori chiar înainte de a deschide gura, era și mai sâcâitor. Am considerat întotdeauna că aceste dovezi de așa-numită înaltă inteligență sunt mai degrabă dovezi de mitocănie și înfumurare. Dacă astfel de manifestări își găsesc locul în mediul academic sau la curțile regale, ele nu sunt prea lesne de suportat într-o trupă cu care călătorești zile întregi, scăriță lângă scăriță și cu care trebuie să împarți noaptea același acoperiș. Cu toate acestea, lucrurile nu au luat-o razna niciodată, datorită intervenției Milvei. Spre deosebire de Geralt și Cahir, al căror oportunism înnăscut îi îndemna să se adapteze stilului vampirului și chiar să concureze cu el, săgetătoarea oferea soluții simple și fără pretenții. Într-o zi, în timp ce Regis, pentru a treia oară la rând, începuse să-i răspundă la jumătatea întrebării, ea l-a suduit de mama focului, folosind vocabular vulgar, care l-ar face să roșească de stânjeneală și pe un bătrân soldat. Surprinzător, a fost eficient – vampirul a lăsat cât ai clipi la o parte manierele sale sâcâitoare. De unde rezultă că cea mai bună apărare împotriva dominației intelectuale este recurgerea la anihilarea mârlănească a intelectualului care încearcă să domine.

Milva, pare-mi-se că trecea printr-o perioadă dificilă în urma tragicului său accident și a pierderii copilului. Scriu, mi se pare, pentru că sunt conștient că, fiind bărbat, nu pot să am idee de ceea ce poate însemna un astfel de accident și o asemenea pierdere pentru o femeie. Deși sunt poet și om al condeiului, până și imaginația mea școlită și exersată eșuează aici și nu mă pot descurca.

Săgetătoarea și-a recăpătat destul de repede starea fizică; cu cea psihică a fost mai greu. Se întâmpla ca din zori până în amurg, cât era ziulica de lungă, să nu scoată nicio vorbă. Făcea tot ce putea ca să dispară și să stea deoparte, ceea ce ne punea pe gânduri pe toți. Până într-o bună zi, când totul a luat o întorsătură neașteptată. Milva a reacționat ca o driadă sau o elfă – violent, impulsiv și greu de înțeles. Într-o dimineață, în fața ochilor noștri, a luat un cuțit și, fără să scoată o vorbă, și-a retezat coada împletită chiar de la ceafă. „Nu-i de mine, nu mai sunt fecioară“, ne-a spus ea văzându-ne cum

ne holbăm cu gura căscată. „Și nici văduvă nu-s“, a adăugat, „atunci gata cu jelitul“. Din cli aceea a fost așa cum o știam odinioară – repezită, aspră, zeflemistă, într-un cuvânt, arțăgoasă. De aici am tras concluzia că tocmai criza o dăduse peste cap.

Cel de-al treilea membru al trupei noastre, la fel de ciudat, era nilfgaardianul, care făcea ce făcea ca să demonstreze că nu era nilfgaardian. Se numea, după cum spunea el, Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach...

– Cahir Mawr Dyffryn, fiul lui Ceallach, i s-a adresat Jaskier răspicat, cu creionul chimic îndreptat spre nilfgaardian. În această trupă respectabilă, trebuie să accept nenumărate lucruri care nu-mi plac și pe care nu le suport. Dar nu pe toate. Nu suport ca, în timp ce scriu, cineva să se uite peste umărul meu! Și nici n-am de gând să mă acomodez cu așa ceva!

Nilfgaardianul s-a îndepărtat de poet după câteva clipe de reflecție, și-a luat șaua, cojocul și cerga, și s-a dus mai aproape de Milva, care moțăia.

– Iartă-mă, i-a spus el. Nu voiam să te necăjesc, Jaskier. M-am uitat fără să vreau, din curiozitate. Am crezut că desenezi vreo hartă sau că faci ceva socoteli...

– Nu sunt contabil, a sărit poetul și la propriu, și la figurat. Și nici cartograf! Și, chiar dacă aș fi fost, asta nu ți-ar fi dat dreptul să tragi cu ochiul la notițele mele!

– Mi-am cerut iertare o dată, i-a amintit Cahir sec în timp ce își muta culcușul. În această trupă respectabilă, a trebuit să mă adaptez la multe lucruri și să mă obișnuiesc cu multe altele. Dar ca să-mi cer iertare, cred că e destul o singură dată.

– Într-adevăr, a intervenit vrăjitorul, surprinzând pe toată lumea, chiar și pe el însuși, cum îi ține partea tânărului Nilfgaardian. Ce să spun, ai devenit al naibii de sensibil, Jaskier! Ca o mimoză. E limpede ca lumina zilei că ți se trage de la hârtia pe care ai început s-o mângâlești de curând prin bivuacuri cu creionul chimic.

– E drept, a confirmat vampirul Regis, aruncând pe foc câteva crengi de mesteacăn. Menestrelul nostru este foarte sensibil în ultima vreme și este, de

asemenea, ascuns, secret, discret și caută mereu singurătatea. Și nu pentru a-și satisface nevoile naturale, nu! Atunci nu se sinchisește de martori, ceea ce, pe de altă parte, în situația noastră, nu ar trebui să ne mire. Ascunderea rușinoasă și jena lui la vederea celorlalți se referă numai la acele foi de hârtie acoperite cu o scriere minusculă. Oare a compus o poezie despre noi? O rapsodie? O epopee? O romanță? O cançonetă?

– Nu, a contestat Geralt, apropiindu-se de foc și înfășurându-se într-o cergă. Îl știu bine. Nici vorbă să compună versuri, pentru că nu-l văd nici blestemând, nici mormăind și nici socotind silabele pe degete. Scrie în tăcere, așa că-i proză.

– Proză! a exclamat vampirul, descoperindu-și colții, lucru pe care de obicei se străduia să nu-l facă. Un roman, poate? Sau un eseu? O fabulă? La naiba, Jaskier! Nu ne mai perpeli atâta! Spune-ne ce scrii!

– Memorii.

– Cum așa?

– Din notițele astea – Jaskier a indicat un tub plin cu hârtii – se va zămisli opera vieții mele. Memoriile al căror titlu va fi *Cincizeci de ani de poezie*.

– Ce titlu tâmpit! a spus sec Cahir. Poezia n-are vârstă.

– Și dacă presupunem că are una, a adăugat vampirul, este cu siguranță mult mai veche.

– Nu înțelegeți. Titlul vrea să spună că autorul operei și-a petrecut cincizeci de ani, nici mai mult, nici mai puțin, în slujba duduii Poezii.

– În acest caz, este și mai tâmpit, a spus vrăjitorul. Jaskier, tu încă n-ai împlinit nici patruzeci de ani. A început să te mănânce-n fund cu scrisul când aveai abia opt ani, la școala templului. Chiar presupunând că ai început să scrii rime încă de acolo, n-ai avut cum să-i slujești duduii Poezii mai mult de treizeci de ani. Însă eu știu foarte bine, pentru că mi-ai spus-o de nenumărate ori, că ai început să scrii mai serios rime și să compui melodii când aveai nouăsprezece ani, inspirat de dragostea pe care o nutreai pentru contesa de Stael. Cu alte cuvinte, au trecut mai puțin de douăzeci de ani de când te dedici poeziei, Jaskier. De unde-ai scos titlul ăsta cu cincizeci de ani? Sau o fi vreo metaforă?

– Eu, a zis bardul, am în vedere orizonturi mai largi. Descriu prezentul din zilele noastre, dar mă uit şi în viitor. Lucrarea pe care încep s-o scriu, am de gând s-o public peste vreo douăzeci, treizeci de ani şi atunci nimeni n-o să poată pune la îndoială socoteala din titlu.

– Ah! Acum mă dumiresc eu. Dacă mă uimeşte ceva, e precauţia. De obicei nu ne prea pasă de ziua de mâine.

– Nici mie nu-mi prea pasă de ziua de mâine, a declarat cu superioritate poetul. Mă gândesc la posteritate. Şi la veşnicie!

– În ceea ce priveşte posteritatea, a remarcat Regis, n-ar fi prea etic să începi să scrii de pe-acum. Având în vedere titlul ăsta, posteritatea ar avea dreptul să se aştepte la o lucrare scrisă chiar din perspectiva unei jumătăţi de veac, de către o persoană care chiar are o jumătate de veac de cunoaştere şi experienţă...

– Cineva cu o experienţă de jumătate de veac, l-a pus la punct Jaskier, ar trebui să fie, prin natura lucrurilor, un bătrân ramolit de vreo şaptezeci de ani, cu creierul măcinat de scleroză. Unul ca ăsta ar trebui să stea liniştit în pridvorul său, cu faţa în adierea vântului, nu să-şi dicteze memoriile, altfel ar fi de râsul curcilor. Eu asemenea greşeală n-o să fac, o să-mi scriu amintirile dinainte, în deplină putere creatoare. Mai târziu, chiar înainte de publicare, îmi mai rămân de făcut doar câteva corecturi pe ici, pe colo.

– Sunt şi avantaje. Geralt şi-a masat genunchiul dureros şi l-a îndoit cu atenţie. Mai ales pentru noi. Căci bag mâna-n foc că figurăm şi noi în opera lui şi că nu lasă nicio umbră de îndoială asupra noastră, iar peste jumătate de veac, n-o să se mai facă mare diferenţă între noi.

– Ce ţi-e o jumătate de veac? a zâmbit vampirul. O clipire, o clipă trecătoare... Aha, Jaskier, o mică povaţă: *O jumătate de veac de poezie*, după părerea mea, sună mai bine decât *Cincizeci de ani*.

– Nu zic nu. Trubadurul s-a aplecat peste foaia de hârtie şi a scrijelit ceva cu creionul. Mulţumesc, Regis. În sfârşit, ceva constructiv. Mai are cineva vreo povaţă?

– Am eu, a intervenit brusc Milva, scoţându-şi capul de sub cergă. Ce te zgâieşti aşa? Că-s analfabetă? Asta nu înseamnă că sunt şi proastă! Noi

suntem într-o expediție pentru a o salva pe Ciri. Cu armele-n mâini trecem peste pământurile dușmanului. S-ar putea întâmpla ca scrierile lui Jaskier să ajungă în labele dușmanului. Și îl știm bine pe poetașul nostru, toată lumea știe că-i o gură-spartă, un om flămând de senzații și de bârfe. Să ne spună și nouă ce scrie. Ca să știm și noi, să nu care cumva s-atârnăm în ștreang din cauza versurilor lui nenorocite!

– Să nu sărim calul, Milva, a atenționat-o blând vampirul.

– Și într-un hal așa de grosolan, a adăugat Jaskier.

– Și mie mi se pare, a adăugat Cahir nepăsător. Nu știu cum stă treaba prin Nordling, dar în Imperiu, deținerea de manuscrise nu este considerată *crimen*, iar activitatea literară nu se pedepsește nicidecum.

Geralt s-a uitat la el dintr-o parte și i-a smuls bățul cu care se juca.

– Și totuși, în târgurile cucerite de această națiune culturală a ta, bibliotecile sunt făcute scrum, a remarcat el pe un ton neutru, cu iz de ironie în voce. Oricum, nu contează. Maria, și eu simt că ai cam sărit calul. Ca de obicei, scrierile lui Jaskier n-au nicio semnificație. Nici pentru siguranța noastră.

– Stai așa! a spus săgetătoarea așezându-se. Știu de la mine! Taică-meu, când comornicii regali au ajuns cu recensământul populației la noi acasă, și-a luat călcâiele la spinare, s-a ascuns în pivniță și a rămas acolo două săptămâni fără să-și arate vârful nasului. Unde-i pergamentul, acolo-i regimentul, tot spunea întruna, iar ce a scris pana odată, mâine va fi tras pe roată. Și avea dreptate, chiar dacă era o javră bătrână și nu era nimic de capul lui! Am nădejdea că arde în fundul iadului, pramatia naibii!

Milva și-a aruncat cerga și s-a așezat lângă foc. Era limpede că-i sărise somnul. Era rost, și-a dat seama Geralt, de o altă conversație nocturnă.

– Văd că nu l-ai prea avut la inimă pe tatăl tău, a remarcat Jaskier după câteva clipe de tăcere.

– Nu, nu l-am avut la inimă deloc, a scrâșnit Milva zgomotos din dinți. Pentru că era tare parșiv. Când mama nu era atentă, încerca să mă bâjbâie cu labele lui jegoase. N-a vrut să priceapă de vorbă bună, am văzut că n-o mai scot la capăt cu el, așa că m-am gândit că pricepe cu grebla, i-am tras una, iar, când a căzut, i-am mai tras vreo două în coaste și-n burtă. Două zile dup-aia a

zăcut și a scuipat sânge... Iar eu, nici una, nici două, mi-am luat lumea-n cap, n-am mai așteptat să se înzdrăvenească. Mai târziu, au ajuns zvonurile la mine cum c-a murit, iar maică-mea, la scurtă vreme după el... Hei, Jaskier! Ce, scrii despre asta? Nici nu te gândi! Auzi la mine ce-ți spun?

Era ciudat că Milva hoinărea alături de noi; era de mirare că vampirul ne ținea hangul. Cu toate acestea, și mai ciudate – și cu totul de neînțeles – erau motivele lui Cahir, care devenise peste noapte, dacă nu prietenul, cel puțin aliatul dușmanilor poporului său. Tânărul dovedise asta cu prisosință în timpul Bătăliei de la Pod, când a ales, fără șovăială, să se proțăpească lângă vrăjitor, cu spada în mână împotriva compatrioților săi. Astfel, ne-a atras simpatia și ne-a risipit până la urmă toate îndoielile noastre. Când scriu „noastre", mă refer la mine, la vampir și la săgetătoare. Pentru că Geralt, deși luptase umăr la umăr cu Cahir, deși privise moartea în față alături de el, rămăsese bănuitor față de nilfgaardian și încă nu-l simpatiza. Încerca, ce-i drept, să-și ascundă resentimentele, dar, după cum probabil am menționat deja, era un om simplu, ca un arbore de halebardă; nu se putea preface, iar antipatia lui reapărea la fiecare pas, ca o anghilă care iese dintr-un năvod găurit.

Cauza era evidentă, adică Ciri.

Prin voia sorții, am fost pe insula Thanedd la luna nouă din iulie, când s-a ajuns la încăierarea sângeroasă între magicienii credincioși regilor lor și trădătorii asmuțiți de Nilfgaard. Trădătorii erau ajutați de Veverițe, de elfii partizani și de Cahir, fiul lui Ceallach. Cahir era pe Thanedd; fusese trimis acolo într-o misiune specială – trebuia s-o prindă și s-o răpească pe Ciri. Când s-a apărat, Ciri l-a rănit. Cahir are o cicatrice la mâna stângă și, de fiecare dată când o văd, mi se urcă sângele la cap. Îmi închipui ce durere infernală a simțit, nici în ziua de azi nu poate îndoi două degete.

Și după toate acestea, l-am salvat, pe malul Curelei, în timp ce compatrioții săi îl duceau în lanțuri la o pedeapsă crudă. De ce oare, m-am întrebat, din ce cauză au vrut să-l omoare? Doar pentru eșecul de pe Thanedd? Cahir nu este foarte vorbăreț, dar eu sunt numai ochi și urechi, aud ce spun oamenii

chiar şi cu jumătate de cuvânt. Flăcăul nu avea încă treizeci de ani şi, totuşi, arăta ca un ofiţer de rang înalt din armata nilfgaardiană. Întrucât vorbeşte perfect limba comună, ceea ce nu prea vezi în rândul nilfgaardienilor, cred că ştiu în ce fel de armată a servit Cahir şi cum de a avansat atât de repede. Şi de ce i se încredinţaseră misiuni atât de ciudate. Inclusiv în străinătate.

Căci tocmai Cahir fusese cel care încercase cândva s-o răpească pe Ciri, cu aproape patru ani în urmă, în timpul masacrului din Cintra. Atunci a ieşit la iveală destinul care urma să-i călăuzească soarta acestei fete.

Întâmplarea a făcut să pot vorbi cu Geralt. Era a treia zi de la traversarea Jarugăi, cu zece zile înainte de echinocţiu, în timp ce treceam prin pădurile din Pesterâuri. Această conversaţie, deşi foarte scurtă, avea şi momente neplăcute şi tulburătoare. Iar pe chipul şi în ochii vrăjitorului erau zugrăvite de pe-atunci semnele ororilor care urmau să izbucnească mai târziu, în noaptea echinocţiului, după ce ni se alăturase blonda Angoulême.

Vrăjitorul nu se uita la Jaskier. Nu se uita nici înainte, la drum. Se uita la greabănul Babuşcăi.

– Chiar înainte de-a muri, spunea vrăjitorul, Calanthe le-a cerut câtorva cavaleri să depună un jurământ. Ei nu trebuiau să îngăduie ca Ciri să ajungă în mâinile nilfgaardienilor. În timp ce erau puşi pe goană, cavalerii în cauză au fost ucişi, iar Ciri s-a trezit singură printre cadavre şi schije, înconjurată de flăcările care cuprinseseră târgul. Nu ar fi putut scăpa cu viaţă, nu încape nicio îndoială. Dar el a găsit-o. El, Cahir. A salvat-o din ghearele focului şi ale morţii. Cu vitejie şi noblеţe!

Jaskier l-a strunit puţin pe Pegaz. Călăreau în spate, în timp ce Regis, Milva şi Cahir îi precedau cu un pas, dar poetul a vrut să se asigure că niciun cuvânt din această conversaţie nu ajunge la urechile însoţitorilor lor.

– Problema, a continuat vrăjitorul, este că Cahir al nostru era nobil la poruncă. Era nobil ca un cormoran: nu putea să înghită peştele, pentru că avea un inel în gâtlej. Trebuia să-i ducă stăpânului său peştele în cioc. N-a izbutit, aşa că stăpânul s-a supărat pe cormoran! Cormoranul a căzut acum în dizgraţie! Oare nu de aceea caută prietenia şi compania peştelui? Ce părere

ai, Jaskier?

Trubadurul s-a aplecat înainte în șa pentru a evita o creangă de tei, care avea deja frunzele îngălbenite.

– Și totuși, el i-a salvat viața, ai spus-o chiar tu cu gura ta. Datorită lui, Ciri a ieșit vie și nevătămată din Cintra.

– Și a început să țipe noaptea în somn, fiindcă îi apărea în vise.

– Și totuși, el este cel care a salvat-o. Nu te mai frământa, Geralt. S-au schimbat multe, ce mai! În fiecare zi se schimbă. Lasă trecutul în urmă, căci nu-ți aduce nimic în afară de suferință; te macină și asta nu te-ajută deloc. A salvat-o pe Ciri. Faptul a fost, este și va rămâne întotdeauna un fapt.

Geralt și-a luat în cele din urmă privirea de la greabănul calului și și-a ridicat capul. Jaskier s-a uitat cu coada ochiului la chipul lui și apoi și-a întors în grabă privirea într-o parte.

– Faptul rămâne, a repetat vrăjitorul cu un nod în gât și cu o voce metalică. O, da! El mi-a strigat acest fapt în față, pe Thanedd, cu vocea strangulată de spaimă și cu ochii la lama spadei mele. Acel fapt și acel strigăt trebuiau să fie argumente ca să nu-l ucid. Lucru care s-a și întâmplat; și cred că nu mai poate fi schimbat. Păcat! Pentru că acolo, pe Thanedd, era momentul potrivit să începem să desfășurăm lanțul. Lungul lanț al morții, lanțul răzbunării despre care și peste o sută de ani o să bântuie povești. Povești pe care o să-ți fie teamă să le asculți pe întuneric. Înțelegi asta, Jaskier?

– Nu chiar.

– Atunci, du-te naibii!

A fost o discuție nesuferită, la fel de nesuferită precum era și moaca vrăjitorului. O, nu mi-a plăcut să-l văd scufundat în acea stare și să-l aud vorbind despre astfel de grozăvii.

Trebuie să recunosc ceva: comparația plastică cu cormoranul și-a îndeplinit rolul, începusem să mă îngrijorez. Peștele dus în cioc acolo unde o să fie livrat, eviscerat și prăjit! O analogie chiar simpatică, perspective fericite...

Rațiunea, însă, mi-a îndepărtat grijile. Până la urmă, dacă tot o ținem așa

cu metafora pescărească, cine eram noi? Sardine, mici sardine pline de oase. În schimbul unei prăzi atât de amărâte, cormoranul Cahir nu putea conta pe clemența imperială. De altfel, el însuși nu avea nimic din știuca ce pretindea a fi. Era o sardină la fel ca noi. Într-un moment în care războiul, ca un plug de fier, ara atât pământul, cât și soarta oamenilor, cine să dea atenție sardinelor? Îmi pun capul rămășag că nimeni din Nilfgaard nu-și mai aduce aminte de Cahir.

Vattier de Rideaux, șeful informațiilor militare din Nilfgaard, asculta cu capul plecat mustrarea imperială.

– Așadar, a continuat caustic Emhyr, o instituție al cărei buget este de trei ori mai mare decât cel al educației, al culturii și al artei laolaltă nu este în stare să găsească un om! Omul, hocus-pocus, dispare, se ascunde, în timp ce eu cheltuiesc sume fabuloase pentru o instituție de care nimic și nimeni nu are dreptul să se ascundă. Un om, vinovat de trădare, își bate joc fățiș de o instituție căreia i-am oferit destule privilegii și mijloace pentru a putea să tulbure și somnul nevinovaților. O, crede-mă, Vattier! Data viitoare când o să se aducă vorba în consiliu despre necesitatea reducerii finanțării pentru serviciile secrete, o să-mi plec urechea. Crede-mă!

– Nu mă îndoiesc că Maiestatea Voastră Imperială, și-a dres vocea Vattier de Rideaux, va lua decizia corectă după ce va cântări cu atenție argumentele pro și contra. Atât eșecurile, cât și succesele repurtate de către serviciu. Maiestatea Voastră poate fi, de asemenea, sigură că trădătorul Cahir aep Ceallach nu va scăpa nepedepsit. Am luat măsuri...

– Nu vă plătesc pentru măsuri, Vattier, ci pentru rezultatele obținute după aplicarea măsurilor. Care sunt jalnice, Vattier, jalnice! Care-i treaba cu Vilgefortz? Unde naiba-i Ciri? Ce mormăi acolo? Vorbește mai tare!

– Cred că Maiestatea Voastră ar trebui să se căsătorească cu fata aceea pe care o ținem în Darn Rowan. Avem nevoie de căsătoria asta, de anexarea legală a suveranei Cintra, de liniștirea insulelor Skellige și a partizanilor din Attre, Strept, Mag Turga și din Coaste. Avem nevoie de o amnistie generală, de pace în spatele și pe liniile de aprovizionare... De neutralitatea lui Esterad

Thyssen din Kovir.

– Știu asta. Dar fata din Darn Rowan nu este cea potrivită. Nu mă pot căsători cu ea.

– Să mă ierte Maiestatea Voastră Imperială, dar contează dacă este mai mult sau mai puțin potrivită? Situaţia politică cere o nuntă cu mare pompă. Urgent. Mireasa o să fie ascunsă în spatele unui văl. Și atunci când o s-o găsim în cele din urmă pe adevărata Ciri, pe mireasă pur și simplu... o s-o înlocuim.

– Te-ai țicnit, Vattier?

– Am văzut-o pe falsa Ciri doar în treacăt. Cât despre adevărata Ciri din Cintra, nimeni n-a mai văzut-o de patru ani și unde mai pui că gura lumii spune c-ar fi trăit mai mult prin Skellige, decât în Cintra. Vă garantez că nimeni n-o să se prindă.

– Nu!

– Maiestatea Voastră...

– Nu, Vattier! Găsește-mi-o pe adevărata Ciri! Hai, mișcați-vă fundurile! Găsiți-mi-o pe Ciri. Și pe Cahir. Și pe Vilgefortz. În primul rând pe Vilgefortz. Căci el o are pe Ciri, sunt sigur.

– Maiestatea Voastră Imperială...

– Te ascult, Vattier! Tot timpul te ascult!

– O vreme am avut bănuiala că așa numitul caz Vilgefortz a fost o simplă provocare. Că magicianul a fost ucis sau întemnițat, iar vânătoarea spectaculoasă și zgomotoasă îi servește lui Dijkstra ca să ne ponegrească și ca să-și justifice represiunile sângeroase.

– Am avut și eu bănuielile astea.

– Cu toate acestea... N-a fost făcut public în Redania, dar știu de la agenții mei că Dijkstra a descoperit una dintre ascunzătorile lui Vilgefortz, precum și dovezi că magicianul efectuase acolo experimente bestiale pe oameni. Pe fetuși umani, ca să fim mai exacți... și pe femei tinere, însărcinate. Așadar, dacă Cirilla ar fi în mâinile lui Vilgefortz, mă tem că o s-o tot căutăm...

– Taci, la naiba!

– Pe de altă parte, a adăugat repede Vattier de Rideaux, văzând chipul împăratului desfigurat de o furie nebună, totul poate, la fel de bine, să fie o

dezinformare. Pentru discreditarea magicianului. Caracteristic pentru Dijkstra.

– Trebuie să-l găseşti pe Vilgefortz şi să i-o iei pe Ciri! La naiba! Să nu-ţi mai stea capul la scenarii şi bănuieli. Unde-i Huhurezul? Tot în Geso? S-ar părea că a întors pe dos fiecare pietricică şi a scotocit fiecare gaură din pământ. S-ar părea că fata nu este acolo şi nici n-a fost vreodată pe-acolo. Oare astrologul a greşit sau minte? Acestea sunt citate din rapoartele lui. Aşadar, ce mai face el pe-acolo?

– Îndrăznesc să vă anunţ că legiuitorul Skellen întreprinde nişte acţiuni cam îndoielnice. Brigada sa, cea pe care Maiestatea Voastră i-a ordonat să o organizeze, recrutează în Maecht, la fortul Rocayne, unde şi-a stabilit o bază. Această brigadă, permiteţi-mi să adaug, este formată dintr-o hoardă tare dubioasă. Mai mult, este extrem de curios că la sfârşitul lunii august, jupânul Skellen a apelat la serviciile unui mercenar vestit...

– Ce?

– A apelat la serviciile unui mercenar a cărui misiune era să lichideze o clică de bandiţi care mişuna prin Geso. Lucrul în sine este lăudabil, dar aceasta este sarcina unui legiuitor imperial?

– Oare nu cumva pizma te face să vorbeşti aşa, Vattier? Oare nu aceasta adaugă culoare şi fervoare rapoartelor tale de informaţii?

– Doar confirm fapte, Maiestatea Voastră.

– Fapte, a spus împăratul, ridicându-se brusc, asta vreau eu să văd. M-am săturat numai să aud despre ele.

Avusese o zi cu adevărat grea. Vattier de Rideaux era obosit. Ce-i drept, el avea plănuit, în programul zilnic, să petreacă încă o oră sau două făcând hârţogăria pentru a evita să se piardă în documente nerezolvate. Însă doar gândul la asta îl cutremura. „Nu“, s-a gândit el, „e prea mult. Mai poate aştepta. Mă duc acasă... Nu, nu acasă. Nevastă-mea poate aştepta şi ea. Mă duc la Cantarella, la dulcea Cantarella, cu care este atât de bine să te odihneşti“.

N-a stat mult pe gânduri. S-a ridicat pur şi simplu, şi-a luat haina şi a ieşit,

respingându-l ferm pe secretarul său, care dorea cu orice preț să-i plaseze în mână o servietă de marochin, plină de documente urgente de semnat. Mâine! Și mâine-i o zi!

A ieșit din palat pe ușa din spate, dinspre grădini și a luat-o pe aleea chiparoșilor. A trecut pe lângă iazul în care vieţuia un crap de o sută treizeci și doi de ani, introdus de împăratul Torres, după cum reiese din medalia comemorativă, de aur, fixată pe operculul de la branhia peștelui uriaș.

– Bună seara, viconte.

Dintr-o mișcare scurtă din încheietură, Vattier și-a eliberat pumnalul ascuns în mânecă. I-a alunecat în mână și l-a prins chiar de mâner.

– Riști cam mult, Rience, i-a spus rece. Riști cam mult arătându-ţi moaca pârlită prin Nilfgaard. Chiar și sub forma unei teleproiecţii magice.

– Ți-ai dat seama? Culmea, Vilgefortz m-a asigurat că atâta timp cât nu m-atingi, nu te prinzi că sunt doar o iluzie.

Vattier și-a pus la loc pumnalul. Habar n-avusese că era o iluzie, doar supralicitase, dar acum știa.

– Eşti prea laș ca să te-arăţi aici în carne și oase, Rience. Știi foarte bine ce te-ar aștepta.

– Împăratul încă mai e pornit împotriva mea? Și împotriva maestrului meu, Vilgefortz?

– Neruşinarea ta este dezarmantă.

– La naiba, Vattier! Vă asigur că suntem încă de partea voastră, eu și Vilgefortz. Ei bine, recunosc că v-am înșelat dându-vă o Cirilla falsă, dar a fost cu bună credință, cu bună credință, să mă înec dacă vă mint. Vilgefortz a fost de părere că, din moment ce adevărata Cirilla dispăruse, era mai bine să ai una falsă decât să n-ai niciuna. Ne-am gândit că vă e totuna...

– Neruşinarea ta nu e numai dezarmantă, ci și scandaloasă. N-am de gând să-mi irosesc timpul certându-mă cu o iluzie necuviincioasă. Când o să te întâlnesc vreodată în carne și oase, o să stăm de vorbă și o să dureze mai mult, îţi jur! Până atunci... piei din fața mea, Rience!

– Nu vă recunosc, Vattier. În trecut, chiar dacă diavolul însuși vi s-ar fi arătat în fața ochilor, înainte de exorcizare n-ați fi ratat cu niciun chip să

scoateţi ceva de la el.

Vattier nu s-a sinchisit să-i arunce nicio privire iluziei, în schimb a observat crapul înfăşurat în alge marine, care stârnea leneş nămolul din iaz.

– Să scot? a repetat el în cele din urmă, ţuguindu-şi buzele dispreţuitor. De la tine? Dar ce-ai putea să-mi dai? Poate pe adevărata Cirilla? Sau pe şeful tău, Vilgefortz? Sau pe Cahir aep Ceallach?

– Stai aşa! iluzia lui Rience şi-a ridicat mâna iluzorie. Ai nimerit.

– Ce-am nimerit?

– Cahir. O să-ţi aducem capul lui Cahir. Eu şi maestrul meu Vilgefortz...

– Dă-o-ncolo, Rience, i-a spus Vattier. Ia vezi, care-i ordinea?

– Fie, cum vrei tu. Vilgefortz şi umila mea persoană o să-ţi aducem capul lui Cahir, fiul lui Ceallach. Ştim unde este, îl putem înhăţa ca pe un rac în sac, cu voia dumitale.

– Dacă aveţi cum, chiar vă rog, vă rog! Sunt aşa de buni spionii din armata reginei Meve?

– Mă pui la încercare? i-a replicat enervat Rience. Sau poate chiar nu ştii? A doua variantă, fără îndoială. Cahir, scumpul meu viconte, este... Ştim unde se află. Şi, de asemenea, încotro se îndreaptă şi cu cine. Îi vrei capul? O să-l ai.

– Capul, a zâmbit Vattier, care nu ne mai poate spune ce s-a întâmplat, de fapt, pe Thanedd.

– Cred că aşa-i mai bine, a replicat Rience cinic. De ce să-i dai lui Cahir ocazia să vorbească? Treaba noastră este să potolim, şi nu să adâncim animozitatea dintre Vilgefortz şi împărat. O să-ţi dau capul lui Cahir aep Ceallach. O să aranjăm în aşa fel, încât meritul să fie al tău şi numai al tău. Livrarea, în decursul următoarelor trei săptămâni.

Crapul străvechi tulbura apa din iaz fluturându-şi aripioarele pectorale. Bestia, se gândea Vattier, trebuie să fie foarte isteaţă. Dar la ce-i poate fi de folos isteţimea? Mereu acelaşi mâl, aceiaşi nuferi.

– Preţul tău, Rience?

– O nimica toată. Vreau să ştiu unde este Stefan Skellen şi ce pune la cale.

– I-am spus ce voia să audă, a zis Vattier de Rideaux, care stătea tolănit pe perne, jucându-se cu o şuviţă aurie de-a Carthiei van Canten. Vezi, scumpa mea, unele lucruri trebuie abordate cu isteţime. Iar isteţimea înseamnă conformism. Dacă faci altfel, n-ai nimic. Doar apă stătută şi mâl împuţit în iaz. Şi ce dacă iazul este din marmură şi se află la trei paşi de palat? N-am dreptate, scumpa mea?

Carthia van Canten, cu numele de alint Cantarella, nu i-a răspuns. Vattier nu aştepta niciun răspuns de la ea. Fata avea optsprezece ani şi – ca să nu folosesc cuvinte prea grele – nu era un geniu. Obiectivul său principal, cel puţin deocamdată, era să facă dragoste, cel puţin deocamdată, cu Vattier. Cantarella era un talent înnăscut în materie de sex, îmbinând entuziasmul şi angajamentul cu arta şi tehnica. Însă nu asta era cel mai important.

Cantarella vorbea puţin şi rar, în schimb ştia să asculte şi o făcea cu plăcere. Cu Cantarella puteai vorbi, te puteai odihni, relaxa mental şi reîntrema psihic.

– Un om în munca asta nu se poate aştepta decât la mustrări, i-a spus Vattier cu amărăciune. Pentru că n-am găsit-o pe o oarecare Cirilla! Dar oare victoriile dobândite de armată prin sudoarea oamenilor mei nu sunt destule? Oare dacă Marele Stat-Major este ţinut la curent cu fiecare mişcare a duşmanului, asta nu înseamnă nimic? Ca să nu mai punem la socoteală atâtea cetăţi pe care agenţii mei le-au deschis armatelor imperiale, când lor le-ar fi luat săptămâni întregi! Dar nu, pentru toate astea, nimeni nu te laudă. Numai Cirilla aceea contează!

Pufnind furios, Vattier de Rideaux a luat din mâinile Cantarellei un pahar plin cu vestitul Est Est din Toussaint, un vin vechi, care amintea de vremurile în care împăratul Emhyr var Emreis era încă un băieţel lipsit de drepturile de aderare la tron şi avea multe necazuri, iar Vattier de Rideaux era un tânăr şi nesemnificativ ofiţer de informaţii.

Erau ani buni. Pentru vinuri.

Vattier sorbea jucându-se cu sânii rotunjiţi ai Cantarellei şi povestea. Iar Cantarella îl asculta cu sufletul la gură.

– Stefan Skellen, scumpa mea, a mormăit şeful serviciilor secrete imperiale, este un combinator şi un conspirator. Dar o să aflu în curând ce combină,

chiar înainte ca Rience să ajungă la el... Am deja un om acolo... Foarte apropiat de Skellen... Foarte, foarte apropiat...

Cantarella a desfăcut cordonul care-i ținea halatul lui Vattier, petrecut parte peste parte, apoi s-a aplecat. Vattier i-a simțit respirația pe piele și a gemut anticipând plăcerea. Talent, se gândea el. Iar apoi atingerile moi și fierbinți ale buzelor ei de catifea îl făceau să uite de orice altceva.

Încet, cu pricepere și cu talent, Carthia van Canten îi dăruia plăcere lui Vattier de Rideaux, șeful serviciului de informații al Imperiului. Acesta nu era singurul său talent. Dar Vattier de Rideaux habar n-avea.

Nu știa că, în ciuda aparențelor, Carthia van Canten avea o memorie excelentă și o inteligență ageră ca argintul viu.

Tot ce-i spunea Vattier, orice informație, orice cuvințel pe care-l scăpa în prezența ei, Carthia le transmitea pe toate a doua zi magicienei Assire var Anahid.

Da, bag mâna-n foc că în Nilfgaard nu-și mai amintea nimeni de mult de Cahir și nici de logodnica sa, dacă într-adevăr avea vreuna.

Dar despre asta mai târziu, deocamdată să revenim la ziua și la locul de trecere a Jarugăi. Ne îndreptam în grabă spre est, vrând să ajungem în împrejurimile Pădurii Negre, cunoscută sub numele de Caed Dhu în Graiul Vechi. Acolo își duceau veacul druizii, care puteau să prorocească locul în care se afla Ciri sau, eventual, să-l identifice interpretând visele ciudate care îl tulburau pe Geralt. Am călătorit prin pădurile din Pesterâuri de Sus, numite și Malulstâng, o țară sălbatică și aproape pustie, aflată între Jaruga și o regiune numită Coaste, situată la poalele munților Amell, limitată la est de valea Dol Angra, iar la vest, de meleagurile lacustre, mlăștinoase, al căror nume îmi scapă.

Nimeni nu a emis vreodată pretenții speciale asupra acestei țări, prin urmare nu s-a știut niciodată cui aparține cu adevărat și cine o guvernează. S-ar părea că, în acest sens, au avut câte ceva de spus conducătorii succesivi din Temeria, Sodden, Cintra și Rivia, tratând Malulstâng ca pe o feudă a propriei coroane, cu diferite consecințe și încercând uneori să-și susțină

argumentele prin foc și spadă. Dar mai târziu, de după munții Amell au sosit armatele din Nilfgaard și nimeni altcineva nu a mai avut nimic de spus. Nu mai încăpea nicio îndoială asupra drepturilor feudale sau funciare: tot ce se extindea la sud de Jaruga aparținea Imperiului. În timp ce scriu aceste cuvinte, Imperiului îi aparțin multe meleaguri și la nord de râu. Din lipsă de informații exacte, nu știu câte și până unde se întind.

Revenind la Pesterâuri, permite-mi, dragă cititorule, o digresiune în privința proceselor istorice: istoria acestui teritoriu a fost creată și modelată aproape întâmplător, ca să zic așa, ca produs secundar al conflictelor dintre forțele externe. Adesea, locuitorii din afara unei țări îi creează istoria. Prin urmare, alohtonii sunt cauza, în timp ce autohtonii suferă invariabil consecințele.

Pesterâuri este un exemplu perfect.

Pesterâuri avea odinioară propriii săi locuitori, nativii pesterâureni. Războaiele și bătăliile care au durat ani de zile i-au scufundat în sărăcie și au fost nevoiți să plece în pribegie. Satele și cătunele au fost preschimbate în scrum, ruinele grădinilor și ogoarelor au fost pustiite. Negoțul s-a prăbușit, caravanele ocoleau drumurile și cărările părăginite. Puținii locuitori rămași în Pesterâuri se sălbăticiseră. Se deosebeau de urși și de lupi, în principal, prin faptul că purtau pantaloni. Cel puțin unii. Adică: unii purtau, iar alții se deosebeau. În mare parte, deveniseră un popor grobian, primitiv și nepoliticos.

Și total lipsit de simțul umorului.

Fiica brunetă a apicultorului și-a aruncat peste umăr cosița care o sâcâia și s-a întors să învârtească piatra de moară cu o energie furioasă. Eforturile lui Jaskier păreau zadarnice – fata rămăsese indiferentă la vorbele meșteșugite ale poetului. Jaskier a făcut cu ochiul către restul companiei, prefăcându-se că suspină adânc, și și-a dat ochii peste cap. Dar nu s-a dat bătut.

– Dă-mi voie, a spus el cu un zâmbet larg. Dă-mi voie, a repetat, cât o macin eu, tu coboară în pivniță ca să iei o bere. Trebuie să existe o groapă ascunsă undeva, iar în groapă, un butoi. N-am dreptate, frumoasa mea?

– Ar trebui s-o lăsaţi în pace pe fată, conaşule, i-a spus mânioasă apicultoarea, o femeie înaltă şi suplă, de o frumuseţe uluitoare, în timp ce trebăluia prin bucătărie. Doar ţi-am spus deja că n-avem nicio bere.

– De zeci de ori vi s-a spus, conaşule, a sărit în ajutorul soţiei apicultorul, întrerupându-şi conversaţia cu vrăjitorul şi vampirul. O să vă facem clătite cu miere ş-atunci să vedeţi. Da' mai întâi, lasă-mi fiica să macine grăunţele pentru făină. Până şi un magician ar da din colţ în colţ să facă clătite fără făină. Lăsaţi-o în pace, lăsaţi-o să macine în pace!

– Ai auzit, Jaskier? a strigat vrăjitorul. Lasă fata-n pace şi găseşte-ţi o ocupaţie folositoare. Sau scrie-ţi memoriile!

– Mi-e sete. Aş bea ceva înainte de-a mânca. Am ceva plante, o să-mi fac o infuzie. Femeie, putem găsi nişte apă caldă pe-aici? Apa caldă, întreb, se găseşte?

Bătrânica ce stătea pe băncuţa de lângă sobă, mama apicultorului, şi-a ridicat privirea de la şoseta pe care o tricota.

– Se găseşte, porumbelule, se găseşte, a mormăit ea, numai s-o punem la încălzit.

Jaskier a oftat şi, resemnat, s-a reîntors la masă, unde şedeau tovarăşii săi şi discutau cu apicultorul. Îl întâlniseră dimineaţă devreme. Era un bărbat scund, cu părul negru, ciufulit, monstruos de păros. Prin urmare, n-a fost lucru de mirare faptul că micuţa trupă de drumeţi a fost înspăimântată de apariţia lui bruscă, luându-l drept licantrop. Şi, ca să fie şi mai amuzant, primul care a urlat „Vârcolacul, vârcolacul!“ a fost vampirul Regis. După câteva clipe de confuzie, lucrurile s-au lămurit repede, iar apicultorul, în ciuda înfăţişării lui năstruşnice, s-a dovedit a fi plăcut şi primitor. Trupa a acceptat fără şovăială invitaţia de a intra în casa lui. Aceasta, numită în jargonul apicultorilor moşie, era situată într-o poiană luminoasă. Apicultorul locuia acolo împreună cu mama, soţia şi fiica lui. Ultimele două erau înzestrate cu o frumuseţe extraordinară, deşi puţin cam stranie, fără îndoială că printre strămoşii lor era vreo driadă sau o hamadriadă.

La început, conversaţia cu apicultorul s-a învârtit în jurul albinelor, stupilor, fagurilor, cerii, mierii, al afumării şi al recoltării. Ai fi crezut că nu poate

vorbi despre nimic altceva. Dar, din nou, aparențele s-au dovedit înșelătoare.

– Politica? Bah! La ce ne putem aștepta de la ea? Ca de obicei. Biruri tot mai mari de dat. Trei urne de miere și un calup mare de ceară. Abia am timp să răsuflu, din zori și până în amurg stau pe băncuța mea să adun mierea... Cui îi plătesc tributu'? Celui care mi-l cere! De unde să știu cine-i la putere acum? În ultima vreme mi-l cere în limba nilfgaardiană. Se pare că suntem o provincie imperială sau cam așa ceva. Pentru miere, dacă vând ceva, primesc bani imperiali, pe care este zugrăvit împăratu'. Are o moacă simpatică, da'-i sever, se vede de la o poștă. Cam asta-i, ce să-i faci...

Cei doi câini ai casei – unul negru și unul roșcat –, proțăpiți în fața vampirului, și-au îndreptat capetele și au început să urle. Soția hamadriadă a apicultorului s-a întors dinspre vatră și i-a lovit cu mătura.

– Semn rău, a spus apicultorul, când câinii urlă-n miezu' zilei. Cam asta-i, ce să-i faci... despre ce vorbeam?

– Despre druizii din Caed Dhu.

– Hei! Deci nu glumeați, conașii mei buni? Chiar vreți să vă duceți la druizi? Vi s-a urât cu viața sau ce? Acolo-i moarte sigură, ce mai tura-vura! Tăietorii de vâsc prind pe oricine îndrăznește să calce în luminișu' lor, îl priponesc de un trunchi de răchită și îl lasă să ardă la foc domol.

Geralt i-a aruncat o privire lui Regis, iar Regis i-a făcut cu ochiul. Amândoi cunoșteau perfect zvonurile născocite pe seama druizilor. Pe de altă parte, Milva și Jaskier au început să asculte cu mare interes. Și cu îngrijorare vădită.

– Unii spun, a continuat apicultorul, că tăietorii de vâsc se răzbună, fiindcă nilfgaardienii au început, i-au stârnit, intrând în stejărișul sfânt prin Dol Angra și atacând druizii fără niciun motiv. Alții spun că druizii au început-o, căci au prins niște nilfgaardieni și i-au schingiuit până și-au dat sufletu', iar acum Nilfgaardu' le plătește cu vârf și îndesat. Adevăru-adevărat nimeni nu-l știe. Un lucru-i sigur, dacă druizii pun laba pe tine, te leagă de o salcie și te frig. Să te duci la ei e ca și cum te-ai duce la moarte.

– Nu ne temem de ei, a rostit calm Geralt.

– Așa-i. Apicultorul i-a măsurat din priviri pe vrăjitor, precum și pe Milva și pe Cahir, care tocmai intrau în casă după ce își priponiseră caii. Se vede că

sunteţi oameni neînfricaţi, bravi şi înarmaţi. Bah! Cu oameni ca voi, nu te temi să călătorești... Cam asta-i, ce să-i faci… Da’ nu mai sunt tăietori de vâsc în Codru’ Negru, în zadar v-a fost truda şi drumu’. Nilfgaardu’ i-a asuprit şi, în cele din urmă, i-a gonit din Caed Dhu. Nu mai sunt acolo.

– Cum aşa?

– Uite-aşa. Au fugit tăietorii de vâsc.

– Încotro?

Apicultorul şi-a privit soţia, hamadriada, şi a rămas tăcut câteva clipe.

– Încotro? a repetat vrăjitorul.

Motanul tigrat al apicultorului s-a proţăpit în faţa vampirului şi a început să miaune a jale. Stăpâna casei l-a alungat cu o mătură.

– Semn rău când mâţa miaună în miezu’ zilei, a mormăit apicultorul, ciudat de tulburat. Iar druizii... Cam asta-i, ce să-i faci... Au fugit în Coaste. Aşa cum vă spun. În Coaste.

– La vreo şaizeci de mile spre sud, a spus Jaskier pe un ton destul de liniştit, chiar vesel. Dar privirea vrăjitorului l-a redus imediat la tăcere.

În liniştea care se aşternuse, se auzea numai mieunatul de rău augur al motanului care fusese alungat din casă.

– La urma urmei, ce contează pentru noi? a spus vampirul.

Dimineaţa zilei următoare le-a adus şi alte surprize. Şi multe enigme, care au fost însă rezolvate rapid.

– Să mă ia naiba! a spus Milva, prima care a ieşit din aşternut, trezită din somn de zgomotul din curte. Să mă ia naiba! Uită-te la asta, Geralt!

Poiana era înţesată de oameni. La prima vedere, erau acolo cinci sau şase grupuri de apicultori. Cu ochiul său experimentat, vrăjitorul a observat în mulţime câteva capcane şi cel puţin un smolitor. În toată această gloată erau cam o duzină de flăcăi, zece femei, zece adolescenţi de ambele sexe şi la fel de mulţi copii mai mici. Aveau în dotare şase care, doisprezece boi, zece vaci şi patru capre, mai multe oi şi, de asemenea, mulţi câini şi pisici ale căror lătrături şi mieunaturi nu erau de bun augur.

– Vreau să ştiu, a rostit Cahir frecându-se la ochi, ce înseamnă toate acestea.

– Necazuri, a spus Jaskier, scoţându-şi fânul din păr.

Regis n-a spus nimic, dar avea o mină ciudată.

– Nobili conaşi, vă invităm să luaţi micu’ dejun, le-a spus gazda lor, apropiindu-se de adăpostul unde petrecuseră noaptea, însoţit de un bărbat lat în umeri. Micu’ dejun este gata. Ovăz cu lapte. Şi miere... Şi daţi-mi voie să vi-l prezint pe Jan Cronin, starostele stupăritului nostru...

– Încântat! a minţit vrăjitorul fără să răspundă plecăciunii, poate şi din cauza genunchiului care îl durea de-l seca la inimă. Şi toată droaia asta, de unde a venit aici?

– Cam asta-i, ce să-i faci... a răspuns apicultorul scărpinându-şi scăfârlia. Vedeţi, vine iarna... stupii sunt goi, ramele-s goale. A sosit vremea să ne întoarcem la Coaste, la Riedbrune... Să stoarcem mierea, să iernăm... Dar prin păduri e primejdios... singuri...

Starostele apicultorilor şi-a dres vocea. Văzând mina lui Geralt, apicultorul părea să se codească puţin.

– Aveţi cai şi arme, s-a bâlbâit el. Sunteţi neînfricaţi şi curajoşi, se vede de la o poştă. Cu oameni ca voi, nu ne-ar fi frică să plecăm la drum... Şi pentru voi o să fie mai uşor... Ştim fiecare potecă, fiecare drum forestier sau pădure, precum şi fiecare mlaştină... Şi o să vă dăm de-ale gurii...

– Iar druizii, a completat cu răceală Cahir, au părăsit Caed Dhu. Au luat-o spre Coaste, mai exact. Ce coincidenţă nemaipomenită!

Geralt s-a apropiat încet de apicultor şi l-a zgâlţâit cu ambele mâini de piepţii caftanului. Apoi s-a răzgândit şi l-a eliberat, netezindu-şi hainele. N-a spus nimic. Nu i-a pus nicio întrebare. Dar apicultorul s-a grăbit să ofere el însuşi explicaţii.

– V-am spus adevăru’! Jur! Să mă înghită pământu’ de sub picioare dac-am minţit! Tăietorii de vâsc au părăsit Caed Dhu! N-o să-i găsiţi acolo!

– Dar sunt în Coaste, aşa-i? a mârâit Geralt. Mai precis în locul în care trebuie să mergeţi tu şi tot alaiul tău! Unde vreţi să ajungeţi cu o escortă înarmată. Vorbeşte, flăcăule! Dar fii cu băgare de seamă, pentru că pământul de sub picioarele tale e gata să te înghită!

Apicultorul şi-a plecat capul şi s-a uitat la pământul de sub picioare cu

îngrijorare. Geralt nu a spus nimic, a păstrat o muțenie elocventă. Milva, care a înțeles în sfârșit ce se petrece, a înjurat ca la ușa cortului. Cahir a pufnit disprețuitor.

– Ei, și? l-a întrebat vrăjitorul. Încotro au luat-o druizii?

– Da' cine poate ști asta, bunul meu conaș? s-a bâlbâit în cele din urmă apicultorul. Ar putea fi în Coaste... la fel de bine ca și în alte părți. În Coaste sunt multe stejărișuri mari, iar druizii au la inimă stejarii.

În spatele apicultorului stăteau deja, pe lângă starostele Cronin, cele două hamadriade, mama și fiica. „Bine că fata s-a aruncat în partea mamei mai degrabă decât în cea a tatălui", a gândit vrăjitorul mecanic. „Apicultorul se potrivește cu soția sa ca nuca-n perete". A observat câteva femei, nu prea frumoase, dar cu aceeași privire imploratoare, care avansaseră în spatele hamadriadelor.

Geralt i-a aruncat o privire lui Regis, neștiind dacă să râdă sau să înjure.

Vampirul a ridicat din umeri.

– Apicultorul are dreptate, Geralt, a spus el. Până la urmă, este destul de mare probabilitatea ca druizii să se fi dus în Coaste. Este un domeniu care le convine, într-adevăr.

– Și, după părerea ta, a întrebat vrăjitorul, aruncând o privire rece vampirului, este destul de mare această probabilitate, încât să ne schimbăm brusc direcția pentru a porni orbește împreună cu toată droaia asta?

Regis a ridicat iarăși din umeri.

– Care e diferența? Ia gândiți-vă. Druizii nu se află în Caed Dhu, această direcție iese din discuție. Bănuiesc că despre întoarcerea la Jaruga nici nu poate fi vorba, toată lumea cred că e de acord cu asta. Drept urmare, toate celelalte direcții sunt la fel de bune.

– Serios? Vocea vrăjitorului avea aceeași patimă ca privirea lui. Și dintre toate direcțiile care ne-au mai rămas, care crezi că ar fi cea mai potrivită? Cea pe care o iau apicultorii? Sau în sens opus? Cum consideri în înțelepciunea ta infinită?

Vampirul s-a întors încet spre apicultor, staroste, hamadriade și celelalte femei.

– Dar oare de ce vă este atât de frică, oameni buni, încât vă trebuie o escortă? Ce vă sperie atât de mult? Spuneţi drept.

– Ah, bunu’ meu conaş! a gemut Jan Cronin, iar în ochii lui strălucea o groază autentică. Asta da întrebare... Drumu’ nostru trece prin Crângu’ Jilav! Şi acolo, bunu’ meu conaş, este înfiorător! Există brucolaci, bunu’ meu conaş, lilieci cu nasu’ lung, endriagi, inorogi şi alte spurcăciuni. Ei bine, în urmă cu doar două săptămâni, un lechi l-a prins pe ginerele meu, abia a avut timp să geamă şi atât i-a fost. Şi vă miraţi că ne este frică să mergem acolo, cu femei şi cu copii?

Vampirul l-a privit pe vrăjitor cu o mină foarte serioasă.

– Înţelepciunea mea infinită, a spus el, îmi recomandă că cel mai rezonabil este să aleg direcţia cea mai potrivită pentru un vrăjitor.

Am luat-o apoi spre sud, spre Coaste, meleaguri aflate la poalele munţilor Amell. Avansam într-o procesiune imensă, care avea aproape de toate: june, apicultori, capcane, mame, copii, june, animale domestice, obiecte de uz casnic, june... Şi al naibii de multă miere! Toate erau lipicioase de la acea miere, până şi fetele.

Caravana avansa în ritmul pietonilor şi al căruţelor; totuşi, cadenţa marşului nu încetinea, căci mergeam ca un şnur, urmam un traseu precis, fără să şovăim: apicultorii cunoşteau drumurile, potecile şi digurile dintre lacuri. Şi era tare bine-venită această cunoaştere a locurilor, tare bine-venită, da! Mai ales că începuse să picure şi dintr-odată blestematul tărâm Pesterâuri se cufundase într-o pâclă groasă ca smântâna. Fără apicultori ne-am fi rătăcit cu siguranţă sau ne-am fi înecat într-o mlaştină. De asemenea, nu era nevoie să ne facem griji pentru organizarea şi pregătirea proviziilor: eram hrăniţi de trei ori pe zi, pe săturate, chiar dacă nu era prea sofisticată mâncarea. Şi ni se dădea voie, după masă, să ne întindem câteva clipe cu burta-n sus.

Pe scurt, era minunat. Chiar şi vrăjitorul, bătrânul posomorât şi plictisit, a început să zâmbească şi să se bucure de viaţă, pentru că socotise că o să parcurgem cincisprezece mile pe zi, în vreme ce, de când lăsaseserăm în

urmă Brokilonul, nu izbutiserăm nici măcar o dată aşa o performanţă. Geralt n-avea nimic de făcut, pentru că, chiar dacă Crângul Jilav era tare jilav, al naibii de jilav chiar, încât e greu să-ţi închipui ceva mai jilav de-atât, n-am întâlnit niciun monstru. Bine, noaptea, fantomele mai urlau din când în când, silviile ţipau şi lumini sălbatice dansau în mlaştini. Dar nimic senzaţional.

Ca s-o spunem pe aia dreaptă, eram puţin îngrijoraţi gândindu-ne că urmăm o direcţie aleasă cam la întâmplare şi din nou fără niciun obiectiv clar. Dar, aşa cum spunea vampirul Regis, mai degrabă înaintezi fără niciun obiectiv, decât să stai pe loc fără niciun obiectiv sau, şi mai rău, să renunţi fără niciun obiectiv.

– Jaskier! Leagă-ţi ca lumea tubul ăla! Ar fi păcat ca o jumătate de secol de poezie să alunece şi să se piardă printre ferigi!

– Nicio grijă! Nu se pierde, fiţi siguri. Şi nici n-o să las pe nimeni să mi-l fure! Oricine va vrea să-mi smulgă tubul, va trebui să treacă mai întâi peste cadavrul meu. Putem şti, Geralt, ce te face să zâmbeşti aşa? Stai, lasă-mă să ghicesc... Cretinismul din naştere?

Într-o bună zi, o echipă de arheologi de la Universitatea din Castell Graupian, care făcea săpături la Beauclair, a dezgropat sub un strat de cărbune, care indica un incendiu de mari proporţii, un strat şi mai vechi, care data din secolul al XIII-lea. Arheologii au scos la iveală în acest strat o cavernă formată din resturi de ziduri, înfundată cu lut şi var, iar în ea, spre marea uimire a oamenilor de ştiinţă, au fost găsite două schelete umane bine conservate: un bărbat şi o femeie. Lângă schelete, în afară de arme şi nenumărate mici artefacte, s-a descoperit un tub din piele întărită, lung de treizeci de ţoli. Pe piele era inscripţionat un scut decolorat, reprezentând lei şi diamante. Profesorul Schliemann, un renumit specialist în sfragistica Evului Întunecat, care conducea echipa, a identificat stema ca fiind emblema Riviei, un regat antic, cu o localizare nedefinită.

Uluirea arheologilor a atins apogeul, deoarece, pe vremea Evului Întunecat, astfel de tuburi erau folosite pentru păstrarea manuscriselor; greutatea

recipientului le-a dat de gândit că în interior erau o puzderie de hârtii şi de pergamente. Starea excelentă de conservare a tubului le-a dat speranţa că documentele vor fi lizibile şi vor arunca o lumină asupra trecutului întunecat. Veacuri întregi aveau să vorbească despre asta! A fost un cadou nemaipomenit, o victorie pentru ştiinţă care nu trebuia irosită. Cu precauţie, lingviştii şi cercetătorii în limbi moarte au fost aduşi din Castell Graupian, precum şi specialişti care erau în stare să deschidă tubul fără cel mai mic risc de deteriorare a conţinutului preţios.

Între timp, zvonurile despre „comoară“ s-au răspândit printre membrii echipei profesorului Schliemann. Printr-un noroc au ajuns şi la urechile unor indivizi cunoscuţi ca Zdyb, Cap şi Kamil Ronstetter, care fuseseră angajaţi să sape în lut. Convinşi că tubul era literalmente plin cu aur şi cu giuvaiere, noaptea, cei trei săpători ai noştri au pus mâna pe artefactul neprețuit şi au fugit cu el în pădure. Acolo au aprins un foc şi s-au aşezat în jurul lui.

– Ce-aştepţi? l-a întrebat Cap pe Zdyb. Deschide ţeava aia odată!

– Nu vrea să se deschidă, s-a plâns Zdyb, întorcându-se spre Cap. S-a înţepenit al naibii!

– Dă-i un şut cu ciubota! l-a sfătuit Kamil Ronstetter.

Sub călcâiul lui Zdyb, capacul descoperirii neprețuite a cedat şi conţinutul ei s-a împrăştiat pe pământ.

– O! Fir-ar al naibii! a strigat Cap uimit. Ce-i asta?

A fost o întrebare stupidă, pentru că se vedea cu ochiul liber că erau suluri de hârtie. Prin urmare, Zdyb, în loc să-i răspundă, a luat unul dintre suluri în mână şi l-a apropiat de nas. Pentru un răstimp, observat semnele care arătau ciudat.

– Scrieri, a spus el în cele din urmă cu autoritate. Astea-s litere!

– Litere? a strigat Kamil Ronstetter, alb ca varul de îngrozit ce era. Litere scrise? Eh! Fir-ar al naibii!

– Scrierile sunt curată vrăjitorie, s-a bâlbâit Cap, cu dinţii clănţănindu-i de groază. Literele nu-s nimic altceva decât magie neagră! Nu pune mâna, a naibii porcărie! Poate te molipseşti de ceva.

Zdyb n-a apucat să spună de două ori. A aruncat sulul în foc şi şi-a şters

febril mâinile tremurânde de pantaloni. Kamil Ronstetter a aruncat în flăcări brațul de hârtii rămase – la urma urmei, copiii s-ar fi putut împiedica de blestemăţia aceea. Apoi trioul s-a îndepărtat cu iuţeală de acel loc primejdios.

Monumentul nepreţuit al literaturii Evului Întunecat ardea în vâlvătăi înalte şi strălucitoare. Pentru un scurt timp, veacurile au vorbit în şoapte liniştite de hârtie înnegrită în foc. Apoi flăcările s-au stins... şi bezna mohorâtă a acoperit pământul.

1 Țol – unitate de măsură pentru lungimi, folosită în țările anglo-saxone și germanice, egală cu 25,4 mm (n. red.).

Houuenaghel Dominik Bombastus, **1239, a prins cheag în provincia Ebbing prin negoț la scară largă și s-a pripășit în Nilfgaard. Respectat de împărații precedenți, a fost ridicat la rangul de prefect și senator de Uenendal de către imperatorul Jean Calueit, iar ca răsplată pentru serviciile prestate, i s-a acordat isprăvnicia peste Neweugen. Sfetnic credincios al împăratului, Houuenaghel s-a bucurat de toată încrederea și a luat parte la multe afaceri publice în 1301. Chiar în Ebbing a desfășurat o amplă activitate caritabilă, cheltuind sume considerabile pentru a-i sprijini pe nevoiași și pe neputincioși, precum și pentru construirea de orfelinate, spitale și creșe. Mare iubitor al artelor plastice și al sportului, a ridicat în capitală un teatru comic și un stadion, ambele purtându-i numele. Era privit ca un model de dreptate, onestitate și integritate în comunitatea negustorilor.*

Effenberg și Talbot, *Encyclopaedia Maxima Mundi, Tomul VII*

4

– Numele şi prenumele martorului?

– Selborne, Kenna. Adică, iertare... Joanna.

– Profesia?

– Prestator de servicii diverse.

Martorul are îndrăzneala să glumească? Martorului i se reamintește că se confruntă cu instanța imperială într-un proces pentru înaltă trădare! De mărturia martorului depinde viața multor oameni, întrucât trădarea este pedepsită cu moartea! Martorului i se reamintește că nu s-a prezentat în fața instanței de bunăvoie, ca cetățean liber, ci ca prizonier transferat dintr-o cetate în care a fost întemnițat. De declarațiile martorului vor depinde, printre altele, reîntoarcerea în detenție sau eliberarea sa. Instanța și-a permis această tiradă îndelungată pentru a-i arăta martorului că zeflemeaua și glumele nu sunt adecvate în această sală! Nu numai că sunt de prost gust, dar pot avea și consecințe extrem de grave. Martorului i se dă jumătate de minut pentru a se gândi la această chestiune. După acest răstimp, instanța își reia întrebarea.

– Sunt gata, onorate judecător.

– Martorul este rugat să ni se adreseze cu „onorată instanță“. Meseria martorului?

– Sunt psion, onorată instanță. Da’ mai ales în slujba serviciilor de informații imperiale, vreau să spun...

– Vă rog să dați răspunsuri scurte și concise. Când instanța va avea nevoie de lămuriri suplimentare, le va solicita. Am luat la cunoștință despre colaborarea martorului cu serviciile secrete ale Imperiului. Cu toate acestea, vă rugăm să adăugați la protocol, ce înseamnă cuvântul „psion“ pe care martorul l-a folosit pentru a-și defini meseria?

– Am pe-pe-es pur, adică psi de rangu-ntâi, fără posibilitatea de pe-ka. Mai

exact, pot să aud gândurile altora, pot să vorbesc de la depărtare cu un magician, un elf sau un alt psion. Și să trimit o comandă mental. Adică să pun pe cineva să facă ceea ce vreau, fără să-i spun nimic prin vorbe. De asemenea, pot să fac pre-cog, da' numa-n timpu' somnului.

– Vă rugăm să adăugați la protocol că martorul Joanna Selborne este un psionic cu capacitate de percepție extrasenzorială. Este telepată și teleempatică, sub hipnoză este capabilă de precogniție, fără a avea însă puteri telechinezice. Martorului i se reamintește că folosirea puterilor magice și extrasenzoriale este strict interzisă în această sală. Continuăm interogatoriul. Când, unde și în ce împrejurări s-a confruntat martorul cu persoana care pretinde că este Cirilla, prințesa din Cintra?

– Cum c-ar fi o oarecare Cirilla, am aflat abia la zdup. Adică, adică în temniță, onorată instanță. La anchetă. Atunci am fost înștiințată că-i totuna cu Falka sau Cintreana. Toate acestea s-au întâmplat în astfel de împrejurări, încât trebuie să le pomenesc în ordine, spre lămurire, adică. Așa a fost: am fost agățată într-o cârciumă din Etolia de către Dacre Silifant, omu' care stă acolo...

– Aș dori să consemnăm că martorul Joanna Selborne l-a indicat pe acuzatul Silifant de bunăvoie și nesilită de nimeni. Să continuăm.

– Dacre, onorată instanță, a recrutat o hansă... Adică o brigadă armată. Acei bărbați și femei neînfricați... Dufficey Kriel, Neratin Ceka, Chloe Stitz, Andres Vierny, Til Echrade... Nu mai trăiește niciunu'... Cât despre cei care au supraviețuit, majoritatea sunt aici, sub pază...

– Martorul este rugat să ne spună exact când a avut loc întâlnirea cu acuzatul Silifant.

– Era anu' trecut, prin august, pe undeva pe la sfârșitu' lunii, când anume, nu-mi amintesc. În orice caz, în septembrie n-a fost, căci acel septembrie, zău, n-am cum să-l uit! Dacre, care auzise de mine, mi-a spus că are nevoie de un psion pentru hansa lui, unu' care să nu se teamă de magie, pentru c-o să aibă de-a face cu magicienii. Treaba, a spus el, este pentru împărat și Imperiu, așa c-o să fie bine plătită, iar căpetenia hansei nu-i nimeni altcineva decât Huhurezu' în persoană.

– Vorbind despre Huhurezul, martorul îl are în vedere pe Stefan Skellen, legiuitorul împăratului?

– Chiar pe el îl am în vedere, păi, cum să nu!

– Rog să se noteze în protocol. Când şi unde l-a întâlnit martorul pe legiuitorul Skellen?

– În septembrie, pe paişpe, în fortuleţu' din Rocayne. Rocayne, onorată instanţă, e un post de frontieră care veghează asupra drumurilor negustoreşti, care duc de la Maecht către provinciile Ebbing, Geso şi Metinna. Taman acolo, Dacre Silifant ne-a condus trupa cu cinşpe cai. În total eram douăjdoi, pentru că restu' trupei ne aştepta deja la Rocayne, sub comanda lu' Ola Harsheim şi lu' Bert Brigden.

Podeaua din lemn gemea sub ciubotele grele, pintenii zornăiau, cataramele metalice zăngăneau.

– Salutare, conule Stefan!

Nu numai că Huhurezul nu s-a ridicat, dar nici măcar nu s-a sinchisit să-şi ia picioarele de pe masă. N-a făcut decât să-şi fluture mâna, cu un gest grandios.

– În sfârşit! i s-a adresat pe un ton caustic. Dar mult a mai trebuit să te-aştept, Silifant.

– Mult? a râs Dacre Silifant. Asta-i bună! Conule Stefan, mi-ai dat patru săptămâni ca să-ţi fac rost de mai mult de o duzină de viteji războinici dintre cei mai buni pe care Imperiul şi împrejurimile sale i-au avut vreodată! Ca să adun o asemenea ceată, nici măcar un an nu mi-ar fi fost de-ajuns. Iar eu m-am străduit şi am izbutit în douăzeci şi două de zile. Poate c-aş merita să fiu lăudat, hm?

– Să ne mai potolim cu laudele până când o să-ţi văd trupa! a obiectat rece Skellen.

– Şi de ce nu chiar acum? Iată-i pe locotenenţii mei, care acum sunt ai tăi, conule Stefan: Neratin Ceka şi Dufficey Kriel.

– Salutare, salutare! Huhurezul s-a hotărât în cele din urmă să se ridice, la fel şi aghiotanţii săi. Faceţi cunoştinţă, conaşilor... Bert Brigden, Ola

Harsheim...

– Ne cunoaştem bine. Dacre Silifant i-a strâns puternic mâna dreaptă lui Ola Harsheim. Sub porunca bătrânului Braibant, am înăbuşit împreună răscoala de la Nazair. A fost grozav, nu-i aşa, Ola? Ce grozăvie! Caii mergeau prin bălţi de sânge, le ajungea până la genunchi! Iar conul Brigden, dacă nu mă înşel, vine din Gemmer? De la Împăciuitori? Păi, o să vă găsiţi cunoştinţe în brigadă! Am mai mulţi Împăciuitori acolo.

– Abia aştept să-i văd, a intervenit Huhurezul. Putem să ne ducem?

– Doar o clipă, i-a răspuns Dacre. Neratin, du-te şi aranjează-i în coloane, aşa, ca să arate grozav în faţa jupânului legiuitor.

– Neratin Ceka e bărbat sau femeie? a întrebat Huhurezul, mijindu-şi ochii şi privind spre ofiţerul care ieşea.

– Jupâne Skellen! şi-a dres glasul Dacre Silifant, tuşind, dar când a vorbit din nou, vocea îi era fermă şi privirea, de gheaţă. Asta n-o ştiu precis. Pare bărbat, dar n-aş băga mâna-n foc. În schimb, bag mâna-n foc că Neratin Ceka este un ofiţer nemaipomenit. Cât despre întrebarea la care v-aţi gândit, ar fi fost important dacă aş fi avut de gând să-i cer mâna. Dar nu-i cazul. Nici la tine, bănuiesc.

– Ai dreptate, a recunoscut Skellen după o scurtă reflecţie. N-are rost să vorbim despre asta. Hai să-ţi vedem ceata, Silifant!

Neratin Ceka, individul de sex incert, nu a stat degeaba. Când Skellen şi ofiţerii au ieşit în curtea fortului, brigada era aliniată, ordonată şi niciun cap de cal nu ieşea nici cu o palmă din coloană. Satisfăcut, Huhurezul şi-a dres glasul. Nu-i rea trupa. Bah! Dacă n-ar fi chestiunile politice, aş lua o trupă de-astea şi m-aş duce la hotar ca să jefuim, violăm, omorâm, pârjolim... Omul s-ar simţi din nou tânăr... Of, dacă n-ar fi politica asta blestemată!

– Bine, domnule Skellen? l-a întrebat Dacre Silifant, cu obrajii rumeni de la emoţia reprimată. Ce părere aveţi despre şoimii mei?

Huhurezul îşi muta privirea de la un chip la altul, de la o siluetă la alta. Pe unii dintre ei îi cunoştea personal, mai mult sau mai puţin. Pe alţii, din auzite. Datorită reputaţiei.

Til Echrade, un elf cu părul de culoare deschisă, cercetaşul Împăciuitorilor

gemmerieni. Rispat la Pointe, sergent din aceeaşi formaţiune. Şi următorul gemmerian: Cyprian Fripp cel Tânăr. Skellen participase la execuţia celui Bătrân. Celor doi fraţi li se dusese vestea pentru tendinţele lor sadice.

Mai departe, sprijinindu-se liniştită pe şaua iepei sale, Chloe Stitz, o hoaţă folosită ocazional de serviciile secrete. Huhurezul şi-a retras repede privirea de la căutătura insolentă şi zâmbetul maliţios.

Andres Vierny, un Nordling din Redania, un zbir. Stigward, un pirat, renegat de Skellige. Dede Vargas, naiba ştie de unde mai apăruse şi el, un criminal profesionist. Kabernik Turent, criminal pasional.

„Şi alţii. La fel. Toţi sunt deopotrivă“, se gândea Skellen. „O congregaţie, o frăţie în care toţi, după primele cinci crime, devin identici. Aceleaşi gesturi, aceleaşi mişcări, aceeaşi manieră de a vorbi, de a se mişca şi de a se îmbrăca.

Aceiaşi ochi. Ochi de şarpe, impasibili şi reci, imobili şi plaţi, a căror expresie nimic, nici măcar cele mai oribile atrocităţi, nu e în stare s-o schimbe.“

– Deci, conule Stefan?

– Nu-i rău. Bună trupă, Silifant!

Dacre s-a înroşit şi mai tare şi a salutat cu pumnul la inimă, ca gemmerienii.

– Mi-am dorit în mod special, i-a amintit Skellen, câţiva care să fie familiarizaţi cu magia. Cărora să nu le fie frică nici de magi, nici de magicieni.

– N-am uitat. Iată-l pe Til Echrade şi, în afară de el, fata aceea înaltă de pe iapa castanie, de lângă Chloe Stitz.

– Mi-o aduci mai târziu.

Huhurezul s-a rezemat de balustradă, a lovit-o cu mânerul de fier al biciului său...

– Salutare, companie!

– Salutare, jupâne legiuitor!

– Mulţi dintre voi, a început Skellen în timp ce răsuna urletul coral al trupei, au mai lucrat cu mine, mă cunosc şi îmi cunosc cerinţele. Aceştia o să vrea să le explice celor care nu mă cunosc ce aştept de la subordonaţii mei şi ce nu tolerez la ei. Aşa că n-o să-mi bat gura de pomană. Chiar de astăzi, unii dintre

voi o să-şi primească sarcinile, iar mâine, în zori, o s-o ia din loc ca să le îndeplinească. Pe teritoriul Ebbingului. Vă reamintesc că Ebbingul este, oficial, un regat autonom şi că, oficial, n-avem nicio jurisdicţie acolo, aşa că vă îndemn să acţionaţi cu prudenţă şi cu discreţie. Rămâneţi în slujba Imperiului, dar vă interzic să-l pomeniţi, să vă lăudaţi şi să trataţi autorităţile locale cu aroganţă. Vă poruncesc să vă comportaţi în aşa fel, încât să nu atrageţi atenţia asupra voastră. E limpede?

– Da, jupâne legiuitor!

– Aici, la Rocayne, sunteţi oaspeţi şi trebuie să vă comportaţi ca oaspeţii. Vă interzic să vă părăsiţi cazarma, dacă nu trebuie neapărat. Vă interzic legăturile cu garnizoana fortului. Mai mult, ofiţerii o să vă găsească ceva de făcut ca să nu înnebuniţi de plictiseală. Conaşilor Harsheim şi Brigden, vă rog să vă ocupaţi de cazarea companiei!

– Abia am avut timp să descalec de pe iapă, onorată instanţă, că Dacre m-a şi apucat de mânecă şi mi-a spus: Jupânu' Skellen vrea să stea de vorbă cu tine, Kenna. Ce era să fac? Ne ducem. Huhurezu' stă cu picioarele pe masă şi-şi dă din când în când cu biciu' peste tureatca ciubotelor. Şi nici una, nici două mă întreabă dacă sunt Joanna Selborne, cea implicată în dispariţia vasului „Steaua Sudului". Eu spun că nu, căci nu s-au găsit dovezi împotriva mea. El râde: „Îmi plac, a spus el, cei împotriva cărora nu se pot găsi dovezi". Apoi m-a întrebat dacă talentu' pe-pe-es, adică de psion, îl am din naştere. Când i-am confirmat, s-a întunecat şi mi-a spus: „Am crezut că talentu' tău o să-mi fie de folos asupra magicienilor, da' mai întâi trebuie să ai de-a face cu o altă persoană, la fel de misterioasă."

– Martorul este sigur că tocmai acestea sunt cuvintele folosite de legiuitorul Skellen?

– Sigur. Doar nu de pomană-s psion.

– Martorul este rugat să continue.

– Un olăcar plin de praf, care se vedea cât colo că nu-şi cruţase calu', ne-a întrerupt conversaţia. Avea veşti urgente de transmis Huhurezului în particular. Când ne duceam spre cazarma noastră, Dacre Silifant mi-a spus că

nasu’ lui îi spune că aceste veşti urgente o să ne-arunce în şeile noastre înainte de lăsarea întunericului. Şi a avut dreptate, onorată instanţă. Chiar înainte de a ne putea gândi la cină, juma’ de trupă era deja în şa. Eu am fost norocoasă, l-au ales pe Til Echrade, un elf. Am fost bucuroasă, pentru că, după atâtea zile pe drum, aveam curu’ flenduri... Şi-mi mai venise şi menstruaţia...

– Vă rog să vă abţineţi de la descrieri pitoreşti ale indispoziţiilor intime. Şi să rămâneţi la subiect. Când a descoperit martorul identitatea „persoanei misterioase“, pomenite de legiuitorul Skellen?

– O să vă spun acuşica, dar tre’ să vă spun în ordine, pentru că altfel lucrurile o să fie atât de încurcate, încât n-o să mai pricepem nimic. Cei care trebuiau să-şi înşeueze caii în mare grabă înainte de cină au plecat din Rocayne la galop pentru a ajunge la Malhoun. De unde au adus o copilă...

Nycklar era furios pe el însuşi. Era atât de furios, încât îi venea să plângă.

Dacă ar fi ascultat sfaturile date de oamenii de bună credinţă! Dacă şi-ar fi amintit măcar nişte proverbe sau fabule, mai ales fabula corbului care n-a ştiut cum să-şi ţină pliscul! Dacă şi-ar fi rezolvat ce-avea de rezolvat şi s-ar fi întors acasă, în Gelozia! Da’ de unde! Dornic de aventură, călărea mândru, simţind în tăşcuţă greutatea plăcută a monedelor. Nycklar nu s-a putut abţine de la tentaţie. În loc să se întoarcă direct în Gelozia, după ce a plecat din Claremont, s-a dus până la Malhoun, unde avea multe cunoştinţe, printre care şi câteva dudui cărora le făcea ochi dulci. Prin Malhoun se umfla în pene ca un curcan primăvara, se agita, trăncănea, îşi alerga calul prin poiană, făcea cinste prin cârciumi, arunca banii în stânga şi-n dreapta pe tejghele, gesticula de parcă ar fi avut sânge albastru, dacă nu de prinţ, măcar de conte.

Şi povestea.

Povestea despre cele întâmplate cu patru zile în urmă în Gelozia. Povestea schimbându-şi din când în când versiunea: adăuga detalii, scornea, minţea de stingea, ceea ce nu-i deranja deloc pe ascultători. Muşteriii cârciumii, localnicii şi străinii îl ascultau deopotrivă cu sufletul la gură. Iar Nycklar continua, pretinzând că este o persoană bine informată. Şi plasându-se în

centrul născocirilor sale tot mai des.

În a treia seară, limba aceasta a lui i-a adus necazuri.

În momentul în care bărbaţii au trecut pragul cârciumii, s-a aşternut o tăcere de plumb în sală, iar în acea tăcere, zornăitul pintenilor, zăngănitul cataramelor metalice şi scrâşnetul armelor răsunau ca un clopot de rău augur, care anunţă nenorociri din vârful clopotniţei.

Lui Nycklar nici măcar nu i s-a dat şansa să încerce s-o facă pe eroul. A fost prins şi scos din cârciumă atât de repede, încât abia de trei ori a atins pământul cu călcâiele. Prietenii săi, care cu o zi înainte băuseră pe banii lui şi-i juraseră prietenie pe viaţă, tăceau acum, cu ochii pironiţi în pământ, cu capetele sub mese, ca şi cum sub mese s-ar fi înfăptuit nu ştiu ce miracol sau ar fi dansat fete dezbrăcate. Până şi adjunctul şerifului, care se afla în cârciumă, s-a întors cu faţa la perete şi a tăcut mâlc.

Nici Nycklar n-a mai scos nicio vorbă, n-a întrebat cine, ce, pentru ce şi de ce. Spaima îi transformase limba într-o tijă uscată şi rigidă.

L-au suit pe un cal şi i-au poruncit să meargă. Câteva ceasuri bune. Apoi a fost un fort cu o palisadă şi un turn. O curte înţesată cu soldaţi gălăgioşi, îngâmfaţi, înarmaţi până-n dinţi. Şi o odaie. În odaie, trei oameni. Comandantul şi doi subordonaţi, se vedea de la o poştă. Comandantul, nu prea înalt, negricios, bine îmbrăcat, vorbea pe un ton neutru şi era surprinzător de amabil. Nycklar a rămas fără cuvinte când l-a auzit scuzându-se pentru necazuri şi neplăceri şi asigurându-l că nu i se va face rău. Dar nu s-a lăsat păcălit. Aceşti oameni îi aminteau prea mult de Bonhart.

Asocierea s-a dovedit a fi corectă. Taman Bonhart îi interesa. Nycklar ar fi putut să se aştepte la asta. Pentru că el cu limba sa se încurcase în acea belea.

Când a fost luat la întrebări, a început să vorbească. I s-a pus în vedere să spună adevărul, să nu-l nuanţeze. A fost avertizat cu blândeţe, dar ferm, iar omul care îl avertizase, bărbatul bine îmbrăcat, se juca întruna cu un pumnal foarte ascuţit, iar ochii îi erau vicleni şi răi.

Nycklar, fiul coşciugarului din Gelozia, a spus adevărul. Adevărul gol-goluţ. Despre cum, în acea dimineaţă a zilei de nouă septembrie, Bonhart, un zbir, măcelărise în satul Gelozia trupa Şobolanilor până la ultimul, lăsând-o

în viață pe o singură bandită, pe cea mai tânără, care se numea Falka. A povestit cum tot satul se adunase pentru a asista la prinderea și schingiuirea ei, dar ce să vezi, Bonhart nici n-a omorât-o, nici n-a schingiuit-o. Nu i-a făcut nimic altceva decât ceea ce-i face un om de rând nevestei sale sâmbătă seara, când se întoarce acasă de la han: a bătut-o, i-a tras câteva scatoalce în bot și nimic mai mult.

Conașul bine îmbrăcat, care se juca cu pumnalul, tăcea în timp ce Nycklar povestea cum Bonhart le retezase capetele Șobolanilor morți sub ochii Falkăi și cum le smulsese cerceii de aur cu nestemate unul după altul, așa cum scobești stafidele dintr-o prăjitură. Și cum în fața acestui spectacol, Falka, legată de un cârlig pentru priponit caii, vărsa întruna și ofta.

El a mai povestit cum, mai târziu, Bonhart a legat-o pe fată cu un lanț în jurul gâtului, ca pe un câine, apoi a târât-o la Hanul „Sub Capul Himerei“. Și apoi...

– Și apoi, a continuat flăcăul, care-și trecea permanent limba peste buze, conașul Bonhart a comandat o bere, căci asudase; era ud leoarcă și i se uscase gâtleju’. Și pe urmă a strigat că are chef să dea cuiva un cal bun și cinci florini în mână. Așa a spus el cu gura lui, cu vorbele astea. Și iaca așa, m-am oferit de îndată, fără să mai aștept să văd cine mai vrea, pentru că râvneam cu ardoare să am și eu calu’ meu și câțiva gologani la teșcherea. Tata nu-mi dă nicio lețcaie, bea de stinge toți gologanii de pe coșciuge. Așa că m-am prezentat și l-am întrebat care-i calu’, mă gândeam că-i de-al Șobolanilor. Conașu’ Bonhart s-a uitat la mine așa de lung, de m-au trecut fiori reci pe șira spinării, da’ mi-am zis în sinea mea că poate să-mi tragă și-un șut în cur, numai să pun mâna pe ce făgăduise. Păi, cum să nu? Pică pară mălăiață în gura luț Nătăfleață, cum zice și zicala. Unde mai pui că armăsarii Șobolanilor stăteau priponiți de cârlige; mai ales iapa neagră a Falkăi era de o frumusețe rară. Așa că m-am înclinat și l-am întrebat ce tre’ să fac. Iar conașu’ Bonhart, cică tre’ să mă duc la Claremont să fac un popas la Fano. Cu calu’ pe care-l vrea inima mea. Pesemne c-a văzut că iapa neagră mi-a căzut cu tronc, da’ mi-a spus să nu mă ating de ea. Așa c-am ales murgu’ cu o stea albă...

– Lasă culorile şi marcajele cailor! s-a răstit Stefan Skellen. Vorbeşte-mi despre lucruri concrete. Spune-mi ce ţi-a poruncit Bonhart.

– Conaşu’ Bonhart a scris nişte scrisori şi mi-a poruncit să le ascund bine. Mi-a spus să mă duc la Fano şi la Claremont şi să le înmânez anumitor persoane.

– Scrisori? Ce era în ele?

– Da’ de unde să ştiu, conaş bun? Eu cu cititu’ nu prea le am şi unde mai pui că scrisorile erau pecetluite cu inelu’ conaşului Bonhart.

– Dar pentru cine erau scrisorile, ţi-aduci aminte?

– Şi încă cum îmi amintesc. Conaşu’ Bonhart m-a pus să repet de zece ori ca să ţin minte. Am ajuns fără să mă rătăcesc acolo unde trebuia şi am dat cui trebuia scrisorile în mână. Amândoi m-au lăudat, mi-au spus că sunt un om de ispravă, iar conaşu’ negustor mi-a dat un dinar chiar...

– Cui i-ai dat scrisorile? Fii mai clar!

– Prima scrisoare a fost pentru maestru’ Esterhazy, armurieru’ din Fano. A doua, pentru conaşu’ Houvenaghel, un negustor din Claremont.

– Au deschis scrisorile în prezenţa dumitale? Poate a îngăimat vreunul ceva în timp ce citea? Ia, adu-ţi aminte, flăcăule!

– Dacă vă spun că nu-mi aduc aminte... n-am dat atenţie atunci, iar acu’ nu-mi aduc aminte nici să mă pici cu ceară...

– Mun, Ola, li s-a adresat Skellen locotenenţilor săi, fără să-şi ridice vocea. Scoateţi-l pe nenorocitul ăsta în curte, scoateţi-i chiloţii şi daţi-i vreo treizeci de bice.

– Mi-aduc aminte! a strigat flăcăul. Tocmai mi-am adus aminte!

– Pentru reîmprospătarea memoriei, a rânjit Huhurezul, nu-i nimic mai bun ca nucile cu miere sau loviturile de bici la cur. Vorbeşte!

– În Claremont, când conaşu’ negustor Houvenaghel citea scrisoarea, mai era un conaş cu el, unu’ mic, un pitican, ce să mai vorbim! Conaşu’ Houvenaghel vorbea cu el... Eeee... I-a spus că scria c-o s-avem parte în curând de un teatru cum nu s-a mai văzut. Asta a spus!

– Nu cumva scorneşti?

– Pe mormântu’ mamei mele mă jur! Nu-i pune să mă bată, conaşu’ meu

bun! Ai milă!

– Hai, ridică-te, nu-mi mai linge ciubotele! Ia de-aici un dinar.

– O sută de mulţumiri... Milostivule...

– Ţi-am spus să nu-mi lingi ciubotele. Ola, Mun, voi pricepeţi ceva? Ce legătură are teatrul...

– Amfiteatrul, i-a replicat brusc Boreas Mun. Nu teatrul, ci amfiteatrul.

– Aha, aha! a exclamat flăcăul. Aşa a spus! Parc-ai fi fost acolo, conaşu' meu bun!

– Teatru şi amfiteatru! Ola Harsheim şi-a trântit pumnul în palmă. Este un cod de-al lor, ia să ne gândim. E simplu. Amfiteatrul este un avertisment împotriva urmăritorilor. Bonhart i-a avertizat să fugă! Dar ca să scape de cine? De noi?

– Cine ştie, a răspuns Huhurezul gânditor. Cine ştie... Trebuie să trimitem oameni la Claremont... Şi, de asemenea, la Fano. Să ai în vedere asta, Ola, să împarţi sarcinile pe grupuri... Ascultă puţin, flăcăule...

– Porunceşte, bunu' meu conaş!

– Dacă am înţeles eu bine, când ai plecat din Gelozia cu scrisorile lui Bonhart, el a rămas acolo? Dar se pregătea să o ia din loc? Era grăbit? Poate a spus ce are de gând să facă?

– Nu, n-a spus nimic. Şi nici nu părea pe picior de plecare. A poruncit să-i fie spălate hainele, care erau pline de sânge, iar el umbla hăbăuc doar în cămaşă şi izmene, da' îşi ţinea spada legată la brâu. Da' mă gândesc că se grăbea. Le venise de hac Şobolanilor şi le tăiase beregatele pentru a căpăta recompensa, trebuia să meargă s-o ceară. Şi pe Falka aia o prinsese ca s-o predea vie cuiva. Asta-i meseria lui, nu?

– Acea Falka... Te-ai uitat bine la ea? Ce te hlizeşti, idiotule?

– O, bunu' meu conaş! Dacă m-am uitat bine? Şi încă cum! Cu de-amănuntu'!

– Scoate-ţi hainele! a repetat Bonhart, iar la auzul vocii sale, lui Ciri i s-a făcut pielea de găină.

Dar revolta a preluat controlul.

– Nu!

Nu i-a văzut pumnul, nici nu a observat cu coada ochiului mişcarea braţului. A fulgerat-o în ochi, pământul i-a fugit de sub picioare şi a simţit brusc o durere ascuţită în şold. Obrazul şi urechea îi ardeau ca focul; atunci şi-a dat seama că nu o lovise cu pumnul, ci cu dosul palmei.

Stătea deasupra ei, îi ţinea în faţă pumnul încleştat. I-a văzut inelul cu pecetea în formă de craniu, care după o clipă îi împungea obrazul ca un claxon.

– Îmi eşti datoare cu un dinte din faţă, i-a spus el rece. De aceea, data viitoare când aud cuvântul „nu“ ieşindu-ţi din gură, o să-ţi rup doi dinţi dintr-odată. Dezbracă-te!

S-a ridicat şovăind şi cu mâinile tremurându-i a început să se descheie la nasturii şi la cataramele de la haine. Localnicii prezenţi la hanul „Sub Capul Himerei“ murmurau, îşi dregeau vocea, îşi fereau privirea. Stăpâna hanului, văduva Goulue, stătea aplecată sub tejghea, prefăcându-se că are de căutat ceva.

– Dă-ţi jos toate de pe tine! Până la ultima zdreanţă.

„Ei nu sunt aici“, îşi zicea Ciri în gând, dezbrăcându-se şi uitându-se în gol spre podea. „Nu-i nimeni aici. Şi nici eu nu sunt aici.“

– Desfă-ţi picioarele.

„Ei nu sunt deloc aici. Ce-o să se întâmple acum nu mă priveşte. Deloc. Nici cât negru sub unghie.“

Bonhart a izbucnit în râs.

– Tu, am impresia că te duci cu gândul prea departe. Trebuie să-ţi spulber iluziile. Te dezbrac, idioato, ca să verific dacă n-ai semne magice, vrăji sau amulete ascunse. Şi în niciun caz ca să-ţi admir goliciunea jalnică. Să nu-ţi închipui cine ştie ce naiba. Eşti slabă, plată ca o scândură şi, ca să fie şi mai rău, hidoasă ca treizeci şi şapte de nenorociri. Cred că, chiar dacă mi s-ar scula, mai degrabă mi-aş băga-o într-o curcă.

S-a apropiat, i-a împrăştiat hainele cu vârful ciubotei şi a măsurat-o din cap până-n picioare.

– Scoate totul, am spus! Cerceii, inelele, colierul, brăţara!

I-a strâns cu atenţie toate bijuteriile. Cu un şut i-a aruncat într-un colţ surtucul cu guler de vulpe albastră, mănuşile, eşarfa multicoloră şi centura din zale de argint.

– N-o să mai defilezi ca un papagal sau ca o semielfă din bordel! Celelalte boarfe poţi să ţi le pui înapoi pe tine. Şi voi, la ce vă zgâiţi? Goulue, adu-mi ceva de haleală, c-am flămânzit. Iar tu, burduhănosule, vezi ce-i cu hainele mele!

– Eu sunt starostele aici!

– Zău? Vai, ce bine! a exclamat Bonhart, iar sub greutatea privirii sale, starostele Geloziei părea că se topeşte la propriu. Dacă cumva hainele mele nu ies bine spălate, ca o autoritate ce eşti, cu capu' răspunzi. Cară-te la spălătorie! Şi voi, ceilalţi, căraţi-vă şi voi de-aici. Iar tu, hăndrălăule, ce mai stai? Ai scrisorile, calu-i înşeuat, treci la drum şi la galop cu tine! Şi ia aminte la mine, dacă nu-ţi ţii pliscul, rătăceşti scrisorile sau încurci adresele, te găsesc şi-n gaură de şarpe şi-ţi stâlcesc mutra de nu te mai recunoaşte nici mă-ta care te-a făcut!

– O iau din loc, conaşule bun! O iau din loc!

– În ziua aceea, a spus Ciri şi şi-a strâns buzele, m-a mai bătut de două ori: cu pumnul şi cu biciul. Apoi s-a oprit. Stătea aşa şi se uita la mine fără nicio vorbă. Avea ochii ca... ca de peşte, aşa. Fără gene, fără sprâncene... Un fel de globuri apoase, cu câte un miez negru, topit. Şi-a înfipt în mine ochii aceea, fără să scoată o vorbă. Cu asta m-a îngrozit mai mult decât cu bătaia. Nu ştiam ce are de gând.

Vysogota tăcea. Prin odaie mişunau şoarecii.

– Mă întreba întruna cine sunt, iar eu tăceam. Ca atunci când mă prinseseră Căutătorii în deşertul Korath, aşa şi acum m-am refugiat adânc în mine, dacă înţelegi ce vreau să spun. Căutătorii mi-au spus atunci că sunt ca o păpuşă şi chiar eram ca o păpuşă de lemn, amorţită şi fără viaţă. Mă uitam cumva de sus la tot ceea ce se petrecea cu acea păpuşă. Ce dacă mă bat, ce dacă mă calcă în picioare, ce dacă mă leagă cu lanţul la gât ca pe un câine? Doar nu sunt eu, nu sunt deloc eu aici... Înţelegi?

– Înțeleg, a clătinat din cap Vysogota. Înțeleg, Ciri.

– Atunci, onorată instanță, ne-a venit nouă rându’. Trupei noastre. Neratin Ceka a preluat comanda asupra noastră, ajutat de Boreas Mun, țintașu’. Boreas Mun, onorată instanță, cică izbutea să țintească peștele-n apă! Se pare chiar că într-o bună zi, Boreas Mun...

– Martorul este rugat să se abțină de la digresiuni.

– Poftim? Ah, da... am priceput. Deci, ni s-a poruncit să zburăm în galop până la Fano. Era șaișpe septembrie, în zori de zi...

Neratin Ceka și Boreas Mun călăreau în frunte. În spatele lor se aflau Kabernik Turent și Cyprian Fripp cel Tânăr, urmați de Kenna Selborne și Chloe Stitz. Andres Vierny și Dede Vargas închideau alaiul și cântau o melodie la modă de-a soldaților, sponsorizată și promovată de Ministerul Războiului. Chiar și printre cântecele militare, aceasta se remarca prin nota amară a versurilor și prin încălcarea grosolană a regulilor gramaticale. Se intitula *În război*, pentru că toate strofele – și erau mai mult de patruzeci – începeau cu aceste cuvinte.

În război multe s-au mai întâmplat.
Ba câte-un cap era retezat,
Ba se-ntindea șfară-n țară
Că unu’ avea mațele pe-afară.

Kenna fluiera în surdină ritmul. Era fericită că rămăsese printre oamenii pe care ajunsese să-i cunoască bine în timpul îndelungatei călătorii de la Etolia la Rocayne. După conversația cu Huhurezul, se aștepta să fie trimisă la întâmplare în altă parte și poate chiar la trupa formată din bărbați ca Brigden și Harsheim. Acolo ajunsese Til Echrade, de exemplu, dar elfa îi cunoștea acum pe cei mai mulți dintre noii săi camarazi și o cunoșteau și ei pe ea.

Mergeau agale, deși Dacre Silifant le poruncise să galopeze până când nu mai puteau caii. Dar erau profesioniști. Atâta timp cât puteau fi văzuți din

fort, au gonit, ridicând vârtejuri de praf, dar apoi au încetinit. Galopul nebunesc şi chinuirea cailor sunt bune pentru neisprăviţi şi amatori, iar iuţeala, fără doar şi poate, doar ca să prinzi purici!

Chloe Stitz, o hoaţă profesionistă din Ymlac, îi povestea Kennei despre colaborarea ei anterioară cu legiuitorul Stefan Skellen. Kabernik Turent şi Fripp cel Tânăr şi-au strunit caii şi le ascultau, privindu-le adesea.

– Îl cunosc bine. Am slujit de mai multe ori sub el...

Chloe a început să se bâlbâie, dându-şi seama de semnificaţia dublă a cuvintelor sale, apoi a început să râdă uşor şi nonşalant.

– Am slujit sub comanda lui, a chicotit ea. Dar nu-ţi face griji, Kenna. Nu se întâmplă musai la fel cu Huhurezul. El nu mi-a impus, eu am fost cea care, la vremea respectivă, căutam o ocazie şi am găsit-o. Şi pentru a fi foarte clară, o să-ţi spun răspicat că nu este o modalitate prea bună de a obţine ajutor şi protecţie.

– N-am de gând nimic de genu’ ăsta, a şoptit Kenna strângându-şi buzele şi uitându-se sfidător la rânjetele lui Turent şi Fripp. N-o să caut ocazii, da’ nici griji nu-mi fac. Nu mă sperii de nimic. Mai cu seamă de un cocoş!

– Nu ştiţi să vorbiţi despre altceva, le-a spus Boreas Mun, oprindu-şi armăsarul pentru a le aştepta pe Kenna şi Chloe, ca să-l ajungă din urmă. Dar aici n-o să luptaţi cu un cocoş, duduile mele! a continuat el în timp ce mergea alături de cele două tinere. Oricine îl cunoaşte pe Bonhart ştie că este imbatabil în lupta cu spada. Tare-aş fi bucuros să aflu că între el şi conul Skellen nu-i nici gâlceavă, nici duşmănie. Că toate astea, nu-s decât un foc de paie şi nimic mai mult...

– Eu nu mai pricep nimic, a recunoscut Andres Vierny din urmă. Parcă aveam de urmărit nu ştiu ce magiciană, de aceea ni s-a pus la dispoziţie un psion, pe Selborne Kenna, aici de faţă. Iar acum a venit vorba despre Bonhart şi nu ştiu ce fată!

– Bonhart este un vânător de recompense! le-a explicat Boreas Mun, dregându-şi glasul. A avut o înţelegere cu Skellen. Şi n-a respectat-o. Cu toate că i-a făgăduit conaşului Skellen c-o va ucide pe fată, el a lăsat-o în viaţă.

– Pentru că, pesemne, altcineva i-a făgăduit o recompensă mai mare, dacă i-o dă vie, decât i-ar da Huhurezul pentru ea moartă, a replicat Chloe Stitz, ridicând din umeri. Așa-s vânătorii de recompense. Onoare la ei n-ai să găsești!

– Bonhart nu era așa, a spus Fripp cel Tânăr, privind în jur. Bonhart se ținea mereu de cuvânt.

– Păi, asta-i culmea, că nu mai e cum a fost.

– Dar de ce-o fi atât de importantă fata aia? De trebuia ucisă și nu-i ucisă?

– Ce ne pasă nouă? s-a încruntat Boreas Mun. Noi am primit nişte porunci! Iar conul Skellen are dreptul să primească ce-i al lui. Bonhart trebuia s-o omoare pe Falka şi n-a omorât-o. Conul Skellen are dreptul să-i ceară seama.

– Bonhart ăsta, a repetat Chloe Stitz cu convingere, are de gând să ia pe ea mai multe parale dacă-i vie decât dacă-i moartă. Ăsta-i tot chichirezu'.

– Conul legiuitor, a spus Boreas Mun, la fel s-a gândit de la început. Că Bonhart i-a făgăduit unuia dintre baronii din Geso, care era supărat pe gașca de Șobolani, că i-o aduce în viață pe Falka, astfel încât să se poată distra cu ea și s-o schingiuiască după bunul plac, încet, până își dă duhul. Dar până la urmă nu s-a adeverit așa ceva. Nu se știe pentru cine o ține Bonhart pe Falka în viață, dar cu siguranță nu pentru acel baron.

– Conule Bonhart! a strigat starostele pântecos din Gelozia, intrând în han asudat și gâfâind. Conule Bonhart, oameni înarmați în sat! Merg călare pe cai!

– Pagubă-n ciuperci! a spus Bonhart și și-a șters blidul cu o bucată de pâine. Mare mi-ar fi fost mirarea, dac-ar fi fost călare pe maimuțe, să spunem. Câți sunt?

– Patru!

– Și țoalele mele?

– Sunt spălate... Încă nu s-au uscat...

– Să vă ia naiba! Acum n-am încotro, trebuie să-mi primesc oaspeții în izmene. Dar, la urma urmei, la așa oaspeți, așa primire!

Și-a reglat spada la brâu peste izmenele pe care și le-a băgat în ciubote, apoi a scuturat lanțul legat de gâtul lui Ciri.

– În picioare, Șobolănițo!

Când a ieșit cu ea pe trepte, cei patru călăreți erau deja lângă han. Se putea observa că parcurseseră un drum lung și trecuseră prin pustietăți și prin zloată. Caii, hainele și hamurile erau pline de praf și de noroi.

Erau patru, dar aveau cu ei un al cincilea cal de rezervă. Văzându-l, pe Ciri au năvălit-o dintr-odată căldurile, deși ziua era foarte rece. Era iapa ei, încă mai purta dârlogii și șaua ei. Și căpăstrul primit în dar de la Mistle. Caii aparţineau bărbaților care îl uciseseră pe Hotsporn.

S-au oprit în fața hanului. Unul dintre ei, cel mai probabil căpetenia, s-a apropiat și și-a ridicat șapca în fața lui Bonhart. Avea un ten măsliniu și o mustață neagră, care părea desenată cu cărbune deasupra buzei superioare. Ciri a constatat că buza superioară se contracta la intervale regulate, iar acea mustață îi conferea bărbatului un aer furios. Sau poate chiar era furios?

– Salutare, conule Bonhart!

– Salutare, conule Imbra! Salutare, conaşilor! Bonhart agăța pe îndelete lanţul lui Ciri de un cârlig de pe un stâlp. Iertați-mă că vă primesc în indisponibili, dar nu m-am așteptat. Ați făcut un drum lung, un drum foarte lung... de la Geso pân-aici, la Ebbing. Și cum este nobilul baron? Cum o duce cu sănătatea?

– Ca un castravecior, i-a răspuns indiferent smeadul, contractându-și din nou buza superioară. Dar n-avem vreme de pierdut cu trăncăneala. Ne grăbim.

– Eu, Bonhart și-a ridicat brâul și indispensabilii, nu vă reţin deloc.

– S-a dus vestea că le-ai venit de hac Șobolanilor.

– Așa-i.

– Și, așa cum i s-a făgăduit baronului, a reluat smeadul, prefăcându-se în continuare că n-o vede pe Ciri pe trepte, pe Falka ai prins-o în viață.

– Așa-i și asta.

– Așadar, ți-a surâs norocul acolo unde noi n-am izbutit, a spus smeadul și a aruncat o privire spre iapa lui Ciri. Bine. Luăm fata și ne ducem acasă. Rupert, Stavro, luați-o!

– Cătinel, Imbra! l-a oprit Bonhart, ridicând mâna. N-o să iei pe nimeni nicăieri. Și asta din simplul motiv că nu v-o dau. M-am răzgândit. O s-o păstrez pe fată pentru uzul propriu și personal.

Smeadul, pe nume Imbra, s-a aplecat în șa, și-a dres vocea și a scuipat o flegmă care a aterizat uluitor de departe, la baza treptelor.

– Da’ i-ai făgăduit baronului!

– E drept, i-am făgăduit. Da’ m-am răzgândit.

– Cum așa? Am auzit bine?

– Cum auzi tu, Imbra, nu mă privește.

– Ai fost găzduit trei zile la rând la castel. În schimbul făgăduinței pe care i-ai dat-o baronului, trei zile ai băut și te-ai îndopat. Cele mai bune vinuri din pivniță, păuni fripți, căprioare, pateuri, carași cu smântână. Trei nopți ai dormit ca un rege în puf. Și acum vii să-mi spui că te-ai răzgândit? Ăsta-mi ești?

Bonhart tăcea, păstrându-și o mină indiferentă și plictisită. Imbra a strâns din dinți pentru a-și stăpâni tremurul buzelor.

– Da’ tu știi, Bonhart, că putem să-ți luăm Șobolănița cu forța?

Chipul lui Bonhart, până atunci plictisit și distrat, s-a încordat imediat.

– Încercați. Voi patru, eu singur. Și în izmene. Da’ pentru niște neisprăviți ca voi nici n-am nevoie de pantaloni.

Imbra a scuipat din nou, a tras de frâie și-a întors calul.

– Pfui, Bonhart, ce-ai pățit? Toată lumea te știe de bun profesionist, serios, corect, care se ține mereu de cuvânt. Și după cum se pare, acum cuvântul tău valorează mai puțin decât un căcat! Și cum omu’ se judecă după cuvântul său, rezultă că ești...

– În privința cuvintelor, l-a întrerupt Bonhart cu răceală, ținându-și mâna pe catarama de la brâu, bagă de seamă, Imbra, să nu le lași să iasă pe cele mai grosolane. Că poate-o să te doară atunci când o să te fac să ți le înghiți înapoi.

– Ești curajos să te pui cu patru! Ai avea curajul să te pui și cu paisprezece? Pentru că pot să-mi bag mâna-n foc că baronul Casadei n-o să lase așa o insultă nepedepsită!

– Ți-aș spune ce fac cu baronul tău, dar se strânge lumea și sunt femei și

copii în jur. Așa c-o să-ți spun un singur lucru: în vreo zece zile o să fiu în Claremont. Cine dorește să-și apere drepturile, să se răzbune sau să mi-o ia pe Falka, să vină acolo.

– O să fiu acolo!

– O să te aștept. Și acum, spălați putina!

– Le era frică de el. Le era cumplit de frică. Simțeam frica pe care o emanau. Kelpie a nechezat tare, a scuturat din cap. Erau patru, înarmați până în dinți. Iar el singur, în izmene și cu o cămașă slinoasă, cu mânecile suflecate. Ar fi fost hazliu dacă... dacă n-ar fi fost atât de înspăimântător.

Vysogota tăcea, și-a mijit ochii înlăcrimați din cauza vântului. Stăteau pe o culme care străjuia mlaștinile Pereplutului, nu departe de locul în care, cu două săptămâni înainte, bătrânul o găsise pe Ciri. Vântul îndoia trestiile și unduia apa pe suprafața râului.

– Unul dintre cei patru bărbați, a continuat Ciri, lăsându-și iapa să intre în apă și să bea, avea o arbaletă mică lângă șa și am văzut cum își strecurase mâna după ea. Aproape că-i auzeam gândurile, îi simțeam frica: «Oare am timp s-o încordez? Să trag? Și ce-o să se întâmple dacă ratez ținta?» Și Bonhart a văzut acea arbaletă și acea mână, a auzit acele gânduri, sunt convinsă. La fel cum sunt convinsă că acel călăreț n-ar fi avut timp să-și încordeze arbaleta.

Kelpie și-a ridicat capul, a fornăit, a zornăit inelele de la zăbală.

– Îmi dădeam din ce în ce mai bine seama pe ce mâini încăpusem. Dar tot nu-i puteam înțelege motivele. Îi ascultam vorbind și mi-am amintit spusele lui Hotsporn cu puțin timp înainte. Că baronul Casadei dorea să fiu în viață, și asta îi promisese Bonhart. Apoi s-a răzgândit. Oare de ce? O fi vrut să mă dea cuiva care i-ar fi plătit mai mult? Să fi aflat, prin vreo minune, cine eram cu adevărat? Oare avea de gând să mă predea nilfgaardienilor?

Am plecat din sat înainte de lăsarea întunericului. Mi-a dat voie să călăresc pe Kelpie. Dar mi-a legat mâinile și mă ținea de lanțul legat la gât. Tot timpul. Și am mers așa călare toată noaptea și toată ziua, aproape fără să ne oprim. Simțeam că mă sfârșesc de epuizare. Dar la el nu se vedea nici urmă

de oboseală. Ăsta nu-i om. Ăsta-i diavolul întrupat.

– Unde te-a dus?

– Într-un târgușor numit Fano.

– Când am intrat în Fano, onorată instanţă, era deja o beznă de-ţi băgai deștele-n ochi, era doar șaișpe septembrie, da’ ziua era înnorată și friguroasă ca iadu’, spuneai că-i noiembrie. N-a trebuit să căutăm mult atelieru’ armurierului, pentru că era cea mai mare clădire din tot satu’. Ba mai mult, se auzeau ciocanele bocănind pe fieru’ forjat. Neratin Ceka... Îi scrieți în zadar numele, conașule scrib, pentru că nu-mi aduc aminte dacă v-am spus, dar Neratin nu mai trăiește, l-au omorât în satu’ Unicorn...

– Vă rog să nu daţi indicaţii scribului. Vă rog să vă continuaţi declaraţia.

– Neratin a bătut la poartă. A lămurit cuviincios cine suntem şi de ce am venit, a cerut cuviincios o audienţă. Am fost lăsaţi să intrăm. Atelieru’ armurierului era o clădire frumoasă, era mai degrabă o fortăreaţă cu o palisadă din grinzi de pin, turnulețe din scânduri de stejar, pereții dinăuntru din lemn de zadă...

– Instanţa nu este interesată de detaliile arhitecturale. Martorul să ajungă la fapte. Înainte însă, vă rugăm să repetaţi pentru protocol numele armurierului.

– Esterhazy, onorată instanţă, Esterhazy din Fano.

Armurierul Esterhazy s-a uitat îndelung la Boreas Mun fără să se grăbească să răspundă la întrebare.

– Poate c-o fi fost Bonhart pe-aici, a răspuns el în sfârşit, jucându-se cu un fluier mic de os, atârnat în jurul gâtului. Sau poate că nu. Cine ştie? Aici, conițelor şi conaşilor, sunteţi într-un atelier unde se produc spade. La toate întrebările referitoare la spade vă răspundem bucuroşi, amănunţit, fără zăbavă şi fără şovăială. Dar nu văd niciun motiv să vă răspund la întrebări despre oaspeții şi muşteriii noştri.

Kenna şi-a scos o batistă din mânecă şi s-a prefăcut că-şi şterge nasul.

– Motive se pot găsi, a spus Neratin Ceka. Puteți să le găsiți singur, conașule Esterhazy. Sau pot eu. Ce alegeți?

În ciuda aspectului său efeminat, chipul lui Neratin putea fi dur şi vocea, ameninţătoare. Dar armurierul tocmai a chicotit jucându-se cu fluierul său.

– Am de ales între mită şi ameninţare? Refuz. Ambele sunt, după părerea mea, vrednice de un scuipat.

– Doar o mică precizare, a adăugat Boreas Mun, dregându-şi glasul. Este chiar aşa de mult? Doar nu ne cunoaştem de ieri, de azi, conaşule Esterhazy, iar numele legiuitorului Skellen nu vă este deloc străin...

– Nu-mi este, l-a întrerupt armurierul. Deloc. Greşelile şi escapadele legate de numele lui nu-mi sunt străine nici mie. Dar ne aflăm în Ebbing, un regat autonom şi independent. Chiar dacă e doar în aparenţă. De aceea n-o să vă spunem nimic. Vedeţi-vă de drum! Ca o alinare, vă făgăduiesc că, dacă într-o săptămână sau o lună cineva o să ne pună întrebări despre voi, o să audă de la noi la fel de puţin.

– Dar, conaşule Esterhazy...

– N-am fost suficient de clar? Căraţi-vă! Valea de-aici!

Chloe Stitz a şuierat furios, mâinile lui Fripp şi Vargas au alunecat uşor şi s-au încleştat pe mânerele spadelor. Andres Vierny şi-a sprijinit pumnul pe toporul atârnat la şold. Neratin Ceka nu s-a clintit, nu i-a tresărit niciun muşchi pe faţă. Kenna l-a văzut că nu slăbeşte din ochi fluierul din os. Înainte de a intra, Boreas Mun îl avertizase: şuieratul din fluier era un semnal pentru gardienii care aşteptau în ascunzători, spadasini de seamă, cărora în atelierul de armurărie li se spunea „controlori de calitate a produselor“.

Dar Neratin şi Boreas se gândiseră la toate. Planificaseră următoarea mişcare. Aveau un as în mânecă.

Kenna Selborne. Psionic.

De îndată ce au intrat, Kenna l-a cercetat pe armurier, trimiţându-i impulsuri delicate, avansând cu precauţie în labirintul gândurilor sale. Acum era pregătită. Apropiindu-şi batista de nas – mereu exista pericolul sângerării –, îşi trimitea la creier o zvâcnire şi o comandă. Esterhazy a început să se sufoce şi să se înroşească, strângând cu ambele mâini blatul mesei în spatele căreia stătea, de parcă s-ar fi temut că masa va zbura în ţările calde, împreună cu teancul de facturi, călimara cu tuş şi prespapierul sub formă de nereidă,

care ținea doi tritoni.

Liniștit, i-a ordonat Kenna, *nu-i nimic, nu se petrece nimic. Vrei doar să ne spui ce ne interesează. Știi exact ce vrem să știm, iar cuvintele din tine ard să se elibereze. Așadar, dă-i drumu'. Începe. O să vezi că de îndată ce începi să vorbești, n-o să mai auzi huruiala din cap, zvâcnirile din tâmple sau zumzetu' din urechi. Și tremuru' fălcilor o să ți se oprească.*

– Bonhart, a spus Esterhazy cu o voce răgușită, deschizând gura mai des decât ar fi fost nevoie pentru articularea silabelor, a fost aici acum patru zile, pe doişpe septembrie. Avea cu el o prietenă pe care o chema Falka. Mă așteptam la acea vizită, deoarece cu două zile în urmă primisem o scrisoare de la el...

Din nara stângă i se prelingea o dâră subțire de sânge.

Vorbește, i-a ordonat Kenna. *Vorbește. Spune-ne tot. O să vezi cum o să te simți ușurat.*

Fără să se ridice din spatele mesei de stejar, armurierul Esterhazy o privea curios pe Ciri.

– Pentru ea, a ghicit el bătând cu vârful tocului în prespapierul care înfățișa grupul straniu, este spada pe care ai cerut-o în scrisoare. Nu-i așa, Bonhart? Ei bine, hai să vedem dacă se potrivește cu ce mi-ai scris. Înălțime: cinci picioare și zece țoli... Și așa este. Greutate: o sută douăzeci de funți... Ei bine, am făcut-o mai puțin de atât, dar merge și așa. Pentru mână, ai scris că se va potrivi numărul cinci la mănuși... Arată-mi mâna, duduie. Ei bine, și asta se potrivește.

– La mine totul se potrivește întotdeauna, a spus sec Bonhart. Ai un fier cum se cuvine pentru ea?

– În atelierul meu, a zis Esterhazy cu mândrie, nu producem și nu oferim alt fel de fier decât cum se cuvine. Am înțeles că e vorba despre o spadă pentru luptă, nu pentru paradă. A, da, e drept, mi-ai scris. Lucru clar, armă pentru această duduie se găsește fără probleme. La așa o înălțime și așa o greutate, merge o spadă de treizeci și opt de țoli, fabricație standard. Ea, cu corpul ei ușor și mâna mică, are nevoie de o mini-bastardă cu un mâner alungit de nouă

țoli și cu cap sferic. De asemenea, i-am putea propune o taldagă elfească sau o sabie zerricană ori una viroledaniană, mai ușoară...

– Arată-mi marfa, Esterhazy.

– Ah, ardem de nerăbdare, hm? Ei bine, aici, te rog... Zău, Bonhart? Ce înseamnă asta, la naiba? De ce o ții în lanț?

– Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala, Esterhazy! Nu ți-l băga, căci ai putea să rămâi fără el!

Esterhazy, jucându-se cu fluierul atârnat la gât, îl privea pe vânătorul de recompense fără teamă sau respect, deși, fiind mult mai mic, era forțat să se uite în sus. Bonhart și-a răsucit mustața, și-a dres vocea.

– Eu, a spus el cu o voce mai joasă, dar tot amenințătoare, nu mă amestec în treburile și interesele dumitale. Te miri că-ți cer reciprocitate?

– Bonhart, i-a răspuns armurierul fără să clipească, când pleci din casa mea și din curtea mea, când închizi poarta mea în urma ta, atunci îți voi respecta viața privată, secretul intereselor tale, specificul profesiei tale. Și n-o să intervin, fii sigur. Dar în casa mea, n-o să permit încălcarea demnității umane. M-ai înțeles? Dincolo de poarta mea, n-ai decât s-o târâi pe fata asta după cal, dacă ai chef. Dar în casa mea, o să-i scoți lanțul. Chiar acum.

Bonhart a apucat lanțul și l-a smucit de la gâtul lui Ciri, scuturându-l atât de violent, încât fata mai avea puțin și cădea în genunchi. Prefăcându-se că nu a observat nimic, Esterhazy și-a aruncat fluierul dintre degete.

– Așa-i mai bine, a spus el pe un ton sec. Hai să mergem!

Au traversat o galerie și au ajuns într-o altă curte, puțin mai mică, alăturată odăii din spatele forjei, cu o latură care se deschidea spre o livadă. Sub o copertină sprijinită pe stâlpi ciopliți era o masă lungă, pe care tinerii slujitori tocmai terminaseră de aranjat spadele. Cu un gest, Esterhazy le-a făcut semn lui Bonhart și lui Ciri să se apropie de expoziție.

– Poftim, asta-i oferta mea!

S-au apropiat ca să vadă mai bine.

– Aici, a spus Esterhazy, arătând spre cel mai lung șir de spade, puteți admira producția mea. Toate lamele au fost forjate aici, puteți vedea o potcoavă, marca mea. Prețurile sunt cuprinse între cinci și nouă florini,

deoarece sunt standard. Pe de altă parte, acestea pe care le vedeți aici sunt pur și simplu montate și finisate în atelierul nostru. Majoritatea sunt importate. De unde, se poate vedea după mărci. Cele din Mahakam sunt marcate cu ciocane încrucișate, cele din Poviss, cu o coroană sau un cap de cal, iar cele din Viroleda, cu un soare, precum și cu faimoasa lor inscripție. Prețurile încep de la zece florini în sus.

– Și se termină?

– Depinde. Asta, de exemplu, e o mândreţe de spadă viroledaniană. Esterhazy a luat o spadă de pe tejghea, s-a înclinat, apoi a luat poziţia de împrejmuire, întorcându-şi cu atenţie mâna şi antebraţul pentru a efectua o fentă complicată, numită „angelica“. Costă cincisprezece florini. Piesă veche, de colecţie. Se vede că a fost confecţionată la comandă. Modelul gravat pe fort indică faptul că arma a fost destinată unei femei.

A răsucit arma în mână, cu lama îndreptată spre ei.

– La fel ca pe toate lamele viroledaniene, se vede inscripţia tradiţională: „N-o scoate fără motiv, n-o băga fără onoare.“ Ha! Tot se mai scrijelesc astfel de inscripţii în Viroleda. Și cât e lumea asta de lungă și de lată, lamele astea ajung pe mâna neisprăviților și a netrebnicilor. Cât e lumea asta de lungă și de lată, onoarea s-a cam dus pe copcă, deoarece astfel de mărfuri nu mai sunt de găsit în ziua de azi...

– Hai, lasă trăncăneala, Esterhazy! Dă-i spada aia în mână. Încearc-o, fată!

Ciri a luat spada ușoară, simțind dintr-odată cum mânerul îi venea ca o mănușă pe mână, iar greutatea lamei invita brațul să atace în stânga și-n dreapta.

– Este o mini-bastardă, a precizat Esterhazy. Inutil! Ciri știa să folosească mânerul alungit, cu trei degete pe pommelul sferic.

Bonhart a făcut doi pași înapoi, spre curte. Și-a scos spada din teacă, a spintecat văzduhul șuierând.

– Hai! i s-a adresat el lui Ciri. Omoară-mă! Ai spada și ocazia. Profită! Pentru că n-o să-ți dau alta prea curând.

– Aţi înnebunit?

– Ține-ți gura, Esterhazy!

Ciri l-a amăgit pe Bonhart cu o privire în lateral şi cu un tremurat al umărului la derută, apoi l-a atacat ca un fulger, din stânga. Lama a şuierat în paradă atât de puternic, încât Ciri s-a cutremurat şi a fost nevoită să facă un salt într-o parte, lovindu-şi şoldul de masa pe care erau expuse spadele. Încercând să-şi recapete echilibrul, şi-a coborât instinctiv lama – ştia că în acel moment, dacă el ar fi vrut, ar fi putut s-o ucidă fără nici cea mai mică problemă.

– Aţi înnebunit? a ridicat vocea Esterhazy, ţinând din nou fluierul în mână. Slujitorii şi meşterii urmăreau stupefiaţi scena.

– Las-o jos! i-a ordonat Bonhart fără să-şi ia ochii de la ea, fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie armurierului. Las-o jos, îţi spun. Că-ţi tai mâna!

După o clipă de ezitare, s-a supus. Bonhart i-a zâmbit monstruos.

– Ştiu cine eşti, viperă. Dar o să te fac să-mi spui tu cu gura ta. Prin vorbe sau prin fapte! O să te fac să-mi mărturiseşti cine eşti. Şi apoi o să te omor.

Esterhazy a şuierat de parcă l-ar fi rănit cineva.

– Cât despre spadă, a adăugat Bonhart, fără să arunce măcar o privire spre armurier, este prea grea pentru tine. De-aia ai fost înceată. Parcă erai un melc gravid. Esterhazy! Ceea ce i-ai dat cântăreşte cu cel puţin patru uncii mai mult.

Armurierul deveni palid. Îşi trecea privirea de la ea la el, de la el la ea, iar chipul i se schimbase bizar. În cele din urmă, i-a făcut semn unui slujitor, i-a poruncit ceva cu voce joasă.

– Am ceva, i-a spus el încet, ce ar trebui să te satisfacă, Bonhart.

– De ce nu mi-ai arătat-o din capul locului? a răcnit vânătorul de recompense. Doar ţi-am scris că vreau ceva extra. Poate crezi că nu-mi permit o spadă mai bună?

– Ştiu că-ţi permiţi, i-a spus Esterhazy cu emfază. Şi asta nu de ieri, de azi. De ce nu v-am arătat-o din capul locului? N-aveam de unde să ştiu pe cine aveţi de gând să-mi aduceţi... în lesă... cu lanţul de gât. Nu puteam să ghicesc pentru cine era spada şi la ce-o să fie folosită. Acum ştiu foarte bine.

Slujitorul a revenit ţinând o cutie alungită.

– Hai mai aproape, fată, i-a şoptit Esterhazy. Uite!

Ciri s-a apropiat. S-a uitat. Și a oftat adânc.

A despachetat spada cu mișcări rapide. Focul din șemineu strălucea orbitor, scoțând în evidență motivul vălurit, desenat pe marginea lamei, care bătea în roșu.

– Asta-i, a spus Ciri. Așa cum te-ai gândit. Ia-o în mână, dacă vrei. Dar fii atent, lama e mai ascuțită decât un brici. Simți cum ți se lipește mânerul de mână? Este acoperit cu o piele de pește, un pește plat, a cărui coadă se termină cu o coloană vertebrală veninoasă.

– Patina.

– O fi. Peștele ăsta are pielea acoperită cu solzi minusculi, astfel încât mânerul nu alunecă în mână, chiar dacă ai palma asudată. Uite ce este gravat pe lamă.

Vysogota s-a aplecat, a privit atent, mijindu-și ochii.

– Mandala elfilor, a spus el după o clipă, ridicând capul. Așa-numita *blathan caerme*, ghirlanda sorții: flori stilizate de stejar, cununiță roz și caprifoi. Turnul, lovit de fulgere, simbol al haosului și al năruirii în Vechile Curse... Și deasupra turnului...

– Rândunica, a încheiat Ciri. Zireael. Numele meu.

– Într-adevăr, n-arată rău, a rostit Bonhart în cele din urmă. Treabă de gnom, se vede cu ochiul liber. Numai gnomii forjau fierul așa de întunecat. Numai gnomii ascuțeau la flacără și numai gnomii subțiau lamele pentru a reduce greutatea... Recunoaște, Esterhazy, este o replică?

– Nu, a negat armurierul. E originalul. Un gwyhyr gnomesc autentic. Acest pommel are peste două sute de ani. Montura – e limpede – este mult mai recentă, dar n-aș spune că-i o replică. Gnomii din Tir Tochair mi-au făcut-o la comandă, folosind tehnici, metode și tipare antice.

– La naiba! S-ar putea chiar să nu-mi ajungă paralele. Cât vrei pe beschia asta?

Esterhazy a tăcut câteva clipe. Fața lui era de nepătruns.

– O dau degeaba, Bonhart, i-a spus în sfârșit cu o voce înăbușită. Cadou. Ca să se împlinească ceea ce trebuie împlinit.

– Mulţumesc, Esterhazy, i-a spus Bonhart, vizibil surprins. Îţi mulţumesc, Esterhazy. Cu sinceritate. Este un dar regal, cu adevărat regal... Accept, accept. Şi îţi rămân dator...

– Nu, nu rămâi deloc. Spada este pentru ea, nu pentru tine. Hai încoace, fată cu zgardă la gât! Ia te uită la semnele scrijelite pe lamă. Nu le pricepi, e drept. Dar o să ţi le lămuresc. Iată! Linia trasată de soartă este şerpuitoare, dar duce tocmai spre acest turn. Spre ruinare, spre năruirea valorilor consacrate, a ordinii stabilite. Dar aici, deasupra turnului, vezi? O rândunică. Simbolul nădejdii. Ia această spadă! Să se împlinească ceea ce trebuie împlinit!

Ciri a întins mâna cu grijă, a mângâiat cu blândeţe lama întunecată, cu margini strălucitoare ca oglinda.

– Ia-o! a îndemnat-o Esterhazy încet, privind-o pe Ciri cu ochii larg deschişi. Ia-o! Ia-o în mână, copilă. Ia...

– Nu, a strigat brusc Bonhart, sărind în sus, apucând-o pe Ciri de umăr şi îmbrâncind-o înapoi puternic şi violent. Las-o!

Ciri a căzut în genunchi. Pietrişul din curte i s-a înfipt dureros în palme când s-a sprijinit. Bonhart a trântit cutia.

– Încă nu! a ţipat el. Nu azi! Încă n-a sosit clipa!

– Se pare că aşa e, a dat din cap aprobator Esterhazy, privindu-l în ochi. Da, se pare că încă nu a venit. Păcat!

– Citirea gândurilor armurierului ăluia, onorată instanţă, până la urmă nu ne-a fost de prea mare folos. Am fost acolo pe şaişpe septembrie, cu trei zile înainte de luna plină. Pe când ne întorceam de la Fano la Rocayne, ne-au ajuns din urmă Ola Harsheim şi alţi şapte călăreţi. Jupânu’ Ola ne-a poruncit să ne alăturăm restului trupei. Cu o zi înainte, pe cinşpe septembrie, avusese loc masacru’ din Claremont... Da’-mi închipui că n-are rost să vorbesc despre asta, onorata instanţă ştie, bineînţeles, despre masacru’ din Claremont...

– Vă rugăm să depuneţi mărturie fără să vă preocupaţi de ceea ce instanţa ştie sau nu ştie.

– Bonhart era înaintea noastră cu o zi. Pe cinşpe septembrie, a dus-o pe Falka la Claremont...

– Claremont, a repetat Vysogota. Cunosc târgușorul acela. Unde te-a dus?

– Într-o casă mare, lângă piață. Cu coloane și arcade la intrare. Se vedea de la o poștă că locuia cineva bogat acolo...

Pereții sălilor erau acoperiți cu ornamente bogate și somptuoase și cu tapiserii înfățișând scene religioase, scene de vânătoare și peisaje bucolice cu femei goale. Mobilierul strălucea de la garniturile de aramă și de la intarsii, iar covoarele erau atât de groase, încât piciorul se afunda până la gleznă. Ciri nu reușea să observe alte detalii, căci Bonhart pășea repede și o trăgea de lanț.

– Salutare, Houvenaghel!

În curcubeul de culori proiectat de vitralii, pe fundalul unei tapiserii care înfățișa o scenă de vânătoare, stătea un bărbat pântecos, îmbrăcat într-un caftan brodat cu aur și garnisit cu dantelă. Deși era în floarea vârstei, era destul de chel, iar fălcile îi tremurau asemenea unui buldog uriaș.

– Salutare, Leo! i-a răspuns el. Și ție, duduie...

– Nicio duduie, iar Bonhart i-a făcut semn spre lanț și zgardă. Nu-i nevoie s-o saluți.

– Politețea nu costă nimic.

– În afară de timp. Bonhart a tras de lanț, s-a apropiat de omul dur și, fără să se formalizeze, l-a bătut pe burtă. O duci bine, a apreciat el. Pe onoarea mea, Houvenaghel, când stai în mijlocul drumului, este mai ușor să sară cineva peste tine decât să te ocolească.

– Bunăstare, a explicat jovial Houvenaghel, scuturându-și fălcile. Bun venit, Leo, bun venit! Mă bucur că te am ca oaspete, pentru că nu-mi mai încap în piele de fericire astăzi. Afacerile merg cum nu se poate mai bine, chiar n-ar strica să scuipăm ca să nu fie de deochi. Încasările curg gârlă! Chiar azi, ca să nu ne uităm mai în urmă, un maistru în rezervă nilfgaardian, care se ocupă cu transportul materialelor pe front, mi-a vândut șase mii de arcuri de armată, pe care o să le vând cu amănuntul la un preț de zece ori mai mare braconierilor, bandiților, elfilor și altor luptători pentru libertate. De asemenea, am cumpărat un castel de la un marchiz din împrejurimi.

– La naiba! La ce-ți trebuie castel?

– Trebuie să trăiesc pe picior mare! Pentru a reveni în afaceri, e una pe care ţi-o datorez, Leo. Un debitor rău platnic, de la care îmi luasem nădejdea, tocmai mi-a plătit datoriile. Îi tremurau mâinile în timp ce-mi plătea. Individul te-a văzut şi a crezut...

– Ştiu ce-a crezut. Ai primit scrisoarea de la mine?

– Da, am primit-o. Houvenaghel s-a aşezat anevoios, lovind masa cu burta, de-au zăngănit carafele şi ulcelele. Şi am pregătit totul. N-ai văzut afişele? Au atras lumea... Se adună deja să vadă teatrul. Casa de bilete se hurducă... Stai jos, Leo. Avem timp. Mai vorbim, bem puţin vin...

– N-am nevoie de vinul tău. Mai mult ca sigur este răsuflat, furat dintr-o căruţă a vreunui convoi nilfgaardian.

– Cred că glumeşti. Este vorba despre Est Est din Toussaint, din struguri recoltaţi pe vremea când măritul nostru împărat Emhyr era încă un plod care se foia în scutece. A fost un an bun. Pentru vin... În sănătatea ta, Leo!

Fără să spună un cuvânt, Bonhart şi-a ridicat ulcica. Houvenaghel şi-a trecut limba peste buze, continuând să o privească critic pe Ciri.

– Aşadar, a spus el în cele din urmă, asta-i căprioara cu ochii mari, care trebuie să ne asigure distracţia promisă în scrisoarea dumitale? Am fost informat că Windsor Imbra se află deja la porţile târgului. Şi că aduce cu el mai multe exemplare de calitate. Şi o droaie de derbedei de prin partea locului au văzut afişele...

– Oare ai fost vreodată dezamăgit de marfa mea, Houvenaghel?

– Niciodată, e drept. Dar de mult n-am mai primit ceva de la tine.

– Am lucrat mai puţin decât odinioară. Chiar mă gândesc să ies cu totul la pensie.

– Pentru asta îţi trebuie capital ca să ai din ce să te întreţii. Poate că aş găsi o cale... Eşti pregătit să mă asculţi?

– În lipsă de altceva, a rostit Bonhart şi a împins un scaun cu piciorul, apoi a smucit-o pe Ciri să se aşeze.

– Te-ai gândit vreodată să te duci în nord? În Cintra, în Coaste sau dincolo de Jaruga? Ştii că toţi cei care se duc acolo şi sunt de acord să se stabilească pe teritoriile cucerite de curând, primesc din partea Imperiului un teren de o

sută douăzeci de acri și se bucură de scutiri fiscale timp de zece ani?

– Eu, a spus calm vânătorul, nu sunt făcut ca să fiu fermier. N-aș putea să sap pământul sau să pasc vitele. Sunt prea sensibil. Numai când văd bălegarul sau râmele mi se întorc mațele pe dos.

– Și eu la fel, a fost de acord Houvenaghel, scuturându-și fălcile. Doar alambicul pentru țuică este potrivit pentru mine din toată agricultura. Orice altceva este scârbos. Se spune că agricultura este baza economiei și garantează bunăstarea. Cu toate acestea, eu socot că este josnic și umilitor faptul că bunăstarea mea se bazează pe un morman de bălegar. Așa că am luat măsuri în această privință. Nu-i nevoie să cultivi pământul, Bonhart, și nici să crești vite acolo. Doar să le ai. Dacă ai mai multe, poți să te alegi cu câștiguri frumușele. Crede-mă, poți s-o duci foarte bine. Da, m-am străduit în privința aceasta, de aici și întrebarea mea despre o călătorie în nord. Pentru că, vezi dumneata, Bonhart, aș avea o slujbă pentru tine acolo. Stabilă, bine plătită, care nu ți-ar lua prea mult timp. Și se potrivește de minune unei persoane sensibile ca tine: fără bălegar, fără râme.

– Sunt gata să ascult. Fără niciun angajament, desigur.

– Cu parcelele pe care împăratul le garantează coloniștilor, cu un minim de spirit întreprinzător și cu un capital mic, se poate ajunge la o moșie frumușică.

– Am priceput, a spus vânătorul mușcându-și mustața. Îmi dau seama unde bați. Bănuiesc ce măsuri ai în vedere pentru asigurarea propriei bunăstări. Dar la greutăți te-ai gândit?

– M-am gândit. Sunt de două feluri. În primul rând, trebuie să găsim mercenari care, pretinzând că sunt coloniști, vor merge în nord pentru a prelua subdiviziunile. În aparență, pentru ei înșiși, dar în realitate, pentru mine. De găsirea mercenarilor mă ocup eu. Cealaltă greutate te privește pe tine.

– Sunt cu urechile ciulite.

– Unii mercenari vor ocupa parcelele și nu vor mai fi dispuși să se despartă de ele. Vor uita de contractul și de paralele primite. N-ai idee, Bonhart, câtă parșivenie, mârșăvie și cruzime zac adânc înrădăcinate în natura umană.

– Am idee.

– Trebuie să-i convingem pe potlogari că potlogăriile nu-şi au locul. Că se pedepsesc. Tu eşti cel care o să se ocupe de asta.

– Sună bine.

– Aşa şi este. Crede-mă, îţi spun din ce-am trăit pe pielea mea. Am practicat deja acest gen de combinaţii. După anexarea oficială a Ebbingului la Imperiu, când au fost distribuite loturile de teren. Şi mai târziu, când a intrat în vigoare Actul de Colectă. Astfel, Claremontul, acest târguşor fermecător, se află pe pământul meu şi, prin urmare, îmi aparţine. Tot pământul îmi aparţine. Până la linia orizontului, în depărtare, învăluit într-o negură cenuşie. Totul este al meu. O sută cincizeci de lanuri în total. Imperiale. Nu orice bahnă. Să tot fie vreo şase sute treizeci de fălcii. Asta ar veni cam optsprezece mii nouă sute de pogoane.

– O, Imperiu al fărădelegii, pieirea te paşte! a recitat Bonhart sarcastic. Imperiul în care toată lumea e pusă pe căpătuială se năruie în cele din urmă. Din interesele private şi din egoism i se trage slăbiciunea.

– Din asta îşi trage seva şi puterea, i-a răspuns Houvenaghel, scuturându-şi fălcile. Dumneata, Bonhart, confuzi căpătuiala cu spiritul întreprinzător.

– Adeseori, a recunoscut impasibil vânătorul de recompense.

– Aşadar, ce zici de cooperarea noastră?

– Oare nu-i prea devreme să împărţim acele meleaguri nordice? N-ar trebui, poate, pentru mai multă siguranţă, să aşteptăm ca Nilfgaardul să câştige acest război?

– Pentru mai multă siguranţă? Lasă gluma. Rezultatul războiului este ştiut de la bun început. Războiul se câştigă cu parale. Imperiul le are, Nordlingul, nu.

Bonhart şi-a dres vocea.

– Păi, dacă-i vorba despre bani, atunci...

– E aranjat. Houvenaghel scotocea printre documentele de pe masă. Iată un cec bancar în valoare de o sută de florini. Aici e actul pentru contractul de atribuire a obligaţiunilor în baza căruia Varnhagen din Geso acordă răsplata pentru căpeteniile bandiţilor. Semnează-l. Mulţumesc. Ai, de asemenea,

dreptul la un procent din încasările pentru spectacol, dar facturile nu sunt completate, încă se mai vând bilete la casă. Este mult interes, Leo. Serios. Locuitorii târguşorului meu tare mai suferă de plictiseală şi monotonie.

A făcut o pauză. S-a uitat la Ciri.

– Nădăjduiesc din tot sufletul că nu te înşeli în privinţa acestei persoane. Că o să ne ofere o distracţie decentă... Că o să vrea să colaboreze spre beneficiul tuturor...

– Pentru ea, Bonhart a măsurat-o cu o privire indiferentă pe Ciri, n-o să fie niciun beneficiu. Ea ştie asta.

Houvenaghel s-a încruntat şi s-a indignat.

– Nu-i bine, la naiba, să ştie! N-ar trebui să ştie! Ce-i cu tine, Leo? Şi dacă n-o să vrea să fie amuzantă, dacă o să fie nesigură şi încăpăţânată? Ce-o să se întâmple atunci?

Bonhart nu şi-a schimbat expresia feţei.

– Atunci, a spus el, o să le dăm drumul buldogilor tăi în arenă. Dacă îmi amintesc bine, ei au fost întotdeauna amuzanţi.

Ciri a rămas tăcută o vreme, mângâindu-şi obrazul desfigurat.

– Am început să înţeleg, a spus ea în cele din urmă. Am început să înţeleg ce voiau să facă cu mine. Aşa că mi-am adunat puterile, eram hotărâtă să mă salvez cu prima ocazie... eram gata de orice risc. Dar nu mi-au dat nicio ocazie. Au stat cu ochii pe mine.

Vysogota tăcea.

– M-au târât la parter, unde mă aşteptau oaspeţii acelui burtos de Houvenaghel. Alţi ciudaţi! Oare de unde naiba răsar în lumea asta atâţia ţicniţi, Vysogota?

– Se înmulţesc. Perpetuarea naturală.

Primul dintre bărbaţi era scund şi îndesat, plin de viaţă, părea mai mult pitican decât om, şi chiar se purta ca un pitican: modest, amabil, curat şi pastelat. Al doilea, deşi avea o anumită vârstă, avea o ţinută şi o atitudine de soldat, o spadă la brâu, iar pe umărul caftanului său negru strălucea o

broderie reprezentând un dragon cu aripi de liliac. Femeia era blondă şi slabă, cu nasul uşor coroiat şi buzele subţiri. Rochia ei de culoarea fisticului era foarte decoltată. Nu era cea mai bună idee. Decolteul adânc nu prea avea de arătat mare lucru, în afară de o piele încreţită şi uscată ca pergamentul, acoperită cu un strat gros de pudră roşie şi albă.

– Nobila marchiză din Nementh-Uyvar. Houvenaghel a făcut prezentările. Jupânul Declan Ros aep Maelchlad, căpitan în rezervă al armatei de cavalerie a alteţei sale imperiale, împăratul Nilfgaardului. Jupânul Pennycuick, primarul Claremontului. Şi conul Leo Bonhart, ruda mea de sânge şi fostul meu tovarăş.

Bonhart s-a înclinat adânc.

– Iat-o pe micuţa bandită care trebuie să ne binedispună astăzi, a replicat marchiza, fixându-şi ochii de un albastru-pal în cei ai lui Ciri. Avea o voce răguşită, senzuală şi înspăimântătoare. Nu-i prea frumoasă, aş spune. Dar e bine făcută... destul de drăguţă... la trupuşor.

Ciri s-a ridicat, a împins mâna agasantă, albindu-se la faţă de furie şi şuierând ca un şarpe.

– Vă rog să n-o atingeţi, a spus rece Bonhart. N-o hrăniţi. N-o zgândăriţi. Nu-mi asum răspunderea.

– Trupuşorul, a continuat marchiza, trecându-şi limba peste buze, fără a fi atentă la observaţiile lui, poate fi legat mereu de pat, astfel încât să fie mai la îndemână. Oare nu mi-o vinzi, coane Bonhart? Mie şi marchizului ne plac astfel de trupuşoare, iar jupânul Houvenaghel ne scoate pe nas de fiecare dată când îi prindem pe ciobănei sau pe copiii ţăranilor. Mai mult decât atât, marchizul nu mai este în stare să vâneze micuţi, deoarece nu mai poate alerga, totul din cauza şancrului şi condiloamelor apărute la perineul său...

– Destul, destul Mathilda, a întrerupt-o Houvenaghel cu o voce blândă, dar fermă, observând scârbirea de pe chipul lui Bonhart. Trebuie să mergem la teatru. Primarul tocmai a fost informat că Windsor Imbra a ajuns în târg cu un detaşament de lachei ai baronului Casadei. Asta înseamnă că a venit momentul.

Bonhart a scos un flaconaş din tăşcuţă, a şters cu mâneca blatul de onix al

măsuței, pe care a turnat apoi o moviliță de pulbere albă. A smucit lanțul de la gâtul lui Ciri.

– Știi cum se folosește?

Ciri a scrâșnit din dinți.

– Trage-l pe nas. Sau ia-l pe degetul udat cu scuipat și freacă-l de gingii.

– Nu!

Bonhart nici măcar nu a întors capul.

– O faci singură, i-a spus încet, dacă nu, o s-o fac eu, dar în așa fel, încât să se distreze toată lumea. Ai mucus nu numai în gură sau în nas, Șobolăniţo, ci și în alte locuri la fel de distractive. O să chem lacheii, o să le poruncesc să te dezbrace, o să te țină și o să le folosesc.

Marchiza de Nementh-Uyvar a izbucnit într-un râs gutural, privind cum Ciri întindea o mână tremurătoare după narcotic.

– Locuri distractive! a repetat marchiza, lingându-se pe buze. Interesantă idee. Ar merita să încerci într-o bună zi! Hei, hei, fată, ai grijă, nu risipi bunătate de fisstech! Mai lasă-mi și mie niţel!

Narcoticul era mult mai puternic decât cel pe care Ciri îl gustase la Șobolani. Nici nu l-a înghiţit bine și a fost copleșită de o euforie năucitoare, formele își ascuțeau contururile, lumina și culorile o împungeau în ochi, mirosurile îi gâdilau nasul, zgomotele îi răsunau asurzitor în urechi și totul devenea ireal în jur, plutea ca într-un vis. Scările, decorațiunile și tapiseriile îmbâcsite de praf și de mirosuri, râsul răguşit al marchizei de Nementh-Uyvar. Curtea, picăturile repezi de ploaie de pe chipul ei, zgarda pe care o avea mereu în jurul gâtului. Clădirea uriașă, cu turnul său de lemn și cu fresca oribilă, chicioasă, imensă de pe fronton. Fresca înfățișa câțiva câinii care mușcă un monstru – parcă balaur, grifon sau vyvern. La intrarea în clădire se înghesuiau oameni. Cineva striga și gesticula.

– E oribil! E oribil și profan, jupâne Houvenaghel, să pângărești clădirea care a găzduit cândva altarul unui templu, folosind-o pentru o practică atât de nelegiuită, inumană și abominabilă! Animalele simt și ele, jupâne Houvenaghel! De asemenea, au și ele demnitatea lor! Este o crimă să le

asmuți pe unele împotriva altora pentru un câștig de pe urma lor și pentru plăcerea norodului!

– Calmează-te, omule sfânt! Și să nu-mi vii tu ca să te amesteci în treburile mele private! Și dacă vrei să știi, azi n-o să fie chinuite animale! Niciun animal! Doar oameni!

– Atunci, iertați-mă!

Interiorul clădirii era plin de oameni așezați pe bănci dispuse în formă de amfiteatru. În mijloc era o groapă săpată în pământ, în formă de cerc, cu diametrul de aproximativ treizeci de metri, împrejmuită de o balustradă înălțată din bușteni groși. Mirosul și zgomotul erau crunte. Ciri a simțit din nou o smucitură a lanțului, cineva a apucat-o de subraț și a împins-o. Fără să știe cum, s-a trezit pe fundul gropii împrejmuite de bușteni, pe nisipul bine bătătorit.

În arenă.

Trecuse prima fază a efectului, acum narcoticul îi ridica starea de spirit și-i ascuțea simțurile. Ciri și-a apăsat urechile cu mâinile – gloata așezată pe băncile amfiteatrului urla, zumzăia, fluiera. Era un zgomot infernal. A văzut că încheietura mâinii drepte și antebrațul îi erau înfășurate strâns într-o protecție din piele. Nu-și amintea momentul în care îi fusese aplicat.

A auzit o voce familiară, i-a zărit pe rând pe marchiza slabă în fistichiu, pe căpitanul de cavalerie nilfgaardian, pe primarul pastelat, Houvenaghel, și pe Bonhart, care ocupaseră o lojă deasupra arenei. Și-a dus din nou mâinile la urechi, căci a sunat dintr-odată gongul de aramă.

– Priviți, oameni buni! Astăzi, în arenă, nu veți vedea niciun lup, niciun spiriduș, nicio endriagă! Astăzi, în arenă se află Falka, ucigașa din gașca Șobolanilor! Pariurile sunt deschise la casa de la intrare! Nu vă precupețiți gologanii, oameni buni! Distracțiile nu sunt de băut, nu sunt de mâncat, dar, dacă vă zgârciți, n-o să câștigați nimic, ci, fără doar și poate, o să pierdeți!

Gloata urla și aplauda. Narcoticul acționa. Ciri tremura de euforie, văzul și auzul ei înregistrau totul, nu scăpau niciun detaliu. Auzea hohotele lui Houvenaghel, râsul răgușit al marchizei, vocea serioasă a primarului, basul rece al lui Bonhart, țipetele preotului protector al animalelor, țipetele femeilor

şi plânsul unui copil. Vedea urmele întunecate de sânge de pe buştenii care împrejmuiau arena, groapa puturoasă care se crăpa între aceştia, feţele strălucitoare de la transpiraţie ale spectatorilor, cu gurile căscate deasupra balustradei.

Dintr-odată, agitaţie, rumoare, înjurături. Câţiva bărbaţi înarmaţi şi-au făcut apariţia, împingând puhoiul, dar s-au împotmolit când au dat nas în nas cu zidul format de garda înarmată a partizanilor. Ciri îl mai văzuse pe unul dintre acei bărbaţi, îşi amintea chipul lui smead şi mustaţa neagră, care părea desenată cu cărbune deasupra buzei superioare şi care tresărea într-un tic nervos.

– Jupânul Windsor Imbra? s-a auzit vocea lui Houvenaghel. Din provincia Geso? Seneşal al baronului Casadei? Bun venit, bun venit oaspeţi din străinătate! Luaţi loc, tu şi oamenii tăi, spectacolul va începe în curând. Dar nu uitaţi, vă rog, să plătiţi biletul la intrare.

– Nu sunt aici pentru distracţie, jupâne Houvenaghel! Sunt aici în interes de serviciu! Bonhart ştie despre ce vorbesc!

– Serios? Leo, ştii despre ce vorbeşte conul seneşal?

– Fără glume! Suntem cincisprezece aici! Am venit pentru Falka! Ne-o dai, altfel o să fie vai şi-amar de voi!

– Nu-ţi înţeleg nervozitatea, Imbra! a răspuns Houvenaghel încruntându-se. Dar vă atrag atenţia asupra faptului că aici nu sunteţi în Geso sau pe pământurile baronului vostru atotputernic. Dacă faci gălăgie sau ne incomodezi, te scoatem de aici cu biciul!

– Fără tam-tam, domnule Houvenaghel, s-a mai temperat Windsor Imbra. Însă legea este de partea noastră! Conul Bonhart, aici de faţă, i-a făgăduit-o pe Falka baronului Casadei. Şi-a dat cuvântul. Să şi-l ţină!

– Leo? Houvenaghel şi-a scuturat obrajii. Ai idee despre ce vorbeşte?

– Am şi îi dau dreptate, a replicat Bonhart ridicându-se şi fluturându-şi mâna nonşalant. Nu am nicio obiecţie şi nu am de gând să mă opun cererii sale. Fata-i acolo, iată, toată lumea poate s-o vadă. Cine poftеşte s-o ia n-are decât.

Windsor Imbra a rămas uluit, buza îi tremura mai tare decât de obicei.

– Cum adică?

– Fata, a repetat Bonhart, făcându-i cu ochiul lui Houvenaghel, este a oricui poftește s-o ia din arenă. Moartă sau vie, după bunul plac.

– Cum adică?

– La naiba, ajung la capătul răbdării! Bonhart s-a prefăcut de minune că este supărat. Ce tot atâta cum adică, cum adică?! Ei, fir-ar al naibii! Cum? Ți-am spus doar, cum ai chef. După bunul plac. Îi poți arunca o bucată de carne otrăvită, ca unui lup. Dar nu știu dacă o s-o mănânce. Nu pare deloc proastă, nu-i așa? Nu, Imbra. Cine vrea s-o ia trebuie să se sinchisească să se ducă singur la ea. Acolo, în arenă. O vrei pe Falka? Atunci, ia-o!

– Mi-o tot vânturi pe sub nas pe Falka asta, ca pe un chitic prin fața unei broaște, a mârâit Windsor Imbra. N-am încredere în tine, Bonhart. Nasul meu simte că în această momeală se ascunde un cârlig de fier!

– Meriți să fii felicitat pentru nasul tău, care miroase fierul. Bonhart s-a ridicat, a luat de sub bancă spada primită de la armurierul din Fano, a scos-o din teacă și a aruncat-o în arenă atât de abil, încât lama s-a înfipt vertical în nisip, la doi pași de Ciri. Uite și fierul! La vedere, nu-i ascuns deloc. Nu țin morțiș la fata asta, cine-o vrea, n-are decât s-o ia. Dacă-i în stare.

Marchiza de Nementh-Uyvar a izbucnit într-un râs nervos.

– Dacă-i în stare! a repetat ea cu contraltoul său răgușit. Pentru că trupușorul are o spadă acum. Bravo, coane Bonhart! Detestam ideea de a vedea acest trupușor neajutorat, neînarmat, la mila unor neisprăviți.

– Jupâne Houvenaghel! a strigat Windsor Imbra cu mâinile în șolduri, fără a-i arunca nici cea mai mică privire aristocratei slabe. Această reprezentație are loc sub auspiciile dumitale, deoarece acest teatru îți aparține. Spune-mi un lucru: ale cui sunt regulile și legile în vigoare aici? Ale tale sau ale lui Bonhart?

– Ale teatrului, a chicotit Houvenaghel, scuturându-și pântecul și fălcile de buldog. Pentru că, deși este adevărat că teatrul îmi aparține, să nu uităm că clientul nostru-i stăpânul nostru: el plătește, el stabilește. Clientul stabilește regulile. Noi, negustorii, trebuie să respectăm aceste reguli: ceea ce cere clientul trebuie să i se dea.

– Clientul? Adică aceşti oameni? Windsor Imbra a făcut un gest larg către băncile pline de spectatori. Toţi aceşti oameni au venit şi au plătit ca să se distreze într-un mod aşa de ciudat?

– Afacerile sunt afaceri, i-a răspuns Houvenaghel. Cererea şi oferta. Oamenii sunt dispuşi să plătească pentru o luptă între lupi? Pentru o luptă între endriagi şi aardvarci? Pentru schelălăitul câinilor încolţiţi de un bursuc sau un vyvern într-un butoi? Asta le ofer. De ce te miri aşa, Imbra? Oamenii au nevoie de jocuri şi de circ ca de pâine, poate chiar mai mult decât de pâine. Mulţi dintre spectatorii adunaţi aici şi-au luat-o de la gură ca să poată veni şi să participe la spectacol. Ia uită-te şi tu la ei, priveşte cum le sticlesc ochii! Aşteaptă cu nerăbdare să înceapă jocurile.

– Dar în jocuri, a adăugat Bonhart cu un zâmbet veninos, trebuie să păstrăm măcar aparenţele sportivităţii. Viezurele, înainte de a fi scoşi câinii din butoi, poate să-şi folosească dinţii ca să-şi înţepe atacatorii, asta-i sportivitatea. Tot aşa, fata are o spadă. Ca să fie şi aici sportivitate. Ce spuneţi, oameni buni? N-am dreptate?

Oamenii buni, într-un cor dezarticulat, dar apăsat şi vesel, au confirmat cu ardoare că Bonhart avea perfectă dreptate.

– Baronul Casadei, a spus lent Windsor Imbra, n-o să fie mulţumit, jupâne Houvenaghel, îţi spun. Nu ştiu dacă este bine să te cerţi cu el.

– Afacerile sunt afaceri, a repetat Houvenaghel, scuturându-şi fălcile. Baronul Casadei ştie foarte bine, a împrumutat mulţi bani de la mine cu dobândă foarte mică, iar când va veni momentul să-l împrumut din nou, vom găsi noi o cale ca să rezolvăm cu cearta. Dar niciun baron străin n-o să se amestece în treburile mele private şi individuale. Pariurile sunt deschise, iar oamenii şi-au plătit locurile. Pe nisipul ăla, acolo, în arenă, trebuie să curgă sânge.

– Trebuie? s-a înfuriat Windsor Imbra. Javră ordinară! O, de-abia m-abţin să-ţi arăt că nu prea trebuie! O să ies de aici şi o să plec, fără să mă uit înapoi măcar. N-aveţi decât să vă vărsaţi sângele aici! Mi se face rău numai la ideea de a distra populaţia în halul ăsta.

– Să plece! s-a ivit din mulţime un tip îmbrăcat într-o haină din piele de cal.

N-are decât să plece, dacă i se face rău. Mie nu mi se face. S-a spus că oricine o va prinde pe Șoboloniță va primi o răsplată. Mă înscriu să intru în arenă.

– Cum vine asta?! a strigat dintr-odată unul dintre oamenii lui Imbra, un bărbat scund, dar musculos și bine construit, cu părul des, ciufulit și încurcat. Eu am fost primul! Nu-i așa, băieți?

– Pe credința mea! a adăugat un al doilea, slăbuț, cu barba ascuțită. Noi avem întâietate! Iar tu, Windsor, ne reprezinți onoarea! Ce poți să pățești? E floare la ureche. Falka este în arenă, trebuie doar să te duci și s-o iei de mână. Dacă încearcă cumva să deschidă gura, ne pișăm pe ea!

– Și mai putem face și altceva, dacă tot e pregătită! a mormăit un al treilea, îmbrăcat într-un dublet de culoarea amarantului. Când vorbim despre sport, faceți sport, nu-i așa, jupâne Houvenaghel? Dacă tot vorbim de sportivitate, sportivitate să fie! Dacă sunt jocuri, atunci, jocuri să fie! Și mai era vorba și despre o răsplată aici, nu-i așa?

Houvenaghel a rânjit larg și a dat din cap afirmativ, scuturându-și fălcile mândru și maiestuos.

– Și unde spuneați că sunt pariurile? a întrebat bărbatul cu barbă.

– Deocamdată, a râs negustorul, nu s-a pariat încă pe rezultatele luptei! Deocamdată suntem trei împotriva unuia că niciunul dintre voi nu va îndrăzni să treacă de balustradă.

– Pfui! a sărit ca ars Piele de Cal. Eu o să îndrăznesc! Sunt gata!

– Dă-te la o parte, am spus! a strigat Ciufulitul. Noi am fost primii, avem întâietate. Hai să mergem, ce mai așteptăm?

– Câți putem să ne ducem acolo, în arenă? Amarantul și-a dus mâna la brâu. Sau trebuie să mergem numai unul câte unul?

– Ah, jigodiilor! a urlat brusc primarul pastelat cu o voce de taur, total nepotrivită cu statura lui mică. Poate vreți să vă duceți zece să vă luptați cu ea singură? Poate călare? Sau într-un car! Poate că trebuie să vă împrumutăm catapulte din arsenalul nostru, astfel încât să puteți arunca cu bolovani în fată de la distanță?

– Bine, bine! l-a întrerupt Bonhart, după un schimb rapid de priviri cu Houvenaghel. Să fie sportivitate, dar să ne și distrăm puțin! Puteți merge câte

doi. Adică în pereche.

– Dar răsplata, a avertizat Houvenaghel, nu va fi dublată! Dacă vă duceţi câte doi, o s-o împărţiţi!

– Ce pereche? Cum adică câte doi? a întrebat Ciufulitul scoţându-şi haina de pe umeri cu un gest brusc. Nu vi-i ruşine, băieţi? Nu-i decât o fată! Tiii! La o parte. Mă duc singur şi o răpun. Doar sunt ditamai zdrahonul!

– O vreau pe Falka în viaţă! a protestat Windsor Imbra. La naiba cu luptele şi duelurile voastre! Eu n-am venit pentru circul lui Bonhart. Vreau fata în viaţă! Duceţi-vă amândoi, tu şi cu Stavro. Şi scoateţi-o de acolo!

– Pentru mine, a rostit Stavro, cel cu barbă, este jenant să mergi în doi la luptă împotriva slăbăturii ăleia.

– Las’ că florinii baronului o să-ţi îndulcească jena. Da’ numai dacă i-o duci în viaţă!

– Înseamnă că baronul este un zgârie-brânză, a râs Houvenaghel, zgâlţâindu-şi pântecul şi fălcile de buldog. Şi că n-are spirit de sportivitate nici cât negru sub unghie. Şi nici voinţa de a răsplăti spiritul altora! Eu însă susţin sportul. Şi, prin urmare, măresc răsplata de azi. Cine intră în arenă singur şi iese singur, pe picioarele lui, din confruntarea cu fata, acela va primi din mâna mea, scoşi din această tăşcuţă, nu douăzeci, ci treizeci de florini.

– Ce mai aşteptăm, atunci? a strigat Stavro. Eu mă duc primul!

– Uşurel! s-a răstit din nou micul primar. Fata are doar o fleanţă subţire în spinare! Scoate-ţi armura, soldat. Aşa-i în sport!

– Fir-ar să fie! Stavro şi-a dat jos caftanul căptuşit cu zale de fier, apoi şi-a scos pe cap cămaşa, dezvăluindu-şi pieptul şi braţele subţiri şi păroase, ca de babuin.

– Lua-v-ar naiba cu sportul vostru nenorocit cu tot! Aşa mă duc, în pielea goală! La naiba! Ei, na! Nu vreţi să-mi scot şi izmenele?

– N-ar strica! a intervenit marchiza de Nementh-Uyvar cu vocea ei senzuală. Abia aşa o să vedem dacă eşti bărbat sau numai gura-i de tine!

Dezbrăcat până în talie, încurajat de aplauzele furtunoase, Stavro şi-a luat arma, a trecut cu un picior peste un buştean din marginea arenei, urmărind-o cu atenţie pe Ciri. Fata şi-a încrucişat braţele peste piept. Nici măcar n-a făcut

un pas spre spada înfiptă în nisip. Stavro a ezitat.

– Nu face asta, i-a spus Ciri cu voce joasă. Nu mă întărâta... N-o să las pe nimeni să mă atingă.

– Îmi pare rău, fetițo. Stavro a trecut peste balustradă. N-am nimic cu tine. Dar afacerile sunt afaceri...

N-a apucat să termine, căci Ciri, care pusese mâna pe Rândunică – așa cum îi spunea în mintea ei gwyhyrului gnomesc –, era lângă el. Ea a folosit cea mai simplă formă de atac, la mintea cocoșului, așa-numita fentă „trei pași“, însă Stavro a fost luat prin surprindere. A făcut un pas înapoi, ridicând instinctiv spada, iar din acel moment a rămas la mila ei. Cu un salt s-a lipit cu umerii de bușteniii din balustradă, iar lama ascuțită a Rândunicii îi era la un țol de vârful nasului.

– Acest mic truc, i-a explicat Bonhart marchizei, acoperind scandările și aplauzele gloatei, se numește „trei pași, pană și treime“. Este un număr ieftin, mă așteptam la ceva mai sofisticat de la fată. Dar trebuie să recunoști că, dacă ea ar fi vrut, tipul ar fi fost deja mort până acum.

– Omoară-l! Omoară-l! strigau spectatorii furioși. Cât despre Houvenaghel și primarul Pennycuick, aceștia aveau degetul mare îndreptat în jos. Sângele îi curgea lui Stavro de pe față, coșuri și urme hidoase lăsate de variolă îi ieșeau la iveală pe obraji.

– Ți-am spus, a șuierat Ciri, să nu mă întărâți. Nu vreau să te omor! Dar n-o să te las să mă atingi. Du-te, du-te înapoi de unde-ai venit!

S-a retras, s-a întors, și-a lăsat spada în jos și, vlăguită, s-a uitat în sus, spre lojă.

– Te joci cu mine? a strigat ea cu vocea sfâșiată. Vrei să mă asmuți să lupt? Să omor? Nu mă asmuți! N-o să lupt!

– Ai auzit, Imbra? a răsunat în tăcere vocea sarcastică a lui Bonhart. Baftă chioară! Fără niciun risc! N-o să se lupte. Așa că poți s-o iei din arenă și să i-o duci vie baronului Casadei, să se joace cu ea în voie. Poți s-o iei fără nicio bătaie de cap! Cu mâinile goale!

Windsor Imbra a scuipat. Cu spatele încă blocat pe bușteni, cu mâna încordată pe spadă, Stavro gâfâia. Bonhart a izbucnit în râs.

– Însă eu, Imbra, am pus rămășag pe briliante contra nuci că n-o să izbuteşti.

Stavro a expirat adânc. A avut impresia că fata, întoarsă cu spatele la el, era distrasă, năucită. A strigat plin de mânie, ruşine şi ură. Nu s-a mai abţinut. A trecut la atac. Rapid şi mişeleşte.

Publicul nu a observat respingerea şi lovitura inversă. A văzut doar cum Stavro s-a aruncat asupra Falkăi, apoi a executat brusc un salt ca un balerin, după care a căzut cu burta şi faţa în nisip, iar nisipul s-a impregnat imediat cu sânge.

– Instinctele preiau controlul! a strigat Bonhart, acoperind ţipetele gloatei. Reflexele funcţionează! Ei, Houvenaghel? Ce ţi-am spus eu? O să vezi că nu mai e nevoie de buldogii tăi!

– Ce mândreţe de spectacol! Şi profitabil pe deasupra! a fost de acord Houvenaghel, mijindu-şi ochii de plăcere.

Stavro încerca să se ridice în braţele tremurânde de la efort, bălăngănindu-şi capul, a ţipat, a gemut, a scuipat sânge şi a căzut înapoi pe nisip.

– Cum se numeşte lovitura aceasta, onorabile jupân Bonhart? s-a strâmbat senzual marchiza de Nementh-Uyvar spre vânătorul de recompense, frecându-şi un genunchi de celălalt.

– A fost o improvizaţie. De sub buzele vânătorului de recompense, care nu-i arunca nicio privire marchizei, sclipeau dinţii. O improvizaţie de toată frumuseţea, o mare artă, o improvizaţie viscerală, aş spune chiar. Am auzit despre un loc unde se învaţă acest tip de improvizaţii. Pun rămăşag că duduia noastră cunoaşte acel loc. De-acum ştiu cine este.

– Nu mă întărâta! a strigat Ciri, iar în vocea ei vibra o notă fantomatică. Nu vreau! Pricepi? Nu vreau!

– Curva naibii, venită din fundul iadului!

Amarantul a sărit abil peste balustradă, înconjurând arena pentru a-i distrage atenţia lui Ciri, în timp ce Ciufulitul sărea în cealaltă parte. În spatele lui, Piele de Cal se pregătea şi el să treacă peste balustradă.

– Joc necurat! a strigat sensibil la corectitudinea jocului primarul Pennycuick, scund ca un pitican, şi odată cu el urla şi gloata indignată.

– Trei împotriva ei! Joc necurat!

Bonhart râdea. Marchiza se lingea pe buze şi-şi freca din ce în ce mai tare picioarele.

Planul celor trei era simplu: să o împingă pe fată să se retragă spre balustradă, apoi, doi să o blocheze, iar al treilea să o ucidă. Dar nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Dintr-un simplu motiv. În loc să se retragă, fata a atacat.

A făcut o piruetă de balet atât de abilă, încât n-a lăsat aproape nicio urmă pe nisip şi s-a strecurat printre ei. În trecere, l-a atins pe Ciufulit exact acolo unde era nevoie – la nivelul carotidei. Lovitura fusese atât de uşoară, încât nu şi-a pierdut ritmul, a avut timp să se retragă cu graţie printr-o pivotare, astfel încât nu a stropit-o nicio picătură din sângele ţâşnit din gâtul Ciufulitului într-un şuvoi lung, de nestăvilit. Amarantul, care se afla în spatele fetei, a vrut să o înjunghie în gât, dar aceasta i-a parat lovitura cu un zăngănit şi o scânteiere neaşteptată a spadei peste umăr. Ciri s-a întins ca un arc, ţinându-şi spada cu ambele mâini, spintecând adversarii în stânga şi-n dreapta, întărindu-şi forţa loviturilor cu o răsucire din şolduri. Lama întunecată, gnomească i-a sfârtecat burta Amarantului ca un brici, cu un plescăit şi un şuierat. A urlat şi s-a rostogolit pe nisip, încolăcindu-se. Piele de Cal, sărind înainte, era hotărât să pună lama spadei la gâtul lui Ciri, dar ea s-a retras, s-a întors abil şi i-a înfipt spada în faţă, spintecându-i ochiul, nasul, gura şi bărbia.

Spectatorii ţipau, fluierau, fremătau, scandau. Marchiza de Nementh-Uyvar şi-a strecurat mâinile între coapsele strânse, se lingea pe buzele lucioase şi râdea cu contraltoul ei nervos. Căpitanul nilfgaardian în rezervă era alb ca varul. O femeie încerca să-i pună mâna la ochi unui copil care se zvârcolea. Un bătrân cu părul cărunt, din primul rând, a vomitat violent şi zgomotos, cu capul în jos, între genunchi.

Piele de Cal a oftat din greu, ţinându-şi faţa cu mâinile, pe sub degete i se prelingea sânge amestecat cu salivă şi mucus. Amarantul se zbătea şi guiţa ca un porc. Ciufulitul încerca să-şi croiască drum peste buşteni, alunecând pe sângele care îi ţâşnea din corp în ritmul bătăilor inimii.

– Ajutoooor! a ţipat Amarantul încercând cu disperare să-şi ţină măruntaiele

care i se revărsau din burtă. Tovarăăăşi! Ajutooooooor!

– Phuii... bhuuu... Piele de Cal a icnit şi a vărsat sânge.

– O-moa-r-o! O-moa-r-o! scanda publicul, bătând ritmic.

Bătrânelul care vomitase a fost împins de pe banca lui şi trântit în galerie.

– Briliante contra nuci, a răsunat basul batjocoritor al lui Bonhart în mijlocul vacarmului, că nimeni nu mai îndrăzneşte să intre în arenă. Briliante contra nuci, Imbra! Bah! Ce spun eu, chiar contra nuci seci!

– O-moa-r-o! răsunau urlete, tropăieli şi fluierături. O-moa-r-o!

– Stimată domniţă! a strigat Windsor Imbra în timp ce-şi chema subalternii cu un gest. Permiteţi-ne să ne ridicăm răniţii! Permiteţi-ne să intrăm în arenă pentru a-i lua până nu pierd sânge şi mor. Fii omenoasă, stimată domniţă!

– Omenoasă, a repetat Ciri cu dificultate, simţind abia acum efectul adrenalinei. S-a potolit repede printr-o serie de expiraţii, aşa cum învăţase.

– Intraţi şi luaţi-i, le-a spus ea. Dar intraţi fără arme. Fiţi şi voi omenoşi! Măcar o dată.

– Nuuuu! a strigat şi a scandat gloata. O-moa-r-o! O-moa-r-o!

– Nemernicilor! Ciri s-a întors în pas de dans, şi-a plimbat privirea spre tribună şi bănci. Sunteţi nişte porci nesătui! Secăturilor! Ticăloşilor! Vreţi sânge? Veniţi aici, coborâţi în arenă, gustaţi şi adulmecaţi! Lingeţi-l până când nu se încheagă! Barbarilor! Vampirilor!

Marchiza a gemut, s-a cutremurat, şi-a dat ochii peste cap şi s-a lăsat pe umărul lui Bonhart, fără a-şi îndepărta mâinile dintre coapse. Bonhart s-a încruntat şi a îndepărtat-o fără nici cea mai mică delicateţe. Gloata urla. Cineva a aruncat în arenă un cârnat muşcat, altcineva, o ciubotă, şi încă cineva, un castravete, ţintind-o pe Ciri, iar ea, cu o lovitură de spadă, l-a tăiat în bucăţi, provocând urlete şi mai puternice.

Windsor Imbra şi oamenii săi i-au ridicat pe Amarant şi pe Piele de Cal. Amarantul, când l-au clintit din loc, a început să urle, iar Piele de Cal a leşinat imediat. Ciufulitul şi Stavro nu mai dădeau niciun semn de viaţă. Ciri s-a îndepărtat cât a putut de mult, în măsura în care-i permitea arena. Şi oamenii lui Windsor Imbra au încercat, de asemenea, să se menţină la distanţă.

Windsor Imbra a rămas nemișcat. A așteptat evacuarea răniților și a morților. Se uita la Ciri pe sub pleoapele îngustate, cu mâna sprijinită pe mânerul spadei, la care nu renunțase, în ciuda promisiunii sale, înainte de a intra în arenă.

– Nu, l-a avertizat Ciri, abia mișcându-și buzele. Nu mă zgândări. Te rog!

Imbra era palid. Gloata scanda, tropăia, urla.

– N-o asculta! Vocea lui Bonhart s-a ridicat din nou peste hărmălaia publicului. Scoate-ți spada! Altminteri o să-ți meargă vestea prin toată lumea că ești un laș și un papă-lapte! De la Alba până la Jaruga o să se ducă buhul că Windsor Imbra a fugit din fața unei fătuci, cu coada între picioare, ca o potaie!

Spada lui Imbra a ieșit cu un țol din teacă.

– Nu! a repetat Ciri.

Spada s-a ascuns.

– Lașul! a strigat cineva din mulțime. Rahatul! Blegul!

Cu fața împietrită, Imbra s-a îndreptat spre marginea arenei. Înainte de a apuca mâinile camarazilor săi, s-a întors spre ea.

– Bănuiesc că știi ce te așteaptă, fată, i-a spus el cu voce joasă. Bănuiesc că știi deja cine este Leo Bonhart. De ce este în stare. Ce îl ațâță. O să fii împinsă în arenă. O să omori pentru plăcerea porcilor și a ticăloșilor ca cei aici de față. Și chiar mai răi decât ei. Iar atunci când n-o să-l mai amuze să te vadă omorând, când Bonhart o să se plictisească de violența pe care ți-o cere, atunci o să te ucidă. O să arunce în arenă atât de mulți, încât n-o să poți să le ții piept. Sau o să dea drumul câinilor. Și câinii o să te sfârtece, în timp ce fiarele din tribune o să adulmece mirosul de sânge și o să strige bravo! Iar tu o să mori pe nisipul murdar. Ca cei pe care i-ai secerat azi. Atunci o să-ți aduci aminte de vorbele mele.

Surprinzător, abia acum a observat ea stema micuță de pe colierul emailat de la gâtul bărbatului.

Un unicorn argintiu pe un fundal negru.

Unicorn.

Ciri și-a lăsat capul în jos. Ochii i-au picat pe lama ajurată a spadei.

Deodată s-a așternut o liniște mormântală.

– Pentru Marele Soare! a intervenit Declan Ros aep Maelchlad, căpitanul în rezervă nilfgaardian, care nu spusese nimic până atunci. Nu. Nu face asta, fată! *Ne tuv' en que'ss, luned!*

Ciri și-a răsucit încet Rândunica în mână, proptindu-și pommelul în nisip. A îngenuncheat. Acum, cu lama în mâna dreaptă, și-a fixat cu atenție vârful sub stern cu mâna stângă. Instantaneu, fierul i-a străpuns hainele și i-a împuns carnea.

„Numai să nu plâng", s-a gândit Ciri, împingând din ce în ce mai tare spada. „N-am de ce și pentru ce. O mișcare puternică și gata... Gata..."

– N-o să poți, a răsunat vocea lui Bonhart în liniștea absolută. N-o să poți, vrăjitoareo! La Kaer Morhen ai fost învățată să ucizi, așa că ucizi ca o mașină. Instinctiv. Ca să te omori, îți trebuie caracter, forță, motivare și curaj. Ceea ce ei nu te-au putut învăța.

– După cum vezi, a avut dreptate, a spus Ciri cu noduri în gât. N-am putut.

Vysogota tăcea. Ținea în mână o blană de nutrie. Încremenit. De multă vreme. Ascultând, aproape că uitase de blană.

– M-am speriat. Am fost o lașă. Și am plătit pentru asta. Da, așa cum plătește orice laș. Prin suferință, rușine, umilință. Și o silă nemaipomenită de mine însămi.

Vysogota tăcea.

Dacă în acea noapte cineva ar fi izbutit să se strecoare până la coliba cu acoperișul dărăpănat, dacă ar fi aruncat o privire printr-o crăpătură din olan, ar fi putut vedea în interiorul slab iluminat un bătrân cu barba albă și o fată cu părul cenușiu, așezați lângă șemineu. I-ar fi văzut pe amândoi, tăcuți, privind cărbunii rubinii, strălucitori.

Dar nimeni nu putea să-i vadă. Coliba cu acoperiș de paie, năpădit de mușchi, era bine ascunsă în negură și abur, printre stufărișurile nesfârșite din inima mlaștinilor Pereplutului, unde nimeni nu îndrăznea să se aventureze.

Cine o să verse sânge de om, de către om va fi vărsat sângele său.

Geneza, 9:6

Mulţi dintre cei care trăiesc merită să moară. Şi mulţi dintre cei care mor merită să trăiască. Oare îi poţi inversa? Aşadar, nu vă grăbiţi să condamnaţi la moarte. Nici măcar cei mai înţelepţi dintre înţelepţi nu ştiu totul.

John Ronald Reuel Tolkien

Într-adevăr, este nevoie de mare mândrie şi de mare orbire pentru a numi dreptate sângele care curge de pe eşafod.

Vysogota Din Corvo

5

Ce caută vrăjitorul pe pământul meu? a repetat Fulko Artevelde, prefectul din Riedbrune, vădit iritat de tăcerea prelungită. De unde vine vrăjitorul? Încotro se îndreaptă? Cu ce scop?

Uite-așa îți piere cheful să mai faci fapte bune, se gândea Geralt, uitându-se la fața prefectului, brăzdată de cicatrice mari. Așa se sfârșește jocul nobilului vrăjitor, plin de milă față de un grup de oameni ai pădurii. Așa îți piere pofta de lux și de înnoptat prin tot soiul de hanuri, unde se găsește întotdeauna câte un spion. Așa pățești atunci când călătorești cu un poet slobod la gură. Acum mă aflu într-o încăpere fără fereastră, care arată ca o celulă, așezat pe un scaun tare de interogatoriu, fixat de podea, iar pe spătarul acestui scaun, nu-i chip să nu observi, sunt mânere și curele de piele, concepute pentru imobilizarea mâinilor și fixarea gâtului. Deocamdată n-au fost folosite, dar sunt acolo.

Cum naiba o să ies din beleaua asta?

După cinci zile de călătorie în compania apicultorilor din Pesterîuri, în care vrăjitorul și echipa sa părăsiseră în sfârșit pustiul pentru a intra în zăvoiul umed, ploaia s-a oprit, vântul a alungat umezeala și negura, soarele a străpuns norii. Iar soarele făcea să strălucească vârfurile acoperite de zăpadă ale munților.

Până de curând, râul Jaruga constituia un reper clar pentru ei, o graniță a cărei traversare simboliza trecerea spre o nouă etapă mai serioasă a expediției lor, astfel încât acum simțeau și mai puternic că se apropiau de final, de o barieră, de ultimul punct din care se mai puteau întoarce. Toată lumea, cu Geralt în frunte, simțea asta. Putea fi altfel când de dimineață până seara aveau în fața ochilor munții puternici, zimțați, înălțați, strălucind de la zăpezi

şi gheţari, care le blocau drumul spre sud? Munţii Amell. Iar deasupra fierăstrăului din Amell, ameninţător de maiestuos, la fel de ascuţit ca tăişul mizericordiei, Obeliscul Gorgonei, Muntele Diavolului. Nu discutaseră, dar Geralt a simţit ce avea toată lumea în minte. Deoarece atunci când s-a uitat la munţii Amell şi la Obeliscul Gorgonei, ideea de a continua drumul spre sud i s-a părut, totuşi, nebunie curată.

Din fericire, un eveniment neaşteptat i-a scutit de acest lucru.

Vestea cea bună le-a fost adusă de acelaşi apicultor păros, căruia îi slujiseră ca escortă în ultimele cinci zile; soţul şi tatăl fermecătoarelor hamadriade, pe lângă care el arăta ca mistreţul între iepe; cel care încercase să-i păcălească, susţinând că druizii din Caed Dhu o luaseră spre Coaste.

Era a doua zi de la sosirea lor în târgul animat ca un furnicar, Riedbrune, destinaţia apicultorilor şi a şarlatanilor din Pesterâuri. După ce şi-a luat rămas-bun de la apicultorii escortaţi, de care vrăjitorul nu mai avea nevoie, acesta nu se aştepta să-i mai vadă niciodată. Cu atât mai mare i-a fost uimirea.

Apicultorul a început să-i mulţumească şi nu mai contenea, chiar i-a oferit o punguţă plină cu bani pentru serviciile vrăjitorului. Geralt a acceptat-o, simţind privirile oarecum sarcastice ale lui Regis şi Cahir, cărora li se plânsese în mod repetat, în timpul marşului, de ingratitudinea umană, subliniind absurditatea şi inutilitatea altruismului.

Şi atunci, apicultorul, entuziasmat, le-a transmis vestea:

– Uite ce e, dragă vrăjitorule. Culegătorii de vâsc, druizii vreau să spun, s-au cuibărit în stejărişu’ de lângă lacu’ Loc Monduirn, care se află la treişcinci de mile de aici, spre apus.

Apicultorul obţinuse aceste informaţii la centrul de colectare a mierii şi a cerii, de la o rudă a sa, care locuia în Riedbrune şi care, la rândul ei, le aflase de la un cunoscut de-al său, fost căutător de diamante. De îndată ce apicultorul a aflat unde erau druizii, a şi alergat într-un suflet ca să-i anunţe pe vrăjitor şi pe tovarăşii lui. Iar acum, după ce transmisese informaţiile, radia de bucurie şi de mândrie, simţindu-se cel mai important dintre bărbaţi, ca orice mincinos a cărui minciună se dovedeşte a fi, din întâmplare,

adevărată.

Geralt a vrut să plece la Loc Monduirn fără să mai tărăgăneze, dar însoțitorii săi au protestat vehement. Întrucât aveau banii de la apicultori, au declarat Regis și Cahir, și se aflau într-un loc în care se găseau de toate, trebuia mai întâi să se aprovizioneze cu hrană și să-și completeze dotările. Și să cumpere săgeți, a adăugat Milva, pentru că toți așteaptă de la ea să se ducă la vânătoare, dar nu avea de gând să vâneze cu vreascuri. Măcar o noapte să o doarmă și ei într-un pat, la un han, după o baie bună și o ulcică de bere, a adăugat Jaskier.

Druizii n-o să fugă din loc, au fost de acord cu toții în cor.

– Cu toate că avem de-a face cu o combinație de circumstanțe absolută, a adăugat vampirul Regis cu un zâmbet ciudat, compania noastră este pe calea corectă, îndreptându-se în direcția bună. Prin urmare, ne este evident și absolut predestinat să ajungem la druizi, așa că o zi sau două de zăbavă în sat nu au nicio importanță.

– În ceea ce privește graba, a adăugat el filosofic, impresia că timpul se scurge repede este de obicei un semnal de alarmă care te anunță că, dimpotrivă, este indicat să încetinești ritmul, să acționezi lent, să reflectezi în mod adecvat.

Geralt nu s-a opus, nu i-a contrazis. Nici pe vampir, cu filosofia lui, deși coșmarurile ciudate care îl bântuiau noaptea îl îndemnau mai degrabă să se grăbească. În pofida faptului că nu putea să-și amintească conținutul lor după ce se trezea.

Era șaptesprezece septembrie, lună plină. Mai erau șase zile până la echinocțiul de toamnă.

Milva, Regis și Cahir s-au oferit să facă ei cumpărăturile și să completeze echipamentul. Cât despre Jaskier și Geralt, ei urmau să efectueze o anchetă și să dezlege limbile în târgușorul Riedbrune.

Situat într-un meandru al râului Newa, Riedbrune nu părea a fi un târg prea mare, având în vedere construcțiile din piatră și lemn concentrate în interiorul unui inel terasat, având împrejur un zid din valuri de pământ. Dar clădirile

din piatră, delimitate de palisadă, erau, de fapt, acum centrul târgului şi nu adăposteau mai mult de o zecime din populaţie. Restul de nouă zecimi locuiau în locuinţe improvizate dincolo de valurile de pământ, într-o mare zgomotoasă de colibe, şoproane, chioşcuri, barăci, colibe, corturi şi căruţe.

Vrăjitorul şi poetul aveau drept călăuză pe o rudă de-a apicultorului, un tânăr viclean şi arogant, un copil al străzii, care se născuse în şanţ, se spălase şi se hrănise în şanţ. În hărmălaia, mizeria şi duhoarea din târg, tânărul se simţea ca un păstrăv într-un râu rece de munte şi, evident, călăuzirea vizitatorilor prin târgul său înfiorător îl făcea fericit. Fără să ţină cont de faptul că nimeni nu-l întreba nimic, băiatul străzii era dornic să ofere toate informaţiile pe care le considera indispensabile. El le-a explicat că târgul Riedbrune fusese un pas important pentru coloniştii nilfgaardieni care rătăceau prin regiunile nordice pentru a ajunge la pământurile acordate de împărat: câte patru loturi, însemnând cam cinci sute de acri. Şi o scutire de impozite vreme de zece ani. Riedbrune este într-adevăr situat la izvoarele văii Dol Newa, care traversează munţii Amell prin trecătoarea Teodul, care leagă Coastele şi Pesterâuri de Mag Turga, Geso, Metinna şi Maecht, ţări supuse mult timp Imperiului nilfgaardian. Târgul Riedbrune, a explicat băiatul străzii, era pentru colonişti ultimul loc în care se puteau baza şi pe altcineva decât pe ei înşişi, pe nevestele lor şi pe ceea ce aveau în căruţele lor. De asemenea, din această cauză, majoritatea coloniştilor se aciuaseră cum putuseră la marginea târgului, pentru a-şi lua avânt înainte de a se grăbi spre Jaruga şi dincolo de ea. Şi mulţi dintre ei, a adăugat cu mândrie patriotică băiatul, au rămas în târg pentru totdeauna, pentru că târgul este cultură, nu pute a gunoi de grajd, ca la ţară!

De fapt, târgul Riedbrune puţea mai ales a bălegar.

Geralt venise aici cu ani în urmă, dar nu-l mai recunoştea deloc. Prea multe lucruri se schimbaseră. În trecut nu erau atât de mulţi soldaţi călare, în armuri şi mantale negre, cu embleme argintii pe braţe. În trecut nu auzeai vorbindu-se nilfgaardiana peste tot. În trecut nu vedeai nicio carieră la intrarea în târg, unde oameni zdrenţuiţi, murdari, sfrijiţi şi sângerânzi să zdrobească blocuri de piatră, fiind biciuiţi de supraveghetori îmbrăcaţi în negru.

Sunt mulţi soldaţi nilfgaardieni aici, a explicat băiatul, dar nu rămân permanent, ci doar în timpul pauzelor dintre marşuri, înainte de a porni din nou în urmărirea partizanilor din organizaţia „Coastele Libere“. Un echipaj puternic nilfgaardian va fi trimis aici atunci când vechiul castel va fi distrus şi înlocuit cu o cetate uriaşă. Construită din pietre de la carieră. Cei care sparg piatra sunt prizonieri de război. Vin din Lyria, din Aedirn, în ultima vreme din Sodden, Brugge, Angren. Şi din Temeria. Aici, în Riedbrune, trudesc patru sute de prizonieri. Alte cinci sute muncesc în minele şi carierele din jurul Belhavenului şi peste o mie de oameni construiesc poduri şi repară drumuri în trecătoarea Theodul.

În piaţa târgului era un eşafod încă de pe vremea ultimei vizite a lui Geralt, dar atunci era mult mai modest. Nu era prevăzut cu atâtea dispozitive abjecte, destinate să provoace suferinţele cele mai atroce, iar în ceea ce priveşte ştreangurile, ţepele, furcile şi stâlpii, acestea nu aveau atât de multe ornamente care să inspire dezgust.

– Aceasta este opera jupânului Fulko Artevelde, prefectul numit recent de către autorităţile militare, a explicat băiatul, privind spre eşafod şi spre hălcile de carne umană care îl decorau. Jupânul Fulko tocmai a livrat pe cineva călăului. Nu se glumeşte cu jupânul Fulko, a adăugat el. Este un bărbat sever.

Căutătorul de diamante, un prieten de-al băiatului, pe care îl cunoscuse într-un han, nu i-a făcut o impresie prea bună lui Geralt. Palid, tremurând, pe jumătate beat, rătăcea într-un fel de realitate paralelă, aproape de starea de somn în care este cufundat cineva după ce a băut câteva zile şi nopţi la rând. Vrăjitorul a simţit cum i se strânge inima. Părea că ştirile senzaţionale despre druizi nu ar fi fost altceva decât rodul unui *delirium tremens* obişnuit.

Căutătorul aflat în stare de ebrietate a răspuns la întrebări conştient şi cu sens. Când Jaskier a obiectat că nu prea arăta ca un căutător de diamante, a replicat smerit că o să le arate de îndată ce o să găsească unul. El le-a indicat cu exactitate locul unde se aflau druizii în apropierea lacului Monduirn, fără a se pierde în născociri pitoreşti sau în manierismul excesiv, tipic mitomanilor. Şi-a permis să-şi întrebe interlocutorii ce doresc să facă acolo, dar, în faţa tăcerii lor dispreţuitoare, i-a avertizat pe cei doi camarazi că pătrunderea în

stejărişul druizilor ar însemna moarte sigură, întrucât druizii aveau obiceiul să-i prindă pe intruşi, să-i pună într-o păpuşă numită „baba de răchită“ şi să-i ardă de vii în timp ce spuneau rugăciuni, cântece şi incantaţii. Aparent, zvonuri fără temei şi superstiţii stupide se răspândeau odată cu druizii, ţinând pasul strâns, ca şi cum îi pândeau, fără să rămână în urmă niciun sfert de poştă.

Conversaţia le-a fost întreruptă de un grup de nouă soldaţi în uniforme negre, înarmaţi, purtând simbolul soarelui pe epoleţi.

– Sunteţi vrăjitorul pe nume Geralt? a întrebat subofiţerul care îi comanda pe soldaţi, lovindu-şi coapsa cu un băţ de stejar.

– Da, i-a răspuns Geralt după o clipă de ezitare. Eu sunt.

– Atunci, sunteţi amabil să ne urmaţi.

– Dar de unde atâta certitudine că sunt amabil? Să înţeleg că sunt arestat?

Soldatul îl privea în tăcere, o tăcere care părea să nu se mai termine niciodată, îl privea ciudat şi cumva fără respect. Fără îndoială, îndrăzneala îi provenea din escorta de opt soldaţi care stătea în spatele lui.

– Nu, i-a răspuns în cele din urmă, nu sunteţi arestat. Nu s-a dat nicio poruncă ca să fiţi arestat. Dacă s-ar fi dat, m-aş fi adresat altfel, conaşule. Cu totul altfel.

Geralt şi-a ajustat cureaua cu spada într-un mod ostentativ.

– Şi eu v-aş fi răspuns altfel, a replicat el glacial.

– Zău aşa, conaşilor! s-a hotărât să intervină Jaskier, schiţând un zâmbet care spera că ar fi demn de un diplomat experimentat. De ce tonul acesta? Suntem oameni cinstiţi, nu avem de ce să ne temem de autorităţi. Le stăm la dispoziţie cu dragă inimă ori de câte ori se iveşte o ocazie, ca să ne înţelegem. Şi, ca atare, avem dreptul să aşteptăm ceva în schimb de la autorităţi, nu-i aşa, coane soldat? Măcar ceva cât de mărunt, cum ar fi lămurirea motivelor pentru care s-a decis limitarea libertăţilor noastre civile.

– E război, conaşilor, a replicat soldatul deloc derutat de avalanşa de cuvinte a poetului. Libertatea, aşa cum decurge şi din numele său, are sens doar în vreme de pace. Motivele vă vor fi însă explicate de către prefect. Eu nu discut, eu execut.

– Ce-i drept e drept, a recunoscut vrăjitorul, făcându-i cu ochiul trubadurului. Duceţi-mă la prefectură, coane soldat. Iar tu, Jaskier, du-te înapoi la ceilalţi, spune-le ce mi s-a întâmplat. Faceţi ce trebuie. Regis ştie deja ce anume.

– Ce face vrăjitorul în Coaste? Oare ce-o fi căutând aici?

Cel care pusese această întrebare era un bărbat lat în umeri, brunet, cu faţa brăzdată de cicatrice şi cu o bandă de piele care îi ascundea ochiul stâng. Pe o uliţă întunecată, vederea acestui chip ciclopian ar fi smuls multe gemete de groază. Şi, o, ce greşeală, din moment ce această faţă nu era a nimănui altcuiva decât a jupânului Fulko Artevelde, prefectul din Riedbrune, cel mai înalt apărător al dreptului şi al ordinii din regiune.

– Ce caută vrăjitorul în Coaste? a repetat cel mai înalt apărător al dreptului şi al ordinii din regiune.

Geralt a oftat, a ridicat din umeri, făcând-o pe niznaiul.

– Ştii răspunsul la această întrebare, jupâne prefect. Că sunt un vrăjitor aţi fi putut afla de la apicultorii din Pesterâuri, care m-au năimit pentru a-i proteja în timpul deplasării. În calitate de vrăjitor, caut să-mi câştig bucata de pâine, în Coaste sau în altă parte. Aşa că rătăcesc în direcţia în care îmi spun oamenii care mă năimesc.

– Logic, l-a aprobat Fulko Artevelde cu un semn din cap. Cel puţin, în aparenţă. V-aţi despărţit de apicultori acum două zile. Dar aveţi de gând să vă continuaţi marşul spre sud într-o companie oarecum ciudată. În ce scop?

Geralt nu şi-a coborât ochii, susţinându-şi privirea înfocată asupra singurului ochi al prefectului.

– Sunt arestat?

– Nu. Deocamdată nu.

– Atunci, scopul şi direcţia deplasării mele mă privesc doar pe mine. Cel puţin aşa văd eu lucrurile.

– Ţi-aş sugera totuşi sinceritate şi deschidere. Chiar dacă numai pentru a demonstra că nu eşti vinovat şi că nu ai niciun motiv să te temi nici de lege, nici de autorităţile care o protejează. Aşa că îţi repet întrebarea: Care e scopul

călătoriei, vrăjitorule?

Geralt a şovăit o clipă.

– Încerc să dau de druizii care locuiau odinioară în Angren şi care s-ar părea că s-au stabilit prin preajmă. Mi-a fost lesne să aflu asta din gurile apicultorilor pe care i-am escortat.

– Cineva te-a năimit pentru druizi? Apărătorii naturii ar vrea cumva să condamne pe cineva să ardă în „baba de răchită“?

– Basme, bârfe şi superstiţii ciudate pentru un om cultivat. Eu caut informaţii de la druizi, nu sângele lor. Cred, jupâne prefect, că sinceritatea răspunsurilor mele este suficientă pentru a demonstra că nu sunt vinovat.

– Nu-i vorba despre vina dumitale. Cel puţin, nu numai despre ea. Cu toate acestea, aş dori ca în conversaţia noastră să guverneze bunăvoinţa reciprocă. Pentru că, contrar aparenţelor, această conversaţie îşi propune, printre altele, să vă salveze viaţa, dumitale şi însoţitorilor dumitale.

– Mi-ai stârnit curiozitatea, jupâne prefect, i-a răspuns după un scurt răstimp Geralt. Printre altele. Sunt gata să-ţi ascult explicaţiile cu cea mai mare atenţie.

– Nu mă îndoiesc. Ajungem şi la explicaţii... dar treptat. Pe rând. Ai auzit vreodată, jupâne vrăjitor, de instituţia martorului la coroană? Ştii ce este?

– Da, ştiu. Cineva care vrea să se sustragă de la ispăşirea pedepsei, trădându-şi tovarăşii.

– Schematizare simplistă, i-a spus Fulko Artevelde fără să zâmbească. Tipic, de altfel, pentru Nordling. Adesea ascundeţi lacunele din educaţie apelând la simplificări sarcastice sau caricaturale pe care le luaţi drept glume. Aici, în Coaste, domneşte, jupâne vrăjitor, dreptul Imperium. Mai precis, aici va guverna dreptul Imperium, atunci când anarhia care s-a răspândit aici va fi stârpită din rădăcină. Cel mai bun mod de a stârpi banditismul şi nelegiuirile este eşafodul, pe care, fără îndoială, l-aţi remarcat în piaţă. Dar uneori este folositoare instituţia martorului coroanei.

S-a oprit intenţionat. Geralt nu l-a întrerupt.

– Nu cu mult timp în urmă, a continuat prefectul, am reuşit să ademenim o bandă de tâlhari tineri într-o ambuscadă. Bandiţii au opus rezistenţă şi au

murit...

– Dar nu toți, nu-i așa? l-a întrerupt insolent Geralt, pe care începea să-l plictisească această retorică. Unul dintre ei a fost prins viu. I s-a promis că va fi iertat, dacă va deveni martor al coroanei. Adică, dacă începe să toarne. Și m-a turnat pe mine.

– De unde ați tras această concluzie? Ați avut legături cu lumea criminală locală? Acum sau în trecut?

– Nu. N-am avut. Nici acum, nici în trecut. Prin urmare, iertați-mă, jupâne prefect, dar toată această problemă este pentru mine fie o neînțelegere totală, fie o farsă. Sau o manevră menită să mă provoace. Dacă e valabilă ultima variantă, v-aș propune să nu mai pierdeți timpul și să treceți la obiect.

– Gândul unei manevre menite să vă provoace nu vă dă pace, a remarcat prefectul, ridicând din sprânceana deformată de cicatrice. Ați avea, în ciuda celor pe care le-ați afirmat, vreun motiv să vă temeți de lege?

– Nu. Pe de altă parte, încep să mă tem că lupta împotriva criminalității va fi grăbită aici într-un mod grosolan, fără investigații prealabile serioase: nu contează dacă cineva este vinovat sau nu este vinovat. Sau, poate, este doar o simplificare caricaturală, tipică Nordlingului limitat. Ceea ce Nordlingul nu reuşeşte să înțeleagă este în ce măsură prefectul de Riedbrune îi prețuiește viața.

Fulko Artevelde l-a privit o clipă în tăcere, după care a bătut din palme.

– Să fie adusă! i-a ordonat prefectul soldatului chemat.

Geralt s-a calmat inspirând adânc, pentru că dintr-odată i-a trecut prin minte un gând care i-a provocat palpitații și creșterea adrenalinei. După o clipă, a trebuit să inspire adânc de mai multe ori și chiar să facă semnul Aard cu o mână ascunsă sub masă. Dar rezultatul n-a fost cel scontat. Un val de căldura l-a invadat brusc. Apoi un val rece.

Pentru că gardienii au împins-o în încăpere pe Ciri.

– O, ia uitați-vă puțin! a exclamat Ciri după ce a fost așezată pe un scaun și i s-au legat mâinile la spate, de spătar. Ia uitați-vă ce ne-a adus vântul!

Artevelde a făcut un scurt gest. Unul dintre gardieni, un flăcău înalt, cu față de copil mai puțin isteț, a plesnit-o pe Ciri pe față cu așa o forță, încât scaunul

s-a balansat.

– Iertați-o, conașule, i-a spus gardianul cu o voce surprinzător de blândă și de conciliantă. E tânără și proastă. Neștiutoare.

– Angoulême, i s-a adresat Artevelde cu o voce clară, calmă. Ți-am promis că te-ascult. Dar asta înseamnă că ascult răspunsurile tale la întrebările mele. N-am nici cea mai vagă intenție să-ți ascult glumele. O să fii pedepsită pentru ele. Ai înțeles?

– Da, unchiule.

Un gest. O palmă. Scaunul s-a balansat.

– E tânără, a mormăit gardianul, frecându-și mâna pe șold. Neștiutoare...

După nasul stâlcit al fetei, din care i se prelingea un firicel de sânge, Geralt și-a dat seama că nu e Ciri și se mira cum de fusese posibil să o confunde. Fata a tras puternic aer în piept și a zâmbit feroce.

– Angoulême, a repetat prefectul. M-ai înțeles?

– Da, coane Fulko.

– Cine este Angoulême?

Fata a inspirat adânc din nou, și-a plecat capul și s-a uitat la Geralt cu ochii ei mari. Căprui, nu verzi. Apoi și-a scuturat pletele de un blond-deschis ca paiul și câteva șuvițe rebele i-au căzut peste sprâncene.

– Nu l-am văzut niciodată în viața mea, a răspuns ea, lingându-și sângele care i se prelingea pe buze. Da' știu cine este. Deja v-am spus, conașu' Fulko, acum vedeți că n-am mințit. Îl cheamă Geralt. Este vrăjitor. Acu' vreo zece zile a traversat Jaruga și s-a îndreptat spre Toussaint. Nu-i așa, unchiule cu păr alb?

– E tânără... neștiutoare... a rostit repede gardianul, privindu-l cu o oarecare îngrijorare pe prefect. Dar Fulko Artevelde doar a schițat un rânjet și a clătinat din cap.

– Vai, Angoulême, ce bine o să-ți stea pe eșafod. Bine, haideți să continuăm. Cu cine crezi că călătorește acest vrăjitor Geralt?

– Și asta v-am mai spus! Cu un bărbat chipeș, pe care-l cheamă Jaskier, care-i trubadur și cară după el o lăută. O femeie tânără, care are păru' blond-închis, până la ceafă. Nu știu cum o cheamă. Și, de asemenea, un bărbat, pe

care nu vi-l pot descrie și al cărui nume n-a fost pomenit nici el. Sunt patru în total.

Geralt și-a sprijinit bărbia în mâini și a privit-o cu interes pe fată. Angoulême nu a lăsat privirea în jos.

– Ai ochii aceia, a zis ea. Ochi ciudați!

– Mai departe, mai departe, Angoulême, s-a încruntat jupânul Fulko furios. Cine mai este în compania vrăjitorului?

– Nimeni. Am spus că-s patru. N-ai urechi, unchiule?

Un gest, o palmă, un balans. Gardianul și-a frecat mâna de șold, abținându-se să mai comenteze despre candoarea tinereții.

– Minți, Angoulême! a mormăit prefectul. Întreb încă o dată, câți sunt?

– Câți doriți, conașu' Fulko. Câți doriți. Facă-se voia dumitale! Sunt două sute. Trei sute! Șase sute!

– Jupâne prefect! Geralt a anticipat imediat ordinul de a o lovi. Hai să trecem peste asta, dacă se poate. Ceea ce a spus ea este atât de precis, încât nu se poate pune problema minciunii, ci a neinformării. Dar de unde provin aceste informații? Ea însăși a recunoscut că mă vede pentru prima dată în viața ei. Și eu o văd pentru prima dată. Te asigur.

– Mulțumesc pentru ajutorul dumitale atât de prețios în ancheta aceasta, a replicat Artevelde cu o privire piezișă. Când o să te interoghez pe dumneata, sper să fii la fel de vorbăreț. Angoulême, ai auzit ce a spus vrăjitorul? Vorbește. Și nu mă obliga să te grăbesc.

– Am înțeles că dacă denunțăm autorităților punerea la cale a unei crime, dacă dăm numele celui care plănuiește o tâlhărie, atunci primim îndurare, a adăugat fata, lingându-și sângele ce îi cursese din nas. Păi, eu vorbesc, nu-i așa? Știu că se pregătește o crimă, vreau să previn o faptă rea. Ascultați-mă bine ce spun: Privighetoare și ai lui îl așteaptă în Belhaven pe vrăjitoru' aici de față ca să-l omoare. A primit această misiune de la un semielf care le-a făcut contractu' – un străin, naiba știe de unde a venit, nimeni nu-l cunoaște. Semielfu' le-a explicat totu': cine, cum arată, de unde vine, când vine și cu cine. El i-a avertizat că este un vrăjitor, că nu-i fraier, e șmecher, că nu trebuie să se joace de-a cercetașii cu el, ci să-l înjunghie în spate, să-l omoare

cu arbaleta sau, mai bine, cu otravă, dacă ar mânca sau ar bea cumva în Belhaven. Pentru asta, semielfu' i-a dat parale lu' Privighetoare. Multe parale. Și i-a făgăduit și mai multe după ce-și face treaba.

– După ce-și face treaba, a remarcat Fulko Artevelde. Așadar, semielful este încă în Belhaven? Cu trupa lu' Privighetoare?

– Poate. Nu știu. Au trecut mai bine de două săptămâni de când am fugit din hansa lu' Privighetoare.

– Prin urmare, acesta ar fi motivul pentru care îi torni acum, a zâmbit vrăjitorul. O reglare de conturi?

Ochii fetei s-au îngustat, iar buzele umflate s-au răsucit într-o grimasă dezgustată.

-Ce te freacă pe tine grija de conturile mele, unchiu'? Ia ascultă, cu turnatu' ăsta al meu îți salvez viața, nu? Poate n-ar strica să-mi mulțumești!

– Mulțumesc. Geralt a anticipat din nou ordinul de a o lovi. Am vrut doar să subliniez că, dacă este vorba despre o reglare de conturi, credibilitatea ta se diminuează, martor al coroanei. Oamenii denunță ca să-și salveze pielea și viața, dar mint atunci când vor să se răzbune.

– Angoulême a noastră n-are nicio șansă să-și salveze viața, l-a întrerupt Fulko Artevelde. Dar, desigur, vrea să-și salveze pielea. Pentru mine, acest lucru o face un martor absolut de încredere. Ei bine, Angoulême? Vrei să-ți salvezi pielea, nu?

Fata și-a strâns buzele și s-a făcut albă ca varul.

– Curaj de bandit! a exclamat prefectul cu dispreț. Și de căcat, totodată! Atacați pe la spate, îi jefuiți pe cei slabi, îi ucideți pe cei fără apărare, asta-i tot ce puteți să faceți. Dar să privești moartea în față este mai greu. Asta nu mai puteți s-o faceți, nu-i așa, Angoulême?

– O să vedem, a mârâit ea.

– Într-adevăr, o să vedem, a încuviințat Fulko serios. O să și auzim. Pe eșafod o să țipi ca din gură de șarpe, Angoulême.

– Mi-ai făgăduit îndurare!

– Și mă voi ține de cuvânt, dacă declarațiile tale se dovedesc a fi adevărate.

Angoulême a tresărit pe scaun, arătând spre Geralt cu întregul său corp

subțire.

– Și asta ce-i? a țipat ea. Nu-i adevăru'? Să tăgăduiască el că nu-i vrăjitor și că nu-l cheamă Geralt! Să-mi spună că n-am dreptate! Să se ducă la Belhaven ș-atunci o să vadă c-am spus adevăru'! O să-i găsească dimineață cadavru' în șanț. Numai că atunci o să spuneți că n-am prevenit crima și că nu mai pup nicio îndurare! Așa-i? Nenorociții naibii! Sunteți niște nenorociți și nimic altceva!

– N-o bateți! a spus Geralt. Vă rog!

Ceva din vocea lui i-a oprit pe prefect și pe gardian la jumătatea drumului. Angoulême a pufnit, privindu-l cu asprime pe vrăjitor.

– Mulțumesc, unchiule, a spus ea. Da' bătaia-i floare la ureche, să mă bată, dacă vor. Am mâncat bătaie de când eram mică, sunt obișnuită. Dacă vrei să-ți arăți bunătatea, recunoaște c-am spus adevăru'. Ca să se țină de cuvânt. Să mă spânzure, la naiba!

– Luați-o! a ordonat Fulko, reducându-l la tăcere cu un gest pe Geralt, care încerca să protesteze. Nu mai avem nevoie de ea, i-a explicat el când au rămas singuri. Știu totul și o să vă lămuresc. Și apoi, îți cer la fel și ție.

– Mai întâi, a replicat Geralt cu o voce rece, lămurește-mă ce-a fost cu finalul ăla furtunos. De ce să vrea să fie spânzurată? În calitate de martor al coroanei, fata și-a făcut treaba.

– Încă nu.

– Cum adică?

– Homer Straggen, poreclit Privighetoare, este un răufăcător deosebit de periculos. Crud și nerușinat, viclean, isteț și norocos pe deasupra. Impunitatea lui îi încurajează pe ceilalți. Trebuie să termin odată cu el. De aceea am semnat un acord cu Angoulême. I-am promis că, dacă datorită denunțului ei o să fie prins Privighetoare, iar toată clica lui o să fie anihilată, ea va fi spânzurată.

– Poftim? Vrăjitorul a fost vădit uimit. Aceasta e răsplata care îl așteaptă pe martorul coroanei? În schimbul colaborării cu autoritățile, este condamnat la ștreang? Și dacă refuză să coopereze, care este pedeapsa?

– Țeapa. Precedată de smulgerea ochilor și sfâșierea sânilor cu cleștele

încins.

Vrăjitorul nu a scos nicio vorbă.

– Acesta este un exemplu de groază, a spus Fulko Artevelde în cele din urmă. O practică absolut necesară în lupta împotriva banditismului. De ce vă încleştaţi pumnii atât de tare, de se aud trosnetele articulaţiilor? Sunteţi un susţinător al morţii umanitare? Vă puteţi permite luxul de a lupta în principal împotriva creaturilor care, oricât de ridicole ar părea, sunt în felul lor o dovadă a umanităţii, deoarece îşi masacrează victimele în doar câteva secunde. Eu nu-mi pot permite un asemenea lux. Pentru că am văzut o groază de caravane şi case de-ale negustorilor, jefuite de Privighetoare şi ai săi. Am văzut ce le făceau oamenilor ca să-i determine să dezvăluie ascunzătorile sau parolele magice pentru a descuia cuferele şi lăzile. Am văzut femei pe care Privighetoare le verifica cu un cuţit dacă nu ascundeau obiecte de valoare. Am văzut oameni pe care îi chinuiau pur şi simplu ca să se distreze. Angoulême, a cărei soartă vă îngrijorează atât de mult, a luat parte la astfel de distracţii mai mult ca sigur. A fost în hansa lor destul de mult. Şi presupun că, dacă întâmplarea n-ar fi făcut ca ea să fi fugit din bandă, nimeni n-ar fi aflat despre capcana din Belhaven şi aţi fi făcut cunoştinţă cu ea în alte împrejurări. Poate că te-ar fi nimerit în spate o săgeată din arbaleta ei.

– Nu-mi plac presupunerile. Ştii de ce a fugit de bandă?

– În această privinţă mărturisirile ei au fost vagi, iar oamenii mei nu au insistat. Dar toată lumea ştie că Privighetoare este genul de bărbat care reduce femeile la, aş spune, funcţia lor naturală iniţială. Dacă nu reuşeşte altfel, atunci, îi impune femeii acest rol prin forţă. La acestea trebuie adăugate, bineînţeles, şi conflictele dintre generaţii. Privighetoare este un bărbat matur, iar ultima companie a lui Angoulême fusese până atunci formată doar din puşti de vârsta ei. Dar acestea sunt speculaţii care nu mă interesează. Pe de altă parte, daţi-mi voie să vă întreb, de ce vă interesează atâta? De ce, de la prima vedere, Angoulême v-a provocat atâta emoţie?

– Ciudată întrebare. Fata denunţă un presupus atac pregătit împotriva mea de foştii ei tovarăşi, la cererea unui semielf. Lucrul în sine este senzaţional, pentru că nu ştiu să fi avut niciodată vreo ceartă cu un semielf. Fata ştie şi

cine sunt tovarășii mei de drumeție. Cu detalii precum că trubadurul se numește Jaskier și că femeia are cosița tăiată. Tocmai această cosiță mă pune pe gânduri, că totul este, de fapt, o minciună sau o provocare. N-ar fi fost mare scofală să-l fi prins și să-l fi luat la întrebări pe unul dintre apicultorii cu care am călătorit săptămâna trecută. Să se pună repede la cale înscenarea...

– Destul! a strigat Artevelde, lovind cu pumnul în masă. Te duci prea departe, conașul meu! Înseamnă că eu am pus la cale o înscenare aici? Și în ce scop, mă rog? Să vă trag pe sfoară, să vă ademenesc? Dar cine sunteți oare de vă temeți de provocări și de capcane? Numai răufăcătorii sunt mereu în alertă ca să nu li se întindă vreo capcană, conașule vrăjitor!

– Atunci, dă-mi altă explicație.

– Nu, dumneata să-mi dai!

– Îmi pare rău. N-am niciuna.

– Ți-aș putea sugera ceva, i-a zâmbit malițios prefectul, dar ce rost are? Să lămurim lucrurile. Nu mă interesează cine vrea să te vadă mort și de ce. Nu mă privește cum a obținut această persoană informații atât de interesante despre tine, inclusiv culoarea și lungimea părului. Și să-ți mai spun ceva: aș fi putut foarte bine să nu te informez despre acest atac, vrăjitorule. Aș fi putut să stau liniștit, cu mâinile-n brâu, să te folosesc pe dumneata împreună cu tovarășii dumitale ca momeală pentru Privighetoare. Să vă urmăresc, să aștept ca Privighetoare să muște cârligul, firul, plumbul și pluta. Și apoi să pun mâna pe el. Pentru că despre el este vorba, pe el îl vreau. Dacă va trebui să te sacrific? N-am ce-ți face, vei fi victimă colaterală.

A tăcut. Geralt nu a comentat.

– Știi, conașule vrăjitor, a reluat după o clipă prefectul, că m-am jurat că o să domnească legea pe meleagurile acestea. Cu orice preț și prin orice mijloace, *per fas et nefas*. Pentru că legea nu înseamnă doar jurisprudență, nu este o carte groasă, plină de paragrafe, nu constă în tratate filosofice, în fantezii și prostii despre justiție și nici în clișee despre moralitate și etică. Legea înseamnă drumuri și căi bătătorite. Înseamnă ulițe înguste, pe care poți să mergi liniștit, chiar și după apusul soarelui. Înseamnă hanuri și taverne în care poți să mergi la latrină, lăsându-ți fără grijă servieta și soția la masă.

Legea înseamnă somn liniştit pentru toţi oamenii, să fie treziţi de cântatul cocoşului, iar nu de vâlvătăile pârjolului! Iar pentru cei care încalcă legea – funia, toporul, ţeapa şi fierul înroşit! O pedeapsă care să-i descurajeze pe ceilalţi. Cei care încalcă legea trebuie prinşi şi pedepsiţi. Prin orice mijloace şi metode... Eh, vrăjitorule! Dezaprobarea pe care o citesc pe faţa ta are legătură cu scopul sau cu metodele folosite pentru a-l atinge? Presupun că... metodele! Pentru că este uşor să critici metodele, totuşi dorim să trăim într-o lume sigură, nu? Hai, răspunde-mi!

– N-am nimic de spus.

– Eu cred că ai.

– Mie, jupâne Fulko, a spus Geralt calm, chiar îmi place lumea din viziunea dumitale şi cu ideile dumitale.

– Serios? Expresia dumitale indică contrariul.

– Lumea închipuită de dumneata este o lume ideală pentru vrăjitori. Ar avea mereu de lucru. În loc de coduri, paragrafe şi clişee despre justiţie, concepţia dumitale încurajează nelegiuirea, anarhia, despotismul, interesele private, excesul de zel din partea celor care vor să câştige bunăvoinţa superiorilor, răzbunarea oarbă a fanaticilor, cruzimea mercenarilor, represaliile sadice. Lumea din viziunea dumitale este o lume a terorii, o lume în care oamenilor le este frică să iasă după apusul soarelui, nu de teama bandiţilor, ci a oamenilor legii, pentru că aceste mari vânători de bandiţi au ca efect încurajarea bandiţilor să intre în rândurile apărătorilor ordinii. Viziunea dumitale este o lume a corupţiei, a şantajului şi a provocărilor, o lume a martorilor coroanei şi a martorilor mincinoşi. O lume a spionajului şi a mărturisirilor smulse cu forţa. A denunţului şi a fricii de denunţ. Şi, inevitabil, va veni ziua în care în lumea dumitale cleştele va sfârteca sânul unei persoane pe nedrept, când cineva nevinovat va atârna în ştreang sau va fi tras în ţeapă. O lume a criminalităţii.

– Pe scurt, a încheiat el, o lume în care vrăjitorul s-ar simţi ca peştele-n apă.

– Ca să vezi! a replicat Fulko Artevelde după o clipă de tăcere, frecându-şi ochiul mascat de banda de piele. Idealist! Vrăjitor! Profesionist! Ucigaş cu simbrie! Şi, totuşi, idealist. Şi moralist. E periculoasă profesia ta, vrăjitorule.

E semn că începi să creşti profesional. Într-o bună zi ai să stai pe gânduri înainte de a ucide un strigoi: şi dacă e un strigoi nevinovat? Oare nu cumva ar fi doar o răzbunare oarbă şi un fanatism orb? Nu-ţi doresc să ajungi acolo. Şi dacă într-o bună zi – eu nu-ţi doresc, dar se poate întâmpla – cineva ţi-ar ataca crud şi sadic pe cineva apropiat, atunci, m-aş bucura să ne întoarcem la conversaţia noastră, la problematica pedepsei proporţionale cu vinovăţia. Cine ştie dacă atunci punctele noastre de vedere ar mai fi atât de diferite? Dar nu aceasta este problema care ne priveşte astăzi, aici şi acum. Astăzi vom vorbi despre lucruri concrete. Mai concret, despre tine.

Geralt a ridicat uşor din sprâncene.

– Deşi mi-ai luat în derâdere metodele şi viziunea mea despre o lume guvernată de lege, vei pune umărul, scumpul meu vrăjitor, la materializarea ei. Repet: m-am jurat că cei care încalcă legea vor plăti pentru asta. Toţi. De la cel mai mic găinar, care măsluieşte greutăţile de pe tarabele din piaţă, până la cel care capturează undeva, pe drum, un convoi care transportă arcuri şi săgeţi destinate armatei. Tâlharii, pungaşii, hoţii, bandiţii. Teroriştii din organizaţia „Coastele Libere“ fac mare tam-tam că sunt apărătorii libertăţii. Şi Privighetoare. În primul rând, Privighetoare. El trebuie pedepsit prin orice metodă. Rapid. Înainte de proclamarea amnistiei, ca nu cumva să se strecoare... Vrăjitorule, de luni de zile caut ceva care să-mi permită să-i anticipez planurile. Ca să pot să-l manipulez, să-l împing să facă o greşeală, acea greşeală decisivă care îl va duce la pierzanie. Trebuie să spun mai departe sau te-ai prins?

– M-am prins, dar spune mai departe.

– Semielful misterios, care ar fi iniţiatorul şi instigatorul atacului, l-a pus pe Privighetoare în gardă în privinţa unui vrăjitor, i-a recomandat prudenţă, nicidecum aroganţă şi fanfaronadă. Şi pe bună dreptate! Cu toate acestea, avertismentul a fost în zadar. Privighetoare face o mare greşeală. Îl atacă pe vrăjitorul care, avertizat fiind, este gata să se apere. Atacă un vrăjitor care aşteaptă atacul. Şi acesta va fi sfârşitul tâlharului Privighetoare. Vreau să fac o înţelegere cu tine, Geralt. Vei fi vrăjitorul coroanei. Nu mă întrerupe. Contractul este simplu: fiecare parte îşi ia un angajament, fiecare şi-l duce la

capăt. Tu îl lichidezi pe Privighetoare. Iar eu, în schimb...

S-a oprit o clipă, zâmbind viclean.

– N-o să vă întreb cine sunteți voi, de unde veniți, încotro și de ce vă duceți. N-o să vă întreb de ce unul dintre voi vorbește cu un ușor accent nilfgaardian, iar de ce de altul se feresc câinii și caii uneori. N-o să ordon oamenilor mei să-i confiște trubadurului Jaskier tubul cu notițe, n-o să verific despre ce este vorba în acele notițe. Și n-o să informez contraspionajul imperial despre voi până când Privighetare n-o să fie mort sau azvârlit în temnița mea. Poate chiar mai târziu, de ce să ne grăbim? Vă dau timp. Și o șansă.

– O șansă pentru ce?

– Pentru a ajunge în Toussaint. În acel regat caraghios din basme, ale cărui granițe nu îndrăznește să le încalce nici măcar contraspionajul nilfgaardian. Apoi, multe lucruri se pot schimba. O să fie o amnistie. Poate c-o să fie și un armistițiu dincolo de Jaruga. Poate chiar o pace de lungă durată.

Vrăjitorul a rămas tăcut mult timp. Fața mutilată a prefectului era încremenită, doar ochiul îi scânteia.

– Bine, a spus Geralt în cele din urmă.

– Fără nicio negociere? Fără condiții?

– Am două condiții.

– Fără doar și poate. Te ascult.

– În primul rând, trebuie să plec pentru câteva zile spre vest. La Lacul Monduirn. La druizi, pentru că...

– Mă iei de prost? l-a întrerupt brusc Artevelde. Vrei să mă duci cu preșul? Cum adică spre vest? Toată lumea știe care ți-e drumul! Până și Privighetoare, care ți-a pregătit o ambuscadă pe traseu. În sud, în Belhaven, unde valea Newei se unește cu valea Sansretour, care duce la Toussaint.

– Asta înseamnă că...

– ...că nu-i niciun druid la Loc Monduirn. De aproape o lună. Au luat-o prin valea Sansretour până la Toussaint, sub aripa protectoare a prințesei Anarietta din Beauclair, care are o slăbiciune pentru tot soiul de excentricități și creaturi fabuloase. Nu ratează nicio ocazie de a le acorda acestora azil în țara ei de basm. Doar știi bine asta, vrăjitorule. N-o face pe prostul cu mine. Nu

încerca să mă duci de nas!

– Nu încerc deloc, a spus Geralt încet. Îţi dau cuvântul meu că nu. Mâine pornesc spre Belhaven.

– N-ai uitat nimic?

– Nu, n-am uitat. A doua mea condiţie: o vreau pe Angoulême. Grăbeşte-i amnistia şi scoate-o din temniţă. Vrăjitorul coroanei are nevoie de martorul coroanei. Repede. Eşti de acord sau nu?

– De acord, a răspuns Fulko Artevelde aproape instantaneu. N-am de ales. Angoulême este a ta. Doar ştiu bine că, dacă eşti dispus să colaborezi cu mine, asta i se datorează ei.

Mergând călare alături de Geralt, vampirul îl asculta atent, fără să-l întrerupă. Vrăjitorul nu se înşelase cu privire la perspicacitatea sa.

– Suntem cinci, nu patru, a socotit el imediat ce Geralt şi-a terminat povestea. Pribegim în cinci de la sfârşitul lui august, am traversat Jaruga toţi cinci împreună. Iar Milva şi-a tăiat cosiţa abia în Pesterâruri. Acum vreo săptămână. Protejata ta blondă ştia despre cosiţa Milvei. Cu toate acestea, a spus că suntem doar patru. Ciudat...

– Este cel mai ciudat lucru din toată povestea asta ciudată?

– Nicidecum. Cel mai ciudat este Belhaven. Târguşorul în care se pare că ni s-a pregătit o ambuscadă. Un târguşor situat în creierul munţilor, pe drumul prin valea Newei şi trecătoarea Theodul.

– Unde nu ne-am propus niciodată să mergem, a încheiat vrăjitorul, bătând-o uşor pe Babuşca, care rămânea în urmă. Acum trei săptămâni, când acest bandit, Privighetoare, a primit de la un semielf misiunea de a mă ucide, eram în Angren, aveam de gând să mergem la Caed Dhu, temându-ne de mlaştinile Ysgith. Nici măcar nu ne trecea prin cap că o să ajungem să traversăm Jaruga. La naiba, nici dimineaţă nu ştiam...

– Ştiam, l-a întrerupt vampirul. Ştiam că-i căutăm pe druizi. Atât azi-dimineaţă, cât şi acum trei săptămâni. Acel semielf misterios organizează o ambuscadă pe drumul care duce la druizi, fiind convins că aceea este calea pe care o vom urma. El pur şi simplu...

– ...ştie mai bine decât noi unde duce acel drum, nu s-a lăsat mai prejos

vrăjitorul luându-şi revanşa pentru întrerupere. De unde ştie?

– Asta trebuie să-l întrebăm pe el. Doar de aceea ai acceptat propunerea prefectului, nu-i aşa?

– Aşa-i. Aştept cu nerăbdare să am o mică discuţie cu acel conaş semielf, a zâmbit lugubru Geralt.

– Totuşi, până să dai ochii cu el, nu-ţi trece prin minte nicio idee? Oare lucrează de capul lui, de unul singur?

Vampirul l-a privit în tăcere câteva secunde.

– Nu-mi place ce spui, Geralt, a oftat el în cele din urmă. Nu-mi place cum gândeşti. Mintea ta a căzut pradă gândurilor nesănătoase. Tragi concluzii pripite şi nechibzuite. Bazate pe prejudecăţi şi resentimente profunde.

– Cum se explică, atunci...

– Oricum, Regis l-a întrerupt pe un ton pe care Geralt nu-l mai auzise niciodată la el, oricum, numai nu cum te-ai gândit tu. Nu crezi, de exemplu, că ar exista posibilitatea ca protejata ta blondă să mintă pur şi simplu?

– Hei, hei, unchiu'! a strigat Angoulême, care îi urma călare pe catârul numit Draakul. Nu mă acuza de minciună, dacă nu poţi dovedi!

– Nu sunt unchiul tău, copilă dragă.

– Şi nu sunt copila ta dragă, unchiu'!

– Angoulême, i s-a adresat vrăjitorul, întorcându-se în şa. Taci din gură.

– Cum porunceşti. Angoulême s-a calmat imediat. Ai dreptu' să-mi dai ordine. M-ai scos din temniţă, m-ai smuls din ghearele conaşului Fulko. Pe tine te ascult, tu eşti şefu' acum, tu eşti capu' hansei...

– Taci, te rog!

Angoulême a mormăit printre dinţi, apoi nu l-a mai îndemnat pe Draakul să se grăbească şi a rămas în urmă, în timp ce Regis şi Geralt îşi dădeau pinteni cailor ca să li se alăture lui Jaskier, Cahir şi Milva, care călăreau în frunte. Se îndreptau către munţi, de-a lungul râului Newa, care curgea rapid printre pietricele şi praguri. De la ultimele ploi, apa era tulbure şi maroniu-gălbuie. Nu erau singuri. Destul de des se intersectau sau îi depăşeau escadroane de cavalerie nilfgaardiană, cavaleri solitari, căruţe de colonişti sau caravane de negustori.

Către sud, din ce în ce mai aproape şi din ce în ce mai ameninţători, se înălţau munţii Amell. Şi vârful ascuţit al Gorgonei, Muntele Diavolului, înecat în norii care invadau treptat imensitatea cerului.

– Când o să le spui? l-a întrebat vampirul, arătând din priviri trioul care mergea în faţă.

– Când o să poposim.

Jaskier a fost primul care a luat cuvântul după ce Geralt şi-a încheiat discursul.

– Corectează-mă dacă greşesc, a spus el. Această jună, Angoulême, pe care te-ai grăbit să o alături echipei noastre cu nerăbdare şi nepăsare, este o criminală. Pentru a o salva de pedeapsa binemeritată, ai acceptat să colaborezi cu nilfgaardienii. Te-ai lăsat angajat. Ei bine, nu numai pe tine, ci pe noi toţi. Cu toţii trebuie să-i ajutăm pe nilfgaardieni să prindă sau să lichideze un criminal local. Pe scurt: tu, vrăjitorul Geralt, ai devenit un mercenar nilfgaardian, un vânător de recompense, un ucigaş cu simbrie. Iar noi suntem de-acum acoliţii tăi... nişte factotum...

– Ai un talent nemaipomenit pentru simplificare, Jaskier, a mormăit Cahir. Oare chiar n-ai înţeles ce se petrece cu adevărat? Sau vorbeşti doar ca să te afli în treabă?

– Taci, nilfgaardianule! Geralt?

– Să începem cu următorul lucru, a spus vrăjitorul, aruncând în foc vreascul cu care se jucase de ceva vreme, şi anume că, în ceea ce mi-am propus, nu trebuie să mă ajute nimeni. Mă descurc şi singur. Fără acoliţi sau factotum.

– Ce vorbeşti, unchiu', a intervenit Angoulême. Da' în hansa lu' Privighetoare sunt douăşpatru de viteji, care nu se tem nici măcar de un vrăjitor, iar dacă vine vorba despre spadă, chiar dac-o fi adevărat ce se spune despre vrăjitori, nu poate nimeni de unu' singur să înfrunte două duzini. Mi-ai salvat viaţa, aşa că-ţi răspund cu aceeaşi monedă: avertizându-te şi sprijinindu-te.

– Ce naiba mai este şi hansa asta?

– *Aen hanse*, a explicat Cahir, înseamnă în limba noastră o bandă înarmată, unită prin legături de prietenie.

– O companie?

– Exact. Văd că termenul a ajuns în jargonul local...

– Hansa e hansă, i-a întrerupt Angoulême. Iar în limba noastră este o hoardă sau o hassa. Ce atâta vorbărie! Am avertizat la modu' cel mai serios. N-ai nicio şansă dacă vrei să ţii piept unei hanse. Şi, ca să fie şi mai rău, nu-i cunoaşteţi pe Privighetoare şi nici pe altcineva – duşmani, prieteni sau aliaţi – în Belhaven sau în juru' lui. Nu ştiţi drumurile care duc spre târg, şi sunt destule. Vă spun eu, vrăjitoru' nu tre' să se ducă singur. Nu ştiu care vi-s năravurile, dar eu nu-l las singur pe vrăjitor. Aşa cum a spus unchiu' Jaskier, m-a primit cu nerăbdare şi nepăsare să mă alătur bandei voastre, deşi sunt o criminală... Chiar dacă păru' meu încă mai pute a temniţă, n-am avut vreme să-l spăl... Vrăjitoru' şi nimeni altu' m-a scos din temniţa aia la lumina zilei. O să-i fiu veşnic recunoscătoare. De aceea n-o să-l las să meargă singur. O să-i arăt drumu' spre Belhaven, spre Privighetoare şi spre semielfu' ăla. Mă duc cu el.

– Şi eu! a exclamat Cahir deodată.

– Şi eu la fel! a adăugat răspicat Milva.

Jaskier şi-a strâns la piept tubul care conţinea manuscrisele sale, de care nu se despărţise nicio clipă. Şi-a lăsat capul în jos. Se vedea că se luptă cu gândurile sale. Şi că gândurile îl biruiau.

– Nu-i nevoie să meditezi, poetule, l-a liniştit Regis cu blândeţe. N-are de ce să-ţi fie ruşine. Eşti şi mai nepotrivit decât mine să iei parte la o luptă sângeroasă cu spada şi pumnalul. N-am fost învăţaţi să ne rănim aproapele cu fierul. În plus... în plus...

Şi-a ridicat ochii scânteietori către vrăjitor şi Milva.

– Sunt un laş, a recunoscut el în şoaptă. Dacă nu trebuie neapărat, n-aş vrea să retrăiesc clipele petrecute cândva pe feribot şi pe pod. Niciodată. De aceea, vă rog să mă excludeţi din grupul de luptă care merge în Belhaven.

– Din acel feribot şi de pe podul acela, a spus Milva cu voce joasă, m-ai luat pe umerii tăi atunci când nu mai aveam puterea să mă ţin pe picioare. Dacă în locul tău ar fi fost un laş, Regis, m-ar fi lăsat acolo şi s-ar fi salvat. Dar acolo n-a fost un laş. Ai fost tu şi m-ai ajutat.

– Bine spus, mătușă, i-a zis Angoulême cu convingere. N-am priceput totu', da' ai spus bine.

– Nu sunt mătușa ta! a replicat Milva cu ochii scânteindu-i amenințător. Ai grijă, duduie! Dacă-mi mai spui așa o dată, îți arăt eu ție!

– Ce-o să-mi arăți?

– Liniște! a lătrat aspru vrăjitorul. Ajunge, Angoulême! Văd că pe toți trebuie să vă chem la ordine. Timpul în care am orbecăit spre orizont s-a terminat, pentru că există ceva acolo, în spatele orizontului. A venit momentul să acționăm concret. Să retezăm capete de pe umeri. Pentru că în sfârșit știm ce capete trebuie să cadă. Cei care nu au înțeles până acum să bage bine la cap: de data aceasta avem un dușman concret la îndemână. Un semielf care ne dorește moartea, un agent în slujba forțelor inamice. Datorită lui Angoulême, suntem pregătiți, iar un om pregătit face cât doi înarmați, cum spune proverbul. Trebuie să pun mâna pe acel semielf și să-i smulg numele celui pentru care lucrează. Înțelegi acum, Jaskier?

– Se pare, i-a răspuns poetul cu seninătate, că eu înțeleg chiar mai bine decât tine. Fără să smulg informații de la nimeni, bănuiesc că acel semielf misterios lucrează pentru Dijkstra, pe care, în fața ochilor mei, l-ai ologit pe insula Thanedd. Din câte am citit în raportul mareșalului Vissegerd, Dijkstra ne ia cu siguranță drept spioni nilfgaardieni. Iar după fuga noastră din corpul armatei lyriene, regina Meve a prelungit probabil cu câteva nelegiuiri lista crimelor noastre...

– Greșești, Jaskier, a intervenit Regis cu o voce blândă. Nu-i Dijkstra. Nici Vissegerd. Nici Meve.

– Cine este, atunci?

– Orice judecată și orice concluzie ar fi premature.

– Așa este, a fost de acord vrăjitorul pe un ton glacial. Acesta este motivul pentru care trebuie să cercetăm cazul la fața locului. Iar concluziile pot fi trase la autopsie.

– Iar eu, a continuat Jaskier fără să renunțe la părerea lui, încă mai cred că este o idee stupidă și riscantă. Bine că am fost avertizați despre ambuscadă. Acum trebuie doar s-o evităm, făcând un ocol mare. Acel elf sau semielf n-

are decât să ne aştepte cât de mult poftește, noi, însă, o să ne grăbim pe drumul nostru...

– Nu, l-a întrerupt vrăjitorul. Gata cu discursurile. Gata cu anarhia. A venit vremea ca... hansa noastră... să aibă în sfârşit un adevărat lider.

Toată lumea, inclusiv Angoulême, îl privea într-o tăcere plină de aşteptare.

– Eu, Angoulême şi Milva, a spus el, o să mergem la Belhaven. Cahir, Regis şi Jaskier, o veţi lua pe valea Sansretour ca să ajungeţi la Toussaint.

– Nu! a sărit ca ars Jaskier, strângându-şi mai tare tubul. Pentru nimic în lume! Nu pot...

– Să taci! Nu ţi-a cerut nimeni părerea. A fost un ordin al şefului hansei! Vă duceţi la Toussaint, tu, Regis şi Cahir. Şi ne aşteptaţi acolo.

– Toussaint este moarte sigură pentru mine, a spus trubadurul fără emfază. Când o să mă recunoască la Beauclair, la castel, sunt un om pierdut. Trebuie să vă dezvălui...

– Nu trebuie, i-a retezat vorba vrăjitorul. Prea târziu. Puteai să te retragi, dar n-ai vrut. Ai rămas în echipă. Ca s-o salvezi pe Ciri. Nu-i aşa?

– Aşa-i.

– Atunci, o să te duci cu Regis şi Cahir spre valea Sansretour. O să ne aşteptaţi în munţi. Să nu treceţi deocamdată graniţa în Toussaint. Dar dacă... Dacă este necesar, atunci să treceţi graniţa. Pentru că se pare că druizii se află în Toussaint, cei din Caed Dhu, cunoştinţele lui Regis. Dacă trebuie, obţineţi informaţii de la druizi şi vă duceţi după Ciri... singuri.

– Cum adică singuri? Prevezi...

– Nu prevăd nimic, iau în considerare orice posibilitate. Pentru orice eventualitate, cum s-ar spune. Ca o ultimă soluţie, dacă preferi... Poate că totul o să decurgă bine şi nu mai trebuie să ne arătăm prin Toussaint. Dar în caz că se întâmplă ceva... Este important ca nilfgaardienii să nu meargă pe urmele voastre până în Toussaint.

– N-o să meargă, a intervenit Angoulême. E ciudat, dar Nilfgaardul respectă graniţele Toussaintului. Şi eu m-am ascuns odată acolo de urmăritorii nilfgaardieni. Da’ cavalerii care păzesc graniţele acelea nu sunt mai buni decât negrii! Sunt politicoşi, îţi vorbesc frumos, da’ sunt iuţi de mână când e

nevoie de spadă şi lance. Şi patrulează fără să se oprească. Mai sunt numiţi şi cavalerii rătăcitori. Merg câte unu, câte doi sau trei. Şi au ceva cu grupurile. Adică cu de-alde noi. Vrăjitorule, trebuie schimbat ceva în planurile tale.

– Ce?

– Dacă trebuie să ne ducem în Belhaven şi să ne ocupăm de Privighetoare, veniţi cu mine dumneata şi conu' Cahir. Lăsaţi-o pe mătuşa să se ducă cu poetu' şi cu vampiru'.

– Dar de ce? a întrebat-o Geralt, calmând-o pe Milva cu un gest.

– E nevoie de bărbaţi pentru treaba asta. Ce nu-ţi convine, mătuşă? Ştiu eu ce spun! Dacă se împute treaba, poate o să fie nevoie mai degrabă de spaimă decât de forţă. Şi nimeni din hansa Privighetorii n-o să se teamă de un trio format dintr-un bărbat şi două muieri.

– Milva vine cu noi. Geralt şi-a strâns degetele în jurul antebraţului săgetătoarei, care era neagră de furie. Milva, nu Cahir. Nu vreau să merg cu el.

– Şi de ce, mă rog? l-au întrebat Angoulême şi Cahir aproape la unison.

– Chiar aşa, de ce? a intervenit Regis.

– Pentru că n-am încredere în el, a spus răspicat vrăjitorul.

Tăcerea aşternută era sâcâitoare, greoaie, aproape cleioasă. Ecouri de voci, strigăte şi cântece răsunau din pădure, unde campaseră o caravană negustorească şi un alt grup de călători.

– Lămureşte-ne! i-a spus Cahir în cele din urmă.

– Cineva ne-a trădat, i-a răspuns sec vrăjitorul. După discuţia mea cu prefectul şi revelaţiile lui Angoulême, nu mai încape nicio îndoială. Dacă ne gândim bine, ajungem la concluzia că trădătorul este printre noi. Iar pentru a ghici cine este, nu-i nevoie să ne gândim prea mult.

– Tu, din câte se pare, s-a încruntat Cahir, îndrăzneşti să insinuezi că eu sunt trădătorul?

– Nu tăgăduiesc, vocea vrăjitorului era rece, că mi-a trecut, de fapt, prin minte acest gând. Multe conduc spre ideea asta. Multe s-ar explica astfel. Foarte multe.

– Geralt, a intervenit Jaskier, nu cumva te duci prea departe?

– Lasă-l să vorbească! a şuierat Cahir. Să vorbească. Să nu se abţină.

– Ne-am întrebat cu toţii, a replicat Geralt plimbându-şi privirea peste feţele însoţitorilor săi, de unde şi până unde a apărut acea greşeală la socotit? Ştiţi ce vreau să spun. Că suntem cinci, şi nu patru. Ne-am gândit că cineva a greşit pur şi simplu: misteriosul semielf, tâlharul Privighetoare sau Angoulême. Dar dacă eliminăm varianta greşelii? Atunci, apare următoarea variantă: echipa numără cinci persoane, dar Privighetoare trebuie să ucidă doar patru. Pentru că a cincea este complicele asasinilor. Cineva care îi informează regulat despre mişcările echipei. De la bun început, din momentul în care, după ce am mâncat faimoasa ciorbă de peşte, s-a format echipa. Primind în rândurile noastre un nilfgaardian. Un nilfgaardian care trebuie să pună laba pe Ciri, care trebuie să i-o ducă împăratului Emhyr, întrucât de asta depinde viaţa sa şi cariera sa viitoare...

– Aşadar, nu m-am înşelat, a spus încet Cahir. Prin urmare, sunt un trădător. Un laş, un vânzător cu două feţe?

– Geralt, a intervenit Regis din nou. Iartă-mi sinceritatea, dar teoria ta este la fel de plină de găuri ca un ciur vechi. Iar mintea ta a luat-o razna, ţi-am mai spus.

– Sunt un trădător, a repetat Cahir de parcă n-ar fi auzit cuvintele vampirului. Din câte am înţeles, totuşi, nu există dovezi despre trădarea mea, doar câteva indicii confuze şi bănuielile unui vrăjitor. Deci depinde de mine să-mi dovedesc nevinovăţia, nu-i aşa? Va trebui să arăt că nu-s un neghiob, aşa-i?

– Lasă patosul, nilfgaardianule, a mormăit Geralt, stând în faţa lui Cahir şi ţintuindu-l cu privirea. Dacă aş fi avut o dovadă a vinovăţiei tale, n-aş mai fi pierdut vremea vorbind, ci te-aş fi tocat ca pe un hering! Cunoşti principiul *cui ftorao*? Atunci, răspunde-mi: cine, în afară de tine, ar fi avut chiar şi cel mai mic motiv să mă trădeze?

Dinspre caravana negustorească a răsunat un trosnet puternic şi prelung. Cerul întunecat s-a înstelat roşiatic şi auriu, rachetele au explodat într-un roi de albine aurii, care au căzut înapoi într-o ploaie multicoloră.

– Nu sunt un neghiob, a spus tânărul nilfgaardian cu o voce puternică. Din

păcate, n-am cum s-o demonstrez. Dar pot face un lucru: să reacţionez aşa cum ar trebui s-o facă orice om atunci când este insultat şi umilit, când onoarea şi demnitatea îi sunt pătate.

În pofida gestului fulgerător, Cahir nu ar fi reuşit să-l ia prin surprindere pe vrăjitor, dacă genunchiu-i dureros nu i-ar fi îngreunat mişcările. Nu a reuşit să se eschiveze din faţa pumnului cu mănuşă de călărie al nilfgaardianului, care i-a lovit maxilarul cu aşa o forţă, încât a căzut pe spate direct în mijlocul vetrei, ridicând vârtejuri de scântei. Geralt a sărit în sus, mişcarea fiindu-i din nou îngreunată de genunchi. Cahir era deja lângă el. Vrăjitorul nu a avut timp nici de data asta să se eschiveze, pumnul lui Cahir l-a lovit în moalele capului, de i-au strălucit în faţa ochilor artificii multicolore, mai frumoase decât cele lansate de negustori. Geralt a înjurat şi s-a năpustit asupra lui Cahir, i-a cuprins umerii cu braţele şi l-a trântit la pământ. S-au rostogolit pe pietriş, cărându-şi pumni unul altuia.

Şi toate acestea s-au petrecut în lumina spectrală, nefirească a artificiilor care străluceau pe cer.

– Încetaţi! a strigat Jaskier. Încetaţi odată, idioţii naibii!

Cahir i-a tras un şut lui Geralt, care încerca să se ridice de la pământ, şi-l nimeri în dantură. Apoi i-a mai tras unul, de i-au clănţănit dinţii. Geralt s-a ghemuit, s-a încordat şi l-a lovit, ratând perineul, dar nimerind şoldul. S-au încăierat din nou, au căzut, s-au rostogolit pe pământ, bătându-se unul pe celălalt, orbiţi de lovituri, de praful şi de nisipul care le intrau în ochi.

Şi brusc s-au despărţit, rostogolindu-se în direcţii opuse, ghemuiţi şi protejându-şi capetele de loviturile care şuierau în aer.

Milva îşi scosese de la brâu centura lată, de piele, apucând-o de cataramă, o înfăşurase în jurul încheieturii şi începuse să-i lovească pe luptători cu toată puterea, cu sânge rece. Centura şuiera şi îi plesnea zgomotos peste mâini, peste umeri şi peste spate pe cei doi bărbaţi, când pe Cahir, când pe Geralt. După ce s-au despărţit, Milva a continuat să-i lovească pe rând, astfel încât niciunul să nu primească mai puţin decât celălalt.

– Idioţilor! a strigat ea, trântindu-l violent pe spate pe Geralt. Proştii proştilor! Vă învăţ eu minte pe-amândoi! Gata? a strigat ea şi mai tare,

biciuindu-i mâinile lui Cahir, care încerca să-şi protejeze capul. V-a trecut? V-aţi potolit?

– Gata! a urlat vrăjitorul. Ajunge!

– Ajunge! a repetat Cahir ghemuit. Destul!

– Destul! a intervenit şi vampirul. Chiar că-i destul, Milva.

Săgetătoarea gâfâia, îşi ştergea fruntea cu dosul pumnului, în jurul căruia era înfăşurată cureaua.

– Bravo! a exclamat Angoulême. Bravo, mătuşă!

Milva s-a răsucit pe călcâie şi, cu toată puterea, a lovit-o cu cureaua peste umeri. Angoulême a scos un strigăt, s-a prăbuşit şi a început să plângă.

– Doar ţi-am spus, a gâfâit Milva, să nu-mi mai spui aşa. Ţi-am spus doar!

– Nu s-a întâmplat nimic, îi linişti cu voce tremurândă Jaskier pe negustorii şi călătorii veniţi de la focul din apropiere. Ei, doar o mică neînţelegere între noi. O ceartă între prieteni. Deja s-au potolit!

Vrăjitorul a atins cu limba un dinte care i se clătina şi a scuipat sânge, care i se prelingea de pe buza spartă. Simţea deja cum îi apar umflături pe spate şi pe umeri, simţea cum i se umflă, ca o conopidă, urechea peste care fusese lovit cu cureaua. Lângă el, Cahir tremura ţinându-şi mâna la obraz. Pe braţul său gol, dungi mari şi roşii îi apăruseră şi i se umflau văzând cu ochii.

Pe pământ cădea o ploaie cu miros de sulf – cenuşa ultimului foc de artificii.

Angoulême a oftat din greu, ţinându-se cu mâinile de umeri. Milva şi-a aruncat cureaua. După o clipă de ezitare, a îngenuncheat lângă fată, a îmbrăţişat-o şi a mângâiat-o fără să scoată un cuvânt.

– Vă propun, a intervenit glacial vampirul, să vă daţi mâna. Propun să treceţi peste asta şi să n-o mai pomeniţi niciodată.

Ca din senin, s-a stârnit un vânt dinspre munţi, s-a auzit un şuierat ce aducea a strigăte, gemete şi tânguiri ale unor fantome. Norii de pe cer luau forme fantastice. Secera lunii se înroşise ca sângele.

Au fost treziţi înainte de ivirea zorilor de corul furios şi de freamătul de aripi al păpăludelor.

Au pornit la drum la scurtă vreme după răsăritul soarelui, care mai târziu avea să-şi reflecte strălucirea orbitoare, de foc pe vârfurile înzăpezite ale munţilor. Au pornit mai înainte ca soarele să se arate de după munţi.

Au mers călare prin păduri, iar drumul îi ducea din ce în ce mai sus, aşa cum se putea deduce şi din diversitatea de arbuşti întâlniţi. Dumbrăvile şi cărpinişurile au dispărut deodată; ei au intrat într-o pădure întunecată de fagi, cu pământul reavăn, acoperit de un covor de frunze căzute, care miroseau a mucegai, pânze de păianjen şi a ciuperci. Erau ciuperci din belşug. Umezeala sfârşitului de vară era prielnică ciupercilor de toamnă. Vreascurile dispăreau pe alocuri pe sub pălăriile hribilor, ale râşcovilor şi ale bureţilor.

Pădurea era tăcută. Părea că majoritatea păsărilor cântătoare zburaseră spre ţările calde. Numai ciorile croncăneau la marginea desişului.

Apoi, au dispărut şi fagii la rândul lor, fiind înlocuiţi de brazi. Mirosea a răşină.

Din ce în ce mai des, întâlneau în cale culmi stâncoase şi porţiuni lipsite de vegetaţie, pe unde vântul sufla puternic. Apele râului Newa spumegau printre praguri şi cascade. În ciuda ploilor, erau la fel de limpezi precum cristalul.

La orizont se înălţa Gorgona. Din ce în ce mai aproape.

Pe versanţii colţuroşi ai muntelui se aflau gheţarii şi zăpezile veşnice, astfel încât Gorgona părea permanent înconjurată de o eşarfă albă. Culmea Muntelui Diavolului, care aducea cu chipul şi gâtul unei mirese misterioase, era întotdeauna înfăşurată într-un văl de nori. Uneori însă Gorgona, asemenea unei dansatoare, îşi flutura veşmintele albe – o privelişte superbă, dar letală –, iar de pe versanţii ei abrupţi cădeau avalanşele care măturau totul în calea lor, până la poalele masivului şi chiar mai jos, continuând drumul pe versanţii acoperiţi cu molizi din trecătoarea Theodul, peste văile Newei şi Sansretourului, peste micile lacuri negre de munte.

Soarele, care abia reuşise să străpungă norii, a apus prea repede, pur şi simplu s-a ascuns în spatele munţilor din vest, aprinzând cerul cu o strălucire purpuriu-aurie.

Au înnoptat. Soarele a răsărit.

Şi a venit momentul să se despartă.

Geralt şi-a înfăşurat capul cu eşarfa de mătase a Milvei. Şi-a pus pălăria lui Regis. A verificat din nou poziţia sihill-ului său în spate şi pe cea a celor două pumnale ascunse în turetcii cizmelor.

Într-o parte, Cahir şi-a ascuţit spada lungă, nilfgaardiană. Angoulême şi-a legat la cap o panglică de lână, şi-a vârât în ciubote un cuţit de vânătoare, primit cadou de la Milva. Săgetătoarea şi Regis şi-au înşeuat caii. Vampirul i-a dat calul său lui Angoulême, luându-l în schimb pe catârul Draakul.

Erau gata. A mai rămas un singur lucru de rezolvat.

– Veniţi toţi aici!

S-au apropiat.

– Cahir, fiul lui Ceallach, a început Geralt, încercând să nu pară patetic. Te-am jignit, te-am bănuit fără o justificare şi m-am comportat urât faţă de tine. Mă înclin în faţa ta, în prezenţa tuturor şi îmi cer scuze. Îmi cer scuze şi te rog să mă ierţi. Pe voi toţi vă rog să mă iertaţi, pentru că aţi fost nevoiţi să auziţi şi să vedeţi acest spectacol neplăcut. Mi-am descărcat asupra lui Cahir şi asupra voastră mânia, furia şi supărarea. Pe nedrept. Pentru că ştiu cine ne-a trădat. Ştiu cine a trădat-o şi a răpit-o pe Ciri, cea pe care vrem s-o salvăm. Sunt furios pentru că este vorba despre o persoană care mi-a fost cândva foarte apropiată. Unde suntem, ce avem de gând, pe unde o luăm şi încotro ne ducem... Totul a fost descoperit graţie magiei de scanare. Pentru un maestru al magiei e floare la ureche să detecteze şi să observe de la distanţă o persoană care i-a fost cândva cunoscută şi apropiată, cu care a avut un contact mental suficient de lung pentru a putea crea o matrice. Dar magicianul şi magiciana despre care vorbesc au făcut o greşeală. S-au demascat. Au greşit numărând membrii echipei şi această greşeală i-a trădat. Spune-le, Regis!

– Geralt ar putea avea dreptate, a spus Regis încet. Ca orice vampir, nu pot fi reperat de nicio sondă de viziune sau de scanare, adică de niciun fel de magie de detectare. Un vampir poate fi urmărit printr-o magie analitică de aproape, însă este imposibil de detectat un vampir de la distanţă printr-o magie de scanare. Magia de scanare nu detectează un vampir. Acolo unde se află un vampir, detectorul nu indică nimic. Prin urmare, doar un magician ar

fi putut să greşească şi să scaneze patru indivizi acolo unde, de fapt, erau cinci: patru persoane şi un vampir.

– O să profităm de această greşeală făcută de magicieni, a reluat vrăjitorul. Eu, Cahir şi Angoulême o să ne ducem la Belhaven pentru a discuta cu semielful care a angajat asasini pentru a ne lichida. N-o să-l întrebăm pe semielf despre cei de la care a primit ordine, pentru că ştim deja cine sunt. O să-l întrebăm unde se află magicienii de la care a primit ordine. După ce o să aflăm, o să mergem acolo. Şi o să ne răzbunăm.

Toată lumea tăcea.

– N-am mai numărat zilele, aşa că nici nu ne-am dat seama că suntem deja în douăzeci şi cinci septembrie. Acum două zile, noaptea a fost egală cu ziua. Echinocţiul. Da, a fost exact acea noapte la care vă gândiţi. Vă văd descurajarea, o citesc în ochii voştri. Aţi primit un semnal atunci, în acea noapte înspăimântătoare, când negustorii campaţi lângă noi îşi făceau curaj cu ţuică, cântece şi artificii. Fără îndoială că premoniţia voastră a fost mai puţin precisă decât cea a lui Cahir şi a mea, dar până la urmă aţi ghicit. Aveţi nişte bănuieli. Şi mă tem că bănuielile voastre se adeveresc.

Ciorile croncăneau zburând peste crestele stâncoase.

– Toate ne indică faptul că Ciri nu mai trăieşte. Acum două nopţi, la echinocţiu, şi-a dat duhul. Undeva departe de aici, singură printre duşmani şi străini.

– Nu ne-a mai rămas decât răzbunarea. O răzbunare sângeroasă şi crudă, a cărei amintire o să rămână vie şi peste o sută de ani. Oamenilor o să le fie frică să asculte poveştile despre ea după lăsarea întunericului. Cât despre cei care o să vrea să repete o astfel de crimă, o să înceapă să le tremure mâinile la gândul pedepsei suferite de înaintaşii lor. O să dăm un exemplu înfiorător! După metoda jupânului Fulko Artevelde, a înţeleptului jupân Fulko, care ştie să-i trateze pe răufăcători şi bandiţi. Până şi el o să fie uimit de exemplul de cruzime pe care o să-l dăm! Aşa că hai să pornim şi să ne ajute iadul! Cahir, Angoulême, pe cai! Ne ducem în Belhaven, în valea Newei. Iar voi, Jaskier, Milva şi Regis, vă îndreptaţi spre valea Sansretour, spre graniţele Toussaint! N-o să vă rătăciţi, Gorgona o să vă indice drumul. Pe curând!

Ciri mângâia motanul negru, care, ca toţi motanii din lume, se întorsese la coliba din mlaştini, atunci când cheful de libertate şi de hoinăreală îi fusese zdruncinat de foame, frig şi disconfort. Acum se tolănea în poala fetei şi-şi întindea gâtul sub mângâierile ei, torcând cu mare plăcere.

Motanul nu dădea doi bani pe cele povestite de fată.

– A fost singura dată când l-am visat pe Geralt, a reluat Ciri. De la despărţirea noastră de pe insula Thanedd, de la episodul cu Turnul Pescăruşului, nu-mi mai apăruse niciodată în vis. De aceea credeam că nu mai trăieşte. Şi deodată am avut acel vis, un vis precum cele pe care le aveam odinioară şi despre care Yennefer spunea că sunt profeţii, precogniţii, care arată fie trecutul, fie viitorul. Era ajunul echinocţiului. Într-un târguşor al cărui nume l-am uitat. Bonhart mă închisese într-o pivniţă, mă torturase şi mă obligase să mărturisesc cine sunt.

– I-ai destăinuit cine eşti? a întrebat-o Vysogota ridicând capul. I-ai spus totul?

– Am plătit pentru laşitate cu umilinţa şi dispreţul meu, a înghiţit ea în sec.

– Povesteşte-mi visul.

– Se făcea că era un munte uriaş, abrupt, ascuţit ca un cuţit de piatră. L-am văzut pe Geralt. Auzeam ce spunea, fiecare cuvânt, ca şi cum aş fi stat chiar lângă el. Îmi amintesc, am vrut să urlu şi să-i spun că nu era aşa, că nu era adevărat, că se înşela amarnic... că încurca totul! Că încă nu trecuse echinocţiul, aşa că, chiar dacă era sortit să mor la echinocţiu, n-avea voie să mă declare moartă dinainte, pe când eram încă în viaţă. N-avea voie nici s-o acuze pe Yennefer şi să spună despre ea tot felul de lucruri...

A tăcut o clipă, a mângâiat motanul şi a tras puternic aer în piept.

– Dar nu puteam să ridic vocea. Nu puteam nici să respir... Ca şi cum mă înecam. Şi m-am trezit. Ultima imagine pe care am văzut-o şi mi-o amintesc din acel vis era cu trei călăreţi. Geralt şi încă doi oameni galopau printr-un defileu de pe versanţii căruia cădeau cascade...

Vysogota tăcea.

Dacă în acea zi, la amurg, cineva s-ar fi strecurat până la coliba cu

acoperişul dărăpănat, de paie, dacă s-ar fi uitat înăuntru printr-o crăpătură din oblon, ar fi văzut în odaia abia luminată un bătrân cu barba sură, care asculta atent povestea unei fete cu părul cenuşiu şi cu obrazul desfigurat de o cicatrice hidoasă.

Ar fi văzut un motan negru, întins în poala fetei, care torcea leneş şi se oferea mângâierilor sale, spre deliciul şoarecilor care pândeau de prin cotloane.

Dar nimeni nu îi putea vedea. Coliba cu acoperişul său strâmb şi năpădit de muşchi era bine ascunsă între pâclele din mlaştinile nesfârşite ale Pereplutului, în care nu îndrăznea nimeni să se aventureze.

Este cunoscut faptul că, atunci când provoacă durere, suferință și moarte, vrăjitorul simte o bucurie similară celei pe care un bărbat evlavios și normal o cunoaște doar ca partener ibidem cum eiaculatio *al soției sale legale. De aici rezultă că, în această chestiune Vrăjitorul este o creatură împotriva naturii, un degenerat imoral și abject, născut din adâncul celui mai negru și mai pestilențial iad, întrucât numai dracul poate să se bucure de suferință și de durere.*

Anonim, *Monstrum sau descrierea vrăjitorului*

6

Au părăsit drumul principal care însoţea valea Newei pentru a o lua pe o scurtătură prin munţi. Se îndreptau cât de repede le permitea poteca îngustă, şerpuită, căptuşită cu stânci cu forme fantastice, acoperite cu licheni şi muşchi multicolori. Călăreau printre versanţii abrupţi, stâncoşi, pe care se prelingeau pâraie şi cascade. Au trecut prin chei şi râpe, pe punţi întinse peste prăpăstii pe fundul cărora bolborosea spuma albă a apelor repezi.

Lama unghiulară a Gorgonei părea să se ridice chiar acolo, deasupra capetelor lor. Nu puteau vedea vârful Muntelui Diavolului – era înecat în norii şi în negura care acopereau cerul. Aşa cum se întâmplă adesea la munte, vremea s-a stricat în câteva ore, a început să cearnă o burniţă măruntă şi deasă.

Când s-a lăsat amurgul, cei trei tovarăşi au început să caute nervoşi şi nerăbdători o colibă ciobănească, o stână abandonată sau măcar o peşteră. Un adăpost care să-i protejeze toată noaptea de apa căzută din cer.

– Cred că a încetat ploaia, a spus Angoulême cu o rază de speranţă în voce. Mai picură doar din găurile din acoperişul colibei. Mâine, dacă avem noroc, o să fim deja în apropiere de Belhaven, iar într-un cartier mărginaş se poate oricând petrece noaptea într-un hambar sau într-un şopron.

– N-o să intrăm în oraş?

– Nici pomeneală să intrăm. Străinii călare nu trec neobservaţi, iar Privighetoare are o grămadă de informatori în oraş.

– Am avut în vedere un plan prin care să ne expunem cu bună ştiinţă ca momeală...

– Nu, i-a întrerupt Angoulême. Ăsta-i un plan nenorocit. Dacă suntem văzuţi împreună, le va trezi bănuieli. Privighetoare-i un tâlhar viclean, iar

vestea c-am fost prinsă s-a dus în tot târgu’ deja. Și dacă îl neliniștește ceva pe Privighetoare, află și semielfu’.

– Și atunci, ce propui?

– Înconjurăm târgu’ și ajungem în partea dinspre răsărit, la intrarea dinspre valea Sansretour. Acolo sunt niște mine de minereu; știu pe cineva acolo. O să-l vizităm. Cine știe, dac-avem baftă, s-ar putea să merite vizita.

– Poți să vorbești mai clar?

– Mâine. În mină. Ca să nu ne meargă rău.

Cahir a pus câteva crengi de mesteacăn pe foc. Plouase toată ziua, alt lemn n-ar fi ars. Lemnul de mesteacăn, chiar umed fiind, doar a trosnit puțin și s-a aprins imediat cu flăcări albăstrui, înalte.

– De unde ești, Angoulême?

– Din Cintra, vrăjitorule. E un ținut lângă mare, la gura Jarugăi...

– Știu unde se află Cintra.

– Atunci, de ce mă mai întrebi, dacă le știi pe toate? Chiar așa de tare îți pasă de mine?

– Puțin, să zicem.

Au tăcut. Focul trosnea.

– Mama mea, a spus Angoulême în cele din urmă, privind flăcările, era o femeie nobilă din Cintra, dintr-o familie de rang înalt. Blazonu’ era cu o pisică de mare... Ți-aș fi arătat, c-am avut un medalion cu pisica aia nenorocită, primit de la mama, da’ l-am pierdut la barbut... Da’ neamu’ ăla cu rahatu’ lor de câine de mare s-a descotorosit de mine pentru că, se pare, maică-mea și-a tras-o cu un golan, iar eu eram o bastardă, o becisnică, o nemernică și o pată pentru onoarea familiei. Am fost dată în grijă la niște rude mai îndepărtate, și ca să spun drept, n-aveau nici mâță, nici câine, nici altă lighioană pe stema lor, dar n-au fost răi cu mine. M-au trimis la școală și nu prea m-au bătut... chiar dacă-mi aduceau aminte destul de des că sunt o blestemată, un copil din flori. Mama a venit să mă vadă de trei sau poate patru ori, când eram mică. După aceea n-a mai venit. M-a lăsat ca pe un căcat...

– Cum ai nimerit printre criminali?

– Mă interogați ca un judecător! a pufnit ea în râs, afișând o mimică grotescă. Printre criminali, phu! De pe calea virtuții, ehe!

A mormăit, a căutat în sân și a scos de acolo un obiect pe care vrăjitorul nu-l putea distinge.

– Fulko, omu' c-un ochi, a bălmăjit ea în barbă, frecându-și gingia cu o substanță pe care a inspirat-o adânc pe nas, e cumsecade. Ce mi-a luat, mi-a luat, da' prafu' mi l-a lăsat. Iei o priză, vrăjitorule?

– Nu. Aș prefera să n-o iei nici tu.

– De ce?

– Uite-așa.

– Cahir?

– Nu consum fisstech.

– Hopaaa, am nimerit printre fandosiți, a spus ea, clătinând din cap. Îmi pun capu' rămăşag c-o să-ncepi să-mi faci morală acu', c-o să chiorăsc de la praf, c-o să surzesc și c-o să chelesc? C-o să nasc un copil schilod?

– Lasă asta, Angoulême, și termină povestea ta.

Fata a inhalat puternic.

– Bine, cum vrei. Unde-am rămas... Aha! A izbucnit războiu', știți voi, cu Nilfgaardu'. Rudele mele și-au pierdut toată averea, trebuiau să plece de acasă. Aveau trei copii ai lor, numa' eu mai lipseam de pe capu' lor, așa că m-au dat la un adăpost. Un adăpost de-al preoților de la nu știu ce templu din apropiere. Era un loc de distracție, după cum aveam să văd mai târziu. Un lupanar, pur și simplu, un bordel, nici mai mult, nici mai puțin, pentru cei cărora le plac fructele acide cu coaja albă, pricepeți? Fete tinere. Și băieți tineri deopotrivă. Eu, când am ajuns acolo, eram deja prea dezvoltată, nu erau amatori pentru mine...

În mod neașteptat, ea s-a îmbujorat, se putea vedea chiar și la lumina focului.

– Nu prea erau... a adăugat ea printre dinți.

– Câți ani aveai atunci?

– Cinșpe. Acolo am cunoscut o fată și cinci băieți de-o seamă cu mine și puțin mai mari. Și ne-am înțeles imediat. Auziserăm tot soiu' de legende și de

povești, vrute și nevrute. Despre Dei, despre Barbă Neagră, despre frații Cassini... Ne-am dorit să gustăm drumu', libertatea, golăneala. Ce-i asta, ne-am spus noi, doar pentru că ne dau de mâncare de două ori pe zi, tre' să ne punem curu' la bătaie de îndată ce ne cheamă câte-un terchea-berchea...

– Ai grijă la vocabular, Angoulême! Știi bine că ce-i prea mult strică.

Fata și-a dres vocea și apoi a scuipat în foc.

– Bine, fandositule! Ei bine, s-o scurtez, că n-am chef să vorbesc despre asta. În bucătăria adăpostului am găsit cuțite; a fost destul să le ascuțim pe pietre și să ni le punem la brâu. Din picioarele scaunelor de stejar ne-am făcut niște bâte zdravene. Mai aveam nevoie doar de cai și de nişte parale. Așadar, am așteptat să ne vină doi cârciumari, mușterii obișnuiți, boșorogi, cred că pe la vreo patruzeci de ani. Au venit, s-au așezat, au băut un vinișor, au așteptat ca de fiecare dată până când preoții au legat-o pe fătuca aleasă de o mobilă specială, foarte deșteaptă... Dar n-au apucat să se simtă bine în ziua aceea!

– Angoulême!

– Bine, bine. Pe scurt: i-am bătut de i-am nenorocit pe cei doi boșorogi pofticioși, trei preoți și un paznic, singuru' care nu a fugit și a rămas să apere caii. Pe ispravnicu' templului, care nu voia nici în ruptu' capului să ne dea cheia de la piept, l-am pârpălit până când ne-a dat-o, dar i-am cruțat viața pentru că fusese mereu un bătrânel de treabă și grijuliu. Și am luat calea bandiților. Am avut suișuri și coborâșuri: uneori în căruță, alteori sub, uneori am bătut, alteori am fost bătuți... Uneori sătui, alteori lihniți. Cel mai adesea, lihniți. Am mâncat tot ce se târâie, cel puțin tot ce se poate prinde. Și tot ce zboară. Odată, am mâncat chiar și un zmeu, pentru că era lipit cu lipici din făină...

A tăcut, descurcându-și puternic cu degetele părul de culoarea paiului.

– Bah! Ce-a fost, a fost! Atât îți mai spun: dintre cei care au fugit cu mine din adăpost, niciunu' nu mai trăiește. Ultimii doi, Owen și Abel, au fost lichidați de oamenii jupânului Fulko acu' câteva zile. Abel s-a predat, ca mine, da' și așa tot l-au omorât, în timp ce-și arunca spada. Pe mine m-au cruțat. Să nu credeți c-a fost cumva din bunătate. Mă întinseseră deja pe o manta ca pe o cruce, dar a venit un ofițer în goana mare și a oprit distracția.

Iar de la eșafod, tu m-ai salvat...

A tăcut o clipă.

– Vrăjitorule?

– Poftim?

– Știu să-mi arăt recunoștința. Dacă dorești...

– Poftim?

– Mă duc să văd de cai, a spus brusc Cahir. S-a ridicat de îndată, înfășurându-se în mantaua lui. Mă duc să fac câțiva pași... prin preajmă...

Fata a strănutat, și-a umflat nările, și-a dres vocea.

– Nici vorbă, Angoulême! a avertizat-o Geralt de-a dreptul furios, jenat și confuz. Nici vorbă!

Și-a dres din nou vocea.

– Chiar nu mă vrei? Niciun pic?

– Ai primit o curea de la Milva, mucoaso! Dacă nu încetezi imediat, primești și de la mine un supliment.

– Nu mai spun nimic.

– Ce fată cuminte!

Pe versantul năpădit de pini înclinați și contorsionați, se zăreau peșteri și cavități închise cu scânduri, care comunicau grație podurilor, a scărilor și a schelelor. Din cavități apăreau platforme sprijinite pe trunchiuri încrucișate. Pe unele platforme se agitau oameni care împingeau vagonete și cărucioare. Conținutul cărucioarelor și vagonetelor, care la prima vedere era o țărână murdară și pietroasă, era vărsat direct într-un jgheab pătrat, imens sau, mai exact, într-o succesiune de jgheaburi din ce în ce mai mici și mai mici, separate prin scânduri. Apa adusă de pe dealul împădurit curgea constant și zgomotos prin jgheaburile de lemn, sprijinite pe cruci culcate la pământ. Fără îndoială, apa își urma cursul mai departe, spre stânci.

Angoulême a descălecat și le-a făcut semn lui Geralt și Cahir să facă același lucru. Lăsându-și caii lângă gard, s-au îndreptat spre clădiri, trecând prin noroiul de lângă jgheaburile și conductele de scurgere.

– Aici se spală minereu’ de fier, le-a spus Angoulême, arătând către

instalație. Se aduce minereu, de acolo, din galerii, e răsturnat în jgheaburi și se spală cu apa din pârâu. Minereu' rămâne în ciururi, unde e sortat. În tot Belhavenul sunt multe mine și spălătorii de felu' ăsta. Minereu' e dus în vale, la Mag Turga, acolo sunt cuptoare și turnătorii, deoarece acolo sunt mai multe păduri și, la turnare, tre' lemn mult...

– Mulțumesc pentru lecție, i-a retezat-o dur Geralt. Am văzut la viața mea multe mine și știu ce trebuie pentru turnare. Când o să ne spui oare de ce am venit aici?

– Ca să stăm oleacă de vorbă cu unu' dintre prietenii mei. Un maestru al locului. Haideți cu mine! Ah, îl văd! Acolo, sub atelierul de tâmplărie. Haideți!

– Acela e piticanul?

– Da. Numele lui este Golan Drozdeck. El e, așa cum spuneam...

– Un maestru al locului. Ne-ai mai spus. Nu ne-ai spus în schimb ce vrei să vorbești cu el.

– Ia uitați-vă la ciubotele voastre!

Geralt și Cahir s-au supus ascultători și și-au dat seama că noroiul le nuanțase cizmele într-o culoare roșiatică ciudată.

– Semielfu' pe care-l căutăm, a anticipat Angoulême următoarea întrebare, avea în timpu' discuției cu Privighetoare același noroi roșiatic pe ciubote. V-ați prins?

– Acum, da. Și piticanul?

– Nu vorbiți cu el deloc. Am grijă să vorbesc eu cu el. Pe de altă parte, tre' să-i arătați că nu sunteți cu vorba, ci cu spada. Faceți și voi niște mutre aspre.

Nu trebuiră să depună eforturi deosebite. Unii dintre minerii cărora le cădeau privirile asupra lor își luau rapid ochii de la ei, alții rămâneau fără cuvinte, cu gura căscată. Cei care erau pe drum îi ocoleau și se îndepărtau în grabă. Geralt și-a dat seama de ce. Atât fața lui, cât și cea a lui Cahir mai purtau urme de vânătăi, cicatrice și cucuie, vestigii ale încăierării lor și ale corecției aplicate de Milva. Așa că arătau ca niște oameni care se bucurau să-și spargă fața unul celuilalt și care nu trebuiau convinși prea mult ca să-i rupă picioarele cuiva.

Piticanul cu care voia să vorbească Angoulême stătea sub o clădire inscripționată „Tâmplărie“ și picta ceva pe o placă făcută din două scânduri îmbinate. Când a observat că se apropie cei trei, a lăsat la o parte pensula, a pus jos găleata cu vopsea și i-a privit pe sub sprâncene. Pe fizionomia lui, pe jumătate ascunsă de barbă, s-a afişat instantaneu o expresie siderată.

– Angoulême?

– Salut, Drozdeck.

– Tu eşti? a întrebat piticanul, deschizându-şi larg gura bărboasă. Chiar tu eşti?

– Nu, nu-s eu. E profetu’ Lebioda proaspăt înviat din morţi. Altceva nu te duce capu’ să mă întrebi, Golan? Mai schimbă şi tu vorba cu ceva mai deştept.

– Nu mă lua la rost, Clara! Nu mă aşteptam să te mai văd vreodată. Mulica a trecut pe-aici acu’ cinci zile şi mi-a spus că te-au prins şi că te-au tras în ţeapă în Riedbrune. A jurat că-i adevărat!

– Din orice poţi să tragi un folos, a spus fata, ridicând din umeri. De-acu’, când o să vină Mulica să împrumute gologani şi o să se jure c-o să ţi-i dea înapoi, o să ştii câte parale face jurământu’ lui.

– Ştiam de multă vreme asta, i-a răspuns piticul clipind rapid şi mişcându-şi nasul ca un iepure. Nu i-aş împrumuta niciun gologan găurit chiar dacă m-ar omorî pe loc şi m-ar înghiţi pământu’. Da’ că eşti vie şi nevătămată, de-asta sunt fericit, mă bucur, hei! Poate chiar o să-mi achiţi datoria, hmm?

– Poate. Cine ştie?

– Da’ cu cine-ai venit, Clara?

– Prieteni buni.

– Bah! Nu mai spune... Şi unde vă duc zeii?

– Ca de obicei, rătăcim. Ignorând privirea furioasă pe care vrăjitorul i-o aruncase, Angoulême a inspirat praf de fisstech, iar restul şi l-a frecat de gingii. Vrei, Golan?

– No, poate... i-a răspuns piticanul, întinzându-şi mâna, apoi şi-a pus praful în nară.

– De fapt, zise fata, mă bate gându’ să mă duc la Belhaven. Nu ştii, din

întâmplare, dacă Privighetoare şi hansa lui hălăduiesc pe-acolo?

Golan Drozdeck a clătinat din cap.

– Vai, Clara, mai bine să nu-i stai în cale lu' Privighetoare. Umblă vorba că-i tare cătrănit pe tine, mai rău ca glutonu' trezit în timpu' iernii.

– Zău? Chiar aşa! Şi când i-a ajuns la urechi vestea c-am fost trasă pe roata ascuţită de o pereche de cai, nu i s-a înmuiat inima? Nu i-a părut rău? N-a vărsat lacrimi, nu şi-a lăsat barbă?

– Da' de unde. Cică ar fi spus: Angoulême a căpătat ceea ce merita de mult – o ţeapă-n cur.

– Oh, burduhănosu'! Nenorocitu'! Cum ar spune jupânu' prefect Fulko: fundu' societăţii. Iar eu spun: fundu' cloacei.

– Mai bine pentru tine, Clara, să nu spui lucruri de-astea în prezenţa lui. Şi să nu te apropii de Belhaven. Te-aş sfătui chiar să ocoleşti târgu'. Da', dacă tre' s-ajungi vreodată-n târg, n-ar fi rău să te deghizezi în...

– Golan, nu vinde tu castraveţi grădinarului.

– Vai de mine, nu-ndrăznesc!

– Ascultă, piticanule! i-a spus Angoulême sprijinindu-şi piciorul pe o treaptă din scara tâmplăriei. O să-ţi pun o întrebare, nu te grăbi să-mi răspunzi. Gândeşte-te bine mai întâi.

– Întreabă-mă!

– Nu cumva un anumit semielf ţi-a sărit în ochi de curând? Unu' străin, nu de-al locului.

Golan Drozdeck a inhalat, a strănutat puternic, apoi şi-a şters nasul cu încheietura mâinii.

– Un semielf, zici? Ce semielf?

– Nu face pe prostu', Drozdeck. Unu' pe care Privighetoare l-a năimit să facă o anumită treabă. Cu contract. Cu un anumit vrăjitor...

– Un vrăjitor? a repetat Golan Drozdeck, râzând şi ridicându-şi placa de jos. Ei bine, aşa spune! Ce ciudat, căutăm unu', un vrăjitor. Pictăm pe plăci de-astea şi le agăţăm prin împrejurimi. Uită-te: Căutăm un vrăjitor, salariu atractiv, pensiune completă şi cazare gratuită, informaţii la birou' minei „Micuţa Babette"... Cum se scrie mai exact: „informaţii" sau „infromaţii"?

– Scrie „detalii“. Da’ de ce vă tre’ un vrăjitor la mină?

– Ce întrebare! Din cauza monştrilor, păi, cum altfel!

– Care monştri?

– Bocănitori şi barbegazi! S-au înmulţit de mama focului în galeriile inferioare.

Angoulême i-a aruncat o privire lui Geralt. El a dat din cap, semn că ştie ce sunt, iar apoi i-a dat de înţeles, dregându-şi glasul, că ar fi bine să readucă conversaţia la tema semielfului.

– Să revenim la oile noastre, a spus fata preluând mesajul din zbor. Ce ştii despre semielfu’ ăla?

– Nu ştiu nimic despre niciun semielf.

– Ţi-am spus să te gândeşti bine.

– Asta am şi făcut, a replicat brusc Golan Drozdeck cu un aer plictisit. Şi m-am gândit că n-are rost să-ţi împui capu’ cu mărunţişuri.

– Adică?

– Adică, aici e primejdios. Terenu-i primejdios şi vremurile-s primejdioase. Bandele de tâlhari, nilfgaardienii, partizanii de la „Coastele Libere“... Şi diferitele elemente străine, bunăoară semielfii. Fiecare se străduieşte să-şi dea-n petic...

– Ce vrei să spui? l-a întrebat Angoulême, strâmbând din nas.

– Vreau să spun că-mi datorezi bani, Clara. Şi-n loc să-ţi achiţi datoriile, vrei să contractezi altele noi. Datorii serioase, pentru că, dându-ţi ceea ce-mi ceri, îmi risc capu’, şi nu cu câţiva pumni, ci cu toporu’. Ce interes am eu? Primesc nişte gologani dacă ştiu ceva despre semielf? Ce-mi iese? Pentru că, dacă-i vorba doar să-mi bag pielea-n saramură, fără să-mi iasă nimic...

Geralt ajunsese la capătul răbdării. Se săturase de conversaţie, îl enervase argoul şi manierele piticanului. Cu o mişcare rapidă l-a apucat de barbă, l-a scuturat, apoi l-a împins. Golan Drozdeck s-a împiedicat de găleata de vopsea şi a căzut. Vrăjitorul s-a apropiat de el dintr-un salt, şi-a sprijinit genunchiul de pieptul lui şi i-a fluturat un cuţit strălucitor prin faţa ochilor.

– O să-ţi iasă ceva, a mârâit Geralt. Viaţa, poate o să scapi cu viaţă. Vorbeşte!

Ochii lui Golan păreau că nu mai au mult şi-i ies din orbite.

– Vorbeşte, i-a repetat Geralt. Spune ce ştii. Altfel îţi tai beregata şi te sufoci fără să mai apuci să sângerezi.

– Rialto... s-a bâlbâit piticanul. În mina Rialto...

Galeriile din Rialto se deosebeau doar prin detalii minore de cele din mina Mica Babette sau din celelalte mine şi cariere pe lângă care Angoulême, Geralt şi Cahir trecuseră în drumul lor şi care purtau nume precum: Manifestul de Toamnă, Mina Veche, Noua Mină, Mina Julka, Celestina, Cauza Comună şi Gaura cu Noroc. Peste tot munca mergea bine. Peste tot se scotea pământul murdar din puţuri şi tuneluri pentru a-l arunca în jgheaburi şi a-l spăla în ciururi. Peste tot se putea găsi acel noroi roşiatic, caracteristic. Din belşug.

Rialto era o mină importantă, săpată în apropiere de vârful muntelui. Culmea fusese trunchiată şi fusese amenajată o carieră. Spălătoria fusese amplasată pe o terasă săpată în coasta muntelui. Aici, sub un perete vertical, unde erau gurile puţurilor şi ale galeriilor, se aflau vagonete, ciururi, jgheaburi şi alte acareturi din industria minieră. Se încropise un adevărat sat, format din colibe din lemn, bordeie, cuptoare şi şoproane acoperite cu scoarţă de copac.

– Nu ştiu pe nimeni aici, a spus fata, legând frâiele de un gard. Da’ o să-ncercăm să stăm de vorbă cu ispravnicu’. Geralt, dacă poţi, abţine-te să nu sari imediat la beregata lui şi să-l ameninţi cu cuţitu’ tău. Hai mai bine să vorbim mai întâi...

– Nu încerca să vinzi castraveţi grădinarului, Angoulême...

Dar nu au avut timp să vorbească. Nici măcar nu au avut timp să ajungă la clădirea în care ar fi trebuit să fie biroul ispravnicului. Pe platforma în care se încărca minereul în căruţe, au dat nas în nas cu cinci călăreţi.

– La naiba! a exclamat Angoulême. Ia uitaţi-vă ce ne-aduce vântu’!

– Ce se petrece?

– Ăştia-s oamenii Privighetorii. Au venit să-şi strângă biru’. Prea târziu, au pus ochii pe mine, m-au recunoscut... Fir-ar! La ţanc le-am picat...

– Nu poţi să-i duci de nas? a mormăit Cahir.

– Nu vă bazaţi pe asta.

– De ce?

– Când am fugit din hansă, l-am jefuit pe Privighetoare. Nu mă iartă. Da’ o să mă străduiesc... Voi să tăceţi chitic. Fiţi numa’ ochi şi urechi! Fiţi gata de orice.

Călăreţii se apropiau. În faţă mergeau doi: un individ cu părul lung, grizonant, îmbrăcat într-o blană de lup, şi un tânăr cu barbă. Evident, şi-o lăsase să-i crească pentru a-şi ascunde cicatricele lăsate de coşuri. Se prefăceau indiferenţi, dar Geralt sesizase scânteierile de ură din ochii lor în timp ce o priveau pe Angoulême.

– Clara!

– Novosad. Yirrel. Ziua bună! Frumoasă zi avem azi. Păcat că plouă.

Cel cu părul grizonant, aşa-numitul Novosad, a descălecat sau, mai degrabă, a sărit din şa, aruncându-şi cu putere piciorul drept deasupra capului calului. Ceilalţi, la rândul lor, au descălecat. Novosad i-a înmânat frâiele calului său bărbosului, care se numea Yirrel, şi s-a apropiat.

– Ia te uită! a replicat el. Coţofana noastră vorbăreaţă. Eşti în viaţă şi bine, sănătoasă!

– Şi sar într-un picior.

– Mucoasă cu limba lungă! Umbla zvonu’ că ai sărit, da’ în ţeapă. Umbla zvonu’ că Fulko cel cu un ochi te-a prins. Umbla vorba c-ai cântat ca o broască ţestoasă sub tortură, ai scuipat tot ce voia să ştie!

– Umblă zvonu’, a pufnit Angoulême, că mă-ta, Novosad, nu cere mai mult de patru parale de la muşterii, da’ nimeni nu vrea să-i dea mai mult de două.

Tâlharul a scuipat la picioarele ei cu un aer dispreţuitor. Angoulême a pufnit din nou, ca o pisică.

– Novosad, a spus ea cu tupeu, cu pumnii în şolduri. Am o treabă cu Privighetoare.

– Interesant! Că şi el are una cu tine.

– Ţine-ţi gura şi ascultă cât mai am chef să vorbesc. Acum două zile, la o milă de Riedbrune, eu şi cei doi prieteni ai mei, am pus laba pe vrăjitoru’ ăla

pe capu’ căruia s-a pus o răsplată.. Te-ai prins?

Novosad s-a uitat cu subînțeles la însoțitorii săi, apoi și-a tras mănușa și i-a examinat pe Geralt și pe Cahir.

– Noii tăi prieteni, a repetat el încet. După mutre se vede că nu-s chei de biserică. L-au ucis pe vrăjitor, spuneai? Nu, zău? Și cum? Cu un pumnal în spate? Sau în somn?

– Ăsta-i un detaliu minor! a exclamat Angoulême, rânjind ca o maimuță. Detaliu’ important e că vrăjitoru’ a trecut la cele veșnice. Ascultă, Novosad. Nu vreau să mă pun cu Privighetoare, nici să-i fac necazuri. Da’ afacerile-s afaceri. Semielfu’ v-a dat o arvună pentru contract, n-am nicio pretenție la ea, paralele acelea-s pentru cheltuială și osteneală. Da’ tranșa a doua, pe care semielfu’ a făgăduit c-o s-o plătească după ce se termină treaba, îmi revine mie, după legea mea.

– După lege?

– Așa-i! a replicat Angoulême fără să acorde atenție tonului sarcastic al lui Novosad. Pentru că ne-am împlinit partea din contract, l-am ucis pe vrăjitor și putem să-i dovedim semielfului. Așa că-mi iau ce mi se cuvine, apoi dispar ca măgaru-n negură. După cum am spus, nu vreau să mă pun cu Privighetoare, că nu-i loc pentru amândoi în Coaste. Spune-i asta, Novosad.

– Numa’ asta? a întrebat-o din nou cu un sarcasm veninos.

– Și pupă-l din partea mea! a pufnit Angoulême. Poți să-i arăți și curu’ în locu’ meu, *per procura*.

– Am o idee mai bună, a anunțat-o Novosad, aruncând o privire în lateral, spre camarazii săi. O să-i duc curu’ tău în original, Angoulême. O să i te duc legată fedeleș ș-apoi o vedea el cum discută cu tine tot ce-aveți de discutat. O să regleze el totu’. O să hotărască el cine primește paralele din contractu’ cu semielfu’ Schirru. Și plata pentru ce i-ai furat. Și vede el cum o scoate la capăt cu faptu’ că nu-i loc pentru toți în Coaste. Vede el. În cele mai mici detalii.

– Ar mai fi un neajuns. Angoulême și-a lăsat brațul în jos. Cum aveți de gând să mă duceți la Privighetoare, Novosad?

– Păi uite-așa! i-a spus banditul, întinzându-și brațul. De ceafă!

Cu o mișcare fulgerătoare, Geralt și-a scos sihill-ul și i l-a fluturat pe sub nasul lui Novosad.

– Nu vă sfătuiesc! a răcnit vrăjitorul.

Novosad s-a retras un pas și și-a scos spada. Cu un șuierat, Yirrel și-a scos sabia din teaca aflată la spate. Ceilalți i-au urmat exemplul.

– Nu vă sfătuiesc! a repetat.

Novosad a înjurat. S-a uitat la camarazii lui. Nu se prea pricepea la aritmetică, dar putea, totuși, să-și dea seama că cinci erau mai mulți decât trei.

– Înainte! a strigat el, aruncându-se asupra lui Geralt. La atac!

Vrăjitorul a evitat lovitura cu o semipiruetă și l-a lovit în tâmplă din rever. Chiar înainte ca Novosad să se prăbușească, Angoulême și-a luat avânt, cuțitul șuierându-i în aer, iar Yirrel, pregătit s-o atace, s-a poticnit, cu plăselele de os ieșite de sub bărbie. Banditul și-a aruncat spada, și-a smuls cuțitul cu ambele mâini, sângele i-a țâșnit, iar Angoulême și-a luat elan și l-a lovit pe bărbat în piept, trântindu-l la pământ. Între timp, Geralt rănise un alt bandit. Cahir îi crăpase capul altuia, cu o lovitură puternică de spadă nilfgaardiană. Ultimul tâlhar s-a retras, a sărit pe cal și a dat bir cu fugiții. Cahir și-a aruncat spada în aer ca să o prindă de lamă, apoi a folosit-o ca pe o suliță, înfigându-i-o tâlharului între omoplați. Calul s-a învârtit, a scuturat din cap, s-a aplecat, a tropăit, târâind prin noroiul roșiatic trupul călărețului său, a cărui mână rămăsese agățată de frâie.

Totul s-a întâmplat în timpul a cinci bătăi de inimă.

– Oameni buuuuni! țipa cineva dintre colibe. Ajutoooooor! Crimă, crimă, se omoară!

– Armata! Chemați armata! a strigat alt miner, alungând copiii care, după obiceiul ancestral al copiilor din întreaga lume, ieșeau de nicăieri ca să stea în calea adulților.

– Cineva să fugă după armată!

Angoulême și-a ridicat cuțitul, l-a șters și l-a înfipt în tureatca cizmei.

– Să fugă, n-are decât! a strigat privind în jur. Ce-ați pățit, oameni buni, sunteți chiori sau ce? A fost autoapărare! S-au năpustit asupra noastră

nenorociții ăștia! De parcă nu i-ați ști! Nu v-au făcut destul rău? Nu v-au luat destul bir?

Ea a tușit puternic. Pe urmă i-a smuls tăşcuţa de la brâul lui Novosad, care încă mai tremura, apoi s-a aplecat asupra lui Yirrel.

– Angoulême.

– Ce?

– Lasă.

– Și de ce, mă rog? Asta-i prada noastră! Ai prea multe parale?

– Angoulême...

– Hei, voi de colo! s-a auzit o voce sonoră ca din senin. Veniți încoace, vă rog!

Trei bărbați ședeau în pragul barăcii care servea drept depozit de scule şi de unelte. Doi dintre ei aveau părul scurt, fruntea îngustă şi mintea, evident, la fel de îngustă. Al treilea, cel care îi strigase, era un bărbat neobișnuit de înalt, brunet şi chipeș.

– Am auzit fără să vreau conversaţia care a precedat incidentul, a spus bărbatul. Nu prea voiam să cred că vrăjitorul fusese ucis, mă gândeam că-i o laudă zadarnică. Acum, gândesc altfel. Intraţi aici, în baracă.

Angoulême a tras adânc aer în piept. A aruncat o privire spre vrăjitor şi a dat din cap abia perceptibil.

Bărbatul era semielf.

Semielful Schirru era înalt, avea mult peste șase coți. Purta părul negru, lung într-o coadă de cal, care îi cădea pe spate. Sângele său amestecat era trădat de ochi – mari, migdalaţi, galben-verzui, ca de pisică.

– Deci voi l-ați ucis pe vrăjitor, a repetat el cu un zâmbet maliţios, luându-i-o înainte lui Homer Straggen, zis Privighetoare. Interesant, interesant... Într-un cuvânt, trebuie să vă plătesc cei cincizeci de florini. A doua tranşă. Straggen și-a luat juma’ de sută degeaba. Pentru că, probabil, nu vă închipuiți c-o să vi-i mai dea, nu-i așa?

– Cum o scot eu la capăt cu Privighetoare, asta-i treaba mea, a spus Angoulême, care, șezând pe o ladă, îşi bălăngănea picioarele. E limpede că contractu’ pe capu’ vrăjitorului era în legătură cu treaba. Și noi ne-am făcut

treaba. Noi, nicidecum Privighetoare. L-am băgat în pământ pe vrăjitor. Și pe cei trei tovarăși ai lui. Adică, contractu'-i îndeplinit.

– E limpede. Cum a fost?

Angoulême continua să-şi legene picioarele.

– La bătrâneţe, a spus ea cu insolenţa-i caracteristică, o să-mi scriu povestea vieţii. O să descriu acolo cum am făcut şi-am desfăcut. Pân'-atunci va trebui să mai aveţi oleacă de răbdare, conu' Schirru.

– Chiar așa de tare vă rușinați? i-a întrebat cu răceală semielful. Oare chiar atât de prost și de mântuială v-ați făcut treaba?

– Vă deranjează? a întrebat Geralt.

Schirru l-a privit cu atenţie.

– Nu, i-a răspuns el după o clipă. Vrăjitorul Geralt din Rivia a primit ceea ce merita. Era un idiot şi un nătărău. Dacă ar fi avut o moarte mai frumoasă, mai cinstită, onorabilă, ar fi iscat tot soiul de legende. Și nu merită nicio legendă.

– Moartea este întotdeauna la fel.

– Nu întotdeauna, a clătinat din cap semielful, făcând în continuare eforturi pentru a-i întâlni privirea lui Geralt, mascată de umbra glugii sale. Crede-mă că nu întotdeauna. Bănuiesc că tu i-ai dat lovitura fatală.

Geralt nu i-a răspuns. Era copleşit de dorința de a-l apuca pe semielf de coada lui de cal, de a-l trânti la pământ şi de a scoate de la el tot ce știa, rupându-i dinții unul câte unul cu mânerul spadei. Dar s-a abținut. Vocea raţiunii îi spunea că povestea inventată de Angoulême ar fi putut să dea rezultate mai bune.

– Bine, cum doriţi, i-a spus Schirru, fără a aştepta vreun răspuns. N-o să mai insist asupra detaliilor despre evoluția operaţiunii. Bineînţeles că nu vă este uşor să vorbiţi despre asta şi n-aveţi cu ce să vă lăudaţi. Cu excepția cazului în care, desigur, tăcerea voastră nu are o cu totul altă explicaţie... Ne-am putea închipui, de exemplu, că nu s-a întâmplat absolut nimic. Aveți, poate, vreo dovadă a veridicității cuvintelor voastre?

– I-am retezat mâna dreaptă vrăjitorului după ce l-am omorât, a răspuns imperturbabil Angoulême. Da' un șobolan ne-a înhăţat-o şi a devorat-o.

– Așa că n-avem decât asta. Geralt și-a desfăcut încet cămașa și și-a scos medalionul cu cap de lup. Vrăjitorul îl purta la gât.

– Vă rog!

Geralt n-a ezitat prea mult. Semielful l-a luat în mână și l-a cântărit.

– Acum vă cred, a spus el în cele din urmă. Emite unde magice puternice. Doar vrăjitorul putea avea așa ceva.

– Iar vrăjitoru', a încheiat Angoulême, nu l-ar fi lăsat de la grumaz, dacă mai respira. Înseamnă că-i o dovadă de netăgăduit. Așa că, conașu' meu, pune paralele pe masă.

Schirru a ascuns cu atenție medalionul, a luat din buzunarul interior de la piept un sul de hârtii, pe care l-a așezat pe masă, aplatizându-l cu palma.

– Poftiți, vă rog!

Angoulême a sărit de pe ladă și s-a apropiat, maimuțărindu-se și unduindu-și șoldurile. S-a aplecat peste masă. Iar Schirru a apucat-o fulgerător de păr, a izbit-o de blatul mesei și i-a pus cuțitul la gât. Fata nici nu a avut timp să strige.

Geralt și Cahir au și pus mâinile pe spade, dar era prea târziu.

Ajutoarele semielfului, hojmalăii cu fruntea îngustă, aveau în mâini cârlige de fier. Dar nu s-au grăbit să se apropie.

– Spadele la pământ! a strigat Schirru. Amândoi, spadele la pământ! Altfel, îi lărgesc rânjetul curvei ăsteia!

– Nu-l ascultați... a început Angoulême și a încheiat cu un strigăt, întrucât semielful își răsucise pumnul înfipt în părul ei. Iar cu pumnalul îi tăiase pielea, făcând să curgă pe gâtul ei o dâră ca un șarpe roșu, subțire.

– Spadele la pământ! Nu glumesc!

– Poate am izbuti să cădem la învoială? Geralt, în pofida furiei care clocotea în el, hotărâse să tragă de timp. Ca niște oameni civilizați?

Semielful a izbucnit într-un râs veninos.

– Ce învoială? Cu tine, vrăjitorule? Am fost trimis aici ca să te lichidez, vrăjitorule, nu ca să mă tocmesc cu tine. Da, da, mutantule! Te-ai prefăcut, ai jucat bine teatru, dar eu te-am recunoscut de îndată, de la prima vedere. Mi-ai fost descris cu mare precizie. Nu ghicești cine te-a descris atât de precis?

Cine mi-a dat indicații precise, unde și cu cine umbli? O, sunt sigur c-ai ghicit!

– Dă-i drumul fetei!

– Dar nu te cunosc doar din descrieri, a continuat Schirru, fără să-i treacă prin cap să-i dea drumul lui Angoulême. Te-am mai văzut. Chiar te-am urmărit odată. În Temeria. În luna iulie. Te-am urmărit până în târgul Dorian. Apoi la cabinetul avocaților Codringher și Fenn. Ai căzut pe gânduri?

Geralt și-a învârtit spada astfel încât lama să se reflecte în ochii semielfului.

– Mă gândesc cum o să ieși din impas, Schirru! i s-a adresat el pe un ton glacial. Văd două opțiuni. Prima: îi dai drumul fetei imediat. A doua: o omori... și într-o clipă pereții și tavanul acestei încăperi vor fi zugrăvite frumos cu sângele tău.

– Număr până la trei, a replicat Schirru, trăgând-o pe Angoulême de păr cu brutalitate. Dacă până atunci nu vă puneți armele la pământ, o omor pe curvă.

– După părerea mea, n-o să ai timp s-o omori.

– Unu!

– Doi! Geralt și-a început propria numărătoare învârtindu-și într-o morișcă sihill-ul.

De afară se auzeau tropote de copite, nechezaturi, fornăieli de cai şi țipete.

– Și acum? a izbucnit în râs Schirru. Asta așteptam. Nu mai este doar șah, ci șah mat. Mi-au sosit prietenii.

– Serios? i-a replicat Cahir, privind pe fereastră. Văd uniformele cavaleriei ușoare imperiale.

– Așadar e mat, dar pentru tine, a încheiat Geralt. Ai pierdut. Dă-i drumul fetei!

– Bine.

Ușa barăcii a cedat sub lovituri și mai mult de zece bărbați, majoritatea îmbrăcați în uniforme negre, au pătruns în interior. În fruntea lor stătea un bărbat blond, cu barbă, care purta pe umăr un urs argintiu.

– *Que aen suecc’s?* a întrebat el cu o voce severă. Ce se petrece aici? Afară sunt cadavre. Cine-i de vină pentru măcel? Vreau un răspuns pe loc!

– Domnule comandant...

– *Glaeddyvan vort!* Aruncaţi armele!

S-au supus imediat, întrucât arbaletele erau îndreptate spre ei. Eliberată din mâinile lui Schirru, Angoulême a vrut să se îndepărteze de masă, dar s-a regăsit brusc în strânsoarea unui vlăjgan îmbrăcat în haine colorate şi cu ochii bulbucaţi ca de broscoi. Voia să ţipe, dar vlăjganul şi-a încleştat pumnul înmănuşat pe gura ei.

– Să evităm violenţa, i-a propus rece Geralt căpeteniei cu ursul. Nu suntem criminali.

– Ei, nu zău!

– Acţionăm cu ştiinţa şi încuviinţarea jupânului Fulko Artevelde, prefectul din Riedbrune.

– Ei, nu zău! a repetat Ursul, făcând semn să li se ridice spadele lui Geralt şi Cahir. Cu ştiinţa şi încuviinţarea jupânului Fulko Artevelde. Importantului jupân Artevelde. Aţi auzit, flăcăi?

Oamenii lui, atât cei negri, cât şi cei coloraţi chicoteau în cor.

Angoulême se zbătea în strânsoarea bărbatului Ochi de Broscoi, încercând în zadar să ţipe. Degeaba. Geralt înţelesese deja, înainte ca Schirru, zâmbitor, să apuce mâna dreaptă care i se întinsese. Înainte ca patru nilfgaardieni negri să-l prindă pe Cahir, în timp ce alţi trei îşi îndreptaseră arbaletele spre faţa lui.

Ochi de Broscoi a împins-o pe Angoulême în braţele camarazilor săi. Fata atârna în mâinile lor ca o păpuşă de cârpă. Nici măcar nu încerca să opună rezistenţă.

Ursul s-a apropiat încet de Geralt şi, din senin, i-a tras o lovitură între picioare, cu pumnul înmănuşat. Geralt s-a îndoit de durere, dar nu a căzut. Furia rece îl ţinea în picioare.

– Poate c-o să vă bucure să auziţi că nu sunteţi primii idioţi pe care îi foloseşte Fulko cel cu un ochi în propriile scopuri, a spus Ursul. El nu priveşte cu ochi buni afacerea fructuoasă pe care o conduc aici cu jupânul Homer Straggen, poreclit de unii Privighetoare. Fulko se oftică că l-am inclus pe Homer Straggen în cadrul acestei afaceri în slujba împăratului şi că l-am numit comandantul companiei de voluntariat pentru protecţia industriei miniere. Incapabil să se răzbune oficial, năimeşte tot soiul de oameni fără

căpătâi.

– Şi vrăjitori, a adăugat Schirru cu un zâmbet sarcastic.

– Cinci cadavre zac ude afară, în ploaie, a spus Ursul cu voce tare. Aţi ucis oameni aflaţi în slujba Imperiului. Aţi perturbat lucrul în mină. Nu există nicio îndoială că sunteţi spioni, agitatori şi sabotori. Pe aceste meleaguri guvernează legea marţială. Aşadar, potrivit legii marţiale, vă condamn la moarte!

Ochi de Broscoi a chicotit. A înaintat spre Angoulême, care era ţinută de bandiţii săi şi, cu o mişcare rapidă, a apucat-o de piept şi a strâns-o cu putere.

– Ei, cum e Clara? s-a strâmbat, iar vocea îl făcea să semene şi mai mult cu un broscoi decât ochii. Porecla lui de bandit, dacă şi-ar fi dat-o singur, ar fi dovedit că are simţul umorului. Şi dacă ar fi fost un pseudonim folosit drept camuflaj, ar fi funcţionat de minune.

– Ne întâlnim din nou, în sfârşit! s-a strâmbat din nou broscoiul Privighetoare, ciupind-o pe Angoulême de piept. Te bucuri?

Fata a gemut tânguitor.

– Unde-s, curvo, mărgăritarele şi nestematele pe care mi le-ai furat?

– Fulko cel cu un ochi mi le-a confiscat! a strigat Angoulême, prefăcându-se fără succes că nu-i este frică. N-ai decât să te duci la el să le iei!

Privighetoare s-a strâmbat şi a deschis larg ochii – acum părea un broscoi autentic, mai lipsea doar să prindă muştele din zbor cu limba. A ciupit-o pe Angoulême şi mai tare, iar fata s-a zbătut şi a gemut şi mai tânguitor. Prin pâcla roşie a furiei din ochii lui Geralt, fata începea din nou să semene cu Ciri.

– Scoate-i! a ordonat nerăbdător Ursul. Afară cu ei!

– E vrăjitor! a spus cu o voce nesigură unul dintre bandiţii din trupa lu’ Privighetoare. E primejdios! Cum să-l iei cu mâinile goale? Ne-ar putea vrăji cu vreun farmec sau ceva...

– Nu te teme, l-a încurajat Schirru zâmbind şi bătându-şi buzunarul. Fără amuleta de vrăjitor nu poate face absolut niciun farmec, iar amuleta-i la mine. Luaţi-l fără grijă!

Afară aşteptau şi alţi nilfgaardieni înarmaţi, în mantale negre, precum şi hassa pestriţă a lui Privighetoare. Se adunase şi un grup de mineri. Omniprezenţi, copiii şi câinii zburdau printre picioarele lor.

Privighetoare şi-a pierdut cumpătul dintr-odată. Ca şi cum ar fi intrat dracu în el. A început să-şi reverse furia asupra lui Angoulême, năpustindu-se asupra pieptului ei cu pumnii şi, după ce a doborât-o la pământ, a lovit-o de mai multe ori cu piciorul. Geralt s-a zvârcolit în mâinile bandiţilor şi a primit o scatoalcă grea după ceafă.

– Cică, s-a strâmbat Privighetoare, sărind încoace şi-ncolo pe Angoulême ca o broască râioasă nebună, în Riedbrune urma să-ţi bage o ţeapă-n cur, curviştino! Ei bine, ţeapa ţi-a fost scrisă, de ţeapă-ai să mori! Hei, flăcăi, ia duceţi-vă să-mi aduceţi un par. Repejor!

– Jupâne Straggen! a rânjit Ursul. Nu văd niciun motiv să ne pierdem vremea practicând astfel de execuţii brutale. Mai bine îi spânzurăm pe prizonieri pur şi simplu...

A tăcut instantaneu văzând furia din ochii lui de broscoi.

– Ciocu’ mic, căpitane, s-a strâmbat banditul. La cât vă plătesc, nu-i cazul să faceţi comentarii nepotrivite. Am jurat că Angoulême o să aibă parte de o moarte urâtă şi acum o să mă ocup de ea. Dacă doriţi, n-aveţi decât să-i atârnaţi în ştreang pe ceilalţi doi. N-am treabă cu ei.

– Dar eu am treabă cu ei, a spus Schirru. Cu amândoi. Mai ales cu vrăjitorul. Cu el în special. Şi dacă tot o să dureze tragerea în ţeapă a fetei, o să folosesc şi eu timpul.

S-a apropiat şi l-a ţintuit cu ochii săi de pisică pe Geralt.

– Află, mutantule, a spus el, că eu am fost cel care l-a lichidat pe prietenul tău Codringher în Dorian. Am făcut-o la ordinul stăpânului meu, maestrul Vilgefortz, pe care îl slujesc de mulţi ani. Dar am făcut-o cu mare plăcere. Boşorogul nenorocit de Codringher! a continuat semielful fără să aştepte reacţia vrăjitorului, a avut îndrăzneala să-şi bage nasul în treburile maestrului Vilgefortz. L-am înjunghiat cu cuţitul. Cât despre Fenn, spurcăciunea aceea scârboasă, i-am dat foc în mijlocul hârtiilor sale şi l-am prăjit de viu. Aş fi putut să-l înjunghii pur şi simplu, dar am sacrificat niţel timp şi osteneală ca

să-l aud schelălăind și guițând. Și a schelălăit și a guițat ca purcelul când e sacrificat. Nu era nimic, absolut nimic uman în acele schelălăieli. Știi de ce-ți spun toate acestea? Pentru că și pe dumneata aș putea să te înjunghii cu mâna mea sau să poruncesc cuiva să fii înjunghiat. Dar o să-mi sacrific din timp și osteneală ca să te aud cum schelălăi. Ai spus că moartea este întotdeauna la fel. O să vezi îndată că nu-i chiar așa. Aprindeți cazanul cu smoală, flăcăi! Și aduceți-mi un lanț.

Ceva s-a prăbușit în colțul barăcii și în același timp a izbucnit în flăcări și trosnete.

Al doilea proiectil impregnat cu ulei mineral – Geralt l-a recunoscut după miros – a aterizat direct în cazan, iar al treilea, chiar lângă bărbații care țineau caii. S-a auzit un bubuit, au izbucnit flăcări și caii au înnebunit de spaimă. S-a stârnit un vacarm din care a țâșnit un câine schelălăind și arzând. Unul dintre bandiții lui Privighetoare și-a întins brusc brațele și a căzut în noroi, cu o săgeată înfiptă în spate.

– Trăiască Coastele Libere!

În vârful dealului, pe schele și pe poduri se aflau siluete îmbrăcate în haine cenușii, cu căciuli garnisite cu blană. Alte proiectile incendiare au zburat către oameni, cai și barăcile miniere. Două dintre ele au ajuns la atelierul de tâmplărie și au căzut pe podeaua presărată cu așchii și rumeguș.

– Trăiască Coastele Libere! Moarte nilfgaardienilor cotropitori!

Săgețile și sulițele zburau șuierând.

Unul dintre negrii nilfgaardienilor a căzut sub calul său; un bărbat din trupa lui Privighetoare s-a prăbușit, cu gâtul străpuns; o săgeată s-a înfipt în ceafa unuia dintre hojmalăii cu fruntea îngustă. Ursul a căzut, cu o icnire macabră. O săgeată i se înfipsese în piept, sub stern. Cu toate că nimeni n-avea de unde să știe, era o săgeată furată dintr-un transport militar, un model standard al armatei imperiale, cu mici modificări. Vârful lat, cu două lame, era despicat în mai multe locuri pentru a obține un efect sporit la impact.

Vârful săgeții s-a înfipt chiar în viscerele Ursului.

– Jos tiranul Emhyr! Coastele Libere!

Privighetoare a țipat ducându-și mâna la brațul rănit de o săgeată.

Un copil atins de săgeata unui luptător pentru libertate mai puțin experimentat s-a rostogolit în noroiul roșiatic. Unul dintre bărbații care îl țineau pe Geralt a căzut ca secerat. Unul dintre hojmalăii care o țineau pe Angoulême s-a prăbușit. Tânăra s-a smuls imediat din strânsoarea celui de-al doilea, și-a scos rapid cuțitul din tureatca cizmei și l-a înjunghiat în mare avânt. Înfierbântată, a ratat gâtul lui Privighetoare, dar i-a spulberat obrazul, ajungând aproape de dinți. Schelălăitul lui Privighetoare a devenit și mai sâcâitor, iar ochii lui bulbucați s-au mărit și mai tare. Se târa în genunchi, sângele curgându-i printre degetele cu care se ținea de față. Angoulême a urlat diabolic, a sărit spre el ca să-și termine treaba, dar nu a izbutit, pentru că o bombă a explodat între ea și Privighetoare, iscând flăcări și vârtejuri de fum înecăcios.

În jur se stârnise un pârjol halucinant și se dezlănțuise un adevărat haos. Caii se smuceau, cabrau, loveau din picioare. Bandiții și Nilfgaardienii urlau. Minerii, intrați în panică, alergau în toate direcțiile, unii fugeau ca să se salveze, alții se străduiau să stingă focul care mistuia colibele și barăcile.

Între timp, Geralt reușise să-și ridice de jos sihill-ul abandonat de Urs. Cu spada i-a crăpat fulgerător fruntea unei femei înalte, care urma s-o atace pe Angoulême cu un buzdugan morgenstern. I-a tăiat coapsa unui nilfgaardian negru, care se năpustise asupra lui, înarmat cu o lance. Unuia, pe care pur și simplu îl întâlnise în cale, îi tăiase beregata.

Chiar lângă el, un cal nărăvaș care gonea orbește a dat peste alt copil și l-a călcat în picioare.

– Prinde un cal! Prinde un cal!

Cahir se lupta acum alături de el, apărându-se cu lovituri energice de spadă. Geralt nu auzea nimic, nu vedea nimic. A sfârtecat un alt nilfgaardian. Se uita în jur după Schirru.

La trei pași distanță, Angoulême, în genunchi, ridicase arbaleta. A tras în pântecul unui bandit din compania ce păzea mina, care urma să o atace. Apoi fata a sărit brusc și s-a urcat pe un cal care alerga pe lângă ea.

– Prinde un cal, Geralt! a exclamat Cahir. Și șterge-o!

Vrăjitorul a măcelărit un alt nilfgaardian, tăindu-l de sus, de la gât, până la

brâu. Și-a scuturat violent capul pentru a scăpa de sângele care-i stropise fața.

– Schirru! Unde eşti, pramatie?

O lovitură. Un strigăt. Picături calde pe faţă.

-Îndurare! a strigat un tânăr în uniformă neagră, îngenuncheat în noroi.

Vrăjitorul a ezitat.

– Revino-ți! a răcnit Cahir, apucându-l de umăr și scuturându-l violent. Adună-te! Ai luat-o razna?

Angoulême s-a întors în galop, trăgând de frâie un al doilea cal. Era urmărită de doi călăreți. Unul dintre ei căzuse, lovit de săgeata unui luptător pentru libertatea Coastelor. Al doilea fusese măturat din șa de spada lui Cahir.

Geralt a sărit în șaua calului fără călăreț. Apoi, în lumina focului, l-a observat pe Schirru, strigând la nilfgaardienii panicați. Lângă semielf, Privighetoare urla și înjura, arătând cu fălcile sângerânde ca un troll canibal în carne și oase.

Geralt a scos un urlet de furie, și-a întors calul și a început să-și răsucească spada în stânga și-n dreapta.

Alături, Cahir a răcnit din toți rărunchii, a înjurat, s-a înfipt în șa; imediat a început să-i curgă sânge de pe frunte, inundându-i ochii și fața.

– Geralt! Ajută-mă!

Schirru strânsese un grup de bărbați în jurul lui, urla și le ordona să-și folosească arbaletele. Geralt și-a îndemnat calul cu călcâiele și cu lama pe crupă, gata de un atac sinucigaș. Schirru trebuia să moară. Restul nu mai conta. Nimic altceva nu mai conta. Nici chiar Cahir. Nici Angoulême...

– Geralt! a strigat Angoulême. Ajută-l pe Cahir!

Auzindu-i strigătul, vrăjitorul și-a revenit. Și s-a rușinat.

L-a ajutat, l-a sprijinit. Cahir și-a șters ochii cu mâneca, dar sângele continua să-i curgă.

– Nu-i nimic, e doar o zgârietură... îi tremura vocea. Pe cal, vrăjitorule... La galop, după Angoulême... La galop!

Dinspre poalele muntelui răsuna un vacarm de nedescris, un puhoi de bărbați înarmați cu cange, securi și topoare venea dintr-acolo. Minerii de la minele învecinate săreau în ajutorul tovarășilor și ortacilor lor din cariera

Rialto. Veneau de la minele din apropiere, Gaura cu Noroc sau Cauza Comună. Poate şi de la altele. Cine putea să ştie?

Geralt a dat pinteni calului. Au pornit într-un galop nebun, *ventre à terre*.

Au galopat, sprijinindu-se de grumazul cailor, fără să se uite în urmă. Angoulême moştenise cel mai bun cal, mic, dar ager, care aparţinuse bandiţilor. Calul lui Geralt, un roib cu hamuri imperiale, începea să fornăie şi să se clatine, îi era greu să-şi ţină capul sus. Calul lui Cahir, tot din rândurile armatei nilfgaardiene, era mai puternic şi mai rezistent, dar la ce bun, căci călăreţul era rănit, se bălăngănea în şa, strângându-şi mecanic coapsele şi sângerând puternic pe greabănul şi pe coama animalului.

Dar continuau să galopeze.

Angoulême, în frunte, îi aştepta într-o curbă, într-un loc de unde drumul începea să coboare brusc, şerpuind printre stânci.

– Urmăritorii noştri... n-o să ne lase-n pace, o să ne vâneze, n-o să se dea bătuţi... a spus ea gâfâind, cu faţa înnegrită de praf. Minerii au văzut în ce direcţie am luat-o. Nu tre’ să rămânem pe drumu’ principal... Tre’ s-o tăiem prin păduri, prin pustietăţi... ca să ne piardă urma...

– Nu, a protestat vrăjitorul, ascultând cu sufletul la gură sunetele rupte din plămânii calului său. Trebuie să continuăm pe drumul principal... Pe cel mai direct şi mai scurt traseu către valea Sansretour...

– Cum?

– N-avem timp de vorbit acum. La galop! Scoateţi untul din cai...

Galopau. Roibul vrăjitorului fornăia.

Roibul nu mai era în stare să continue. Se chinuia cu picioarele lui rigide ca nişte catalige care-i fugeau în lateral, suflând aer prin nări într-o şuierătură răguşită. În cele din urmă, a căzut pe o parte, a gemut slab, privindu-l pe călăreţ cu un aer de reproş, cu ochii deja sticloşi.

Calul lui Cahir era într-o stare puţin mai bună, însă călăreţul său era tot mai rău. Era atât de rău, încât pur şi simplu a căzut la pământ, a încercat să se ridice, dar a rămas în patru labe şi a început să vomite fără oprire, deşi nu

prea avea ce.

Când Geralt și Angoulême au încercat să-i atingă capul însângerat, a țipat.

– La naiba! a constatat fata. I-au stricat freza.

Pielea de pe frunte și tâmplă a tânărului nilfgaardian împreună cu o parte a scalpului său erau desprinse de pe osul craniului. Dacă n-ar fi fost cheagul de sânge cleios, format pe rană, halca de carne i s-ar fi desprins, atârnând până la ureche. Era un spectacol macabru.

– Cum s-a întâmplat?

– Mi-au aruncat un topor direct în față. Culmea este că n-a fost aruncat nici de un negru, nici de un individ din trupa lui Privighetoare, ci de unul dintre mineri.

– Chiar nu mai contează cine l-a aruncat, a răspuns vrăjitorul, bandajând capul lui Cahir cu o mânecă sfâșiată din cămașă. Contează că, din fericire, a fost aruncat cu stângăcie, l-a scalpat doar, însă putea să-i crape craniul. În schimb, osul craniului a avut mult de suferit. Și creierul la fel. N-o să poată să stea în șa, chiar dacă calul ar putea să-i susțină greutatea.

– Ce facem atunci? Calu' tău a murit, al lui e ca și mort, al meu asudă cu broboane mari. Ăia-s pe urmele noastre. Nu putem să rămânem aici...

– Trebuie să rămânem aici. Cahir și cu mine. Și calul lui. Tu du-te mai departe. Repede. Calul tău este puternic, o să țină la galop. Și chiar dacă o să trebuiască să-l epuizezi... Regis, Milva și Jaskier ne așteaptă undeva pe valea Sansretour, Angoulême. Ei nu știu nimic și pot cădea în ghearele lui Schirru. Trebuie să-i găsești și să-i avertizezi, iar apoi, toți patru, trebuie să mergeți direct la Toussaint. Acolo n-o să vă mai vâneze nimeni. Trag nădejde.

– Dar tu și Cahir? Angoulême și-a mușcat buza. Ce-o să pățiți? Privighetoare nu-i prost, când o să dea de calu' pe jumate mort, o să scotocească toate ascunzișurile văii. Iar cu Cahir n-ai cum s-ajungi prea departe!

– Schirru, căci el este cel care ne urmărește, o s-o ia pe urmele tale.

– Așa crezi?

– Sunt sigur de asta. Cum te văd și cum mă vezi. Du-te!

– Și ce-o să spună mătușa când o să mă vadă fără tine?

– O să explici tu ce s-a întâmplat. Nu Milvei, doar lui Regis. El o să știe ce are de făcut. Cât despre noi... Când rana lui Cahir o să înceapă să se vindece, o să pornim spre Toussaint. Acolo o să ne găsim noi într-un fel sau altul. Hai, fată, nu mai pierde vremea! Pe cal și pe-aici ți-e drumul! Nu-i lăsa pe urmăritori să te-ajungă. Nu le da voie să se apropie, să te vadă.

– Nu încerca să vinzi castraveți grădinarului! Aveți grijă! Rămas-bun!

– Rămas-bun, Angoulême!

Nu s-au îndepărtat prea mult de drum. Nu se putea abține să nu arunce un ochi în urmă. De fapt, nu se temea de nicio acțiune din partea lor, știa că o vor urma pe Angoulême fără a pierde timpul.

Nu se înșela.

Călăreții, care ajunseseră în trecătoare în mai puțin de un sfert de oră, s-au oprit, ce-i drept; văzând calul mort, au făcut zarvă, au bâjbâit prin tufișurile aflate de-a lungul drumului, dar s-au dus de îndată mai departe. Fără îndoială, s-au gândit că cei trei fugari și-au continuat călătoria împreună, doi dintre ei călărind pe un singur cal, și vor putea în curând să-i ajungă din urmă, dacă nu pierd timpul. Geralt a observat că nu toți caii lor erau în cea mai bună formă.

Printre urmăritori nu se aflau prea multe mantale negre, din cavaleria ușoară nilfgaardiană; predominau bandiții colorați ai lui Privighetoare. Geralt nu-și putea da seama dacă Privighetoare însuși se afla printre ei sau dacă rămăsese în Rialto pentru a-și obloji fața desfigurată.

Când ropotul copitelor se stingea în depărtare, Geralt și-a părăsit ascunzătoarea dintre ferigi și s-a dus să-l ajute pe Cahir, care gâfâia și gemea.

– Calul e prea slăbit ca să te poarte. Poți să mergi?

Nilfgaardianul i-a răspuns printr-un sunet care putea la fel de mult să fie atât o confirmare, cât și o negare. Sau orice altceva. Dar și-a mișcat picioarele și astfel a fost mai clar.

Urmând panta alunecoasă a râpei, au coborât în albia pârâului. Cahir a făcut ultimii pași târându-se spre pârâu, bând apă, turnându-și cu generozitate apă rece pe pansamentul de pe cap. Vrăjitorul nu-l grăbea, respira adânc, păstrându-și forțele.

Urca pe pârâu, în amonte, îl susţinea pe Cahir şi în acelaşi timp trăgea şi calul, plescăind apa, împiedicându-se de pietre şi de trunchiurile copacilor căzuţi. După un timp, Cahir a refuzat să mai continue: nu-l mai ascultau picioarele, a încetat să se mişte. Vrăjitorul a început pur şi simplu să-l târască. Dar nu mai puteau continua în acest fel, mai ales că albia pârâului era presărată cu toplițe şi cu cascade. Geralt a gemut, l-a luat în spate pe omul rănit. Nici calul, pe care trebuia să-l tragă de frâie, nu-i făcea viaţa mai uşoară. Când au ieşit într-un final din defileu, vrăjitorul s-a prăbuşit pe frunzişul umed şi a zăcut acolo, gâfâind epuizat lângă Cahir, care gemea întruna. A rămas acolo un răstimp. Genunchiul a început să-i zvâcnească de o durere sâcâitoare.

În cele din urmă, Cahir părea să dea semne de viaţă. Apoi, deodată, ca un miracol, s-a ridicat în picioare înjurând, ţinându-şi capul. S-au urnit din loc din nou. La început, Cahir mergea într-un ritm rapid. Apoi a încetinit. Şi s-a prăbuşit.

Geralt l-a luat în spate şi a continuat să-l care, gemând, poticnindu-se şi încovoindu-se sub greutatea lui. Genunchiul îl sfâşia de durere, iar în faţa ochilor îi zburau albine negre, înflăcărate.

– Cine ar fi crezut... acum o lună, c-o să mă cari în spate... a icnit Cahir în spatele lui.

– Taci, nilfgaardianule... Când pălăvrăgeşti, eşti şi mai greoi...

Când au ajuns, în sfârşit, la stâncile şi versanţii abrupţi, se îngâna ziua cu noaptea. Vrăjitorul n-a căutat nicio peşteră şi nici n-a dat de vreuna, a căzut neputincios în faţa primei grote pe care a întâlnit-o.

În grotă, pe jos, erau împrăştiate cranii, coaste, pelvisuri şi alte oase umane. Dar, mai important, erau şi crengi uscate.

Cahir avea febră, tremura, tresărea de la spasme. Geralt îi cususe partea desprinsă a scalpului cu un fir şi un ac curbat. Cahir suportase cu vitejie operaţia, redevenind conştient. Criza a venit mai târziu, în timpul nopţii. Geralt a aprins un foc în grotă, ignorând propria lor siguranţă. Afară vântul bătea şi o ploaie fină ţârâia, aşa că era puţin probabil ca cineva să cutreiere

zona și să observe strălucirea focului din grotă. Oricum, Cahir trebuia să se încălzească.

Febra l-a ținut toată noaptea. Tresărea, gemea, delira. Geralt a întreținut focul fără încetare, neputând dormi. Durerea de la genunchi îl seca la inimă.

Flăcău tânăr și puternic din fire, Cahir și-a revenit până în zori. Era palid și transpirat şi mai avea febră. Clănțănitul dinților complica articularea cuvintelor, dar se putea înțelege ce spunea. Și era perfect conștient. S-a plâns de durere de cap, lucru absolut normal la cineva care avusese o parte a scalpului tăiată cu toporul.

Geralt își împărțea timpul între ațipelile agitate și colectarea apei de ploaie de pe stânci în recipiente improvizate din scoarță de mesteacăn. Și el, și Cahir erau chinuiți de sete.

– Geralt?

– Te ascult.

Cahir împingea vreascurile în foc cu ajutorul unui femur pe care-l găsise.

– La mină, când luptam... eram speriat, știi.

– Știu.

– O clipă am crezut că te-a cuprins o furie ucigătoare. Că nimic altceva nu mai conta pentru tine... în afară de măcel...

– Știu.

– Mi-a fost frică, a încheiat el calm, că în starea aia o să-l lichidezi pe Schirru. Și de la mort n-ai cum să mai obții informații.

Geralt și-a dres glasul. Îl îndrăgea din ce în ce mai mult pe tânărul nilfgaardian. Nu era doar curajos, ci și inteligent.

– Ai făcut bine c-ai trimis-o pe Angoulême de aici, a continuat Cahir clănțănind din dinți. Nu-i pentru fete... nici măcar pentru fete ca ea. O să ne descurcăm singuri, amândoi. Ne ducem după ei. Dar să nu mai ucizi aşa de sângeros ca bersekerii... Îmi aduc aminte ce-ai spus atunci despre răzbunare... Știi, Geralt, chiar și pentru răzbunare ai nevoie de o metodă. O să-l prindem pe semielful ăla... O să-l facem să ne spună unde se află Ciri...

– Ciri nu mai trăieşte.

– Nu-i adevărat. Nu cred că a murit... Nici tu nu crezi. Recunoaşte.

– Nu vreau să cred.

Afară vântul şuiera şi ploaia continua să ţârâie. Era bine în grotă.

– Geralt?

– Te ascult.

– Ciri este în viaţă. Am avut din nou un vis... Bag mâna-n foc că s-a întâmplat ceva la echinocţiu, ceva îngrozitor... Da, cum mă vezi şi cum te văd, am simţit şi am văzut... Dar ea trăieşte... trăieşte, nu mă îndoiesc deloc. Hai să ne grăbim! Dar nu pentru răzbunare sau pentru crimă. Ci ca să o găsim.

– Da, da, Cahir. Ai dreptate.

– Dar tu? Tu nu mai ai vise?

– Ba da, a spus el cu amărăciune. Dar mai rar de când am traversat Jaruga. Şi nu mi le amintesc, de obicei, când mă trezesc. Ceva s-a sfârşit în mine, Cahir, s-a stins. Ceva s-a rupt în mine...

– Nu-i nimic, Geralt. O să visez eu pentru amândoi.

În zori au luat-o din loc. Ploaia încetase să cadă, chiar părea că soarele încearcă să-şi găsească loc în cenuşiul care acoperea cerul.

Amândoi călăreau încet pe singurul lor cal din rândurile armatei nilfgaardiene.

Calul se împiedica de pietriş, mergând de-a lungul râului Sansretour, care ducea la Toussaint. Geralt cunoştea drumul. Mai fusese aici cândva, cu mult timp în urmă, iar de atunci se schimbaseră multe. Însă nu se schimbaseră nici valea, nici râul Sansretour – cu cât înaintau mai mult, cu atât îşi merita numele. Nu se schimbaseră nici munţii Amell, nici Obeliscul Gorgonei sau Muntele Diavolului care îi dominau.

Unele lucruri pur şi simplu nu se schimbaseră.

– Soldatul nu discută, el execută ordinele, a spus Cahir, pipăindu-şi bandajul de pe cap. Nu le analizează, nu pune întrebări, nu aşteaptă să i se

explice sensul lor. Acesta este primul lucru despre care învaţă un soldat la noi. Aşadar, poţi să-ţi imaginezi că n-am pus sub semnul întrebării nicio secundă ordinul care mi-a fost dat. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să întreb de ce am fost eu ales să o capturez pe această regină sau prinţesă cintreană. Ordinul e ordin. Nu prea mi-a convenit, bineînţeles, pentru că voiam să cunosc gloria, să lupt cavalereşte cu o armată obişnuită... Dar şi lucrul pentru serviciile de informaţii este considerat o onoare pentru noi. Numai să fi fost o misiune mai dificilă, un prizonier important... Dar aşa, o fată?

Geralt a aruncat în foc coloana vertebrală a păstrăvului pe care tocmai îl mâncase. Înainte de a se însera, prinseseră în pârâiaşul care se varsă în râul Sansretour destui peşti cât să se sature. Era sezonul de reproducere pentru păstrăvi, aşa că erau uşor de prins. Asculta atent povestea lui Cahir, iar curiozitatea se lupta în el cu un sentiment profund de regret.

– Până la urmă, totul s-a petrecut din întâmplare, a rostit Cahir, privind spre flăcări. Din cea mai pură întâmplare. După cum am aflat mai târziu, aveam un spion la curtea lui Cintra, un kamerjunker. Când am luat cu asalt târgul, în timp ce ne pregăteam să asediem castelul, acel spion a venit şi ne-a anunţat că se va încerca scoaterea prinţesei din târg. S-au format mai multe grupuri ca al meu. Coincidenţa a făcut ca cei care au luat-o pe Ciri să dea peste grupul meu. Pe ulițele târgului a început prigoana, prin cartiere era pârjol. A fost un adevărat iad. Nimic în afară de vuiete şi trosnete de flăcări peste tot, ziduri de foc. Caii nu mai voiau să se urnească din loc, iar bărbaţii... Bah! Ce să mai spun? Nici ei nu se dădeau duşi. Subordonaţii mei – aveam patru cu mine – au început să înjure, să strige la mine că mi-am pierdut minţile, că îi duc direct la pierzanie... Anevoie am reuşit să preiau controlul... Am continuat să-i urmărim prin acel pârjol mistuitor. Deodată, i-am avut chiar în faţa noastră – cinci călăreţi cintreni. Şi a început seceratul, înainte să am timp să-mi avertizez bărbaţii să aibă grijă de fată, care, de altfel, a şi căzut la pământ, pentru că cel care o purta pe şaua lui a fost primul care a murit. Unul dintre oamenii mei a luat-o şi a urcat-o pe calul lui, dar nu a ajuns departe. Unul dintre cintreni l-a atacat din spate şi l-a străpuns, ieşindu-i prin faţă. Am văzut

cum lama a trecut la un țol de capul lui Ciri, care a căzut din nou în noroi. Era pe jumătate leşinată de spaimă, am văzut-o târându-se pe lângă un mort, încercând să se strecoare lângă el... Ca un pisoi lângă mama lui moartă...

A tăcut şi şi-a înghiţit saliva cu un nod în gât.

– Nici nu ştia că se târăşte pe lângă un duşman. Un nilfgaardian antipatic... Am rămas singuri noi doi, a reluat el după un timp, iar în jur erau doar cadavre şi flăcări. Ciri se târa într-o baltă de apă şi sânge. O casă s-a prăbuşit brusc, nu puteam vedea nimic printre scântei şi fum. Calul meu nu voia să meargă spre ea. Am chemat-o, am rugat-o să vină la mine, vocea mi-era răguşită de la ţipete, încercând zadarnic să depăşesc vuietul flăcărilor. M-a văzut, m-a auzit, dar n-a reacţionat. Calul meu nu voia să se urnească din loc şi nu puteam face nimic. A trebuit să descalec. Nu puteam s-o ridic cu o mână, ţinând hăţurile cu cealaltă, calul meu azvârlea din copite, încât mai avea puţin şi mă lovea. Când am vrut s-o ridic, a început să urle. Atunci s-a încordat şi şi-a pierdut cunoştinţa. Am înfăşurat-o în mantaua pe care am cufundat-o anterior într-o băltoacă, în noroi, gunoi de grajd şi sânge. Şi am plecat. Chiar prin foc. Nici eu nu ştiu prin ce minune am reuşit să scăpăm de acolo. Deodată am văzut o breşă într-un zid şi am ajuns pe malul râului... într-un loc în care se adunaseră fugarii din Nordling. Mi-am aruncat coiful de ofiţer, deoarece chiar dacă aripile arseseră, aş fi fost recunoscut imediat după el. Celelalte haine îmi erau atât de murdare, încât nu mă puteau da de gol. Dar dacă fata ar fi fost conştientă, dacă ar fi strigat, ar fi sărit pe mine cu spadele lor. Am avut noroc. Am mers cu ei aproape două poşte, apoi am rămas în urmă şi m-am ascuns în tufişuri, lângă râul care transporta cadavrele.

A tăcut, şi-a dres vocea, şi-a pipăit capul bandajat cu ambele mâini. Şi s-a înroşit. Sau poate era doar o reflectare a flăcărilor?

– Ciri era din cale-afară de murdară. A trebuit s-o dezbrac... Nu s-a apărat, n-a ţipat. Doar dârdâia, ţinându-şi ochii închişi. De fiecare dată când o atingeam, o spălam sau o ştergeam, se încorda şi se ferea... Ştiu, ar fi trebuit să-i vorbesc, s-o liniştesc... Dar la început n-am putut găsi cuvinte în limba voastră... care era şi cea a mamei mele, pe care am cunoscut-o încă din copilărie. Nefiind în stare s-o liniştesc cu vorbe, am vrut s-o liniştesc

atingând-o delicat... Dar la cea mai mică atingere încremenea şi începea să strige... Ca un pui...

– O bântuia în coşmaruri, a şoptit Geralt.

– Ştiu. Şi pe mine.

– Ce s-a întâmplat în continuare?

– A adormit. Şi eu la fel. Eram frânţi de oboseală. Când m-am trezit, ea nu mai era. Nu era nicăieri. Nu-mi amintesc altceva. Cei care m-au găsit spun că alergam în cerc, urlând ca un lup. A trebuit să mă lege. Când m-am liniştit, băieţii de la serviciile de informaţii, subordonaţii lui Vattier de Rideaux, m-au luat în primire. Erau interesaţi de Cirilla. Voiau să ştie unde este, cum scăpase, de ce o lăsasem să fugă. Îmi puneau mereu aceleaşi întrebări iar şi iar: unde este, cum scăpase... Înnebunit de furie, am strigat ceva despre împărat, numindu-l un şoim care vânează fetiţe. Aceste cuvinte m-au costat un an de temniţă grea în cetate. Apoi împăratul m-a graţiat, căci îi eram de folos. Aveau nevoie să trimită în Thanedd pe cineva care să vorbească graiul comun şi să ştie cum arată Ciri. Împăratul a vrut să mă duc pe insulă... şi de data aceasta să nu-l dezamăgesc, să i-o aduc pe Ciri.

A tăcut un scurt răstimp.

– Emhyr mi-a dat o şansă. Aş fi putut s-o refuz. Asta ar fi însemnat o condamnare pentru totdeauna la dizgraţie şi uitare definitivă, totală, pe viaţă. Dar aş fi putut refuza, dacă aş fi vrut. Şi totuşi, n-am refuzat. Pentru că, vezi, Geralt... nu puteam s-o uit. N-o să te mint. Am văzut-o adeseori în visele mele. Dar nu ca pe copila slabă, pe care am avut-o în mâini când am dezbrăcat-o şi am spălat-o lângă râu. Am văzut-o... şi o văd în continuare ca pe o femeie frumoasă, conştientă, provocatoare... Cu detalii cum ar fi un trandafir roşu-aprins tatuat în zona inghinală.

– Despre ce vorbeşti?

– Nu ştiu, habar n-am... dar a fost şi încă este aşa. O văd în continuare în visele mele cum am văzut-o atunci... De aceea am acceptat acea misiune în Thanedd. De aceea am vrut să mă alătur vouă. Eu... eu vreau s-o mai văd o dată... Vreau să-i ating părul, să mă uit în ochii ei... Vreau s-o privesc. Omoară-mă, dacă vrei. Dar nu mă mai pot preface. Cred că... cred că o

iubesc. Nu râde, te rog!

-Nu-mi arde de râs.

– De aceea mă ţin după voi. Ai înţeles?

– O vrei pentru tine sau pentru împăratul tău?

– Sunt realist, a adăugat el în şoaptă. Evident că n-o să mă dorească. Dar ca soţie a împăratului, aş putea s-o văd măcar din când în când.

– Ca un realist ce eşti, a pufnit vrăjitorul, trebuie s-o găsim şi s-o salvăm mai întâi. Presupunând că visele tale nu mint şi că Ciri este, de fapt, în viaţă.

– Ştiu că aşa e. Şi când o s-o găsim... ce-o să se întâmple atunci?

– Mai vedem, mai vedem, Cahir.

– Nu mă duce cu zăhărelul. Fii sincer. N-o să mă laşi s-o iau.

Geralt nu i-a răspuns, iar Cahir nu a repetat întrebarea.

– Până atunci, putem fi prieteni? a întrebat el rece.

– Putem, Cahir. Te rog încă o dată să mă ierţi pentru ce am făcut atunci. Nu ştiu ce-am păţit. N-am bănuit niciodată cu adevărat că eşti trădător sau cu două feţe.

– Nu sunt un trădător. N-o să te trădez niciodată, vrăjitorule.

Călăreau prin defileul adânc, sculptat prin munte de râul Sansretour, rapid şi de-acum lat. Se îndreptau spre est, spre graniţele principatului Toussaint. Gorgona, Muntele Diavolului, se înălţa în faţa lor. Pentru a-i admira vârful, ar fi trebuit să-şi ridice privirile.

Dar nu şi le-au ridicat.

Mai întâi au sesizat mirosul de fum, o clipă mai târziu au văzut focul de tabără, deasupra căruia se frigeau păstrăvi înfipţi în ţepuşe. Apoi au văzut un individ care stătea singur lângă foc.

Până nu demult, Geralt l-ar fi tăvălit fără milă pe idiotul care ar fi îndrăznit să afirme că el, vrăjitorul, va trăi o bucurie imensă la vederea unui vampir.

– Oh! Oh! a spus liniştit Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy, întorcând păstrăvii de pe o parte pe cealaltă. Iată ce ne-aduce vântul!

Bocănitorul*, cunoscut şi sub numele de knaker, cobly, polterduk, karkorios, rubezahl, trezorier, este o varietate a koboldului, înzestrat cu o putere fenomenală şi o statură extraordinară. De asemenea, spre deosebire de kobold,* B. *poartă de obicei o barbă uriaşă, pe care o întâlnim la kobold foarte rar.* B. *locuieşte în galerii, fântâni, ruine, prăpăstii, gropi întunecate, în interiorul rocilor, în tot felul de peşteri şi terenuri pietroase de deşert. În locurile în care se refugiază, subsolul conţine, fără îndoială, bogăţii precum minereu, cărbune, sare sau ulei mineral, de exemplu. Acesta este motivul pentru care* B. *poate fi întâlnit frecvent în mine, de preferat părăsite, dar* B. *obişnuieşte să se arate şi în cariere. Dăunător şi răutăcios, este un blestem şi o adevărată pacoste trimisă de zei pe capul minerilor şi al paznicilor, pe care netrebnicul* B. *îi face să se rătăcească, îi sperie împingând stânci, prăbuşeşte galeriile, dărâmă scările, fură şi împrăştie uneltele şi cărbunele şi, de asemenea, nu se dă în lături să se ascundă prin cotloane pentru a le arunca bețe în cap.*

Dar poţi să-l mai îmblânzeşti astfel încât să nu strice peste măsură, punând ici şi acolo, într-o galerie întunecată sau înfundată, pâine cu unt, caş de oaie, o bucată de slănină afumată, dar cel mai bine este să-i lăsaţi o ploscă cu rachiu, pentru că B. *este din cale-afară de lacom.*

Phisiologus

7

– Sunt în siguranţă, l-a liniştit vampirul, îndemnându-l pe Draakul, catârul său. Toţi trei. Milva, Jaskier şi, bineînţeles, Angoulême, care între timp ni s-a alăturat în valea Sansretour şi ne-a spus totul, folosind un vocabular foarte colorat. N-am putut să înţeleg niciodată de ce majoritatea insultelor şi înjurăturilor voastre, ale oamenilor, sunt legate de sfera erotică. La urma urmei, sexul este frumos şi este asociat cu frumuseţea, bucuria, plăcerea. Oare cum poate fi folosită denumirea organului genital într-un sens vulgar...

– Nu devia de la subiect, Regis, l-a întrerupt Geralt.

– Da, desigur, scuză-mă. Atenţionaţi de Angoulême că bandiţii ne urmăreau, am trecut graniţa în Toussaint fără să stăm pe gânduri. Milva, ce-i drept, n-a fost încântată, o mânca în fund să se întoarcă şi să vă caute. Am reuşit s-o potolesc. Cât despre Jaskier, tare ciudat, în loc să se bucure că primim azil înăuntrul graniţelor principatului, era tare speriat... De ce se teme atât de mult de Toussaint, nu ştii din întâmplare?

– Nu, nu ştiu, dar îmi închipui, a răspuns Geralt cu amărăciune. N-ar fi singurul loc în care prietenul nostru, bardul, ar fi făcut boroboaţe. Acum s-a mai astâmpărat un pic, pentru că umblă în compania oamenilor decenţi, dar, în tinereţe n-avea nimic sfânt. Aş spune că în prezenţa lui se simţeau în siguranţă numai aricii şi femeile care erau în stare să se urce în copaci. De multe ori, nici soţii femeilor nu-l aveau pe trubadur la inimă. Fără îndoială, în Toussaint există vreun soţ care, văzându-l pe Jaskier, ar putea să-şi amintească anumite episoade neplăcute din trecut... Dar, până la urmă, nu contează. Să revenim la fapte. Dar urmăritorii? Sper că...

– Nu cred că ne-au urmărit până în Toussaint, l-a întrerupt Regis, zâmbind. La graniţă roiesc cavaleri rătăcitori care mor de plictiseală şi caută orice pretext să se lupte. În plus, ne-am dus în codrul sfânt din Myrkvid în acelaşi

timp cu un grup de pelerini întâlniţi la graniţă. Iar locul acela este tare înspăimântător. Până şi pelerinii şi bolnavii care vin din cele mai îndepărtate colţuri la Myrkvid ca să se vindece se opresc într-un sat de lângă marginea pădurii şi nu îndrăznesc să se aventureze prea departe. Se spune că cine se încumetă să intre în stejărişul sfânt sfârşeşte ars de viu în „baba de răchită“.

Geralt a inspirat adânc.

– Oare...

– Categoric, l-a împiedicat din nou vampirul să-şi termine vorba. Druizii trăiesc în Myrkvid. După ce au părăsit Angrenul, apoi Caed Dhu, au vieţuit o vreme la lacul Monduirn, iar acum sunt în Myrkvid, în Toussaint. Ne-a fost dat să-i găsim. Nu-mi amintesc, v-am spus că aşa ne este sortit?

Geralt a oftat adânc. Cahir, care se afla în spatele lui, aşijderea.

– Prietenul tău este printre acei druizi?

Vampirul a zâmbit din nou.

– Nu este un prieten, ci o prietenă, l-a lămurit el. Într-adevăr, ea se află printre ei. Chiar a fost avansată. Ea este cea care conduce tot Cercul acum.

– Hierofantă?

– Flaminică. Printre druizi, acesta este termenul folosit atunci când acest titlu îi este atribuit unei femei. Vorbim despre un hierofant atunci când este vorba despre un bărbat.

– Aşa este, am uitat. Înţeleg că Milva şi ceilalţi...

– Se află acum sub protecţia flaminicăi şi a Cercului. Ca de obicei, vampirul a răspuns înainte ca Geralt să-şi termine întrebarea, după care a început să răspundă la întrebările încă nerostite.

– Totuşi, m-am grăbit să mă întâlnesc cu voi. Pentru că s-a întâmplat ceva misterios. Nici n-am început bine să-i explic cazul nostru, că flaminica m-a şi întrerupt. A spus că ştie tot. Că ne aştepta de ceva vreme...

– Poftim?

– Nici eu n-am putut să-mi ascund uimirea, a replicat vampirul care şi-a strunit catârul, s-a ridicat în scărițe şi s-a uitat în jur.

– Cauţi pe cineva sau ceva? l-a întrebat Cahir.

– Nu mai caut, l-am găsit. Să descălecăm.

– Abia aşteptam...

– Să descălecăm. O să-ţi explic totul.

Au trebuit să vorbească mai tare pentru a acoperi zgomotul cascadei care cădea, ca o perdea de spumă, de la o înălţime impresionantă de-a lungul peretelui vertical, stâncos. Jos, acolo unde cascada se vărsa într-un lac destul de mare, printre stânci, se căsca gura neagră a unei peşteri.

– Da, este chiar acolo, a confirmat Regis presupunerile vrăjitorului. Te-am adus la întâlnire, pentru că am fost sfătuit să te ghidez spre acel loc. Va trebui să intri în acea peşteră. După cum ţi-am spus, druizii ştiau despre tine, despre Ciri şi despre misiunea noastră. Şi au aflat toate astea de la o persoană care, oh, locuieşte chiar acolo. Acea persoană, dacă ar fi să dăm crezare druidei, doreşte să stea de vorbă cu tine.

– Dacă ar fi să dăm crezare druidei? a repetat Geralt cu un iz de ironie în glas. Am mai fost pe-acolo. Ştiu cine vieţuieşte în peşterile adânci de sub Muntele Diavolului. Diverşi indivizi. Dar cu marea majoritate a acestora nu se poate discuta decât cu spada. Ce altceva a mai spus druida dumitale? Ce minciună ar trebui să mai cred?

– Ea mi-a dat de înţeles, a rostit vampirul, străpungându-l cu ochii lui negri pe Geralt, că nu-i simpatizează deloc pe cei care necăjesc sau ucid vieţuitoarele din natură şi, mai ales, pe vrăjitori. I-am explicat că, aşa cum stau lucrurile, în prezent eşti vrăjitor doar cu numele. Că nu distrugi în niciun fel natura, atâta timp cât nu eşti deranjat. Flaminica – care, trebuie să ştii, este o persoană tare isteaţă – a înţeles din capul locului că ai renunţat la vrăjitorie nu ca o consecinţă a schimbărilor ideologice, ci forţat de circumstanţe. Ştiu foarte bine, a spus ea, că a dat o nenorocire peste cineva apropiat vrăjitorului. Prin urmare, vrăjitorul a fost nevoit să renunţe la vrăjitorie şi să se grăbească spre a salva...

Geralt nu a făcut niciun comentariu, dar privirea lui era atât de grăitoare, încât vampirul s-a grăbit să-i dea câteva lămuriri.

– A mai spus, citez: „Nefiind vrăjitor, vrăjitorul dovedeşte că este în stare de smerenie şi spirit de jertfă. O să intre în adâncurile întunecate ale pământului. Dezarmat. Lăsând la o parte toate armele, toate fiarele ascuţite.

Toate gândurile rele. Toată violența, furia, mânia, aroganța. O să intre cu smerenie. Și apoi, acolo, în adâncurile pământului, nevrăjitorul smerit o să găsească răspunsurile la întrebările care îl frământă. Dar dacă vrăjitorul rămâne vrăjitor, n-o să găsească nimic.“

Geralt a scuipat în direcția cascadei și a peșterii.

– Este doar un joc! a strigat el. O glumă! O cacealma. Clarviziune, jertfă, întâlniri misterioase prin peșteri, răspunsuri la întrebări... Astfel de trucuri își au locul doar printre bătrânii povestitori ambulanți. Aici, cineva își bate joc de mine. În cel mai bun caz. Și dacă nu-i o batjocură...

– În niciun caz n-aș numi-o batjocură, a spus ferm Regis. În niciun caz, Geralt din Rivia.

– Atunci, ce-i? Una dintre celebrele ciudățenii druide?

– N-o să știm, a intervenit Cahir, până când nu vedem cu ochii noștri. Hai, Geralt, o să mergem împreună...

– Nu, a dat din cap vampirul. Flaminica a fost categorică în această privință. Vrăjitorul trebuie să intre singur acolo. Neînarmat. Dă-mi spada! O să am grijă de ea cât lipsești.

– Naiba să mă... a început Geralt, dar Regis l-a întrerupt cu un gest rapid.

– Dă-mi spada! a întins el mâna. Și, dacă mai ai vreo armă, lasă-mi-o mie și pe aceea. Amintește-ți cuvintele flaminicăi. Fără violență. Jertfă. Smerenie.

– Știi cu cine o să mă întâlnesc acolo? Cine... sau ce mă așteaptă în acea peșteră?

– Nu, nu știu. Tot soiul de creaturi bizare populează culoarele subterane ale Gorgonei.

– Să mă ia naiba!

Vampirul și-a dres vocea ușor.

– Nu-i exclusă nici această posibilitate, i-a răspuns el serios. Dar trebuie să-ți asumi acest risc. Știu că o s-o faci.

Nu a greșit. Așa cum se așteptase, intrarea în peșteră era marcată de o mulțime impresionantă de cranii, vertebre, coaste și oase. Cu toate acestea, nicio duhoare de putrefacție nu-i gâdila nările. Aparent, aceste rămășițe erau

acolo de secole, destinate să descurajeze intruşii.

Cel puţin aşa a crezut.

El a intrat în întuneric, oasele se zdrobeau şi scârţâiau sub picioare.

Vederea i s-a adaptat rapid la întuneric.

Se afla într-o peşteră gigantică, o cavernă stâncoasă, ale cărei dimensiuni nu puteau fi apreciate cu ochiul liber, întrucât se fragmentau şi dispăreau într-o pădure de stalactite atârnate de boltă, asemenea unor franjuri pitoreşti. Din planşeul umed, care scânteia şi strălucea în mai multe culori, se ridicau stalagmite albe şi roz, de formă conică, largi la bază şi subţiri spre vârf. Unele erau atât de înalte, încât se ridicau mult deasupra capului vrăjitorului. Altele se uneau cu stalactitele, formând astfel coloane. Nimeni nu-l chema. Singurul sunet pe care îl auzea era ecoul apei care picura şi se scurgea.

Păşea încet drept înainte, în întuneric, printre coloane. Ştia că este urmărit.

Reşimţea puternic, insuportabil şi frustrant lipsa spadei în spate, ca un dinte recent extras.

Şi-a încetinit mersul.

Dacă o clipă mai devreme i se păreau a fi nişte stânci rotunjite la baza stalagmitelor, acum îl îngrozea uriaşa orbire strălucitoare. În masa densă de peri cenuşii, prăfuiţi, se căscau fălci imense, în care străluceau colţii.

Erau barbegazi.

Mergea încet, călcând prudent – peste tot erau barbegazi, mari, mijlocii, mici, stăteau în calea lui fără măcar să se clintească. Deocamdată comportamentul lor era extrem de paşnic, dar Geralt nu era sigur ce s-ar întâmpla, dacă ar călca pe unul dintre ei.

Coloanele formau o pădure densă – nu era chip să mergi drept înainte. Trebuia să te strecori în zigzag. De sus, de pe bolta acoperită cu ace, picura apă.

Barbegazii, care erau din ce în ce mai numeroşi, îl însoţeau pe vrăjitor în drumul lui, rostogolindu-se şi târându-se pe sol. Le auzea bâlbâitul şi şuieratul monoton. Le simţea mirosul înţepător şi acru.

A trebuit să se oprească. În drumul său, între două stalagmite, într-un loc pe care nu putea să-l ocolească, stătea tolănit un echinops impunător, cu spinarea

înțesată de spini lungi. Geralt a înghițit în sec. Știa prea bine că echinopșii își puteau arunca spinii până la o distanță de zece pași. Spinii aveau o proprietate deosebită: odată plantați în trup, se rupeau și capetele ascuțite pătrundeau tot mai adânc în carne, „călătorind" în corpul victimei până când ajungeau la un organ sensibil.

– Vrăjitor prost! a auzit el în beznă. Vrăjitor laș! Se teme! Ha, ha!

Vocea avea o rezonanță ciudată și străină, dar Geralt mai auzise astfel de voci de multe ori. Așa știau ființele neobișnuite să comunice, folosind vorbirea articulată, prin accente și intonații stranii, cu silabe prelungite nefiresc.

– Vrăjitor prost! Vrăjitor prost!

S-a abținut de la comentarii. Și-a mușcat buzele și s-a strecurat cu grijă pe lângă echinops. Spinii monstrului fluturau ca tentaculele unei anemone marine, dar numai pentru o clipă. Apoi creatura a încremenit, arătând din nou ca o grămadă imensă de ierburi de mlaștină.

Deodată, doi barbegazi uriași și-au croit drum pe lângă el, mormăind și mârâind. Un fâlfâit de aripi și un chicot șuierător veneau de pe acoperiș, semnalând, fără îndoială, prezența liliecilor și a vesperstilelor.

– A venit aici asasinul, criminalul! Vrăjitorul! a răsunat în beznă vocea pe care o auzise mai devreme. A intrat aici! A îndrăznit! Dar nu are spadă, criminalul. Așa, cum vrea să ucidă? Cu privirea? Ha, ha!

– Sau poate, a spus o altă voce cu o articulare și mai puțin naturală, o să-l omorâm noi pe el? Haaaa?

Barbegazii au început să ridice tonul la unison, formând un cor sonor. Unul dintre ei, mare cât un dovleac copt, s-a rostogolit foarte aproape și și-a clămpănit dinții chiar lângă călcâiele lui Geralt. Vrăjitorul și-a înăbușit înjurătura care îi stătea pe limbă. Și-a continuat drumul. Apa picura din stalactite, răsunând cu un ecou cristalin în peșteră.

Ceva i s-a agățat de picioare. A făcut un efort să nu-l alunge violent.

Era o creatură mică, puțin mai mare decât un câine pechinez. În plus, arăta cam ca un pechinez. Cel puțin la față. Restul corpului său amintea de o maimuță. Geralt habar nu avea despre ce este vorba. Nu mai văzuse în viața

lui ceva asemănător.

– Vră-ji-tor! a articulat batjocoritor, dar clar, pechinezul, strâns agăţat de ciubota lui Geralt. Vră-ji-tor. Fiu de cur-vă!

– Dă-mi drumul! i-a şuierat printre dinţii încleştaţi. Dă-mi drumul la ciubotă sau îţi dau un şut în fund!

Barbegazii urlau şi mai tare, mai violent şi mai ameninţător. Un strigăt a răsunat în beznă. Geralt nu ştia ce este. Un muget ca de vacă, dar vrăjitorul ar fi fost dispus să parieze că era altceva.

– Vră-ji-tor, fiu de cur-vă!

– Dă-mi drumul la ciubotă! a repetat Geralt abia stăpânindu-se. Am venit aici neînarmat, paşnic. Mă sâcâi...

S-a oprit, sufocat de un val de duhoare oribilă, de la care îi lăcrimau ochii şi i se încreţea părul.

Înfipt în gamba lui, monstrul care semăna cu un câine pechinez îşi bulbuca ochii de erau gata să-i iasă din orbite: pur şi simplu defeca pe ciubota lui Geralt. Putoarea respingătoare era însoţită de zgomote şi mai respingătoare.

A înjurat şi a împins cu piciorul creatura agasantă, mult mai delicat decât ar fi meritat. Dar chiar şi aşa, ceea ce se aştepta, s-a întâmplat.

– L-a lovit pe ăla mic! a strigat ceva străpungând bezna, vuietul de uragan şi gemetele barbegazilor. L-a lovit pe ăla mic! L-a bătut pe unul mai mic decât el!

Cel mai apropiat barbegaz s-a rostogolit la picioarele lui. A simţit cum labele lui oribile, dure, ca de piatră, îl prind şi îl imobilizează. Nu s-a împotrivit, s-a resemnat. Blana celei mai mari şi mai agresive fiare s-a şters de ciubota acoperită cu excremente. Vrăjitorul a simţit cum este tras în toate direcţiile de haine, aşa că s-a aşezat.

O formă uriaşă a alunecat pe o coloană, sărind pe planşeu. Vrăjitorul a înţeles imediat despre ce era vorba: era bocănitorul. Mohorât, burtos, păros, strâmb, lat în umeri, cu o barbă roşcată şi mai lată.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât se cutremura mai tare pământul, de parcă nu se apropia un bocănitor, ci un percheron. Picioarele butucănoase şi lungi ale monstrului, oricât de ridicol ar părea, aveau un cot şi jumătate

lungime fiecare.

Bocănitorul s-a aplecat asupra vrăjitorului şi a duhnit a votcă. „Spurcăciunile îşi distilează aici samahoanca“, s-a gândit Geralt.

– L-ai lovit pe unul mai mic decât tine, vrăjitorule, i-a strigat bocănitorul, suflându-i în faţă. Fără niciun motiv, ai atacat şi ai jignit o creatură mică, blândă şi nevinovată. Ştiam noi că nu putem avea încredere în tine. Eşti agresiv. Ai instincte de ucigaş. Câţi de-ai noştri ai ucis, canalie?

Geralt nu a considerat oportun să răspundă.

– Oooooh! a spus bocănitorul duhnind şi mai puternic a alcool. Am visat la asta încă de când eram copil! Chiar din copilărie. Şi acum, în sfârşit, visul meu este pe cale să devină realitate! Uită-te în stânga!

Geralt şi-a întors capul ca un prost. Şi a primit un pumn în gură atât de violent, încât a văzut stele verzi.

– Oooooh! din barba deasă şi împuţită, bocănitorul a rânjit cu dinţi uriaşi şi strâmbi. Din copilărie am visat la asta. Uită-te în dreapta!

– Gata! a ţâşnit un ordin răsunător şi grav din adâncul peşterii. Gata cu prostiile şi glumele! Te rog să-l laşi să plece.

Geralt a scuipat sânge din buza despicată. Şi-a curăţat ciubotele în şuvoiul de apă care se scurgea de pe stâncă. Sconcsul cu faţă de pechinez îşi arăta colţii, sardonic, de la o distanţă rezonabilă. Bocănitorul rânjea şi el, masându-şi pumnul.

– Du-te, vrăjitorule! a lătrat. Du-te la el! Îndată o să te cheme. Eu o să te aştept. Pentru că trebuie să te întorci aici.

Surprinzător, peştera în care intrase Geralt era plină de lumină. Raze strălucitoare, încrucişate îşi croiau drum prin despicăturile boltei şi printre stalactite, creând o feerie de reflexii şi culori pe stânci şi pe speleoteme. În aer atârna o sferă magică de lumină puternică, susţinută de reflexiile cioburilor de cuarţ din pereţi. În pofida tuturor acestor surse de lumină, capătul peşterii se pierdea în tenebre; în spatele coloanelor pândea o beznă ca tăciunele.

Un perete de stâncă, pe care natura părea să-l fi pregătit în acest scop,

susţinea o imensă frescă. Artistul era un elf blond, îmbrăcat într-o haină murdară de vopsea. În lumina magic-naturală, capul lui părea să fie înconjurat de un nimb luminos.

– Stai jos! a spus elful fără să-şi ia privirea de la tablou, făcând un gest cu pensula către o stâncă. Nu te-au rănit?

– Nu, nu chiar.

– Trebuie să-i ierţi.

– Într-adevăr, trebuie.

– Sunt ca nişte copii. S-au bucurat enorm de venirea ta.

– Am observat.

Abia atunci elful s-a uitat la el.

– Stai jos, a repetat el. Într-o clipă o să fiu la dispoziţia ta. Îndată termin.

Elful avea de terminat o reprezentare stilizată a unui animal, probabil un bizon. Deocamdată, doar conturul era gata, de la coarnele impresionante la coada sa nu mai puţin magnifică. Geralt s-a aşezat pe stânca indicată şi şi-a promis că va fi răbdător şi umil, în limita posibilităţilor sale.

Elful, care fluiera uşor printre dinţii încleştaţi, şi-a cufundat pensula într-un mic vas cu vopsea şi, din câteva mişcări rapide, a colorat bizonul în purpuriu. După un moment de reflecţie, a desenat dungi de tigru pe animalul conturat.

Geralt îl privea în tăcere.

În cele din urmă, elful a făcut un pas înapoi pentru a admira fresca rupestră, care reprezenta o scenă de vânătoare în toată regula. Conturate cu mişcări apatice de pensulă, figuri umane subţiri, înarmate cu arcuri şi suliţe urmăreau în salturi sălbatice bizonul purpuriu şi vărgat.

– Ce-o să reprezinte? a întrebat Geralt, neputându-se abţine.

Elful i-a aruncat o privire fugitivă, ducându-şi vârful cozii de pensulă la buze.

– Aceasta este, i-a răspuns el, o frescă preistorică, realizată de oamenii primitivi care au trăit în această peşteră în urmă cu mii de ani şi care şi-au petrecut cea mai mare parte a timpului vânând bizoni purpurii, care au dispărut de mult. Unii dintre vânătorii preistorici au fost artişti, au simţit nevoia profundă de a reacţiona artistic. De a imortaliza ceea ce îi însufleţea.

– Fascinant!

– Fără doar şi poate, a confirmat elful. Oamenii voştri de ştiinţă au rătăcit ani buni prin peşteri în căutarea urmelor lăsate de oamenii preistorici. Şi, de fiecare dată când găsesc unu, sunt fascinaţi peste măsură. Pentru că ei o văd ca pe o dovadă că pe acest Pământ şi în această lume nu sunteţi nişte venetici. O dovadă că strămoşii voştri au trăit aici multe veacuri şi, prin urmare, că această lume aparţine moştenitorilor lor. Bah! Fiecare rasă are dreptul să aibă rădăcini. Chiar şi a ta, rasa umană, ale cărei rădăcini trebuie căutate în vârfurile copacilor. Ha, un calambur amuzant, nu-i aşa? Demn de o epigramă. Îţi place poezia uşoară? Ce crezi, ce-aş mai putea desena?

– Desenează-le nişte falusuri erecte, imense vânătorilor preistorici.

– Ar fi o idee. Elful şi-a înmuiat pensula în vopsea. Cultul falic era caracteristic civilizaţiilor primitive. Acest lucru poate servi, de asemenea, ca bază pentru teoria conform căreia rasa umană este supusă degenerării fizice. Strămoşii aveau falusuri ca nişte măciuci, dar urmaşii lor au moştenit nişte fofigi caraghioşi... Mulţumesc pentru sugestie, vrăjitorule!

– N-ai pentru ce. Şi ar mai fi ceva. Pictura arată prea proaspătă ca să fie una preistorică.

– În trei sau patru zile, sub influenţa sării din pereţi, culorile o să se mai estompeze, iar tabloul o să pară atât de autentic, de-o să rămâneţi cu gura căscată. Oamenii voştri de ştiinţă n-o să-şi mai încapă în piele de bucurie când o să-l vadă. Nimeni, îmi pun capul rămăşag, n-o să se prindă de şiretlic.

– Ba o să se prindă.

– Şi ce te face să spui asta?

– Doar n-o să te abţii să nu-ţi semnezi capodopera.

Elful a râs sec.

– Corect! Ah! M-ai citit fără cusur, exact aşa-i. Ei, focul deşertăciunii – e tare dificil pentru un artist să şi-l astâmpere. M-am semnat deja. Aici.

– Asta nu-i o libelulă?

– Nu, asta este ideograma numelui meu. Numele meu este Crevan Espane aep Caomhan Macha. Din comoditate, folosesc pseudonimul Avallac’h şi aşa poţi să-mi spui şi tu.

– Așa o să fac.

– Cât despre tine, te cheamă Geralt din Rivia. Ești vrăjitor. În acest moment însă nu te lupți cu niciun monstru sau vreo fiară sălbatică, ești în căutarea fetelor dispărute.

– Știrile se răspândesc uimitor de rapid. Uimitor de departe. Și uimitor de adânc. Se pare că ai prezis că o să vin aici. Așadar, poți să prezici viitorul, dacă am înțeles bine?

– Prezicerea viitorului, a răspuns Avallac'h ștergându-şi mâinile cu o cârpă, este la îndemâna oricui. Și toată lumea o face, pentru că este lesne. Prorocirea nu-i nicio artă. Artă înseamnă prorocirea corectă.

– Argumentul este inteligent și își merită epigrama. Tu, bineînțeles, știi să proroceşti corect.

– De cele mai multe ori. Eu, dragă Geralt, știu multe și pot face multe. Așa cum reiese și din titlul meu științific, așa cum l-ați numi voi. Cu alte cuvinte: Aen Saeyheme.

– Cunoscător.

– Așa e.

– Și ești dispus, trag nădejde, să împărtășești ceva din viziunile tale?

Avallac'h a tăcut o clipă.

– Să împărtășesc? a spus el în cele din urmă răspicat. Cui? Ție? Clarviziunea, dragul meu, este un privilegiu, iar privilegiile sunt împărtășite celor care îți sunt egali. Și de unde până unde, un elf, membru al elitei, să împărtășească ceva descendentului unei creaturi apărute în univers cu abia cinci milioane de ani în urmă, care provine din maimuță, șobolan, șacal sau orice alt mamifer? O ființă care a avut nevoie de aproape un milion de ani pentru a descoperi că, folosindu-şi cele două mâini păroase, ar putea să efectueze cu un os înroșit o operație chirurgicală? După care și-a vârât osul în rect, gemând de fericire?

Elful a tăcut, întorcându-se și privind fresca sa.

– De unde și până unde, a repetat elful, îndrăznești să-ți închipui că ți-aș împărtăși vreo viziune, omule? Spune-mi și mie!

Geralt se ştergea de excrementele care îi mai murdăreau ciubota.

– Poate, i-a răspuns el, pentru că este inevitabil.

Elful s-a întors brusc spre el.

– Ce este inevitabil? l-a întrebat cu dinţii încleştaţi.

– Poate, a replicat Geralt, nevrând să ridice vocea, că vor trece câţiva ani şi oamenii vor afla toate viziunile, indiferent dacă cineva vrea să le împărtăşească sau nu. Vor scoate la lumină şi ceea ce tu, elf şi cunoscător deopotrivă, ascunzi cu multă măiestrie în spatele frescelor din peşteră, socotind că oamenii nu vor dori să zdrobească cu târnăcopul peretele pe care este zugrăvită o dovadă falsă a prezenţei în aceste locuri a strămoşului lor preistoric... Ce zici? Oh, foc al deşertăciunii?

Elful a chicotit. Destul de vesel.

– Ai dreptate! l-a aprobat. Deşertăciunea merge mână-n mână cu prostia şi ar fi într-adevăr o prostie să crezi că instinctului vostru distructiv îi poate scăpa ceva. Veţi distruge totul. Ce va fi? Ce se va întâmpla în continuare?

– Nu ştiu. Spune-mi. Şi dacă consideri că deranjez, voi pleca. De preferat, prin altă parte, pentru că tovarăşii tăi, puşi pe harţă, abia aşteaptă să-mi rupă coastele.

– Poftim, a răspuns cu un gest brusc elful, care şi-a întins braţul, iar peretele de stâncă s-a deschis cu un scârţâit şi cu un trosnet, tăind brutal bizonul purpuriu în două jumătăţi. Ieşi pe acolo! Şi urmează lumina! Atât la propriu, cât şi la figurat, aceasta este de regulă calea cea bună.

– Ce păcat! a mormăit Geralt. Mă refer la frescă.

– Glumeşti, nu mă îndoiesc, i-a zis elful după o clipă de tăcere, cu o voce surprinzător de blândă şi plăcută. N-a păţit nimic fresca. O să închid stânca prin acelaşi gest magic şi n-o să mai apară nici urmă de zgârietură. Haide! Ies cu tine. Am ajuns la concluzia că mai am ceva de spus. Şi de arătat.

Înăuntru domnea bezna, dar vrăjitorul şi-a dat seama imediat că peştera era imensă, aşa a dedus simţind curenţii de aer şi temperatura. Pietrişul pe care păşeau era umed.

Avallac’h a făcut să apară lumină, prin metoda elfească, cu un gest simplu, fără să fie nevoie să rostească vreo formulă. O sferă strălucitoare s-a îndreptat către boltă, o multitudine de reflexii şi de sclipiri măturau pereţii peşterii,

împodobiți cu cristale în formare, iar umbrele au început să danseze. Vrăjitorul a scăpat un oftat.

Nu era pentru prima dată când vedea sculpturi și statui elfești; cu toate acestea, uimirea era aceeași de fiecare dată. Era uimitor faptul că aceste trupuri de elfi și de elfe încremenite în plină mișcare, în plină respirație, nu erau opera dălții vreunui sculptor, ci rezultatul unei vrăji foarte puternice, capabile să transforme o ființă în carne și oase într-o statuie de marmură albă de Amell.

Cea mai apropiată statuie reprezenta o elfă cu picioarele îndoite, sprijinită de o placă de bazalt. Avea capul întors la spate, de parcă ar fi fost alertată de un zgomot de pași. Era complet dezbrăcată. Strălucirea lăptoasă și netezimea marmurei făceau să se simtă valurile de căldură emanate de statuie.

Avallac'h s-a oprit și s-a rezemat de una dintre coloanele care marcau culoarul dintre statui.

– Pentru a doua oară m-ai citit, Geralt, i-a spus el în șoaptă. Da, aveai dreptate, fresca murală cu bizonul era de camuflaj. Pentru a-i descuraja pe oameni să dărâme peretele. Pentru a proteja toate aceste splendori de jafuri și devastări. Fiecare rasă, inclusiv cea a elfilor, are dreptul la rădăcini. Ceea ce vezi sunt rădăcinile noastre. Calcă cu atenție, te rog. Acesta este, de fapt, un cimitir.

Reflexiile jucăușe ale cristalelor scoteau la iveală alte detalii din beznă: dincolo de culoarul statuilor apăreau coloane, scări, galerii, arcade și peristiluri. Toate din marmură albă.

– Vreau ca toate acestea să dureze, a reluat Avallac'h oprindu-se și arătând cu mâna. Chiar și atunci când vom fi plecați, când acest continent și această lume va fi îngropată sub tone de gheață și de zăpadă, Tir na Bea Arainne va rezista. Vom pleca de aici, dar într-o zi ne vom întoarce. Noi elfii. Așa ni se promite în Aen Ithlinnespeath, profeția lui Ithlinne Aegli aep Aevenien.

– Chiar credeți în ea? Chiar credeți în acea profeție? Atât de adânc este înrădăcinat în voi fatalismul?

– Totul a fost prevăzut și prorocit, a replicat elful fără a-l privi pe el, ci coloanele de marmură împodobite cu un basorelief la fel de delicat ca pânza

de păianjen. Sosirea voastră pe continent, războaiele, sângele vărsat de elfi şi de oameni. Expansiunea rasei tale, declinul rasei noastre. Lupta dintre căpeteniile Nordului şi ale Sudului. Regele Sudului se va ridica împotriva regelui Nordului şi vor fi invadate pământurile lor precum un torent în timpul potopului, vor fi biruiţi, şi popoarele lor vor fi nimicite... Şi astfel va începe distrugerea lumii. Îţi aminteşti textul Itlinei, vrăjitorule? Cel care este departe muri-va de ciumă; cine este aproape, cădea-va de spadă; cel care se ascunde muri-va de foame; cel care va supravieţui, acela pieri-va de ger... Pentru că va veni Tedd Deireadh, Vremea Sfârşitului, Vremea Spadei şi a Toporului, Vremea Dispreţului, Vremea Gerului Alb şi a Viforniţei Lupului...

– Poezie.

– Preferi mai puţin poetic? Fie! Ca urmare a modificării unghiului de incidenţă a razelor soarelui, graniţa permafrostului se va muta simţitor. Aceşti munţi vor fi zdrobiţi şi împinşi departe, spre sud, prin gheaţa topită dinspre nord. Totul va fi acoperit cu o pătură albă de zăpadă. Cu o grosime mai mare de o milă. Şi va fi ger, un ger năprasnic.

– O să purtăm izmene călduroase, a spus Geralt fără nici cea mai mică emoţie în glas. Cojoace de oaie. Şi căciuli de blană.

– Mi-ai luat vorba din gură, a răspuns elful dând încet din cap. Şi datorită izmenelor şi căciulilor o să supravieţuiţi şi o să vă întoarceţi aici într-o zi, o să săpaţi gropi şi o să umblaţi prin aceste peşteri pentru a distruge şi a jefui. Profeţia Itlinei nu vorbeşte despre asta, dar eu ştiu bine. Nu-i chip să fie exterminaţi oamenii şi gândacii. Întotdeauna o să supravieţuiască cel puţin o pereche. În ceea ce ne priveşte pe noi, elfii, Itlina este mai categorică: doar cei care o urmează pe Rândunică vor fi salvaţi. Rândunica, simbol al primăverii, este mântuitoarea, cea care o să deschidă Poarta Interzisă, care va arăta calea mântuirii. Şi va permite renaşterea lumii. Rândunica. Copilul Sângelui mai Vechi.

– Adică Ciri? nu s-a putut abţine Geralt. Sau copilul lui Ciri? Cum? Şi de ce?

Avallac’h părea că nu-l aude.

– Rândunica din Sângele mai Vechi, a repetat el. Din sângele ei. Vino şi

uită-te!

Statuia indicată de Avallac’h se distingea clar chiar în mijlocul celorlalte, incredibil de realiste, surprinse în mişcare. Elfa din marmură albă, pe jumătate alungită, părea că, trezită din somn, vrea să se îndrepte şi să se ridice. Faţa ei era întoarsă spre spaţiul gol de lângă ea, cu mâna ridicată de parcă ar fi vrut să atingă ceva invizibil.

Pe chipul elfei era o expresie de seninătate şi fericire.

Au rămas tăcuţi mult timp, apoi Avallac’h a rupt tăcerea.

– Este Lara Dorren aep Shiadhal. Nu este un mormânt propriu-zis, ci un cenotaf. Eşti surprins de poziţia statuii? Ce pot să-ţi spun, planul de a-i sculpta în marmură pe cei doi îndrăgostiţi legendari, Lara şi Cregennan din Lod, nu a fost aprobat. Cregennan era un om, ar fi fost un sacrilegiu să se irosească marmura preţioasă din Amell pe statuia lui. Ar fi fost o blasfemie să plasăm aici, în Tir na Bea Arainne, statuia unui om. Pe de altă parte, ar fi fost şi mai odios să ştergem cu bună ştiinţă amintirea sentimentului care îi unea pe Lara şi Cregennan. Aşa că s-a ajuns la un compromis. Cregennan, formal... nu este aici. Şi totuşi, este. În privirea Larei şi în gestul ei. Iubiţii sunt împreună. Nimic nu a reuşit să-i separe. Nici moartea, nici uitarea... Nici ura.

Vrăjitorul a avut impresia că vocea indiferentă a elfului s-a schimbat o clipă. Dar probabil că asta nu era posibil.

Avallac’h s-a apropiat de statuie şi, cu un gest atent, delicat a mângâiat braţul de marmură. Apoi s-a întors şi pe chipul său triunghiular i-a reapărut zâmbetul obişnuit, uşor batjocoritor.

– Ştii, vrăjitorule, care este cel mai mare dezavantaj al longevităţii?

– Nu.

– Sexul.

– Ce?

– Ai auzit bine. Sexul. După aproape o sută de ani devine plictisitor. Nu mai este în el nimic care să poată fascina sau excita, care să aibă farmecul noutăţii... Totul a fost deja. Într-un fel sau altul, dar a fost. Şi atunci vine pe nepusă masă Conjuncţia Sferelor şi voi, oamenii, apăreţi pe aceste meleaguri. Un grup de supravieţuitori dintr-o altă lume, din vechea voastră lume pe care

aţi reuşit să o distrugeţi în întregime cu propriile mâini, încă păroase, la doar cinci milioane de ani de la constituirea voastră ca specie. Sunteţi o mână de oameni, durata medie de viaţă este foarte scurtă, supravieţuirea voastră depinde, aşadar, de rata de reproducere, prin urmare, poftele sexuale nu vă părăsesc niciodată, sunteţi guvernaţi în totalitate de sex, acesta fiind un instinct mai puternic chiar decât instinctul de conservare. Să mori, cum să nu, dacă înainte mai poţi să te împreunezi: asta ar fi pe scurt întreaga voastră filosofie de viaţă.

Geralt l-a lăsat să vorbească, fără să comenteze, în ciuda dorinţei sale profunde de a interveni.

– Şi ce crezi că s-a întâmplat pe neaşteptate, ca să vezi? a continuat Avallac'h. Elfii, sătui de elfele lor serbede, au început să se intereseze de femeile oamenilor, mereu dispuse şi dornice. Elfele plictisite s-au lăsat pradă curiozităţii perverse a bărbaţilor din rândurile oamenilor, mereu plini de vigoare şi în vervă. Şi se întâmplă ceva ce nu poate fi explicat de nimeni: elfele, care în mod normal au o ovulaţie o dată la zece sau douăzeci de ani, au început, de când se împerechează cu oamenii, să aibă ovulaţie de fiecare dată când au un orgasm puternic. A fost activat un hormon ascuns sau poate chiar o combinaţie de hormoni. Elfele au înţeles apoi că, în practică, pot avea copii doar cu oameni. Datorită lor nu v-am exterminat atunci când eram încă cei mai puternici. Astfel, voi aţi devenit cei mai puternici şi aţi început să ne exterminaţi. Dar mai aveaţi aliaţi printre elfe. Ele sunt cele care au militat pentru convieţuire, cooperare şi coabitare între elfi şi oameni... nevrând să recunoască faptul că era vorba practic doar de concubinaj.

– Ce legătură are asta cu mine? şi-a dres Geralt vocea.

– Cu tine? Absolut nimic. Dar cu Ciri, multe. Pentru că Ciri este urmaşa lui Lara Dorren aep Shiadhal, iar Lara Dorren a militat pentru convieţuirea cu oamenii. Cu un om, mai precis. Cregennan de Lod, un magician din rândul oamenilor. Lara Dorren a convieţuit cu acel Cregennan frecvent şi eficient. Nici una, nici două: a rămas însărcinată.

Din nou, vrăjitorul a rămas tăcut.

– Dar avea o problemă: Lara Dorren nu era o elfă ca toate celelalte. Avea

un bagaj genetic aparte. Pregătit special. Rezultatul multor ani de trudă. Din combinația cu un elf ce avea alt bagaj genetic – este de la sine înțeles –, trebuia să nască un copil și mai special. Prin conceperea copilului cu sperma unui om, a năruit această șansă, a irosit rezultatele a sute de ani de planificare și de pregătire. Cel puțin așa am crezut noi la acea vreme. Nimeni nu bănuia că metișii concepuți cu Cregennan ar putea moșteni caracteristicile excepționale ale mamei lor. Nu, o astfel de mezalianță nu putea duce la nimic bun...

– Și de aceea, l-a întrerupt Geralt, a fost aspru pedepsit.

– Nu așa cum crezi tu. Avallac'h i-a aruncat o privire fugitivă. Deși relația dintre Lara Dorren și Cregennan a provocat pagube considerabile elfilor, iar oamenilor le-a adus numai beneficii, oamenii, și nu elfii, l-au ucis pe Cregennan și au provocat pieirea Larei. Așa s-a întâmplat. Cu toate că mulți elfi ar fi avut motive, inclusiv personale, să-i urască pe amorezi.

Pentru a doua oară, Geralt a observat o ușoară schimbare în vocea elfului și asta îl intriga.

– Oricum, a continuat Avallac'h, coexistența dintre elfi și oameni a izbucnit ca un balon de săpun și cele două rase s-au încăierat. A fost începutul războiului care continuă și astăzi. Și, de atunci, zestrea genetică a Larei... dăinuie, așa cum probabil știi deja. Chiar a devenit și mai puternică. Din păcate, a suferit mutații. Da, ai auzit bine. Ciri a ta este un mutant.

Fără să aștepte vreun comentariu din partea vrăjitorului, elful și-a continuat povestea.

– Bineînțeles că magicienii voștri și-au vârât nasul în această chestiune, împerechind vagabonzii aleși cu grijă de pe coclauri, însă lucrurile au scăpat de sub control. Puțini au înțeles prin ce minune zestrea genetică a Larei Dorren a putut renaște în Ciri, care a fost declanșatorul. Cred că Vilgefortz, cel care ți-a rupt oasele pe Thanedd, este unul dintre ei. Magicienii care au efectuat experimente pe urmașii Larei și ai lui Riannon, într-o vreme în care cei doi se tot împreunau, n-au obținut rezultatul scontat, s-au săturat și au renunțat la experimentele lor. Dar experimentul a continuat, însă spontan. Ciri, fiica Pavettei, nepoata lui Calanthe, stră-strănepoata lui Riannon, este

adevărata moştenitoare a Larei Dorren. Vilgefortz a aflat despre asta, probabil din întâmplare. Ştie şi Emhyr var Emreis, împăratul Nilfgaardului.

– Şi tu ştii.

– Eu ştiu chiar mai multe decât cei doi laolaltă. Dar nu contează. Moara predestinării n-a stat pe loc, a măcinat grăuntele sorţii... Ceea ce este scris trebuie să se întâmple.

– Şi ce ar trebui să se întâmple?

– Ceea ce este scris. Ceea ce a fost stabilit de sus, la figurat vorbind, bineînţeles. Ceva de care depinde funcţionarea unui mecanism infailibil, la baza căruia se află Obiectivul, Planul şi Rezultatul.

– Asta-i fie poezie, fie metafizică. Sau chiar ambele, pentru că uneori este dificil să le delimităm. Te-ai putea exprima ceva mai concret? Măcar nişte detalii minimale? Bucuros aş discuta cu tine despre una, despre alta, dar uite-aşa s-a nimerit, fiindcă mă cam grăbesc.

Avallac'h l-a măsurat din cap până-n picioare cu o privire pătrunzătoare.

– Şi încotro te grăbeşti, mă rog? Ah! Îmi pare rău... văd ca n-ai înţeles nimic din ce ţi-am spus. Aşa că-ţi mai spun doar atât: marea voastră expediţie de salvare nu mai are niciun rost. Absolut niciunul. Din mai multe motive, a continuat elful cu ochii la chipul înmărmurit al vrăjitorului, în primul rând este prea târziu, răul cel mai mare a fost deja făcut, nu mai eşti în stare să o salvezi pe fată de la acel rău. În al doilea rând, acum, când a luat-o pe calea cea bună, Rândunica o să se descurce foarte bine de una singură, are prea multă putere pentru a se teme de cineva. Ajutorul tău nu-i mai este de folos. Şi în al treilea rând... Hmm...

– Te ascult, Avallac'h. Tot timpul.

– În al treilea rând... Altcineva o s-o ajute acum. Bănuiesc că nu eşti atât de arogant, încât să crezi că destinul acestei tinere fete are legătură numai şi numai cu tine.

– Asta-i tot?

– Da.

– La revedere, atunci.

– Stai aşa!

– Ți-am spus. Mă grăbesc.

– Să presupunem o clipă, a continuat elful calm, că știu ce o să se întâmple, că văd viitorul. Dacă ți-aș mărturisi că tot ce trebuie să se întâmple o să se întâmple pur și simplu, indiferent de strădaniile tale? De inițiativele pe care o să le iei? Dacă ți-aș comunica că ai putea să-ți cauți un loc pașnic pe pământ și să stai acolo fără să faci nimic, ci doar să aștepți consecințele inevitabile ale desfășurării evenimentelor, ai face-o?

– Nu.

– Și dacă ți-aș spune că încăpățânarea dumitale care demonstrează lipsa dumitale de credință în mecanismele de nezdruncinat ale Obiectivului, Planului și Rezultatului ar putea – deși probabilitatea ar fi minusculă – să schimbe ceva, dar numai în rău, te-ai răzgândi? Hm! Judecând după privirea ta, n-aș crede. Așa că o să te întreb pur și simplu: de ce nu?

– Chiar vrei să știi?

– Chiar vreau.

– Pentru că pur și simplu nu cred în banalitățile tale metafizice cu privire la obiectivele, planurile și proiectele de mai sus ale creatorilor. Nu cred nici în profețiile faimoasei Itlina sau ale altor proroci. Închipuie-ți că toate acestea le consider o glumă și o făcătură jalnică, nimic altceva, la fel ca și fresca dumitale din peșteră. Cu bizonul purpuriu. Nu știu dacă nu poți sau nu vrei să mă ajuți. Totuși, nu-ți port ranchiună...

– Spui că nu pot și nici măcar nu vreau să te ajut. Dar cum aș putea?

Geralt s-a gândit un răstimp, pe deplin conștient de faptul că depindea mult de formularea întrebării sale.

– S-o găsesc pe Ciri?

Răspunsul a venit imediat.

– O s-o găsești. Dar o vei pierde din nou de îndată. Și asta pentru totdeauna, indiscutabil. Însă mai înainte de a ajunge acolo, o să-i pierzi pe toți cei care te însoțesc. Pe unul dintre tovarășii tăi o să-l pierzi în următoarele săptămâni, dacă nu chiar în următoarele zile. Poate chiar ore.

– Mulțumesc.

– Încă n-am terminat. Consecința directă și imediată a interferenței dumitale

în măcinarea grăuntelui de către Obiectiv și Plan o să fie moartea a zeci de mii de oameni. Ceea ce, la urma urmei, n-ar avea prea mare însemnătate când te gândești că, la scurtă vreme după aceea, zeci de milioane de oameni o să-și piardă viața. Lumea pe care o cunoști o să dispară pur și simplu, o să înceteze să mai existe, iar după o vreme o să renască într-o formă complet diferită. Dar nimeni nu are și n-o să aibă nicio influență asupra acestui eveniment, nimeni nu este capabil să-l prevină sau să schimbe cursul lucrurilor. Nici tu, nici eu, magicienii ori Cunoscătorii. Nici măcar Ciri. Ce părere ai?

– Baliverne! Bizon purpuriu! În orice caz, îți mulțumesc, Avallac'h.

– Oricum, a spus elful, ridicând din umeri, aș fi puțin curios să văd ce s-ar întâmpla dacă o pietricică s-ar strecura printre roțile pietrei de moară... Mai pot face ceva pentru tine?

– Nu prea cred. Pentru că mă îndoiesc că îmi poți arăta unde-i Ciri.

– Cine ți-a spus asta?

Geralt și-a ținut respirația.

Cu un pas rapid, Avallac'h s-a îndreptat spre peretele peșterii, făcându-i semn vrăjitorului să-l urmeze.

– Pereții din Tir na Bea Arainne, a spus elful arătând spre cristalele de munte strălucitoare, au proprietăți speciale. Și, lăsând modestia la o parte, nu am abilități speciale. Pune mâna pe acest perete. Contemplează-l. Concentrează-te. La câtă nevoie de tine are ea chiar acum. Și, dacă pot să spun așa, transmite-i mental că vrei s-o ajuți. Gândește-te că vrei să fugi s-o salvezi, să fii alături de ea, ceva de genul ăsta. Imaginea ar trebui să apară singură. Cu claritate. Uită-te, dar abține-te de la reacții violente. Nu spune nimic. O să fie o viziune, nu o comunicare.

Geralt l-a ascultat.

Contrar promisiunii elfului, primele viziuni n-au fost deloc clare. Însă au fost atât de violente încât, instinctiv, s-a îndepărtat. O mână retezată pe blatul unei mese... Stropi de sânge pe o suprafață sticloasă... Schelete umane călare pe cai scheletici. Yennefer, zbătându-se în lanțuri...

– Turnul? Turnul negru. Și în spatele lui, în fundal... Aurora polară?

Brusc, fără avertisment, imaginea a devenit clară. Prea clară.

– Jaskier! a strigat Geralt. Milva! Angoulême!

– Ha? s-a interesat Avallac’h. Ah, da! Mi se pare că ai distrus tot.

Geralt a sărit pe zidul peșterii, mai avea puțin și se izbea de postamentul de bazalt.

– Nu contează, la naiba! a strigat. Ascultă, Avallac’h, trebuie să ajung cât mai degrabă în pădurea druizilor...

– Caed Myrkvid?

– Poate! O primejdie de moarte îmi amenință prietenii acolo! Se luptă pentru viața lor! Sunt în primejdie și alți oameni... Care-i drumul cel mai scurt... Ah, la naiba! Mă întorc să-mi iau spada și calul...

– Niciun cal n-o să te poată duce până în codrul Myrkvid înainte de lăsarea întunericului, l-a întrerupt calm elful.

– Dar eu...

– N-am terminat. Du-te după spada ta vestită și, între timp, îți fac rost de o iapă. O iapă perfectă pentru cărările de munte. E o iapă oarecum... neobișnuită, aș spune. Dar datorită ei o să ajungi la Caed Myrkvid în mai puțin de o jumătate de oră.

Bocănitorul puțea ca un cal – și aici se oprea asemănarea. În trecut, în Mahakam, Geralt participase la competiții puse la cale de piticani, în care călăreau mufloni de munte, un sport care i se părea extrem la vremea aceea. Dar abia acum, șezând pe spinarea unui bocănitor care alerga ca un nebun, a înțeles ce înseamnă cu adevărat sport extrem.

Ca să nu cadă, și-a încleștat degetele în coama aspră și a strâns între coapse flancurile păroase ale monstrului. Bocănitorul puțea a transpirație, a urină și a votcă. Alerga ca un dement, pământul duduia sub picioarele sale gigantice, ca și cum ar fi avut copite din bronz. A încetinit ușor, a urcat panta și a gonit atât de repede, încât vântul îi șuiera în urechi vrăjitorului. O lua de-a lungul crestelor, pe cărări abrupte și pe poteci atât de înguste, încât Geralt își închidea ochii ca să nu se uite în jos. A străbătut cascade, praguri, ravene și prăpăstii pe care niciun muflon obișnuit n-ar fi îndrăznit să le traverseze, însoțindu-și fiecare salt reușit cu urlete sălbatice și asurzitoare, adică, mai

sălbatice şi mai asurzitoare decât de obicei, pentru că bocănitorul urla practic întruna.

– Nu mai goni aşa!

Dar vuietul puternic îi împingea cuvintele înapoi în gât.

– De ce?

– Ai băut!

– Uuuaaahaaaaaaaaaaa!

Goneau. Îi vâjâiau urechile.

Bocănitorul puţea.

Ropotul picioarelor uriaşe pe stânci a început să se stingă, pietrele şi bolovanii scrâşneau. Apoi, pământul a devenit mai puţin pietros, se vedea ceva verde, putea fi un pin pitic... apoi, ceva verde şi maro, căci bocănitorul se bălega prin pădurea de brazi. Mirosul de răşină se amesteca cu duhoarea monstrului.

– Uaaaaaahaha!

Coniferele au dispărut treptat, frunzele căzute foşneau. Acum culorile predominante erau roşul, vişiniul, ocrul şi galbenul.

– Mai înceeeeeet!

– Uaaahahahahaha!

Bocănitorul a sărit cu un salt lung peste o grămadă de copaci tăiaţi.

Geralt aproape că şi-a muşcat limba.

Excursia sălbatică s-a încheiat aşa cum începuse, fără nicio ceremonie. Bocănitorul şi-a înfipt călcâiele în pământ, a urlat şi l-a trântit pe vrăjitor pe un pat de frunze moarte. Geralt a stat acolo câteva clipe, fără suflare, nemaiavând putere nici măcar să blesteme creatura. Apoi s-a ridicat, şuierând şi masându-şi genunchiul care îl durea din nou.

– Nu ai căzut! a spus bocănitorul uluit. Nu, nu!

Geralt nu a făcut niciun comentariu.

– Am ajuns la destinaţie. Bocănitorul şi-a întins laba păroasă. Acesta este Caed Myrkvid.

La picioarele lor se întindea o depresiune acoperită de negură. Dintre vapori

se ițeau vârfurile copacilor înalți.

– Această pâclă nu este naturală, a anticipat întrebarea bocănitorul, adulmecând. Se simte de-aici duhoarea de fum. În locul tău, m-aș grăbi. Bah! Aș fi venit cu tine... Ce chef aș avea de o mică bătălie! De când eram mic am visat să umblu printre oameni cu un vrăjitor în spinare! Dar Avallac'h mi-a interzis să mă arăt. Siguranța întregii noastre comunități ar fi în joc...

– Știu.

– Să nu mi-o iei în nume de rău pentru că ți-am dat una în gură.

– Nu ți-o iau.

– Ești un flăcău cumsecade.

– Mulțumesc. Mulțumesc și pentru că m-ai cărat.

Bocănitorul a arătat un zâmbet larg din barba roșie, scoțându-și la iveală toți dinții și duhnind a votcă.

– Plăcerea a fost de partea mea!

Negura care învăluia pădurea Myrkvid era densă și avea o formă neregulată, ducându-te cu gândul la o grămadă de frișcă aruncată în grabă pe un tort de un bucătar smintit. Acest loc îi amintea vrăjitorului de Brokilon – Pădurea Driadelor, adesea învăluită în vapori magici, groși, care serveau drept protecție și camuflaj. La fel ca în Brokilon, puteai simți în Myrkvid aura maiestuoasă și amenințătoare a pădurii virgine, chiar acolo, la margine, în partea formată în principal din arini și din fagi.

Exact ca în Brokilon, pe drumul acoperit cu frunze moarte, tocmai la marginea pădurii, Geralt aproape că se împiedica de cadavre.

Cadavrele, sfârtecate cu cruzime, nu erau nici ale druizilor, nici ale nilfgaardienilor, nu aparțineau nici hassei lui Privighetoare, nici lui Schirru. Înainte ca Geralt să poată vedea și contururile căruțelor în ceață, și-a amintit că Regis vorbea despre pelerini. Se putea concluziona că pentru unii dintre ei pelerinajul nu se încheiase prea bine.

Duhoarea de fum și mirosul de ars, neplăcute în umezeala din atmosferă, se simțeau din ce în ce mai puternic, indicând drumul. La scurt timp, drumul i-a

fost indicat și de voci. De strigăte. Și de o muzică falsă, scârțâitoare, de guzlă.

Geralt a grăbit pasul.

Pe drumul inundat de ploaie era o căruță. Alte cadavre zăceau lângă roți.

Unul dintre bandiți scotocea prin căruță, aruncând din ea diverse obiecte și echipamente în drum. Un al doilea ținea caii stârniți de căpăstru, un al treilea smulgea de pe un pelerin mort șuba cu garnitură de vulpe. Un al patrulea schingiuia cu arcușul coarda guzlei pe care o găsise în mod evident printre obiectele furate, dar din care nu putea să scoată nici măcar o singură notă corectă.

Cacofonia îi servise lui Geralt, acoperindu-i zgomotul pașilor.

Muzica s-a întrerupt brusc, guzla a gemut înfiorător, tâlharul s-a prăbușit în frunze, stropindu-le cu sângele său. Cel care ținea caii nici măcar nu a avut timp să strige, traheea fiindu-i străpunsă de sihill-ul vrăjitorului. Cel de-al treilea tâlhar a vrut să sară din căruță, dar a căzut, urlând, cu artera femurală spintecată. Între timp, ultimul a avut timp să-și scoată spada din teacă, dar nu suficient pentru a o ridica.

Geralt a plimbat degetul mare pe lamă pentru a îndepărta sângele.

– Da, flăcăi, le-a spus el, privind în direcția pădurii și a mirosului de fum. A fost o idee tâmpită. Nu trebuia să-i ascultați pe Privighetoare și pe Schirru. Mai bine stăteați acasă și vă vedeați de treaba voastră.

Puțin mai departe, a dat peste alte căruțe și peste alți oameni morți. Printre numeroasele cadavre de pelerini străpunși sau măcelăriți, se aflau și druizi în hainele lor albe, însângerate. Fumul de la focul acum aflat în apropiere se răspândea deasupra pământului.

De data aceasta, bandiții au fost mai vigilenți. Geralt nu a reușit să se apropie decât de unul dintre ei, care era ocupat cu scoaterea unui inel și a unei brățări de pe mâinile sângerânde și inerte ale unei femei ucise. Fără să stea pe gânduri, l-a străpuns cu spada, banditul a răcnit, iar apoi ceilalți – tâlhari amestecați cu nilfgaardieni – s-au năpustit asupra lui Geralt strigând.

Vrăjitorul a fugit în pădure, sub cel mai apropiat copac, pentru ca trunchiul acestuia să-i protejeze spatele. Dar chiar înainte de a ajunge tâlharii la el, au

răsunat ropote de copite, iar din desişuri şi ceaţă s-a ivit un cal uriaş, acoperit cu un valtrap cu model de tablă de şah, în roşu şi auriu. Calul purta un călăreţ în armură completă, într-o manta albă ca zăpada şi o cască cu vizieră ascuţită, perforată. Tâlharii abia au avut timp să-şi recapete simţurile când cavalerul era deja printre ei, fluturându-şi spada în stânga şi în dreapta, vărsând fântâni de sânge. Priveliştea era magnifică.

Geralt nu a avut timp să admire peisajul, cu doi duşmani asupra lui: unul era un tâlhar cu un dublet vişiniu, iar celălalt era un nilfgaardian în negru. L-a trântit pe tâlhar în faţă de i-au sărit dinţii, iar nilfgaardianul, văzându-l, şi-a luat picioarele la spinare şi a dispărut în ceaţă.

Pe Geralt era să-l calce calul cu valtrap în tablă de şah. Galopa fără călăreţ.

Fără să şovăiască, vrăjitorul s-a repezit în desişurile dinspre care veneau ţipete, înjurături şi lovituri.

Trei bandiţi îl trântiseră la pământ pe cavalerul în manta albă şi încercau să-l omoare. Primul, cu picioarele depărtate, îl lovea cu toporul, cel de-al doilea îşi flutura spada, al treilea, mic şi roşcat, sărea în jurul prizonierului ca un iepure, în căutarea unui loc neprotejat în care să-şi înfigă sulița. Cavalerul doborât la pământ striga cuvinte de neînţeles prin cască şi, ţinând scutul cu ambele mâini, para loviturile. Cu fiecare lovitură de topor, scutul cobora spre pământ şi ajunsese să se sprijine pe pieptul cavalerului. Era limpede, încă o lovitură sau două şi măruntaiele bărbatului aveau să-i iasă prin toate fisurile armurii.

Din trei paşi, Geralt a ajuns în mijlocul lor. L-a lovit pe roşcat în gât, fără să-i dea timp să-şi folosească sulița, apoi i-a făcut o tăietură largă pe burtă bărbatului cu toporul. Cavalerul, agil, în ciuda armurii sale, l-a lovit pe cel de-al treilea bandit în genunchi cu ajutorul scutului său; odată doborât, l-a lovit de trei ori în faţă atât de tare, încât sângele acestuia a stropit scutul cavalerului. S-a târât în genunchi, bâjbâind printre ferigi în căutarea spadei sale, zornăind ca un soldat de tinichea. Deodată l-a văzut pe Geralt şi a încremenit.

– În mâinile cui am căzut? a răsunat o voce din adâncul căştii.

– Ale nimănui. Cei care zac acolo sunt şi vrăjmaşii mei.

– Aha... cavalerul se chinuia să-şi ridice viziera, dar mecanismul era blocat de o bucată de tablă îndoită. Pe onoarea mea! Mulţumesc mult pentru ajutor.

– Eu îţi mulţumesc. Până la urmă, dumneata eşti cel care m-a salvat.

– Serios? Când?

„N-a văzut nimic“, se gândea Geralt. „Nici măcar nu m-a observat prin găurile din cazanul ăsta de tablă.“

– Cum te cheamă? l-a întrebat cavalerul.

– Geralt din Rivia.

– Blazonul tău?

– Nu-i momentul pentru heraldică, coane cavalere.

– Pe onoarea mea, ai dreptate, bravule cavaler Geralt, a rostit cavalerul după ce şi-a găsit spada, ridicându-se în picioare.

Ca şi valtrapul calului, scutul său stâlcit era decorat cu o tablă de şah în roşu şi auriu, pe fiecare pătrăţel ieşind în evidenţă alternativ literele A şi H.

– Acesta nu este blazonul familiei mele, a mormăit el explicativ. Acestea sunt iniţialele suzeranei mele, principesa Anna Henrietta. Mă numesc Cavalerul Eşichierului. Sunt un cavaler rătăcitor. Nu mi-e îngăduit să-mi dezvălui numele real şi nici blazonul. Am depus jurământul de cavaler. Pe onoarea mea, mulţumesc din nou pentru ajutor, cavalere!

– Plăcerea a fost de partea mea.

Unul dintre bandiţii căzuţi la pământ gemea, făcând frunzele să foşnească. Cavalerul Eşichierului a sărit şi l-a înjunghiat puternic, ţintuindu-l la pământ. Banditul îşi flutura braţele şi picioarele ca un păianjen străpuns de un ac.

– Să ne grăbim! a spus cavalerul. Tâlharii mişună pe-aici. Pe onoarea mea, nu-i vreme de odihnă!

– Într-adevăr, a spus Geralt. O bandă cutreieră pădurea, ucigând pelerini şi druizi. Prietenii mei sunt în primejdie...

– Iertaţi-mă o clipă!

Un al doilea bandit dădea semne de viaţă. În mod asemănător, a fost ţintuit la pământ, iar picioarele i s-au agitat atât de frenetic, încât i-au căzut ciubotele.

– Pe onoarea mea! Cavalerul Eşichierului şi-a şters spada de muşchiul de

pământ. Le este greu acestor scârnăvii să părăsească această lume! Nu te mira, cavalere, dacă îi împung pe răniţi. Pe onoarea mea, nu făceam aşa ceva înainte. Dar aceste scârbe îşi recuperează sănătatea atât de repede, încât un om cinstit nu poate decât să-i invidieze. Am avut de-a face cu unul dintre aceştia de trei ori la rând, motiv pentru care, de atunci, am grijă să-i lichidez o dată pentru totdeauna.

– Înţeleg.

– După cum vezi dumneata, sunt un cavaler răbăcitor, dar, pe onoarea mea, nu sunt crud. O, calul meu! Hai la mine, Bucefal!

Pădurea devenea din ce în ce mai vastă şi mai limpede, începea să fie dominată de stejari mari, cu coroanele rare, dar largi. Simţeau din ce în ce mai aproape fumul şi mirosul focului. O clipă mai târziu, l-au văzut înaintea ochilor.

Ardeau colibele cu acoperişuri de stuf din întregul sătuc. Ardeau şi coviltirele căruţelor. Printre căruţe se aflau numeroase cadavre, multe îmbrăcate în hainele albe ale druizilor, vizibile de departe.

Bandiţii şi nilfgaardienii, încurajându-se reciproc şi ascunzându-se în spatele căruţelor răsturnate, atacau o casă mare, pe piloni, sprijinită de trunchiul unui stejar uriaş. Casa era construită din buşteni solizi şi era acoperită cu şindrilă înclinată, de-a lungul căreia torţele lansate de bandiţi alunecau inofensive. Ocupanţii casei asediate se apărau şi răspundeau în mod eficient – în faţa ochilor lui Geralt, unul dintre bandiţii ascunşi în spatele unei căruţe s-a aplecat, ieşind de la adăpostul acesteia, şi s-a prăbuşit ca lovit de fulger, cu o săgeată înfiptă în craniu.

– Prietenii tăi trebuie să fie în clădirea aceea, a intuit Cavalerul Eşichierului. Pe onoarea mea, sunt la ananghie! Haide, hai să ne grăbim să-i salvăm!

Geralt a auzit un strigăt puternic şi câteva ordine răstite – l-a recunoscut pe Privighetoare cu capul bandajat. L-a văzut şi pe semielful Schirru ascuns în spatele nilfgaardienilor în mantale negre.

Deodată, au răsunat cornii atât de tare, încât se desprindeau frunzele de stejar. Duduiau copitele cailor de luptă, scânteiau armurile şi spadele cavalerilor care atacau. Bandiţii s-au împrăştiat în toate direcţiile răcnind.

– Pe onoarea mea! a răcnit Cavalerul Eșichierului îmboldindu-și calul. Ei sunt prietenii mei! Ne-au întrecut! La atac, căci e rost de glorie și pentru noi! Atacați! Ucideți!

Lansându-se în galop pe Bucefal, Cavalerul Eșichierului s-a năpustit mai întâi asupra bandiților care se împrăștiau. I-a străpuns fulgerător pe doi dintre ei, iar ceilalți au fugit care-ncotro, ca vrăbiile speriate de uliu. Doi bărbați s-au îndreptat spre Geralt, care a scăpat de ei cât ai clipi din ochi.

Al treilea l-a lovit cu un gabriel. Această arbaletă în miniatură fusese inventată și patentată de un meșter pe nume Gabriel, din Verden. Își făcea reclamă cu sloganul: „Apără-te singur!“ „Banditismul și violența sunt la tot pasul“, anunța reclama. „Justiția este neputincioasă și slabă. Apără-te! Nu părăsi casa fără arbaleta «Gabriel». Gabriel este gardianul tău, el te va proteja de bandiți, pe tine și pe cei dragi.“

Vânzările au depășit așteptările. În curând, gabrielii ajunseseră în mâinile tuturor bandiților.

Geralt era un vrăjitor, știa să se ferească pentru a evita o săgeată. Dar uitase de genunchiul său dureros. Aplecându-se mai greu, a fost lovit la ureche. Durerea l-a orbit, dar numai o clipă. Banditul nu a avut timp să-și armeze din nou arbaleta sau să încerce să se apere. Geralt, furios, i-a retezat mâinile și apoi i-a scos măruntaiele dintr-o spintecare de sihill.

Nici n-a apucat bine să-și șteargă sângele de pe ureche și de pe gât, când un om scund și vioi ca o nevăstuică, cu ochii de o strălucire nefirească, l-a atacat cu o sabie zerricană, pe care o mânuia cu o abilitate uluitoare. Parase deja două atacuri ale lui Geralt, iar oțelul nobil al celor două lame zăngănea și scânteia.

Nevăstuică era rapid și atent – observând că vrăjitorul șchiopăta, l-a înconjurat și l-a atacat din partea care îl dezavantaja. Era incredibil de rapid, tăișul sabiei sale șuiera prin aer la fiecare dintre formidabilele sale atacuri încrucișate. Lui Geralt îi era din ce în ce mai greu să evite atacurile. Și șchiopăta din ce în ce mai tare, fiind silit să se sprijine pe piciorul suferind.

Nevăstuică s-a ghemuit brusc, a sărit în sus, a făcut o piruetă și o fentă iscusită, apoi încă una, și a spintecat văzduhul de lângă urechea vrăjitorului.

Geralt l-a evitat și s-a retras. Banditul s-a întors rapid, gata să-i aplice o lovitură adversarului său. Dar deodată și-a holbat ochii larg și a strănutat foarte tare. Mucii din nas i-au acoperit fața și a lăsat garda jos câteva secunde. Vrăjitorul a profitat imediat pentru a-l lovi la gât, sihill-ul ajungându-i între coaste.

– Să-mi mai spună cineva că narcoticele nu sunt dăunătoare, a rostit gâfâind Geralt, privind trupul zbătându-se.

Un bandit care era pe punctul de a-l ataca cu o măciucă s-a împiedicat și a căzut cu nasul în noroi, cu o săgeată ieșindu-i din occiput.

– Vin, vrăjitorule! a strigat Milva. Vin! Mai rezistă!

Geralt s-a întors, dar nu a mai găsit pe nimeni cu care să se lupte. Milva îl împușcase pe singurul bandit rămas în preajmă. Ceilalți fugiseră în pădure, urmăriți de cavalerii colorați. Pe unii îi urmărea Cavalerul Eșichierului călare pe Bucefal. Și chiar îi ajunsese din urmă, pentru că în pădure se auzeau zgomotele încăierării.

Unul dintre nilfgaardienii negri, care nu era încă mort de-a binelea, s-a sculat brusc și a luat-o la fugă. Milva și-a ridicat fulgerător arcul, a întins coarda, săgeata a șuierat, iar nilfgaardianul a căzut în frunze, săgeata cu pene cenușii înfigându-i-se între omoplați.

Săgetătoarea a oftat puternic.

– Știreangul ne mănâncă! a spus ea.

– De ce crezi asta?

– Păi, sunt din Nilfgaard. Și e a doua lună de când omor nilfgaardieni în masă.

– Aici e Toussaintul, nu Nilfgaard, a răspuns Geralt pipăindu-şi capul şi uitându-se la mâna lui plină de sânge.

– La naiba! Ce este? Ia spune-mi, Milva?

Săgetătoarea l-a analizat atent și critic.

– Nu ți-a rupt decât urechea, a spus ea în cele din urmă. N-ai de ce să-ți faci griji.

– Ușor de spus. Îmi plăcea foarte mult urechea mea. Ajută-mă s-o leg cu ceva, să opresc sângele care mi se scurge pe gât. Unde sunt Jaskier și

Angoulême?

– În colibă, cu pelerinii... O, la naiba!

Ropotele de copite ajungeau până la ei: trei călăreţi pe cai de război ieşeau din ceaţă, cu mantalele şi fanioanele fluturând în vânt. Chiar înainte de a răsuna strigătul lor de război, Geralt o apucase de Milva şi o târâse sub o căruţă. Nu era de glumit cu bărbaţii înarmaţi cu suliţe lungi, de paisprezece coţi, cu o rază de eficienţă de zece metri în faţa capului calului.

– Ieşiţi de acolo! Caii cavalerilor scurmau cu copitele pământul din jurul căruţei. Aruncaţi-vă armele şi ieşiţi de acolo!

– Ştreangul ne mănâncă, a mormăit Milva. Poate c-am avut dreptate.

– Ah, bandiţii! a răbufnit zgomotos unul dintre cavalerii al cărui scut era decorat cu un cap de taur pe un fundal argintiu. Ah, ticăloşii! Pe onoarea mea, o să atârnaţi în ştreang!

– Pe onoarea mea! a repetat cu o voce tânără alt cavaler cu un scut azuriu. Îi facem bucăţi pe loc!

– Hola, hola! Staţi aşa!

Cavalerul Eşichierului a apărut din ceaţă călare pe Bucefal. Reuşise în sfârşit să-şi ridice viziera stâlcită a căştii sale, care acum dezvăluia o mustaţă abundentă.

– Eliberaţi-i de îndată! a strigat. Nu sunt deloc tâlhari, ci oameni cinstiţi şi drepţi. Fata i-a apărat cu vitejie pe pelerini. Cât despre el, este un bun cavaler!

– Un bun cavaler? Capul de Taur şi-a ridicat viziera de la cască şi s-a uitat sceptic la Geralt. Pe onoarea mea! N-are cum!

– Pe onoarea mea! Cavalerul Eşichierului şi-a lovit pieptarul cu pumnul blindat. Pe cuvântul meu de onoare! Acest cavaler viteaz mi-a salvat viaţa când eram într-o situaţie cumplită, aruncat la pământ de tâlhari. Numele lui este Geralt din Rivia.

– Blazonul?

– Nu mi-e îngăduit, a mârâit vrăjitorul, să-mi dezvălui numele real şi nici blazonul. Am depus jurământul de cavaler. Sunt cavalerul rătăcitor Geralt.

– Ooo! a strigat deodată o voce obraznică, familiară. Ia uitaţi-vă ce ne-a

adus vântu'! Ah, ţi-am spus, mătuşă, că vrăjitoru' o să vină să ne salveze!

– Şi la ţanc! a strigat Jaskier, alături de Angoulême şi de un grup de pelerini înspăimântaţi. Jaskier purta sub braţ lăuta şi tubul său de care nu se despărţea niciodată. Exact la ţanc! Ai un sentiment înnăscut al dramei, Geralt. Ar trebui să scrii piese de teatru!

Deodată a tăcut. Capul de Taur s-a îndreptat în şa, cu ochii scânteietori.

– Vicontele Julian?

– Baronul de Peyrac-Peyran?

Alţi doi cavaleri au apărut din spatele stejarilor. Unul, cu un coif de luptă, decorat cu o aripă întinsă de lebădă albă, ducea doi prizonieri cu arcanul. Al doilea cavaler rătăcitor, dar practic pregătea priponul şi încerca să găsească o creangă potrivită.

– Nici Privighetoare, nici Schirru, a spus Angoulême, care observase privirea vrăjitorului. Păcat!

– Păcat, e drept, a fost de acord Geralt. Dar să încercăm să îndreptăm. Jupâne cavaler...

Dar Cap de Taur, sau mai bine zis baronul de Peyrac-Peyran, nu i-a acordat nicio atenţie. Părea să aibă ochi doar pentru Jaskier.

– Pe onoarea mea! a spus el încet. Privirea nu mă înşală! Însuşi vicontele Julian în carne şi oase. Ah! Ce-o să se mai bucure jupâneasa principesă!

– Cine este acest viconte Julian? s-a interesat vrăjitorul.

– Eu sunt, a zis Jaskier cu jumătate de gură. Nu te băga, Geralt.

– Jupâneasa Anarietta va fi încântată, a repetat baronul de Peyrac-Peyran. Ha, pe onoarea mea! Vă ducem pe toţi la castelul Beauclair. Şi nicio scuză, viconte, să nu-mi audă urechile nicio scuză!

– Mulţi bandiţi au fugit, le-a spus Geralt glacial. Vă propun să-i prindem mai întâi. Apoi o să ne gândim cum o să ne petrecem cel mai bine această zi care a început atât de bine. Ce spui, jupâne baron?

– Pe onoarea mea, a răspunse Cap de Taur, nu mai putem face nimic. Nu mai putem da de urma criminalilor. S-au refugiat pe celălalt mal al pârâului şi nu putem pune niciun picior peste pârâu, nici măcar o copită. Această parte a pădurii Myrkvid este un sanctuar de neatins, în conformitate cu compactatele

semnate cu druizii de către mărinimoasa jupânească principesă Anna Henrietta, care domneşte în Toussaint...

– Bandiţii au fugit acolo, la naiba! l-a întrerupt Geralt furios. O să ucidă oameni nevinovaţi în acel sanctuar de neatins! Şi vii să-mi povesteşti despre compactate...

– Ne-am dat cuvântul de cavaleri! După cum se vedea treaba, pe scutul baronului de Peyrac-Peyran s-ar fi potrivit mai bine un cap de berbec decât un cap de taur. Nu-i voie! Compactatele! Niciun picior pe pământul druizilor!

– Cine n-are voie, n-are voie! a pufnit Angoulême, trăgând de căpăstru doi cai care aparţineau bandiţilor. Lasă gargara, vrăjitorule! Să mergem! Mai am nişte răfuieli cu Privighetoare. Cât despre tine, bag mâna-n foc că ai ceva de pus la punct cu semielfu'!

– Merg cu voi, a spus Milva. Să găsesc mai întâi o iapă.

– Şi eu, s-a fâstâcit Jaskier. Şi eu merg cu voi...

– O, nu, cum vine asta? a strigat baronul Cap de Taur. Pe onoarea mea, vicontele Julian o să meargă împreună cu noi la castelul Beauclair. Principesa nu ne-ar ierta, dacă nu i l-am duce. Pe voi nu vă opresc, sunteţi liberi să acţionaţi după planurile şi intenţiile voastre. În calitate de camarazi ai vicontelui Julian, preamărinimoasa jupânească Anarietta v-ar primi cu plăcere în castelul ei şi v-ar întâmpina cu demnitate, dar dacă îi disprețuiți ospitalitatea...

– Nu i-o disprețuim! l-a întrerupt Geralt, amenințând-o din priviri pe Angoulême, care făcea gesturi urâte în spatele baronului. Dimpotrivă. N-o să pierdem ocazia s-o salutăm pe principesă şi să-i plătim tributul care i se cuvine. Înainte de asta, însă, trebuie să facem ceea ce avem de făcut. Şi noi ne-am dat cuvântul, şi noi avem compactate de onorat. După ce terminăm, mergem imediat la castelul Beauclair. Negreşit. Fie şi numai pentru a ne asigura că nicio vătămare sau necinstire nu-i vor fi fost pricinuite prietenului nostru Jaskier, a adăugat emfatic. Adică, pfui, Julian!

– Pe onoarea mea! a izbucnit în râs baronul. Pe cuvântul meu că nicio vătămare sau necinstire nu-i vor fi fost pricinuite vicontelui! Pentru că am uitat să vă spun, viconte, că principele Rajmund a murit de apoplexie acum

doi ani.

– Ha, ha! s-a luminat la faţă fulgerător Jaskier. Prin urmare, ducele a crăpat! Ei bine, ce veşti vesele şi bune! De fapt, vreau să spun, triste şi regretabile, câtă durere şi suferinţă... Să-i fie ţărâna uşoară... Dacă-i chiar aşa, conaşilor cavaleri, să mergem iute la Beauclair! Geralt, Milva, Angoulême, ne vedem la castel!

Au traversat pârâul, şi-au condus caii prin pădure, printre stejari falnici şi ferigi uriaşe. Milva a dat lesne de urmele bandei de fugari. Au mers cât au putut de repede – Geralt era preocupat de soarta druizilor. Se temea că supravieţuitorii bandei, simţindu-se în siguranţă, se vor răzbuna pe druizi pentru pierderile grele provocate de cavalerii rătăcitori din Toussaint.

– Jaskier ştie să se descurce! a spus brusc Angoulême. Când ne-au înconjurat bărbaţii lui Privighetoare în baraca aceea, el mi-a mărturisit de ce se temea atât de mult în Toussaint.

– Mi-am dat seama, a replicat vrăjitorul. Pe de altă parte, nu ştiam că ţintea atât de sus. Jupâneasa principesă, ho, ho!

– Au fost câţiva ani frumoşi. În privinţa principelui Rajmund, cel care a mierlit-o, se jurase, pare-mi-se, că-i smulge inima poetului, i-o prăjeşte şi apoi i-o serveşte la cină principesei necredincioase, forţând-o s-o mănânce. Jaskier este norocos că n-a încăput pe mâinile principelui pe când era în viaţă. Şi noi avem noroc...

– Asta rămâne de văzut.

– Jaskier susţine că principesa Anarietta îl iubeşte la nebunie.

– Jaskier spune mereu aşa.

– Ciocu’ mic! a gâfâit Milva, trăgând frâiele calului şi întinzându-şi arcul.

Rătăcind în zigzag printre copaci, un bandit venea spre ei, cu capul descoperit, neînarmat, mergând orbeşte. Alerga, se poticnea, cădea, se ridica, alerga din nou. Şi ţipa. Răcnete înspăimântătoare, sfâşietoare.

– Ce-i...? s-a mirat Angoulême.

Milva şi-a întins arcul fără să spună un cuvânt. Dar nu a tras, a aşteptat să se apropie banditul, iar el, ca şi cum nu i-ar fi văzut, alerga ţintă spre ei. A

alergat printre calul vrăjitorului și cel al lui Angoulême. Ei i-au văzut fața albă ca varul, schimonosită de spaimă, ochii bulbucați.

– Ce naiba?! a repetat Angoulême.

Uluită, Milva s-a clătinat, s-a întors în șa și i-a trimis bărbatului fugar o săgeată în spate. Tâlharul a urlat și s-a prăbușit în ferigi.

Pământul s-a cutremurat. Din cel mai apropiat stejar cădeau ghinde.

– Mă întreb de ce fugea în halu' ăla, a spus Angoulême.

Pământul s-a cutremurat din nou. Tufișurile se frângeau, trosneau crengile rupte.

– Ce este? gâfâia Milva, stând în scăriță.

– Ce este, vrăjitorule?

Geralt s-a uitat, a văzut și a oftat adânc. A văzut și Angoulême. Și s-a albit la față.

– Oh, al naibii!

Calul Milvei a văzut și el. Înnebunit de spaimă, s-a scuturat, s-a cabrat, aruncând-o pe săgetătoare jos din șa, apoi a fugit în pădure. Iapa vrăjitorului l-a urmat în goană fără a șovăi, spre marea nenorocire a lui Geralt, trecând pe sub o creangă joasă de stejar. Vrăjitorul a fost măturat din șa. Șocul și durerea de genunchi erau gata-gata să-l facă să-și piardă cunoștința.

Angoulême a reușit să-și controleze o vreme calul furios, dar în cele din urmă a aterizat și ea pe pământ, iar calul ei a fugit, aproape călcând-o pe Milva, care încerca să se ridice.

Și atunci au văzut de la ce li se trăgea. Și imediat au înțeles panica animalelor.

Creatura părea un copac gigantic, un stejar secular, bifurcat, și poate că era unul, dar un stejar foarte neobișnuit. În loc să fie înrădăcinat într-o poiană, înconjurat de frunze și ghinde moarte, cu veveriţele țopăind în jurul lui și lăsându-şi excrementele pe crengile lui, acest stejar pornea brusc prin pădure, păşind cu rădăcinile sale uriaşe și fluturându-și ramurile în toate direcţiile. Trunchiul dolofan – sau torsul, am putea spune – avea un ochi de doi țoli în diametru, iar gaura care se găsea în centrul său era probabil o gură, deoarece se deschidea și se închidea bubuind precum uşile grele.

Deşi pământul se cutremura sub greutatea sa infernală, monstrul trecea peste râpe cu o agilitate uluitoare, păstrându-şi cu greu echilibrul. Şi nu mergea la întâmplare.

Înaintea ochilor lor, monstrul îşi flutura ramurile, îşi foşnea frunzele, îşi scutura rădăcinile şi, la fel de iscusit ca o barză care prinde o broască ascunsă prin iarbă, pescuia câte un bandit care se refugiase prin preajmă. Banditul, prins de crengi, rămânea suspendat, urlând de te umplea jalea. Geralt a văzut că monstrul avea deja trei bandiţi pe care probabil îi prinsese astfel. Şi un nilfgaardian.

– Fugiţi! a îngăimat vrăjitorul, încercând în zadar să se ridice. Avea senzaţia că cineva îi bătea ritmic cu ciocanul un cui înroşit în genunchi. Milva... Angoulême... Fugiţi...

– Nu te lăsăm!

Monstrul-stejar i-a auzit. Deplasându-se cu ajutorul rădăcinilor, s-a repezit în direcţia lor. Angoulême încerca din răsputeri să-l ridice pe Geralt, în timp ce rostea înjurături din cale-afară de dure. Mâinile Milvei tremurau, încercând să pună o săgeată în arc. Absolut fără rost.

– Fugiţi!

Era prea târziu. Monstrul-stejar era deja lângă ei. Paralizaţi de frică, îi vedeau acum prada foarte precis – cei patru bandiţi atârnaţi într-o împleticire de crengi. Doi erau în viaţă, mai scoteau câte un ţipăt răguşit şi-şi fluturau frenetic picioarele. Al treilea, fără îndoială, se stinsese, căci atârna nemişcat, neputincios. Evident, monstrul încerca să-şi prindă prizonierii în viaţă. Dar cu cel de-al patrulea bărbat nu reuşise, probabil din neatenţie l-a strâns prea tare, aşa cum o demonstrau ochii căscaţi ai victimei, limba umflată şi bărbia pătată de sânge şi de vomă.

În secunda următoare, Geralt, Milva şi Angoulême erau suspendaţi în aer, înconjuraţi de crengi, toate trosnind infernal.

– Pas, pas, pas! au auzit deodată o voce de jos, dinspre rădăcini. Pas, pas, Copăcel!

O tânără druidă într-o rochie albă, cu o coroniţă de flori pe cap, înainta în spatele monstrului-stejar şi îl mâna uşor cu o crenguţă plină de frunze.

– Nu-i răni, Copăcel! Nu-i strânge prea tare. Delicat. Pas, pas, pas!

– Nu suntem bandiţi, a gemut Geralt de sus, vorbind şi respirând greu, întrucât o creangă îi strângea pieptul. Spune-i să ne elibereze... Suntem nevinovaţi...

– Aşa spun toţi, a replicat druida alungând un fluture care îi dădea târcoale pe la ochi.

– Am făcut pipi, a gemut Angoulême. La naiba, am făcut pipi pe mine!

Milva a scos un geamăt firav, apoi capul i-a căzut pe piept. Geralt a înjurat. Nu putea face nimic altceva.

Mânat de druidă, monstrul-stejar alerga rapid prin pădure. Cei care nu-şi pierduseră cunoştinţa clănţăneau din dinţi în ritmul salturilor monstrului, creând un ecou care se răspândea printre copaci.

După un răstimp, s-au trezit într-o poiană mare. Geralt a observat un grup de druizi îmbrăcaţi în alb. Un al doilea monstru-stejar era lângă ei. Captura acestuia din urmă fusese mai slabă: doar trei bandiţi îi atârnau în ramuri, dintre care doar unul, probabil, mai era în viaţă.

– Criminali, bandiţi, oameni netrebnici! li s-a adresat unul dintre druizi, un bătrân sprijinit într-un toiag lung. Uitaţi-vă cu atenţie la pedeapsa care îi aşteaptă pe bandiţi şi pe oamenii nedemni în pădurea Myrkvid. Priviţi cu atenţie şi să nu uitaţi niciodată. După ce o să fiţi eliberaţi, să le spuneţi şi altora despre cele la care o să asistaţi într-o clipă. Ca avertizare!

În mijlocul poienii se afla o grămadă de buşteni şi de beţe, pe care era aşezată o cuşcă gigantică de răchită, în formă de păpuşă rudimentară, susţinută de stâlpi. Cuşca era plină de bărbaţi şi femei care urlau şi se zvârcoleau. Vrăjitorul a auzit clar orăcăitul răguşit al banditului Privighetoare. A văzut faţa albă ca varul şi schimonosită de panică a semielfului Schirru printre nuielele de răchită.

– Druizi! a strigat Geralt, concentrându-şi toată puterea în acel strigăt, pentru a fi auzit în vacarmul creat de prizonieri. Domniţă flaminică! Sunt vrăjitorul Geralt!

– Poftim? i s-a adresat din spate o femeie înaltă, slabă, cu părul cenuşiu ca oţelul, lăsat pe spate, şi cu o coroniţă de vâsc pe frunte.

– Eu sunt Geralt... Vrăjitorul... Prietenul lui Emiel Regis...

– Repetă, căci nu am auzit.

– Geraaaaalt! Prietenul vampiiiiiirului!

– Aha! Așa trebuia să spui de la început!

La un gest al druidei cu părul ca oțelul, monstrul-stejar i-a lăsat pe toți jos. Fără prea multă delicatețe. Toți au căzut, nimeni nu s-a putut ridica de unul singur. Milva era inconștientă, îi curgea sânge din nas. Geralt s-a ridicat anevoie, apoi a îngenuncheat lângă ea.

Flaminica cu părul de oțel s-a apropiat de ei, dregându-și vocea. Avea o față uscățivă, chiar descărnată, care te ducea cu gândul la ceva neplăcut, ca un craniu acoperit doar cu piele. Ochii săi albaștri ca albăstrelele erau blânzi și amabili.

– Probabil are niște coaste rupte, a observat ea, privind-o pe Milva. Dar o ajutăm imediat. Vindecătorii noștri o să aibă grijă de ea imediat. Regret ce s-a întâmplat. Dar de unde să știu cine ești? Nu te-am invitat la Caed Myrkvid și nu ți-am dat consimțământul să intri în sanctuarul nostru. Emiel Regis o fi chezaș pentru tine, este adevărat, dar trebuie să știi, vrăjitorule, că prezența unui ucigaș plătit de ființe vii în pădurea noastră...

– Voi pleca de aici fără întârziere, venerabilă flaminică, a asigurat-o Geralt. Numai să...

S-a oprit când a văzut druizii cu torțe aprinse, apropiindu-se de grămada de lemne și de păpușa din răchită, plină de prizonieri.

– Nu! a strigat el, strângându-și pumnii. Stați!

– Această cușcă, a explicat flaminica de parcă nu l-ar fi auzit, avea inițial rolul de a hrăni vânatul flămând iarna. Îl umpleam cu fân și îl instalam în pădure. Dar când i-am prins pe acești netrebnici, mi-am amintit de calomniile și de zvonurile neplăcute pe care le împânzeau oamenii despre noi. Bine, mi-am spus, o să aveți baba voastră de răchită. Voi înșivă ați inventat-o ca pe un coșmar terifiant! Ei bine, o să transform acest coșmar în realitate...

– Ordonă-le să aștepte, venerabilă flaminică, gâfâia vrăjitorul. N-o aprindeți... Unul dintre acești bandiți are informații importante pentru mine...

Flaminica și-a încrucișat mâinile la piept. Ochii ei ca albăstrelele erau tot

blânzi şi amabili.

– O, nu! a răspuns ea sec. Eu, personal, nu cred în instituţia martorului coroanei. Evitarea pedepsei este imorală.

– Staţi aşa! a strigat vrăjitorul. Nu daţi foc! Sta...

Flaminica a făcut un gest scurt cu mâna, iar monstrul-stejar, care rămăsese în apropiere, şi-a înfipt rădăcinile şi a pus o ramură pe umărul vrăjitorului. Geralt n-a avut de ales decât să se aşeze.

– Aprindeţi focul! a comandat flaminica. Îmi pare rău, vrăjitorule, dar nu se poate altfel. Noi, druizii, respectăm şi preţuim viaţa sub toate formele ei. Să-i lăsăm în viaţă pe criminali este pur şi simplu o prostie. Aşadar, să le dăm o lecţie de teroare. Nădăjduiesc să fie ultima.

Vreascurile au luat foc instantaneu, grămada a izbucnit în fum, apoi s-au aprins vâlvătăi. Urletele şi văicărelile care se înălţau din „baba de răchită“ erau sinistre. Desigur, era imposibil, dar în mijlocul strigătelor şi al trosnetelor flăcărilor, Geralt credea că ar putea distinge ţipetele disperate ale lui Privighetoare şi strigătele ascuţite, pline de durere ale semielfului Schirru.

„Avea dreptate“, se gândea el. „Moartea nu este întotdeauna aceeaşi“.

Apoi, după un timp macabru de îndelungat, grămada de lemne şi „baba de răchită“ au explodat într-un vuiet de flăcări furtunoase, căruia nimic nu-i putea rezista.

– Medalionu’ tău, Geralt! a exclamă Angoulême, stând lângă el.

– Poftim?! a strigat el, dregându-şi vocea, căci gâtul i se strângea. Ce-ai spus?

– Medalionu’ tău de argint cu lupu’. Era la Schirru. Acu’ l-ai pierdut pentru totdeauna. S-a topit în iadu’ ăla.

– Păcat, a spus el după o clipă, uitându-se la albăstrelele din ochii flaminicăi. Nu mai sunt vrăjitor. Am încetat să fiu. Pe Thanedd, în Turnul Pescărușului. În Brokilon. Pe podul peste Jaruga. În peştera de sub Gorgona. Și aici în pădurea Myrkvid. Nu, nu mai sunt vrăjitor. Aşa că va trebui să învăţ să mă descurc fără medalionul de vrăjitor.

Regele și-a iubit foarte mult soția, pe regină, iar ea l-a iubit din toată inima. Așa ceva nu se putea încheia decât tragic.

Flourens Delannoy, *Basme și snoave*

Delannoy, *Flourens (1432–1510) – lingvist și istoric. Născut la Vicovaro, secretar și bibliotecar la curtea imperială între anii 1460–1475. Cercetător neobosit al legendelor și poveștilor populare, autorul a numeroase tratate considerate monumente ale limbii și literaturii de odinioară din regiunile de miazănoapte ale Imperiului. Printre cele mai importante lucrări ale sale, putem aminti:* Mituri și legende ale noroadelor de la Miazănoapte, Povești și legende, Surpriza sau Mitul Sângelui mai Vechi, Saga vrăjitorului, *precum și* Vrăjitorul și vrăjitoarea sau cercetări neobosite. *Din 1476 a fost profesor la Academia din Castell Graupian, unde a murit în 1510.*

Effenberg și Talbot, *Encyclopaedia Maxima Mundi, Tomul IV*

8

Vântul bătea dinspre mare, flutura pânzele, aducea o grindină fină, cu care te plesnea dureros peste faţă. Apa în Marele Canal era onctuoasă, încreţită de vânt, stropită cu picături de ploaie.

– Pe-aici, conaşule, daţi-mi voie! Barca vă aşteaptă.

Dijkstra a oftat adânc. Se săturase până peste cap să călătorească pe mare, era încântat de acele câteva momente în care simţea pietrele stabile ale cheiului de sub picioare şi îl apucau pandaliile la gândul că era nevoit să urce din nou în barca legănătoare. Dar ce era să facă? Lan Exeter, capitala de iarnă a Kovirului, se deosebea fundamental de alte capitale ale lumii. Călătorii care ajungeau pe mare în portul Lan Exeter coborau din barcă, făceau câţiva paşi pe chei şi reveneau imediat la bordul următoarei bărci, una zveltă, cu mai multe vâsle, cu arcul înalt şi cu pupa mult mai joasă. Lan Exeter fusese construit pe apă, la gura largă de vărsare a râului Tango. În loc de uliţe, oraşul avea canale şi toate deplasările se făceau cu barca.

Dijkstra s-a urcat în barcă, salutându-l pe trimisul redanian care îl aşteptase lângă debarcader. Barca s-a îndepărtat de chei, vâslele loveau simultan suprafaţa apei, luând viteză. Trimisul redanian tăcea.

„Trimis“, s-a gândit mecanic Dijkstra. „Oare de câţi ani avea Redania trimişi în Kovir? De cel puţin o sută douăzeci de ani. De o sută douăzeci de ani, Kovirul şi Povissul erau ţări străine pentru Redania. Şi nu a fost întotdeauna aşa.“

Pentru o perioadă lungă de timp, Redania a tratat regiunile situate în nord, dincolo de golful Praxede, ca pe propriile sale feude. Kovirul şi Povissul formau, aşa cum se spunea la curtea din Tretogor, apanajul giuvaerului coroanei. Nenumăraţii conducători care domneau acolo se numeau trojdeni, pentru că proveneau sau pretindeau că provin dintr-un strămoş comun,

Trojden. Prinţul Trojden era fratele regelui Redaniei, Radowid I, cel care mai târziu a fost numit Radowid cel Mare. Încă din tinereţe, prinţul Trojden era un individ scârbos şi libidinos. Te înspăimântai gândindu-te la cum va fi când se va mai dezvolta. Regele Radowid – care nu făcea excepţie în acest sens – îşi ura fratele ca pe ciumă. Aşa că, pentru a scăpa de el, pentru a-l ţine cât mai departe, l-a numit conte de Kovir. Iar mai departe de Kovir nu exista nimic.

Oficial, contele privilegiat Trojden era vasalul Redaniei, dar un vasal atipic, fără niciun tribut, fără nicio obligaţie feudală. Ei bine, nici măcar nu trebuia să depună vreun jurământ, era obligat doar să promită să nu facă niciun rău. Unii susţineau că lui Radowid i se făcuse pur şi simplu milă, conştient de faptul că „giuvaerul coroanei“ kovirian nu-şi putea permite nici tributul, nici servitutea. Alţii susţineau că dimpotrivă, Radowid pur şi simplu nu voia să-l privească pe conte în ochi şi îl apuca groaza numai la simplul gând că fratele său mai mic ar putea veni la Tretogor în persoană cu bani sau ajutor militar. Ce a fost cu adevărat, nimeni nu ştia, dar orice ar fi fost, lucrurile aşa au rămas. La multă vreme după moartea lui Radowid I, legea promulgată pe vremea marelui rege era încă în vigoare în Redania. În primul rând, Kovirul era un teritoriu vasal, dar scutit de obligaţia de a plăti tribut şi de a sprijini armata. În al doilea rând, apanajul kovirian era un bun al mâinii moarte şi, ca atare, casa trojdenilor avea exclusivitate la succesiune. În al treilea rând, Tretogor nu intervenea în treburile casei trojdenilor. În al patrulea rând, membrii casei trojdenilor nu erau invitaţi la ceremoniile sărbătorilor naţionale. În al cincilea rând – nici cu altă ocazie.

De fapt, puţini oameni erau conştienţi de ceea ce se întâmplă în nord şi asta nici nu interesa pe nimeni. În Redania circulau fel de fel de zvonuri – în principal prin Kaedwen – despre conflictele dintre Kovir şi conducătorii nordici mai puţin puternici. Despre alianţe şi războaie cu Hengfors, Malleore, Creyden, Talgar şi alte state mici, cu nume mai greu de reţinut. Un stat îl cucerise şi anexase pe altul sau unul se legase de alt stat printr-o legătură dinastică, ori unul îl masacrase pe altul şi îi percepea tribut – până la urmă, nu se mai înţelege nimic, cine, pe cine şi de ce.

Ştirile despre războaie şi bătălii atrăgeau întruna în nord o droaie de tâlhari,

bătăuși, aventurieri și alte spirite neliniștite, lacome, în căutarea mijloacelor de trai. Atrăgeau indivizi din toată lumea, chiar și din regiuni la fel de îndepărtate precum Cintra sau Rivia. Dar marea majoritate erau cetățeni ai Redaniei și Kaedwenului. Mai ales din Kaedwen, de unde porneau divizii întregi de cavalerie (umbla vorba că în fruntea uneia dintre aceste divizii se afla chiar faimoasa Aideen, fiica nelegitimă, rebelă a monarhului din Kaedwen). În Redania se vorbea chiar că la curtea lui Ard Carraigh încolțise ideea anexării ducatului nordic și a detașării acestuia de coroana redaniană. Unii chiar au început să strige sus și tare că era necesară intervenția armată.

Cu toate acestea, Tretogorul a anunțat răspicat că nu este interesat de nord. După cum au confirmat juriștii regali, se aplica principiul reciprocității: apanajul kovirian nu avea nicio obligație față de coroană, iar coroana nu trebuia să ajute Kovirul. Mai ales că statul nu ceruse niciodată ajutor.

Între timp, în urma războaielor purtate în nord, Kovirul și Povissul au devenit din ce în ce mai puternice. Puțini erau informați însă la acea vreme. Cel mai evident semn al creșterii nordului era exportul din ce în ce mai activ. Timp de zeci de ani, se spunea că singurele resurse ale acestor meleaguri îndepărtate erau constituite din nisip și apă de mare. Această glumă a încetat să fie amuzantă atunci când cuptoarele și ocnele din nord practic monopolizaseră piața mondială a sticlei și a sării.

Dar, deși sute de oameni beau din pahare marcate cu semnul cuptoarelor din Kovir și își sărau supa cu sare din Poviss, în conștiința populară, acestea rămăseseră extrem de îndepărtate, inaccesibile, aride și ostile. Și mai ales altfel.

În Redania și Kaedwen, în locul expresiei „du-te naibii“ se spunea: „du-te-n Poviss“. „Dacă nu-ți place la mine“, obișnuia să spună hangiul drumeților reticenți, „pe-aici ți-e drumul spre Kovir“. „Nu suntem în Kovir aici“, striga dascălul către școlarii săi neliniștiți. „Du-te s-o faci pe deșteptul în Poviss“, îi spunea un fermier fiului său, care critica agricultura străbună, prin defrișare și prin ardere.

Drumul spre Kovir era deschis tuturor celor cărora nu le era pe plac ordinea strămoșească.

De-a lungul timpului, aceştia din urmă au început să pună la îndoială ce auziseră odinioară şi nu le-a trebuit mult ca să observe că, într-adevăr, nimic, absolut nimic, nu bloca drumurile către Kovir şi Poviss. Astfel, un al doilea val de emigranţi s-a îndreptat spre nord. Ca şi precedentul, era format din indivizi originali, nemulţumiţi, care căutau altceva. Dar de data aceasta nu erau din categoria celor supăraţi pe viaţă sau aventurieri. Sau cel puţin, nu numai.

Nordul atrăgea oameni de ştiinţă care credeau în teoriile lor, apreciate drept utopice şi absurde; tehnicieni şi constructori, convinşi că, în ciuda opiniei generale, era posibil să se construiască maşinile şi utilajele proiectate de acei oameni de ştiinţă; vrăjitori, pentru care folosirea magiei în înălţarea digurilor nu constituia un sacrilegiu; negustori gata să-şi asume riscuri în vederea creşterii profitului; fermieri convinşi că până şi cel mai puţin fertil sol poate fi propice culturii plantelor şi cel mai ostil climat poate favoriza creşterea animalelor.

Nordul atrăgea şi mineri, şi geologi, care vedeau aparenta austeritate a munţilor sălbatici şi a rocilor din Kovir ca pe un semn infailibil că subsolul lor conţine zăcăminte importante. Pentru că natura iubeşte echilibrul.

Şi aveau dreptate. Subsolul terenurilor din nord conţinea multe resurse.

Un sfert de secol mai târziu, Kovirul avea deschise tot atâtea mine câte erau în Redania, Aedirn şi Kaedwen la un loc. Doar Mahakamul se descurca mai bine decât Kovirul în domeniul minereului de fier, dar Kovirul trimitea metale în Mahakam pentru a realiza aliaje. Kovirul şi Povissul deţineau un sfert din producţia mondială de argint, nichel, plumb, staniu şi zinc; jumătate din producţia mondială de cupru şi cupru autohton, trei sferturi din cea de mangan, crom, titan şi tungsten, întrucât multe metale apar doar în starea lor nativă: platină, ferroaurum, criobelit şi dymerit.

Şi mai mult de optzeci la sută din producţia mondială de aur.

Cu acest aur, Kovirul şi Povissul au importat alimentele care le lipseau, climatul dur al nordului nepermiţând creşterea tuturor culturilor, şi toate celelalte mărfuri pe care nu le produceau Kovirul şi Povissul. Nu pentru că nu erau în stare sau nu se pricepeau. Ci pentru că nu era profitabil. Orice meşter

din Kovir sau Poviss, fiu sau nepot de imigrant venit în urmă cu câteva decenii cu bocceaua-n spate, câştiga acum de patru ori mai mult decât colegul său din Redania sau Temeria.

Kovirul făcea comerţ cu toată lumea şi voia să-şi extindă influenţa. Dar era imposibil.

Pe tronul Redaniei urcase Radowid al III-lea, strănepotul lui Radowid cel Mare. Noul rege nu moştenise doar numele de la strămoşul său, ci şi lăcomia şi viclenia acestuia. Poreclit Îndrăzneţul de către biografi şi hagiografi şi Roşcatul de toţi ceilalţi, a pus degetul pe ceea ce nimeni înaintea lui nu voise să evidenţieze. De ce Redania nu primea niciun ban din comerţul uriaş condus de Kovir? Era timpul ca vasalul Kovir să înceapă să-şi slujească suzeranul.

O mare oportunitate a apărut la scurt timp, odată cu demarcarea frontierei dintre Redania şi Aedirn: discordia purtată, ca de obicei, în valea Pontarului. Radowid al III-lea a hotărât să intervină militar şi a început să se pregătească în acest scop. A promulgat o taxă militară specială, numită „zeciuiala Pontarului“. Aceasta trebuia plătită de toţi supuşii coroanei şi de toţi vasalii. Inclusiv de apanajul kovirian. Roşcatul îşi freca mâinile: zece la sută din veniturile Kovirului nu era de lepădat!

Trimişii redanieni s-au dus până la Pont Vanis, despre care se spunea că este o cetate înconjurată de o palisadă de lemn. Când s-au întors, i-au dat Roşcatului câteva veşti surprinzătoare.

Pont Vanis nu era o simplă cetate înconjurată de o palisadă de lemn. Era, de fapt, un oraş imens, capitala de vară a regatului Kovir, al cărui suveran, regele Gedovius, i-a trimis regelui Radowid, prin intermediul trimişilor, următorul răspuns:

„Regatul Kovirului nu este vasalul nimănui. Afirmaţiile şi pretenţiile Tretogorului sunt nefondate şi se bazează pe o scrisoare moartă, care nu a avut niciodată forţa legii. Regii Tretogorului nu au fost niciodată suzeranii conducătorilor din Kovir, pentru că aceştia din urmă – se poate lesne verifica în arhive – nu au plătit niciodată tribut Tretogorului, nu au îndeplinit niciodată obligaţii militare, nu au fost niciodată invitaţi la ceremoniile

prilejuite de sărbătorile naţionale şi nici la alte ocazii.

Prin urmare, cu regret vă informez că eu, Gedovius, regele Kovirului, nu vă pot recunoaşte ca stăpân şi suzeran, cu atât mai puţin să vă plătesc zeciuiala. Şi nici vasalii Kovirului nu pot, întrucât sunt supuşi exclusiv autorităţii suzeranului.“

Mesajul era clar: lăsaţi Tretogorul să-şi vadă de treburile sale, să nu-şi mai bage nasul unde nu-i fierbe oala – în Kovir, un regat independent.

O furie de nestăpânit l-a cuprins pe Roşcat. Kovirul s-a declarat regat independent? Străin? Bine, fie! De acum înainte, o să-l tratăm ca pe un domeniu străin.

Redania, precum şi Kaedwenul, şi Temeria, care se raliaseră Roşcatului, au adoptat măsuri de represalii împotriva Kovirului: taxe vamale usturătoare şi dreptul absolut de depozitare. Orice negustor kovirian care călătorea spre sud trebuia să-şi expună, vrând nevrând, toate mărfurile într-unul din târgurile din Redania şi să le vândă sau să le ia înapoi. Aceeaşi constrângere a fost impusă negustorilor din regiunile îndepărtate din sud, care se pregăteau să meargă în Kovir.

Pentru mărfurile pe care Kovirul le transporta pe mare, fără a trece prin porturile redaniene sau temeriene, Redania percepea taxe vamale demne de piraţi. Bărcile koviriene, e limpede, nu voiau să plătească; numai cele care nu se puteau strecura n-aveau încotro şi plăteau. Acest joc de-a şoarecele şi pisica, început pe mare, a culminat într-o bună zi cu un incident. O patrulă redaniană încerca să aresteze un comerciant kovirian; au apărut două fregate koviriene, iar bricul de patrulare a luat foc. Au fost victime.

A fost picătura care a umplut paharul. Roşcatului Radowid a hotărât să-l înveţe minte pe vasalul neascultător. Armata redaniană, formată din patru mii de soldaţi, a forţat râul Braa, iar corpul de expediţie din Kaedwen a intrat în Caingom.

După o săptămână, două mii de supravieţuitori redanieni au forţat Braa prin altă parte, iar rămăşiţele amărâte ale kaedwenienilor s-au târât acasă prin pasurile şi trecătorile din Munţii Jariştei.

Însă n-a durat mult şi s-a ivit un alt obiectiv – aurul din munţii nordului.

Armata permanentă a Kovirului era formată din douăzeci şi cinci de mii de condotieri iscusiţi în lupte şi tâlhării, aduşi din cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, care credeau necondiţionat în coroana Kovirului graţie remuneraţiei din cale-afară de generoase şi a pensiei garantate prin contract. Erau dispuşi oricând să-şi asume orice risc pentru a primi bonusul foarte generos plătit pentru fiecare bătălie câştigată. Aceşti soldaţi bogaţi erau însă conduşi de comandanţi experimentaţi, capabili şi acum foarte bogaţi, pe care Roşcatul şi regele Benda din Kaedwen îi cunoşteau foarte bine – erau aceiaşi care până nu de mult slujiseră în armatele lor, apoi s-au retras în rezervă pe neaşteptate pentru a pleca în străinătate.

Roşcatul nu era prost şi ştia să înveţe din greşeli. I-a temperat pe generalii agitaţi, care cereau o cruciadă, şi nu şi-a plecat urechea la cererea comercianţilor care doreau o blocadă a foamei. L-a potolit pe Benda din Kaedwen, însetat de sânge şi răzbunare pentru distrugerea unităţii sale de elită. Roşcatul a iniţiat negocierile. Nu l-a descurajat nici măcar umilinţa, pastila amară pe care o înghiţise. Kovirul a acceptat să negocieze, dar la el acasă, în Lan Exeter. Se ducea profetul la munte.

„Aşa că au plecat spre Lan Exeter ca nişte protestatari“, se gândea Dijkstra, înfăşurându-se în manta. „Ca nişte milogi. Exact ca mine astăzi.“

Escadronul redanian a navigat până în golful Praxedes şi s-a îndreptat spre coasta Kovirului. De pe puntea navei amiral „Alata“, Roşcatul Radowid, Benda din Kaedwen şi ierarhul Novigradului, care îi însoţea în calitate de mediator, se uitau uluiţi la digul care avansa în mare, pe care se înălţau zidurile şi bastioanele falnice ale cetăţii, ce păzeau accesul în oraşul Pont Vanis. Navigând în continuare spre nord, de la Pont Vanis spre gura de vărsare a râului Tango, regii au văzut porturi lângă porturi, şantiere navale lângă şantiere navale, debarcadere lângă debarcadere. Au văzut pădurea de catarge şi o mare de pânze albe, încât ajuseseră să-i usture ochii privindu-le. După cum puteau vedea, Kovirul avea deja pregătit antidotul pentru blocade, cruciade şi războaie vamale. Kovir era, de departe, gata să conducă mările.

„Alata“ a intrat în estuarul larg al Tangoului şi şi-a aruncat ancora în fălcile de piatră ale anteportului. Dar, spre surprinderea lor, îi aştepta o altă călătorie

pe apă. Lan Exeter nu avea ulițe, ci canale. Printre acestea se afla și artera principală și axa metropolei, Canalul Mare, care ducea din port direct la reședința regală. Înaltele fețe regale au fost transferate într-o galeră decorată cu ghirlande aurii și stacojii și cu o stemă, pe care Roșcatul și Benda au recunoscut cu uimire vulturul redanian și unicornul kaedwenian.

Navigând de-a lungul Marelui Canal, regii și anturajul lor priveau în jur, în liniște. De fapt, trebuie spus că amuțiseră. Se înșelaseră crezând că știu ce înseamnă belșugul și bogăția, că nu mai pot fi surprinși de manifestările abundenței și de nicio demonstrație de lux.

Navigau de-a lungul Marelui Canal, trecând pe lângă impresionanta clădire a Amiralității și pe lângă sediul Breslei Negustorilor. Navigau de-a lungul promenadelor, inundate de culoare și înțesate de oameni bine îmbrăcați. Navigau între un rând de palate ale magnaților locali și altul de case negustorești, reflectate în apa canalului într-un curcubeu de fațade somptuoase, dar extrem de înguste. În Lan Exeter, impozitul se plătea în funcție de mărimea fațadei – cu cât fațada era mai lată, cu atât impozitul era mai mare.

Singura clădire cu o fațadă impunătoare era reședința regală de iarnă, Palatul Ensenada. Pe scările care coborau până la canal aștepta comitetul de primire și cuplul regal: Gedovius, conducătorul Kovirului, și soția sa Gemma. Cuplul i-a întâmpinat pe invitați curtenitor, politicos... și neobișnuit. „Dragă unchiule“, i s-a adresat Gedovius lui Radowid. „Dragă bunicule“, i-a zâmbit Gemma lui Benda. La urma urmei, Gedovius era un trojden. Gemma și familia ei, după cum s-a adeverit, se trăgeau din rebela Aideen, care evadase din Kaedwen, prin venele căreia curgea sângele regilor din Ard Carraigh.

Înrudirea dovedită a îmbunătățit starea de spirit și a trezit simpatia, dar nu a ajutat negocierile cu nimic. De fapt, ceea ce a urmat nu a fost o negociere. „Copiii“ au spus pe scurt ce doreau. „Bunicii“ au ascultat. Și au semnat pentru posteritate un document numit Primul Tratat Exeterian. Pentru a se distinge de cele semnate ulterior, a fost numit și după primele cuvinte ale preambulului său: *Mare Liberum Apertum*.

Marea este liberă și deschisă. Comerțul este liber. Profitul este sacru.

Iubește negoțul și profitul semenului ca pe ale tale. Obstrucționarea negoțului și a profitului cuiva înseamnă încălcarea legilor naturii. Kovirul nu este vasalul nimănui. Este un regat independent, autonom și neutru.

Părea că Gedovius și Gemma n-ar fi dispuși – nici măcar din motive de politețe – să facă vreo concesie, nici măcar cea mai mică, pentru a salva onoarea lui Radowid și a lui Benda. Dar au făcut-o. Au fost de acord ca Radowid Roșcatul să folosească pe viață titlul de rege al Kovirului și Povissului în documentele oficiale și ca Benda să folosească pe viață titlul de rege peste Caingom și Malleore.

Evident, sub rezerva de *non preiudicando*.

Gedovius și Gemma au domnit timp de douăzeci și cinci de ani. Ramura regală a trojdenilor s-a stins cu fiul lor, Gerard. Apoi Esteril Thyssen a urcat pe tronul Kovirului. Fondatorul casei Thyssenizilor.

La puțin timp, uniți prin legături de sânge cu toate celelalte dinastii ale lumii, regii Kovirului au început să urmeze în mod scrupulos Tratatele Exeterului. Nu s-au amestecat niciodată în treburile vecinilor. Nu au ridicat niciodată problema succesiunii străine – cu toate că de multe ori, în anumite turbulențe istorice, regele sau prințul Kovirului aveau toate motivele să fie considerați succesorii legali ai tronului Redaniei, Aedirnului, Kaedwenului, Cidarisului, al Verdenului sau chiar al Riviei.

Niciodată puternicul Kovir nu a încercat să anexeze sau să cucerească vreun teritoriu, nu a trimis fregate de luptă înzestrate cu catapulte și proiectile în apele teritoriale ale altui stat. Nu a uzurpat niciodată privilegiul „guvernării peste valuri“. Kovirul s-a mulțumit cu *Mare Liberum Apertum*, o mare liberă și deschisă comerțului. Kovirul a statornicit sfințenia negoțului și a profitului.

Și neutralitatea absolută, de neclintit.

Dijkstra și-a ridicat gulerul de castor, protejându-și gâtul de vânt și de picăturile de ploaie care cădeau. Privea în jur îngândurat. Apa din Canalul Mare părea neagră. În beznă și în negură, până și glorioasa clădire a Amiralității, mândria Lan Exeterului, semăna cu o baracă. Chiar și casele negustorilor își pierdeau splendoarea obișnuită, iar fațadele lor înguste păreau mai înguste decât în mod normal. „Și poate chiar sunt, la naiba, mai înguste“,

se gândea Dijkstra, „dacă regele Esterad o fi mărit impozitele, proprietarii lacomi le-or fi îngustat.“

– De mult aveţi vremea asta aşa de mohorâtă, Excelenţă? a întrebat într-o doară, ca să rupă tăcerea enervantă.

– De la mijlocul lui septembrie, conte, i-a răspuns trimisul. De la luna plină. Pare că vom avea o iarnă timpurie. În Talgar a căzut deja prima zăpadă.

– Am crezut, a spus Dijkstra, că zăpada nu se topeşte niciodată în Talgar.

Trimisul l-a privit ca şi cum ar fi vrut să se asigure că este o glumă, nu o ignoranţă.

– În Talgar, a continuat în spirit de glumă, iarna începe în septembrie şi se termină în mai. Celelalte anotimpuri sunt primăvara şi toamna. Mai este şi vara... de obicei cade în prima marţi după luna nouă a lunii august. Şi durează până miercuri dimineaţă.

Dijkstra nu a râs.

– Dar chiar şi acolo, s-a posomorât trimisul, să vezi zăpadă la sfârşitul lunii octombrie este un eveniment.

Trimisul, ca majoritatea aristocraţiei redaniene de altfel, îl ura pe Dijkstra. Trata cu dispreţ obligaţia de a-l găzdui şi de a se ocupa de spionul-şef, iar faptul că Consiliul de Regenţă i-a dat responsabilitatea negocierilor cu Kovirul lui Dijkstra, şi nu lui, îl considera ca pe o insultă de moarte. Îl irita la culme faptul că el, De Ruyter, din cea mai cunoscută ramură a familiei De Ruyter, grofi de nouă generaţii, trebuia să i se adreseze cu apelativul „conte“ acestui parvenit cu origini dubioase. Dar, ca diplomat cu experienţă, îşi disimula cu iscusinţă resentimentele.

Vâslele se ridicau şi cădeau ritmic, barca aluneca pe canal. Tocmai treceau pe lângă un palat micuţ, dar foarte elegant al culturii şi artelor.

– Mergem la Ensenada?

– Da, conte, a confirmat trimisul. Ministrul Afacerilor Externe a insistat să vă vadă imediat ce ajungeţi, motiv pentru care vă duc direct la Ensenada. Diseară o să trimit o barcă la palat, pentru că aş vrea să vă invit la cină...

– Excelenţă, te rog să mă ierţi, l-a întrerupt Dijkstra, dar îndatoririle mele nu-mi permit să accept. Am multe de făcut şi nu prea am timp, trebuie să le

rezolv în detrimentul plăcerii. O să cinăm altă dată. În perioade mai fericite, mai pașnice.

Trimisul s-a înclinat şi a oftat uşurat.

A ajuns în Ensenada prin intrarea din spate. De care era foarte fericit. O scară impresionantă, dar al naibii de lungă, din marmură albă ducea de la Canalul Mare până la intrarea principală a reşedinţei regale de iarnă, sub un fronton magnific, susținut de coloane zvelte. Scările care duceau la una dintre numeroasele intrări din spate erau incomparabil mai puțin impresionante, dar şi mult mai uşor de parcurs. În ciuda acestui fapt, Dijkstra, în timp ce mergea, îşi mușca buzele şi înjura în barbă, astfel încât să nu-l poată auzi paznicii care îl escortau, lacheii şi majordomul.

În interiorul palatului îl aşteptau alte scări şi altă urcare. Dijkstra a înjurat din nou încet. Probabil că umiditatea, frigul şi disconfortul din barcă îi readuceau în piciorul cu glezna ruptă şi vindecată prin magie durerea sâcâitoare, care îi strângea inima. Şi îi aducea şi o amintire neplăcută. Dijkstra strângea din dinți. Știa că vrăjitorul, care era vinovat de suferința sa, îşi rupsese oasele. Spera din toată inima ca şi vrăjitorul să fie sfâşiat de durere cât mai mult şi cât mai tare.

Afară se lăsase noaptea, coridoarele Ensenadei erau întunecate. Dar calea pe care Dijkstra o urma, ghidat de majordomul tăcut, era totuşi luminată de un şir de lachei ce țineau sfeşnice. Şi, în faţa uşii sălii în care a fost condus de majordom, stăteau încordați şi țepeni gardieni cu halebarde, de parcă ar fi avut halebarde înfipte în fund. Aici erau mai mulți lachei cu sfeşnice – era atâta lumină, de te usturau ochii. Dijkstra a fost oarecum surprins de pompa cu care a fost întâmpinat.

A intrat în sală şi a încetat imediat să mai fie surprins. S-a înclinat adânc.

– Bine ai venit la noi, Dijkstra! i-a spus Esterad Thyssen, regele Kovirului, Povissului, Narokului, Velhadului şi Talgarului. Nu sta în prag, hai mai aproape! Lasă eticheta deoparte, nu-i o audienţă oficială.

– Cea mai strălucitoare domniță.

Soția lui Esterad, regina Zuleyka, cu o uşoară înclinare distrasă, i-a răspuns reverenței respectuoase a lui Dijkstra fără să-şi întrerupă croşetatul.

În afară de cuplul regal, în sala uriașă nu mai era niciun suflet viu.

– Așa este. Esterad i-a observat privirea iscoditoare. O să discutăm în patru, iertare, șase ochi. Ceva îmi spune că e mai bine așa.

Dijkstra s-a așezat pe fotoliul din fața lui Esterad. Regele avea pe umeri o mantie purpurie, garnisită cu hermină, și un *chapeau* de catifea, asortat cu mantia. Ca toți cei din clanul Thyssenid, era înalt, bine făcut și mortal de frumos. Arăta întotdeauna robust și sănătos, ca un marinar care tocmai s-a întors de pe mare – chiar se simțea apa mării și vântul rece, sărat. Ca în cazul tuturor thyssenizilor, vârsta exactă a regelui era dificil de determinat. Privindu-i părul, tenul și mâinile – cele mai grăitoare zone legate de vârstă –, ai fi putut să-i dai lui Esterad patruzeci și cinci de ani. Dijkstra știa că regele avea cincizeci și șase.

– Zuleyka, a rostit regele aplecându-se spre soția sa. Uită-te la el. Dacă n-ai fi știut că este spion, ai fi crezut?

Regina Zuleyka nu era înaltă, mai degrabă scundă și simpatic de urâțică. Se îmbrăca într-un mod destul de tipic pentru femeile neatractive, alegând elemente vestimentare care o îmbătrâneau teribil, astfel încât te întrebai dacă nu cumva e bunica ta. Zuleyka obținea acest efect prin purtarea rochiilor lejere, fără nicio croială și în tonuri de gri și maro. Pe cap avea o bonetă pe care părea că o moștenise de la o străbunică. Nu era machiată și nu purta nicio bijuterie.

– Cartea Bună, a spus ea cu glas drăgălaș, ne învață să nu ne repezim să ne judecăm aproapele. Pentru că și noi o să fim judecați într-o bună zi. Și de bună seamă nu pentru aspectul nostru.

Esterad Thyssen îșI învăluia soția într-o privire plină de tandrețe. Se știa că el o iubea nespus, cu o dragoste care timp de douăzeci și nouă de ani de căsătorie nu se diminuase, ci dimpotrivă, ardea tot mai tare și mai luminos. Se vorbea că Esterad nu o trădase niciodată pe Zuleyka. Dijkstra nu crezuse cu adevărat în ceva atât de incredibil, dar încercase de trei ori să-i strecoare în așternuturi niște agente foarte frumoase, eficiente, candidate la favorite, surse nemaipomenite de informații. Nu ieșise nimic din asta.

– Nu-mi place să mă învârt în jurul cozii, a spus regele, de aceea îți spun

din capul locului, Dijkstra, de ce am decis să vorbesc cu tine personal. Există mai multe motive. În primul rând, știu că nu te dai în lături de la mită. De fapt, am încredere absolută în funcționarii mei, dar de ce să-i supun la încercări, să-i duc în ispită? Ce mită ai de gând să-i propui ministrului de externe?

– O mie de coroane novigradiene, i-a răspuns spionul fără să clipească. Dacă aș negocia, aș ajunge la o mie cinci sute.

– Uite de-aia îmi place de tine! i-a declarat Esterad Thyssen după o clipă de tăcere. Ești un nemernic nenorocit. Îmi amintești de tinerețea mea. Te privesc și mă văd pe mine la vârsta asta.

Dijkstra i-a mulțumit cu o plecăciune. Era doar cu opt ani mai tânăr decât regele. Era convins că Esterad știa exact asta.

– Ești un nemernic nenorocit, a repetat regele, încruntându-se. Dar un nenorocit decent și cinstit. Ceea ce este un lucru rar în aceste vremuri blestemate.

Dijkstra s-a înclinat din nou.

– Vezi, a continuat Esterad, în fiecare țară poți întâlni oameni care sunt fanatici, adepți ai ideii de ordine socială. Dedicați trup și suflet acestei idei, sunt gata să facă orice pentru a o apăra. Inclusiv infracțiuni, pentru că scopul justifică mijloacele și schimbă sensul termenilor. Nu ucid, salvează ordinul. Nu torturează, nu șantajează: asigură rațiunea statului și luptă pentru ordine. Viața individului, dacă individul încalcă dogma ordinii consacrate, nu face doi bani, nu merită nici cea mai mică considerație. Acești oameni uită că societatea pe care o servesc este formată exact din acești indivizi. Astfel de oameni au așa-numita „perspectivă largă“... și o astfel de perspectivă este cea mai sigură modalitate de a nu vedea alți oameni.

– Nicodim de Boot, Dijkstra nu s-a putut abține.

– Pe-aproape, dar greșit, a zâmbit regele Kovirului, scoțându-și la iveală dinții albi de alabastru. Era Vysogota din Corvo. Mai puțin cunoscut, dar un bun etician și filosof și el. Citește-l, ți-l recomand. Poate mai aveți câteva cărți, poate nu le-ați ars pe toate? Să revenim la oile noastre. Tu, Dijkstra, fără niciun scrupul folosești intriga, luarea de mită, șantajul și tortura. Fără să

clipești, condamni pe cineva la moarte sau pui la cale un asasinat. Faptul că faci totul pentru împărăția pe care o slujești cu credință nu te scuză și nici nu te face mai plăcut în ochii mei. Deloc. Știi bine asta.

Spionul a dat din cap în semn că știa.

– Totuși, a continuat Esterad, tu ești, cum spuneam, un netrebnic nenorocit, cinstit. Și de aceea îmi placi și te respect, de aceea ți-am oferit o audiență privată. Pentru că tu, Dijkstra, în ciuda milioanelor de oportunități care ți-au ieșit în cale, n-ai făcut niciodată nimic pentru viața ta particulară și nici n-ai furat din vistieria statului. Nici măcar o para chioară. Zuleyka, uite! S-a înroșit sau mi se pare?

Regina și-a ridicat privirea de la lucrul ei.

– „După modestia lor o să le cunoașteți integritatea“, a citat ea un pasaj din Cartea Bună, deși ar fi trebuit să vadă că pe chipul spionului nu apăruse nicio urmă de îmbujorare.

– Bine, a spus Esterad. Să trecem la fapte. E timpul să trecem la treburile de stat. El, Zuleyka, a traversat marea mânat de datoria patriotică. Redania, patria sa, este în primejdie. După moartea tragică a regelui Vizimir, haosul domnește acolo. Redania este condusă de o clică de aristocrați tâmpiți, numiți, chipurile, Consiliul de Regență. Această clică, Zuleyka mea, n-o să facă nimic pentru Redania. În fața amenințării, o să dea bir cu fugiții ca să-și salveze pielea sau o să-i lingă ciubotele cu perle împăratului nilfgaardian. Această clică îl disprețuiește pe Dijkstra pentru că este un spion, un criminal, un îngâmfat și un zeflemist. Dar iată că Dijkstra a traversat marea pentru a salva Redania. Demonstrând astfel cui îi pasă cu adevărat de Redania.

Esterad Thyssen tăcea, ofta, obosit de vorbărie, și și-a aranjat *chapeau*-ul care îi alunecase ușor pe nas.

– Ei, Dijkstra, a continuat el. De ce suferă regatul tău? În afară de lipsa banilor, desigur?

– În afară de lipsa banilor, chipul spionului era ca stânca, toată lumea-i sănătoasă, mulțumesc.

– Aha, a dat din cap regele. *Chapeau*-ul i-a alunecat iar și a trebuit să și-l aranjeze din nou. Aha. Înțeleg. Înțeleg, a continuat el. Și aplaud ideea. Când

ai bani, poți să-ți cumperi medicamente pentru orice boală. Totul e să ai bani. Voi nu aveți. Dacă i-ați fi avut, tu n-ai fi fost aici. Am înțeles corect?

– Perfect.

– De cât aveți nevoie, de curiozitate?

– Puțin. Un milion de bizanți.

– Puțin? Esterad Thyssen și-a apucat cu un gest emfatic *chapeau*-ul cu ambele mâini. Asta înseamnă puțin? Vai, vai!

– Pentru Maiestatea Voastră, s-a fâstâcit spionul, această sumă este un fleac...

– Un fleac? Regele și-a aruncat *chapeau*-ul, ridicându-şi mâinile spre tavan. Vai, vai! Un milion de bizanți e un fleac – auzi Zuleyka ce îndrugă? Îți dai seama, Dijkstra, că a avea un milion și a nu avea un milion, în total înseamnă două milioane? Înțeleg că tu și Filippa Eilhart căutați cu orice preț o soluție care să vă apere de Nilfgaard, dar ce aveți de gând? Să cumpărați tot Nilfgaardul sau ce?

Dijkstra nu i-a răspuns. Zuleyka croșeta cu obstinație. Esterad s-a prefăcut că admiră pentru o clipă nimfele goale de pe plafon.

– Hai încoace! a spus ridicându-se brusc și făcându-i un semn din cap spionului.

Au ajuns în fața unui tablou imens, care îl înfățișa pe regele Gedovius pe un cal sur, cu un sceptru în mână, indicând armatei ceva nu se vedea pe pânză, probabil o anumită direcție. Esterad a scos din buzunar o baghetă aurită și a atins rama cu ea, rostind o vrajă. Gedovius și calul sur au dispărut, lăsând loc unei hărți în relief a lumii cunoscute. Regele a atins cu bagheta butonul argintiu din colțul hărții și a mărit imaginea la zona din Valea Jarugăi și a celor Patru Regate.

– Albastrul este Nilfgaardul, a explicat el. Roșul sunteți voi. Unde te zgâiești? Uite aici!

Dijkstra și-a luat privirea de la alte tablouri, în principal peisaje și acțiuni maritime. Se întreba care dintre ele era camuflarea magică pentru o altă hartă vestită, cea care înfățișa serviciile de informații comerciale și militare ale Kovirului, întreaga rețea de informatori mituiți și oameni șantajabili,

confidenți, contacte operaționale, diversioniști, mercenari, agenți „adormiți“ și rezidenți activi. Știa că există o astfel de hartă și încerca de mult timp, fără succes, să o găsească.

– Roșul sunteți voi, a repetat Esterad Thyssen. Cam nasol, nu?

„Nasol“, a recunoscut în gând Dijkstra. În ultima vreme studiase multe hărți strategice, dar acum, pe harta în relief a lui Esterad, situația părea și mai gravă. Pătrățelele albastre luau forma unor fălci sinistre de dragon, gata să înșface în orice moment și să zdrobească cu colții sărmanele pătrățele roșii.

Esterad Thyssen s-a uitat în jur după ceva care i-ar fi putut servi drept indicator pe hartă și, în cele din urmă, a scos o spadă decorativă din panoplia cea mai apropiată.

– Nilfgaardul, și-a început el prelegerea, arătând cu spada când era nevoie, a atacat Lyria și Aedirnul, invocând drept *casus belli* un atac asupra fortului de frontieră Glevitzingen. Nu voi întreba cine a atacat cu adevărat Glevitzingen și în ce anume era deghizat. De asemenea, consider că n-are niciun rost să întreb cu câte zile sau ore acțiunea armată a lui Emhyr le-a precedat pe cele similare din Aedirn și Temeria. Las asta în seama istoricilor. Mă interesează mai mult situația de astăzi și ce va fi mâine. În momentul de față, Nilfgaardul se află în Dol Angra și Aedirn, protejat de o zonă-tampon sub forma unui dominion elfesc în Dol Blathanna, care se învecinează cu acea parte din Aedirn pe care regele Henselt din Kaedwen, la figurat vorbind, i-a smuls-o din dinți lui Emhyr ca s-o devoreze singur.

Dijkstra nu a comentat.

– De asemenea, las evaluarea morală a acțiunii regelui Henselt în seama istoricilor, a spus Esterad. Dar este suficientă o privire pe hartă pentru a vedea că, odată cu anexarea Marchiei de Nord, Henselt i-a blocat calea lui Emhyr spre Valea Pontarului. I-a asigurat flancul Temeriei. Și, de asemenea, al vostru, al redanienilor. Ar trebui să-i mulțumiți.

– I-am mulțumit, a murmurat Dijkstra. Dar în șoaptă. În Tretogor îl găzduim pe regele Demavend din Aedirn. Iar Demawend are o evaluare morală destul de precisă a faptelor lui Henselt. O exprima în cuvinte scurte, dar răsunătoare.

– Îmi închipui, a dat din cap regele Kovirului. Să lăsăm asta deocamdată şi să aruncăm o privire spre sud, spre râul Jaruga. Atacând în Dol Angra, Emhyr şi-a asigurat simultan un flanc, semnând un pact separatist cu Foltest din Temeria. Dar imediat după încheierea războiului din Aedirn, împăratul a încălcat pactul şi a atacat pe nepusă masă Brugge-ul şi Soddenul. Prin negocierile sale laşe, Foltest a câştigat două săptămâni de pace. Mai exact: şaisprezece zile. Şi astăzi suntem în douăzeci şi şase octombrie.

– Aşa-i.

– Iar în douăzeci şi şase octombrie, situaţia este următoarea: Brugge şi Sodden ocupate; cetăţile Razwan şi Mayena au căzut; armata Temeriei bătută în bătălia de la Maribor, împinsă spre nord; Mariborul asediat. Azi-dimineaţă încă mai rezista. Dar acum e seară, e târziu, Dijkstra.

– Mariborul rezistă. Nilfgaardienii nici n-au reuşit să-l încercuiască în întregime.

– Este adevărat. Au ajuns prea departe, au extins prea mult liniile de aprovizionare, lăsându-şi descoperite flancurile într-un mod periculos. Înainte de venirea iernii o să înceteze asediul, o să se retragă pe lângă Jaruga, o să scurteze frontul. Dar ce-o să fie la primăvara, Dijkstra? Ce-o să se întâmple când o să iasă iarba de sub zăpadă? Vino mai aproape! Uită-te pe hartă!

Dijkstra se uita.

– Uită-te pe hartă, a repetat regele. O să-ţi spun ce-o să facă la primăvară Emhyr var Emreis.

– La primăvară o să înceapă o ofensivă la o scară nemaiîntâlnită, a spus Carthia van Canten, aranjându-şi buclele aurii în faţa oglinzii. O, ştiu că aceste informaţii nu sunt foarte senzaţionale în sine, dar la fiecare fântână municipală, femeile povestesc despre ofensiva de primăvară în timp ce-şi spală rufele.

Assire var Anahid era deosebit de iritată şi nerăbdătoare în acea zi. Cu toate acestea, s-a abţinut şi nu a întrebat-o de ce s-a ostenit să-i împuie capul cu informaţii atât de banale. Dar o cunoştea pe Cantarella. Dacă Cantarella începea să vorbească despre ceva, avea motive întemeiate. Şi obişnuia să-şi

încheie declarațiile cu concluzii.

– Eu, totuși, știu puțin mai mult decât bârfa din mahala, a spus Cantarella. Vattier mi-a spus totul, mi-a povestit toată discuția cu împăratul. Mi-a adus și un teanc de hărți. Când a adormit, m-am uitat peste ele... Să continui?

– Da, fără doar și poate, a mijit ochii Assire. Te rog, draga mea!

– Direcția atacului principal este, de bună seamă, Temeria. Limita râului Pontar, linia Novigrad – Wyzima – Ellander. O să atace un grup al armatei „Centru“, sub comanda lui Menno Coehoorn. Flancul o să fie protejat de un grup al armatei „Est“, care va ataca de la Aedirn până în Valea Pontarului și Kaedwen...

– În Kaedwen? a ridicat Assire din sprânceană. Oare acesta să fie sfârșitul prieteniei fragile legate atunci când au împărțit prada?

– Kaedwenul amenință flancul drept, a spus Carthia van Canten și și-a strâns ușor buzele. Gurița ei de păpușă era într-un contrast teribil cu înțelepciunea strategică expusă. Atacul are caracter preventiv. Diferite detașamente ale grupării armatei „Est“ o să blocheze armata regelui Henselt și o să-i scoată din cap dorința de a-i oferi ajutor Temeriei. În vest, a reluat blonda, va ataca un grup operațional special, „Verden“, cu sarcina de a neutraliza Cidarisul și de a închide strâns blocada Novigradului, Gors Velenului și Wyzimei. Statul-major are în vedere necesitatea asediului celor trei cetăți.

– Nu ai menționat numele comandanților celor două grupuri de armată.

– Grupul „Est“, Ardal aep Dahy, a zâmbit ușor Cantarella. Grupul „Verden“, Joachim de Wett.

Assire a ridicat din sprâncene.

– Interesant! a spus ea. Doi principi insultați prin eliminarea fiicelor lor din planurile de căsătorie ale lui Emhyr. Împăratul nostru este fie foarte naiv, fie foarte viclean.

– Dacă Emhyr știe ceva despre complotul principilor, a spus Cantarella, n-a aflat de la Vattier. Vattier nu i-a spus nimic.

– Continuă.

– Ofensiva o să ia proporții care nu s-au mai pomenit până acum. În total,

dacă punem la socoteală trupele de linie, rezerviştii, serviciile auxiliare şi ariergarda, vor participa la operaţiune peste trei sute de mii de oameni. Şi elfi, de bună seamă.

– Data începerii?

– Nu s-a stabilit. Problema majoră este aprovizionarea, aprovizionare care depinde de starea drumurilor şi nimeni nu este în stare să prezică sfârşitul iernii.

– Despre ce a mai vorbit Vattier?

– S-a plâns, sărmanul, i-au scânteiat dinţii Cantarellei. Împăratul l-a insultat din nou şi l-a mustrat. În public. Din nou, motivul a fost dispariţia misterioasă a lui Stefan Skellen şi a întregului său detaşament. Emhyr l-a făcut incompetent în public pe Vattier, şef al unui serviciu, care în loc să îi facă pe oameni să dispară fără urmă, asistă, surprins, la astfel de dispariţii. A construit un calambur deocheat pe acest subiect, dar Vattier nu a putut să mi-l repete exact. Pe urmă, împăratul l-a întrebat în glumă pe Vattier dacă asta înseamnă că există o altă organizaţie secretă, neştiută nici de el. Împăratul nostru este isteţ. Era pe-aproape.

– Pe-aproape, a murmurat Assire. Ce altceva, Carthia?

– Agentul pe care Vattier îl strecurase în detaşamentul lui Skellen, care a dispărut şi el, se numea Neratin Ceka. Vattier trebuie să-l fi apreciat foarte mult, pentru că este extrem de afectat de dispariţia sa.

„Şi eu“, s-a gândit Assire, „sunt afectată de dispariţia lui Jediah Mekesser. Dar eu, spre deosebire de Vattier de Rideaux, voi şti curând ce s-a întâmplat.“

– Dar Rience? Vattier nu s-a mai întâlnit cu el?

– Nu. N-a pomenit.

Amândouă au tăcut un răstimp. Pisica din poala lui Assire torcea zgomotos.

– Coniţă Assire?

– Zi-i, Carthia.

– Trebuie să mai joc mult rolul unei amante prostuţe? Aş vrea să-mi reiau studiile, să mă dedic lucrării de licenţă...

– Nu mult, a întrerupt-o Assire. Încă un pic. Rezistă, copilă!

Cantarella a oftat.

Au terminat conversaţia şi şi-au luat rămas-bun. Assire var Anahid a alungat pisica din fotoliu şi a început să citească din nou scrisoarea de la Fringilla Vigo, care locuia în Toussaint. A căzut pe gânduri, căci o îngrijora scrisoarea. Avea un mesaj printre rânduri, pe care Assire îl putea simţi, dar nu-l înţelegea. Era trecut de miezul nopţii când Assire var Anahid, magiciana nilfgaardiană, a activat un megascop şi a stabilit o comunicare de la distanţă cu castelul Montecalvo din Redania.

Filippa Eilhart era într-o cămaşă de noapte foarte scurtă, cu bretele subţiri, şi avea urme de buze pe obraz şi pe decolteu. Cu cel mai mare efort de voinţă, Assire şi-a suprimat o grimasă de repulsie. „Niciodată, absolut niciodată n-o să pot s-o înţeleg“, se gândea ea. „Şi nici nu vreau s-o înţeleg.“

– Putem vorbi?

Filippa a făcut un gest larg cu mâna, înconjurându-se cu sfera magică a discreţiei.

– Acum, da.

– Am informaţii, a început Assire sec. În sine, nu sunt senzaţionale, până şi femeile strânse pe la fântâni vorbesc despre asta. Cu toate acestea...

– Toată Redania poate în acest moment să mobilizeze treizeci şi cinci de mii de soldaţi de linie, dintre care patru mii de cavalerie grea, a spus Esterad Thyssen, uitându-se pe harta sa. Sumă rotundă, desigur.

Dijkstra a dat din cap. Calculul era absolut precis.

– Demawend şi Meve avuseseră câte o armată similară. Emhyr le-a zdrobit în douăzeci şi şase de zile. La fel o să se întâmple şi cu armatele din Redania şi Temeria, dacă nu vi le întăriţi. Îţi susţin ideea, Dijkstra, a ta şi a Filippei Eilhart. Aveţi nevoie de o armată. Aveţi nevoie de un escadron de cavalerie combativ, bine pregătit şi bine dotat. Aveţi nevoie de o cavalerie de vreun milion de bizanţi.

Spionul a confirmat din cap că nu are nimic de obiectat în privinţa calculului.

– Cu toate acestea, după cum ştiţi, fără îndoială, a spus regele, Kovirul a fost întotdeauna, este şi va fi neutru. Suntem legaţi de tratatul cu Imperiul

Nilfgaardian, semnat de bunicul meu, Esteril Thyssen, și de împăratul Fergus var Emreis. Dispozițiile tratatului nu permit Kovirului să sprijine vrăjmașii Nilfgaardului, oferindu-le ajutor militar direct. Sau bani pentru armată.

– Când Emhyr var Emreis o să nimicească Temeria și Redania, și-a dres Dijkstra vocea, atunci o să se uite spre nord. Emhyr n-o să fie mulţumit cu ce are. S-ar putea ca tratatul vostru să nu valoreze nici doi bani. Tocmai am vorbit despre Foltest din Temeria, care a reușit să negocieze cu Nilfgaard șaisprezece zile de pace...

– O, dragul meu! a pufnit Esterad. Nu putem argumenta așa. Tratatele se aseamănă cu căsătoriile: nu sunt încheiate în ideea de a fi trădate, iar odată încheiate, nu mai e loc de suspiciuni. Cui nu-i convine, n-are decât să nu se căsătorească. Pentru că nu poţi deveni încornorat fără să fii căsătorit, dar recunoaște că teama de coarne este o justificare patetică și destul de ridicolă pentru celibatul forțat. Iar coarnele din căsătorie nu sunt un subiect de reflecție: „Ce se întâmplă dacă?“ Atât timp cât nu porți coarne, nu discuți despre asta și, atunci când le porți, nu este nimic de discutat. Și dacă tot a venit vorba despre coarne, care-i treaba cu soțul frumoasei Marie, marchizul de Mercey, ministrul redanian al Finanţelor?

– Maiestatea Voastră, s-a înclinat Dijkstra adânc, are informatori demni de invidiat.

– Da, așa este, a recunoscut regele. Ați fi surprins câți și cât de demni sunt. Dar nici ție nu trebuie să-ți fie fie rușine cu ai tăi. Pe cei pe care îi ai pe la curţile mele de aici și din Pont Vanis. O, pe cuvântul meu de onoare că fiecare dintre ei merită cea mai mare notă!

Dijkstra nici măcar nu a clipit.

– Emhyr var Emreis, a continuat Esterad, uitându-se la nimfele de pe plafon, are niște agenți buni și bine infiltrați. Prin urmare, repet: Kovirul își menține neutralitatea și principiul *pacta sunt servanda*, Kovirul nu-și încalcă acordurile încheiate. Kovirul nu-și încalcă contractul nici măcar pentru a anticipa posibila încălcare a contractului de către cealaltă parte.

– Îndrăznesc să subliniez, a spus Dijkstra, că Redania nu încearcă să convingă Kovirul să-și încalce pactele. Redania nu caută în niciun caz o

alianţă sau un ajutor militar din partea Kovirului împotriva Nilfgaardului. Redania vrea... pur şi simplu să împrumutăm o sumă mică pe care o vom înapoia...

– Parcă văd cum o înapoiaţi, l-a întrerupt regele. Dar să lăsăm teoriile academice, pentru că n-o să vă împrumut niciun şfanţ. Şi mai scuteşte-mă de cazuistica ipocrită, Dijkstra, pentru că ţi se potriveşte ca nuca-n perete. Ai cumva şi alte argumente serioase, înţelepte şi logice?

– N-am.

– Ai avut noroc, i-a spus Esterad Thyssen după un moment de tăcere, că ai devenit spion. N-ai fi făcut carieră în negoţ.

De când e lumea, toate cuplurile regale au avut dormitoare separate. Regii, cu o frecvenţă foarte variabilă, vizitau dormitoarele reginelor şi, uneori, reginele făceau vizite neaşteptate în dormitoarele regilor. Apoi soţii se întorceau la propriile camere şi paturi.

Cuplul regal din Kovir a fost o excepţie şi în acest sens. Esterad Thyssen şi Zuleyka dormeau mereu împreună în acelaşi dormitor, într-un pat uriaş, cu un baldachin uriaş.

Înainte de culcare, Zuleyka, punându-şi ochelarii cu care îi era ruşine s-o vadă servitorii, citea de obicei din Cartea sa Bună. Esterad Thyssen de obicei vorbea.

În noaptea aceea se petrecu întocmai. Esterad şi-a pus cămaşa de noapte şi şi-a luat sceptrul în mână. Îi plăcea să-l ţină şi să se joace cu el, dar nu o făcea în public, pentru că îi era teamă că supuşii săi o să spună că este pretenţios.

– Ştii, Zuleyka, a spus el, am vise ciudate în ultima vreme. De câteva nopţi la rând o visez pe vrăjitoarea aceea, pe maică-mea. Vine lângă mine şi repetă întruna: „Am o soţie pentru Tankred, am o soţie pentru Tankred.“ Şi-mi arată o fată drăguţă, dar foarte tânără. Şi ştii, Zuleyka, cine-i fata? Ciri, nepoata lui Calanthe. Îţi aminteşti de Calanthe, Zuleyka?

– Îmi amintesc, soţul meu.

– Ciri, a spus mai departe Esterad, jucându-se cu sceptrul, este cea cu care ar vrea să se însoare Emhyr var Emreis. O căsătorie stranie, surprinzătoare...

Aşadar, la naiba, cum să fie soţia lui Tankred?

– Lui Tankred i-ar prinde bine o soţie, s-a schimbat uşor vocea Zuleykăi, ca de fiecare dată când vorbea despre fiul ei. Poate că i-ar mai veni mintea la cap...

– Poate, a oftat Esterad. Deşi mă cam îndoiesc, dar nu se ştie niciodată. În orice caz, însurătoarea ar fi o posibilitate de luat în considerare. Hm... Acea Ciri... Ha! Kovirul şi Cintra. Estuarul Jarugăi! Nu sună rău, n-ar fi rău. Ar fi o uniune frumoasă... O alianţă frumoasă... Ei bine, dar dacă Emhyr a pus ochii pe ea... Dar oare de ce-mi apare mie în vis? Şi de ce, la naiba, visez eu tâmpeniile astea? La echinocţiu, îţi aminteşti, atunci când te-am trezit... Brrr, ce coşmar! Bine că nu-mi amintesc amănuntele... Hm... Poate ar trebui să chem un astrolog? Un ghicitor? Un medium?

– Coana Sheala de Tancarville este în Lan Exeter.

– Nu, a spus regele încruntându-se. N-o vreau pe magiciana aia. Prea deşteaptă. Să mai cresc la sân o Filippa Eilhart! Muierile astea deştepte aşa mai amuşină puterea... Nu trebuie încurajate cu favoruri şi confidenţialitate.

– Ca întotdeauna, ai dreptate, soţul meu!

– Hm... Dar visele alea...

– Cartea Bună, a adăugat Zuleyka, întorcând mai multe pagini, spune că atunci când omul adoarme, zeii îi deschid urechile şi îi vorbesc. Iar profetul Lebioda ne învaţă că, atunci când visăm, ni se arată fie o mare înţelepciune, fie o mare prostie. Important este să facem diferenţa.

– Căsătoria lui Tankred cu logodnica lui Emhyr nu este o mare înţelepciune, a oftat Esterad. Iar în ceea ce priveşte înţelepciunea, aş fi foarte fericit dacă mi-ar veni în vis. Este vorba despre chestiunea pentru care a venit aici Dijkstra. Este o problemă foarte complicată. Pentru că vezi, iubita mea Zuleyka, nu prea ai motive de bucurie atunci când Nilfgaardul înaintează rapid spre nord şi este gata să invadeze Novigradul peste noapte. Căci dinspre Novigrad totul, inclusiv neutralitatea noastră, se vede altfel decât dinspre sudul îndepărtat. Bine-ar fi, prin urmare, dacă Redania şi Temeria ar opri înaintarea Nilfgaardului şi l-ar alunga pe invadator în spatele Jarugăi. Dar ar fi bine dacă ar face aşa ceva cu banii noştri? Mă asculţi, cea mai iubită dintre

soţii?

– Te ascult, soţule.

– Şi ce zici?

– Toată înţelepciunea zace în Cartea Bună.

– Dar spune în Cartea ta Bună ce să faci, dacă vine unul ca Dijkstra şi-ţi cere un milion?

– Cartea, a clipit privind deasupra ochelarilor Zuleyka, nu spune nimic despre nenorocitul blestemat. Dar într-unul din pasaje spune: a da este o fericire mai mare decât a primi, iar a sprijini năpăstuiţii cu pomană este nobil. Se spune: dăruieşte totul şi ţi se va înnobila sufletul.

– Şi după aceea rămâi cu traista şi burta goale, a mormăit Esterad Thyssen. Zuleyka, în afară de paragrafele despre noblețea sufletului şi despre pomană, Cartea conţine şi vreo învăţătură cu privire la afaceri? Ce spune, de exemplu, Cartea despre schimbul echivalent?

Regina şi-a potrivit ochelarii şi a început să răsfoiască rapid incunabulul.

– Cum a dat Iacob zeilor, aşa i-au dat zeii lui Iacob, a citit ea.

Esterad a tăcut un răstimp mai lung.

– Poate, a spus el în cele din urmă, mai e şi altceva?

Zuleyka a mai răsfoit cartea.

– Am găsit, a anunţat ea deodată, ceva din înţelepciunea profetului Lebioda. Îţi citesc?

– Te rog.

– Profetul Lebioda spune: cu adevărat, ajută-l pe cel sărman. Dar, în loc să-i dai sărmanului pepenele întreg, dă-i numai jumătate de pepene, ca să nu se smintească dacă bucuria este prea mare.

– O jumătate de pepene, a pufnit Esterad Thyssen. Adică o jumătate de milion de bizanţi? Dar ştii, Zuleyka, că a avea jumătate de milion şi a nu avea jumătate de milion în total înseamnă un milion întreg?

– Nu m-ai lăsat să termin, i-a reproşat Zuleyka soţului ei cu o privire severă pe deasupra ochelarilor. Profetul spune mai departe: este chiar mai cu folos să-i dai sărmanului doar un sfert de pepene. Şi cel mai bine este să faci în aşa fel încât altcineva să-i dea pepenele sărmanului. Căci adevărat vă grăiesc

vouă, întotdeauna va exista cineva care are un pepene şi este dispus să-l dea săracilor, dacă nu din noblețe, atunci, din anumite calcule sau din alte motive.

– Ha! Regele Kovirului a dat cu sceptrul în noptieră. Într-adevăr, abil profet a mai fost profetul Lebiod! În loc să dai, să faci pe altcineva să dea? Îmi place, iată cuvinte cu adevărat de aur! Mai caută nişte învăţături de-ale profetului, iubita mea Zuleyka. Sunt sigur c-o să mai găseşti printre ele ceva care să-mi permită să rezolv problema Redaniei şi a armatei pe care Redania vrea s-o pună la punct cu banii mei.

Zuleyka a răsfoit cartea multă vreme până când, în cele din urmă, a început să citească.

– Unul dintre discipolii săi i-a spus odată profetului Lebioda: învaţă-mă, stăpâne, ce să fac? Aproapele meu îşi doreşte câinele meu drag. Dacă-i dau animalul aproapelui meu, mi se rupe inima după el. Dacă nu i-l dau, o să fiu nefericit pentru că refuzul meu o să-mi rănească semenul. Cum să fac? Ai ceva, l-a întrebat profetul, la care ţii mai puţin decât la câinele dumitale drag? Am, maestre, i-a spus discipolul, o mâţă sâcâitoare, care mă scoate din sărite. Nu mi-e dragă defel. Şi profetul Lebiod i-a spus: Ia mâţa sâcâitoare şi dă-i-o aproapelui tău. Aşa o să fii fericit de două ori. O să scapi de mâţă şi o să-i faci o bucurie şi aproapelui tău. Întrucât de cele mai multe ori se întâmplă astfel, că aproapele nu de cadou se bucură, ci pentru că este cadorisit.

Esterad a tăcut ceva vreme, cu fruntea încruntată.

– Zuleyka? a întrebat-o el în cele din urmă. Era acelaşi profet?

– Ia mâţa asta sâcâitoare...

– Am auzit de prima dată! a strigat regele, dar şi-a revenit imediat. Îmi pare rău, iubiţica mea. Chestia este că nu prea înţeleg ce au mâţele cu...

El a tăcut. Şi a căzut profund pe gânduri.

***

După optzeci şi cinci de ani, când situaţia s-a schimbat suficient de mult, încât despre anumite chestiuni şi persoane se putea discuta fără nicio teamă, a început să vorbească Guiscard Vermuellen, ducele Creydenului, nepotul lui Esterad Thyssen, fiul fiicei sale mai mari, Gaudemunda. Ducele Guiscard era

bătrân, cu părul sur, dar îşi amintea bine de evenimentele la care asistase. Ducele Guiscard a dezvăluit de unde proveneau milioanele de bizanţi cu care Redania şi-a înzestrat armata de cavalerie pentru războiul cu Nilfgaardul. Cred că acest milion nu a venit din tezaurul Kovirului, ci din vistieria ierarhului Novigradului. Esterad Thyssen, a dezvăluit Guiscard, a obţinut bani de la Novigrad pentru acţiunile companiilor emergente de comerţ de peste mări. Paradoxul a fost că aceste companii s-au format cu cooperarea activă a comercianţilor nilfgaardieni. Aşadar, revelaţiile venerabilului duce au arătat că Nilfgaard însuşi, într-o oarecare măsură, a plătit pentru organizarea armatei redaniene.

– Bunicul, a rostit Guiscard Vermuellen, spunea ceva despre pepeni, zâmbind viclean. Spunea că întotdeauna va exista cineva care ar dori să le dea săracilor, chiar dacă doar din anumite calcule. El a mai spus că, din moment ce Nilfgaardul însuşi contribuie la ridicarea forţei şi a capacităţii de luptă a armatei redaniene, el nu-i poate acuza pe ceilalţi. Atunci, a continuat bătrânul, bunicul meu l-a chemat pe tatăl său, care era pe vremea aia şeful de informaţii şi ministru de interne. Când au aflat ce ordine trebuie să urmeze, au intrat în panică. Era vorba despre eliberarea a peste trei mii de oameni din închisori, lagăre de concentrare şi exiluri. Mai mult de o sută urmau să fie retraşi din arestările la domiciliu. Nu, nu era vorba doar despre bandiţi, criminali obişnuiţi şi mercenari. Amnistia eliberase în principal disidenţi. Printre cei amnistiaţi s-au numărat susţinătorii regelui înlăturat Rhyd şi oamenii uzurpatorului Idi, care se luptaseră cu partizanii. Şi nu numai cei care nu-şi ţinuseră gura: cei mai mulţi stăteau în spatele subversiunilor, asasinatelor, sabotajelor, revoltelor cu armele în mână. Ministrul de interne era îngrozit, tata – foarte îngrijorat. Iar bunicul, povestea ducele, râdea de parcă ar fi cea mai bună glumă. Şi apoi, îmi amintesc fiecare cuvânt, mi-a spus aşa: „Mare păcat, conaşilor, că nu citiţi Cartea Bună înainte de culcare. Dacă aţi citi-o, aţi înţelege ideile monarhului vostru. Aşa, urmaţi ordinele fără să le pricepeţi. Dar nu vă faceţi griji, monarhul vostru ştie ce face. Acum, duceţi-vă şi daţi drumul mâţelor voastre buzărnante, nenorocite, dăunătoare.“ Exact aşa a spus: mâţe buzărnante, dăunătoare. Şi aşa a fost, atunci nimeni n-

avea de unde să știe despre eroii de mai târziu, comandanți acoperiți de glorie și faimă. Aceste „mâțe“ ale bunicului s-au dovedit a fi mai târziu condotieri: Adam „Adieu“ Pangratt, Lorenzo Molla, Juan „Frontino“ Guttierez... Și Julia Abatemarco, care a devenit faimoasă în Redania ca „Zvârluga Drăgălașă“... Voi, tinerii, nu vă amintiți asta, dar pe vremea mea, când ne jucam de-a războiul, toți băieții voiau să fie „Adieu“ Pangratt și toate fetele, Julia „Zvârluga Drăgălașă“... Iar pentru bunicul meu erau pisici buzărnante. He, he! Mai târziu, a murmurat Guiscard Vermuellen, bunicul m-a luat de mână și m-a dus pe terasă, unde bunica Zuleyka hrănea pescărușii. Bunicul i-a spus... A spus...

Încet și cu mare dificultate, bătrânul a încercat să-și amintească cuvintele pe care, atunci, în urmă cu optzeci și cinci de ani, regele Esterad Thyssen i le adresase soției sale, regina Zuleyka, pe terasa Palatului Ensenada, care se înălța peste Marele Canal.

– Știi, iubita mea soție, că am mai găsit o învățătură printre învățăturile profetului Lebioda? Una care să-mi ofere încă un beneficiu din cadorisirea Redaniei cu mâțe buzărnante? Mâțele, Zuleyka mea, o să se întoarcă acasă. Pisicile se întorc întotdeauna acasă. Ei bine, și când mâțele mele o să se întoarcă, când o să aducă cu ele aurul, prada, averile... O să impozitez aceste mâțe!

Când regele Esterad Thyssen a vorbit cu Dijkstra pentru ultima dată, erau între patru ochi, chiar și fără Zuleyka. Pe podeaua gigantică a sălii de bal, un băiat de zece ani se juca, dar el nu conta, și oricum era atât de absorbit de joaca sa cu soldățeii de plumb, încât nu era atent la ce vorbeau ei.

– El este Guiscard, a explicat Esterad, făcând un gest din cap către băiat. Nepotul meu, fiul fiicei mele Gaudemunda și a neisprăvitului prinț Vermuellen. Dar acest băiețel, Guiscard, este singura nădejde a Kovirului, dacă Tankred Thyssen se dovedește... Dacă pățește ceva Tankred...

Dijkstra știa problema Kovirului. Și problema personală a lui Esterad. Știa că se întâmplase ceva cu Tankred. Băiatul, dacă ar fi avut vreun atu de a fi rege, ar fi putut fi doar unul foarte rău.

– Problema ta, a schimbat subiectul Esterad, este în esenţă soluţionată. Poţi începe să te gândeşti la cel mai eficient mod de a utiliza un milion de bizanţi, care vor ajunge în curând la vistieria tretogoriană.

S-a aplecat şi a ridicat un soldăţel de plumb, vopsit strident, de-ai lui Guiscard, un cavaler cu sabia îndreptată în sus.

– Ia-l şi ascunde-l bine. Cel care o să-ţi arate un astfel de războinic, identic, o să fie mesagerul meu, indiferent cum o să arate, chiar dacă nu-ţi vine să crezi că el este omul meu şi că ştie despre problema milionului nostru. Oricine altcineva este un provocator şi trebuie să-l tratezi ca pe un provocator.

– Redania, s-a înclinat Dijkstra, n-o să uite asta, Maiestatea Voastră Regală. Eu, din partea mea, aş dori să vă asigur de recunoştinţa mea personală.

– Nu mă mai asigura atâta, ci fă bine şi adu-mi aici acea mie cu care plănuiai să obţii favoarea ministrului meu. Păi cum vine asta, favoarea regelui nu merită mită?

– Maiestatea Voastră Regală o să scadă...

– Lasă, lasă. Dă-mi banii, Dijkstra. A avea o mie şi a nu avea o mie...

– ...în total înseamnă două mii. Ştiu.

Într-o aripă îndepărtată a Ensenadei, într-o odaie cu dimensiuni mult mai mici, magiciana Sheala de Tancarville asculta cu atenţie şi sobrietate relatarea reginei Zuleyka.

– Perfect, a dat din cap. Perfect, Alteţa Voastră Regală!

– Am făcut totul aşa cum mi-ai spus, coniţă Sheala.

– Mulţumesc pentru asta. Şi vă asigur încă o dată – acţionăm pentru o cauză justă. Pentru binele ţării. Şi al dinastiei.

Regina Zuleyk şi-a curăţat gâtul, vocea i s-a schimbat uşor.

– Şi... Şi Tankred, coniţă Sheala?

– Mi-am dat cuvântul, a spus rece Sheala de Tancarville. Mi-am dat cuvântul că, în schimbul ajutorului, răspund cu ajutor. Alteţa Voastră Regală poate dormi liniştită.

– Mi-ar plăcea foarte mult, a oftat Zuleyka. Foarte mult. Dacă tot e vorba

despre vise... Regele începe să bănuiască ceva. Aceste vise îl surprind, iar regele, când este surprins de ceva, devine suspicios.

– Atunci, o să încetez să-i mai trimit vise regelui pentru ceva timp, a promis magiciana. Revenind la visul regelui, repet, poate sta liniştit. Prinţul Tankred se desparte de anturajul prost. N-o să mai frecventeze castelul baronului Surcratasse. Nici pe domniţa Lisemore. Nici pe ambasadoarea redaniană.

– N-o să mai viziteze aceste persoane? Niciodată?

– Persoanele pomenite nu mai îndrăznesc să-l invite şi să-l păcălească pe prinţul Tankred, a spus ea cu o strălucire ciudată ce pâlpâia în ochii întunecaţi ai Shealei de Tancaryille. N-o să mai îndrăznească niciodată. Sunt conştiente de consecinţe. Garantez pentru ce spun. De asemenea, garantez că prinţul Tankred o să-şi reia studiile şi o să fie un student sârguincios, un tânăr serios şi echilibrat. De asemenea, o să înceteze să mai umble după fuste. O să-i piară cheful... până când o să i-l prezentăm Cirillei, prinţesa din Cintra.

– Ah, nici nu-mi vine să cred. Zuleyka şi-a frământat mâinile, şi-a ridicat privirea. Nu-mi vine să cred!

– În puterea magiei, a zâmbit Sheala de Tancarville neaşteptat, uneori este greu de crezut, Alteţa Voastră Regală. Aşa şi trebuie.

Filippa Eilhart îşi ajusta bretelele subţiri ca pânza de păianjen ale cămăşii de noapte transparente şi-şi ştergea urmele de ruj de pe decolteu. „O femeie atât de înţeleaptă“, se gândea Sheala de Tancarville uşor dezgustată, „şi nu-şi poate ţine hormonii sub control.“

– Putem vorbi?

Filippa s-a înconjurat de o sferă de discreţie.

– Acum da.

– Totul este aranjat în Kovir. Pozitiv.

– Mulţumesc. Dijkstra a plecat?

– Încă nu.

– Ce mai aşteaptă?

– Are o conversaţie îndelungată cu Esterad Thyssen, a rostit Sheala de Tancarville făcând o grimasă. S-au găsit regele şi spionul.

– Știi acele glume despre vremea de aici, Dijkstra? Despre faptul că există doar două sezoane în Kovir...

– Iarna și august. Știu.

– Și ai aflat cum știi că a venit vara în Kovir?

– Nu. Cum?

– Ploaia se încălzește puțin.

– Ha, ha!

– Lăsând gluma la o parte, a spus Esterad Thyssen serios, iernile acestea mai timpurii și mai lungi mă cam îngrijorează. A fost prorocit. Ai citit profeția Itlinei? Se spune că vor veni decenii de iarnă neîntreruptă. Unii spun că este o alegorie, dar mă cam tem. Am avut odată patru ani de frig, cu vreme rea și recolte slabe în Kovir. Dacă n-ar fi fost importul masiv de produse alimentare din Nilfgaard, oamenii ar fi început să moară de foame în masă. Îți poți închipui?

– Să fiu sincer, nu.

– Eu da. Răcirea climei ne poate înfometa pe toți. Foamea este un dușman cu care este greu de luptat.

Spionul a dat din cap gânditor.

– Dijkstra?

– Maiestatea Voastră Regală?

– Aveți pace în țară?

– Nu prea. Dar mă străduiesc.

– Știu, se vorbește despre asta. Dintre cei care au trădat Thanedd, numai Vilgefortz mai trăiește.

– După moartea lui Yennefer, da. Știi, rege, că Yennefer a fost ucisă? S-a stins în ultima zi a lunii august, în circumstanțe misterioase, în vestitul Abis Sedna, între insulele Skellige și capul Peixe de Mar.

– Yennefer din Vengerberg, a spus Esterad încet, n-a fost trădătoare. Nu era aliata lui Vilgefortz. Dacă vrei, îți aduc dovezi.

– Nu vreau, a spus Dijkstra după o clipă de tăcere. Poate vreau, dar nu acum. Acum este mai convenabilă pentru mine ca trădătoare.

– Înțeleg. N-ai încredere în magicieni, Dijkstra. Mai ales în Filippa.

– N-am avut niciodată încredere în ea. Dar trebuie să cooperăm. Fără noi, Redania s-ar cufunda în haos şi ar pieri.

– Ai dreptate. Dar dacă pot să-ți dau un sfat, dezlănțuiți-vă un pic. Știi ce vreau să spun. Eșafoduri și săli de tortură în toată țara, cruzimi împotriva elfilor... Și fortul acela sinistru, Drakenborg. Știu că o faci din patriotism. Dar îți construiești o legendă proastă. În care ești un vârcolac însetat de sânge nevinovat.

– Cineva trebuie să o facă.

– Și cineva trebuie să fie țap ispășitor. Știu că încerci să fii corect, dar n-ai cum să eviți greșelile, deoarece nu pot fi evitate. Și nici n-ai cum să rămâi curat în atâta sânge. Știu că n-ai rănit pe nimeni pentru interesul tău personal, dar cine o să creadă? Cine o să vrea să creadă? Într-o zi în care soarta o să se întoarcă, o să te acuze că ai ucis suflete nevinovate şi că ai avut foloase din asta. Iar minciuna se lipește de om ca smoala.

– Știu.

– N-o să-ți dea nicio șansă să te aperi. Așa cum nici tu nu-ți dai niciodată nicio șansă. O să te ungă cu smoală... mai târziu. De fapt, ferește-te, Dijkstra!

– Mă feresc. N-o să mă prindă.

– L-au prins pe regele tău, Vizimir. Am auzit că i-au înfipt pumnalul în coaste până la plăsea...

– Regele este mai ușor de lovit decât un spion. N-o să mă prindă. N-o să mă prindă niciodată.

– Și nici n-ar trebui. Și știi de ce, Dijkstra? Pentru că în această !lume trebuie să existe, la naiba, o anumită dreptate!

A venit şi ziua când şi-au amintit conversația. Amândoi. Regele și spionul. Dijkstra și-a amintit cuvintele lui Esterad în Tretogor, în timp ce asculta pașii ucigașilor care veneau din toate părțile, de pe toate coridoarele castelului. Esterad și-a amintit cuvintele lui Dijkstra pe scările grandioase de marmură, care duceau din Ensenada spre Marele Canal.

– Ar fi putut să se lupte. Ochii orbi și tulburi ai lui Guiscard Vermuellen priveau în abisul amintirilor. Erau trei asasini, iar bunicul meu era un bărbat puternic. Ar fi putut să lupte și să se apere până când ar fi venit ajutoarele. Ar fi putut, de asemenea, să fugă. Dar era acolo bunica Zuleyka. Bunicul avea grijă și o proteja pe Zuleyka, numai pe Zuleyka, nu-i păsa de el însuși. Când au ajuns în sfârșit ajutoarele, Zuleyka n-avea nici măcar o zgârietură. Esterad avea peste douăzeci de răni înjunghiate. A murit după trei ore fără să-și recapete cunoștința.

– Ai citit Cartea Bună, Dijkstra?

– Nu, Maiestatea Voastră Regală. Dar știu ce este scris acolo.

– Eu, imaginează-ți, am deschis-o abia ieri la întâmplare. Și am dat peste această propoziție: „Pe drumul către veșnicie, fiecare merge pe propriile scări, purtându-și propria povară.“ Ce crezi despre asta?

– Mi-a venit timpul, rege Esterad. Timpul să-mi port propria povară.

– Să fii sănătos, spionule!

– Rămâi sănătos, rege!

Din târgușorul străvechi și faimos Assengard, am parcurs șase sute de poște spre sud, până în ținutul Osutădelacuri. Dacă privești acest ținut din vârful muntelui, o să vezi o puzderie de lacuri artificiale, aranjate în diferite modele artistice. Printre aceste modele, ghidul nostru, elful Avallac'h, ne-a cerut să căutăm unul care să semene cu frunza de trifoi. Și, într-adevăr, l-am descoperit. În același timp, părea că sunt nu trei, ci patru lacuri, fiindcă cel alungit, orientat de la sud la nord, era pețiolul. Acest lac, numit Tarn Mira, era înconjurat de o pădure neagră, iar la capătul său nordic se presupune că se ridică un bastion misterios, numit Turnul Rândunicii. Pe elfește: Tor Zireael.

La prima vedere, însă, nu am văzut altceva decât negură. Am dat să-l întreb pe elful Avallac'h despre turn, când colo mi-a făcut semn să tac, iar el a spus în aceste cuvinte: „Așteptați și nădăjduiți. Nădejdea o să renască cu lumină și cu un bun augur. Uitați-vă cu băgare de seamă la imensitatea apelor, acolo veți vedea mesagerii veștilor bune."

Buyvid Backhuysen, *Peregrinări pe poteci și locuri magice*

Această carte este jalnică de la început până la sfârșit. Ruinele de la lacul Tarn Mira au fost cercetate de mai multe ori. Nu sunt magice, contrar afirmațiilor lui B. Backhuysen, ele nu pot fi rămășițele legendarului Turn al Rândunicii.

Ars Magica, Ed. XIV

9

– Vin! Vin!

Yennefer își ținea cu ambele mâini părul răsfirat de vântul umed. Stătea lângă balustrada scării, dându-se din calea femeilor care alergau spre debarcader. Împins de vântul dinspre vest, valul se izbea de țărm cu tunete; șuvoaiele albe de spumă se strecurau printre fisurile stâncilor.

– Vin! Vin!

De pe terasele superioare ale cetății Kaer Trolde, fortăreața principală a Ard Skellig, se putea vedea întregul arhipelag. Chiar în față, pe coasta opusă a strâmtorii, se întindea An Skellig; dinspre sud părea joasă și plată, dinspre partea nordică, ce nu putea fi văzută, stâncoasă și brăzdată de fiorduri. În stânga, departe, spărgea valurile cu colțurile ascuțite ale recifelor înalta și înverzita Spikeroog, cu munți ai căror vârfuri se ascundeau în nori. În dreapta se puteau vedea stâncile abrupte ale insulei Undvik, unde roiau pescărușii, petrelii, cormoranii și corbii de mare. De după Undvik se zărea conul împădurit al Hindarsfjallului, cea mai mică insuliță din arhipelag. Și dacă cineva s-ar urca în vârful unuia dintre turnurile Kaer Trolde și s-ar uita spre sud, ar vedea insula Faroe, retrasă, îndepărtată de celelalte, smulsă din apă precum creasta unui pește uriaș, pentru care oceanul este prea puțin adânc.

Yennefer a coborât pe terasa inferioară, oprindu-se lângă un grup de femei cărora mândria și statutul social nu le permiteau să dea buzna pe malul apei și să se amestece cu gloata entuziasmată. Mai jos, la picioarele lor, se întindea târgul portuar, negru și amorf, ca un mare crustaceu uriaș, aruncat de valuri.

Dinspre strâmtoarea dintre An Skellig și Spikeroog, alunecau unul după altul drakkarele. Pânzele lor albe și roșii străluceau în soare, iar arama scuturilor atârnate pe părțile laterale ale corabiei scânteia.

– „Ringhorn“ vine primul, a spus una dintre femei. După el e „Fenris“...

– „Trigla“, l-a recunoscut cu o voce emoționată alta. În spate e „Drac“... După ele e „Havfrue“...

– „Anghira“... „Tamara“... „Daria“... Nu-i „Scorpen“... Nu-i „Daria“. Nu-i „Daria“...

O tânără cu o coadă împletită, blondă și groasă, care-și susținea cu ambele mâini burtica ce dezvăluia o sarcină foarte avansată, a gemut surd, s-a albit ca varul și a leșinat, alunecând pe lespezile terasei ca o perdea desprinsă din cârlige. Yennefer a sărit imediat, a căzut în genunchi, și-a răsfirat degetele pe pântecul femeii și a strigat o vrajă, suprimând spasmele și crampele, menținând legătura cu uterul și placenta. Pentru și mai multă siguranță, a aruncat o vraja de calmare și protecție asupra copilului ale cărui picioare le simțea lovind sub mâinile ei.

Femeii, pentru a nu pierde energie magică, i-a dat una peste față.

– Luați-o! Cu grijă!

– Bleaga… a spus una dintre femeile mai în vârstă. Mai avea puțin și...

– Prăpăstioasa... Nils al ei o fi în viață, dar poate este pe alt drakkar...

– Mulțumesc pentru ajutor, coniță magiciană!

– Luați-o! a repetat Yennefer, ridicându-se în picioare.

Și-a înăbușit o înjurătură, dându-și seama că, atunci când s-a lăsat în genunchi, rochia și-a dat drumul la cusătură.

A coborât pe terasa mai joasă. Drakkarele ajungeau la chei pe rând, războinicii săreau pe mal. Bersekeri din Skellige, bărboși, înarmați până-n dinți. Unii se remarcau prin albul bandajelor, mulți erau nevoiți să se sprijine pe camarazii lor ca să poată merge. Alții trebuiau cărați.

Femeile din Skellige, înghesuite pe malul apei, începeau să-i recunoască, îi strigau și plângeau de fericire, dacă aveau noroc. Dacă nu, leșinau. Sau plecau încet, calm, fără să se plângă. Din când în când se mai uitau în zare, sperând ca pânzele albe și roșii ale „Dariei“ să strălucească în soare.

Însă „Daria“ nu era.

Yennefer a recunoscut părul roșcat al lui Crach an Craite, iarlul Skellige, ca unul dintre ultimii care părăsea „Ringhornul“. Iarlul împărțea ordine, dădea sfaturi, verifica și avea grijă de tot. Două femei care se uitau la el, una

blondă, cealaltă brunetă, plângeau. De fericire. În sfârşit, când a fost sigur că s-a ocupat de toate şi a verificat totul, iarlul s-a apropiat de femei, le-a îmbrăţişat ca un urs, le-a sărutat pe amândouă, apoi a ridicat capul şi a văzut-o pe Yennefer. Ochii îi ardeau, chipul îi era ars de soare, încreţit ca un fragment de recif, ca arama scutului.

„Ştie“, s-a gândit ea. „Zvonurile se împrăştie rapid. Iarlul a aflat pe corabia lui că ieri m-au pescuit într-un năvod, în spatele Spikeroogului. Ştia că o să mă găsească la Kaer Trolde.“

Magie sau porumbei voiajori?

S-a apropiat de ea fără să se grăbească. Mirosea a mare, a sare, a smoală, a oboseală. S-a uitat în ochii lui strălucitori şi imediat i-a răsunat în urechi strigătul de luptă al bersekerilor, zăngănitul scuturilor, scrâşnetul spadelor şi topoarelor. Ţipetele celor ucişi. Ţipetele oamenilor care sar în mare de pe „Daria“ cuprinsă de flăcări.

– Yennefer din Vengerberg.

– Crach an Craite, iarlul Skellige, s-a înclinat uşor în faţa lui.

„Nu mi-a întors reverenţa. Semn rău“, s-a gândit ea.

I-a văzut imediat vânătaia, amintire de la loviturile de vâslă. Chipul i s-a încreţit din nou, buzele i s-au răsfrânt, arătându-şi o clipă dinţii.

– Cine te-a lovit o să răspundă pentru asta.

– Nu m-a lovit nimeni. M-am împiedicat de scări.

A privit-o îndeaproape, apoi a ridicat din umeri.

– Nu vrei să te plângi, facă-se voia ta. N-am timp să cercetez. Acum ascultă ce am de spus. Cu atenţie, căci acestea vor fi singurele cuvinte pe care ţi le voi spune.

– Ascult.

– Mâine o să fii aruncată pe un drakkar şi dusă la Novigrad. Acolo o să fii predată autorităţilor oraşului şi după aceea autorităţilor temeriene sau redaniene, cele care o să ajungă mai întâi. Dar ştiu că amândouă te vor la fel de mult.

– Asta-i tot?

– Aproape. Meriţi o lămurire. Se întâmpla destul de des ca Skellige să

acorde azil celor oprimaţi de lege. În insule nu lipsesc oportunităţile şi ocaziile de ispăşire a pedepsei prin muncă asiduă, vitejie, sacrificiu şi sânge. Dar nu în cazul tău, Yennefer. N-o să-ţi acord niciun azil. Dacă ai contat pe el, te-ai înşelat. Urăsc oamenii ca tine. Urăsc oamenii care, de dragul puterii, agită spiritele, care stârnesc gâlceavă, care îşi pun interesul deasupra tuturor celorlalţi, care complotează cu duşmanul şi care îi trădează pe cei cărora le datorează nu numai ascultare, ci şi recunoştinţă. Te urăsc, Yennefer, pentru că, atunci când tu şi confraţii tăi partizani aţi început revolta din Thanedd sub oblăduirea Nilfgaardului, drakkarele mele au fost la Attre, flăcăii mei ajutau insurgenţii de acolo. Trei sute de flăcăi de-ai mei împotriva a două mii de negri! Trebuie să existe o recompensă pentru vitejie şi loialitate, trebuie să existe o pedeapsă pentru laşitate şi trădare! Cum să-i răsplătesc pe cei care au pierit? Cu cenotafe? Cu inscripţii scrijelite pe obeliscuri? Nu! O să-i recompensez şi o să-i onorez altfel pe cei care şi-au dat viaţa. Pentru sângele lor absorbit de dunele Attre, sângele tău, Yennefer, o să se scurgă printre scândurile eşafodului.

– Nu sunt vinovată. N-am participat la complotul lui Vilgefortz.

– O să le dovedeşti asta judecătorilor. Nu te judec eu.

– Nu numai că m-ai judecat. Mi-ai pronunţat şi sentinţa.

– Gata cu trăncăneala! Am spus, mâine în zori vei fi dusă în lanţuri la Novigrad, în faţa curţii regale, ca să-ţi primeşti pedeapsa pe care o meriţi. Acum dă-mi cuvântul că n-o să încerci să foloseşti magia.

– Şi dacă nu mi-l dau?

– Marquard, magicianul nostru, a murit pe Thanedd, n-avem niciun mag aici care să te ţină sub control. Dar să ştii că o să fii ţinută sub observaţie permanent de cei mai buni arcaşi din Skellige. Numai să-ţi mişti braţul într-un fel mai ciudat, că au şi tras în tine.

– Bine, a dat din cap. Îmi dau cuvântul.

– Foarte bine. Mulţumesc. Rămas-bun, Yennefer! Nu ne vedem mâine.

– Crach!

S-a răsucit pe călcâie.

– Poftim?

– N-am nici cea mai mică intenție să urc pe o corabie care navighează spre Novigrad. N-am timp să-i dovedesc lui Dijkstra că sunt nevinovată. Nu pot risca să găsesc deja dovezi ticluite ale vinovăției mele. Nu pot risca să mor dintr-o hemoragie cerebrală bruscă la scurt timp după ce voi fi fost arestată sau să mă sinucid, chipurile, într-un mod spectaculos în temniță. Nu pot să pierd timpul și să-mi asum astfel de riscuri. Nu pot nici să-ți explic de ce este atât de riscant pentru mine. N-o să mă duc la Novigrad.

A privit-o îndelung.

– N-o să te duci, a repetat el. Ce te face să crezi asta? Cumva pentru că am fost cândva uniți de o relație de iubire? Nu te baza pe asta, Yennefer. Ceea ce a fost și nu mai este nu-i trecut în catastif.

– Știu și nu mă bazez pe asta. N-o să mă duc la Novigrad, Crach, pentru că mă grăbesc să-i sar în ajutor persoanei căreia i-am jurat că n-o s-o las niciodată singură. Iar tu, Crach an Craite, iarlul Skellige, o să mă ajuți în această misiune. Pentru că ai făcut același jurământ. Acum zece ani. Chiar unde stăm acum, pe acest chei. Aceleiași persoane. Lui Ciri, nepoatei lui Calanthe. Leuței din Cintra. Eu, Yennefer din Vengerberg, o consider pe Ciri fiica mea. Prin urmare, în numele ei, îți cer să-ți respecți jurământul.

Respectă-ți-l, Crach an Craite, iarl Skellige!

– Sigur? a întrebat-o Crach an Craite din nou. Nici măcar nu vrei să guști? Nimic din toate delicatesele acestea?

– Sigur.

Iarlul nu a insistat, și-a luat un homar de pe platou, l-a așezat pe un tocător de lemn și l-a despicat dintr-o lovitură puternică, dar exactă, în jumătate. După ce l-a stropit generos cu lămâie și mujdei, a început să mănânce carnea din carapace. Cu degetele.

Yennefer mânca rafinat, cu cuțit și furculiță de argint; și a mâncat un cotlet de berbec cu spanac, pregătit special pentru ea de un bucătar uimit și probabil ușor ofensat. Magiciana nu a dorit nici stridii, nici midii și nici somon marinat în suc propriu, nici supă de rândunici de mare, nici pui de baltă, nici pește spadă la cuptor, nici anghilă prăjită, nici caracatiță, nici crabi, nici

homari şi nici arici de mare. Nici, cu atât mai mult, alge proaspete.

Tot ce mirosea a mare era asociat cu Fringilla Vigo şi Filippa Ellhart, cu teleportarea nebună, riscantă, cu căderea în valuri, cu apa de mare înghiţită, cu năvodul aruncat pe ea – de care, apropo, erau agăţate diatomee şi alge, exact ca cele de pe un platou. Diatomee şi alge, încâlcite pe capul ei şi pe umerii paralizaţi de loviturile dureroase ale vâslelor de pin.

– Aşa că, şi-a reluat Crach conversaţia, sugând carnea din picioruşele de homar rupte din articulaţii, am hotărât să-ţi acord încredere, Yennefer. Dar n-o fac de dragul tău, să ştii. *Bloedgeas*, jurământul de sânge al lui Calanthe, îmi leagă, de fapt, mâinile. Aşadar, dacă este adevărată şi onestă – şi bănuiesc că este – intenţia ta de a o ajuta pe Ciri, n-am de ales: trebuie să te ajut în această misiune...

– Mulţumesc. Dar scuteşte-mă de tonul ăsta patetic, te rog! Repet: n-am participat la complotul din Thanedd. Crede-mă!

– Este atât de important ce cred eu? a pufnit el. Ar fi mai bine să începi cu regii, cu Dijkstra, ai cărui agenţi te urmăresc în lung şi-n lat prin întreaga lume. Cu Filippa Eilhart şi cu magicienii fideli regilor, de care, după cum ai mărturisit, ai fugit aici, în Skellige. Lor trebuie să le dai dovezi...

– N-am nicio dovadă, l-a întrerupt, înfigându-şi furioasă furculiţa în varza de Bruxelles pe care bucătarul ofensat o adăugase la cotletul de berbec. Şi chiar dacă aş avea-o, nu mi-aş permite să le-o prezint. N-am cum să-ţi explic, sunt obligată de jurământul tăcerii. Dar crede-mă pe cuvânt, Crach! Te implor!

– Ţi-am spus...

– Mi-ai spus, l-a întrerupt. Mi-ai declarat ajutorul. Mulţumesc. Dar tu tot nu crezi că sunt nevinovată. Crede-mă!

Crach a aruncat carapacele golite de homar, apoi a luat o strachină cu midii. Răsfăţat, a răscolit, a ales-o pe cea mai mare.

– Bine, a spus el în cele din urmă, ştergându-şi mâinile de faţa de masă. Eu te cred. Pentru că vreau să te cred. Dar n-o să-ţi acord azil şi ocrotire. N-am cum. Dar tu poţi să părăseşti Skellige ori de câte ori doreşti şi să te duci oriunde doreşti. Ţi-aş sugera să te grăbeşti. Ai venit aici, aş îndrăzni să spun,

pe aripile magiei. Ar putea și alții să vină pe urmele tale. Știu și ei tot felul de formule magice.

– Nu caut azil sau refugiu, Crach. Trebuie să mă duc s-o salvez pe Ciri.

– Ciri, a repetat el, gânditor. Leuța... Era un copil ciudat.

– Era?

– O! a oftat din nou. M-am exprimat greșit. Mă referam la faptul că nu mai este un copil. La asta mă referam. Doar atât. Cirilla, Leuța din Cintra... Ea a petrecut multe veri și ierni în Skellige. A făcut multe năzdrăvănii, ho, ho! Diavoliță era, nu Leuță... La naiba, am spus „era“ din nou... Yennefer, tot felul de zvonuri vin aici de pe continent... Unii spun că Ciri se află în Nilfgaard...

– Nu-i în Nilfgaard.

– Alții spun că fata este moartă.

Yennefer tăcea, mușcându-și buzele.

– Dar bârfa asta, a spus iarlul cu fermitate, refuz s-o cred. Ciri trăiește. Sunt sigur de asta. N-a fost niciun semn... Trăiește!

Yennefer a ridicat din sprâncene, dar nu a pus întrebări. Au tăcut multă vreme, ascultând vuietul valurilor izbite de stâncile din Ard Skellig.

– Yennefer, a spus Crach după o clipă de tăcere. Au mai ajuns de pe continent și alte bârfe. Vrăjitorul tău, pare-mi-se, care s-a ascuns în Brokilon după balamucul de pe Thanedd, a plecat de acolo cu intenția de a ajunge la Nilfgaard și de a o elibera pe Ciri.

– Repet, Ciri nu este în Nilfgaard. Ce are de gând să facă vrăjitorul meu, așa cum găsești de cuviință să-l numești, nu știu. Dar el... Crach, nu-i un secret că... mi-e simpatic. Dar știu că n-o s-o salveze pe Ciri, n-o să facă nimic. Îl cunosc. Se complace, se pierde, începe să filosofeze și să-și plângă de milă. Apoi își descarcă furia, tocând cu sabia tot ce-i cade sub mână. Apoi, ca să-și ispășească păcatele, face câte o faptă măreață, dar fără sens. Până la urmă, probabil o să fie ucis, prosteşte, fără rost, cu siguranță înjunghiat pe la spate...

– Cică Ciri i-a fot destinată, a spus Crach repede, înspăimântat de vocea magicienei care se pierdea și tremura ciudat. Am văzut și eu, în Cintra, la logodna Pavettei...

– Destinul, l-a întrerupt Yennefer brusc, poate fi interpretat foarte diferit. Foarte diferit. Însă este păcat să ne pierdem vremea cu divagaţii. Repet, nu ştiu ce intenţii are Geralt şi dacă are vreo intenţie. Eu am de gând să acţionez de una singură. Cu metodele mele. Şi energic, Crach, energic. Nu obişnuiesc să stau şi să plâng, ţinându-mă cu mâinile de cap. Eu acţionez!

Iarlul a ridicat din sprâncene, dar n-a spus nimic.

– O să acţionez, a repetat vrăjitoarea. M-am gândit deja la un plan. Iar tu, Crach, o să mă ajuţi, aşa cum ai jurat că vei face.

– Sunt gata, a spus el ferm. De orice. Drakkarele stau în port. Porunceşte, Yennefer!

N-a putut să se abţină şi a pufnit în râs.

– La fel ca-ntotdeauna. Nu, Crach, nicio dovadă de vitejie şi bărbăţie. Nu trebuie să înoţi până la Nilfgaard şi să loveşti cu toporul prin Târgul Turnurilor de Aur. Am nevoie de un ajutor mai discret. Dar mai concret... Cum stai cu tezaurul?

– Poftim?

– Iarlule Crach an Craite. Ajutorul de care am nevoie este convertibil în valută.

Se crăpa de ziuă, de ziua următoare. În odăile aflate la dispoziţia lui Yennefer trona o dezordine halucinantă, peste care seneşalul Guthlaf, atribuit vrăjitoarei, domnea. Yennefer stătea la masă, abia ridicându-şi capul din hârtii. Număra, făcea socoteli, întocmea facturi pe care le trimitea imediat la trezorerie şi la filiala insulară a băncii Cianfanellilor. Ea desena şi schiţa întruna, iar desenele şi schiţele ajungeau imediat pe mâinile meşterilor alchimişti, aurari, sticlari, orfevrieri.

O vreme, totul a mers şnur, apoi au început necazurile.

– Îmi pare rău, coniţă magiciană, i-a spus încet seneşalul Guthlaf. Dar dacă nu este, nu este. V-am dat tot ce-am avut. Nu ne pricepem să facem minuni şi magii! Şi daţi-mi voie să subliniez că ceea ce se află înaintea dumitale sunt briliante cu o valoare totală...

– Ce-mi pasă mie de valoarea lor totală? a pufnit ea. Am nevoie de unul, dar suficient de mare. Cât de mare, maestre?

Șlefuitorul de pietre s-a uitat din nou la desen.

– Pentru a face o astfel de tăietură și astfel de fațete? Minimum treizeci de carate.

– O astfel de piatră, a răspuns Guthlaf categoric, nu găsești în tot Skellige.

– Nu este adevărat, l-a contrazis orfevrierul. Există.

– Cum îți imaginezi, Yennefer? s-a încruntat Crach an Craite. Ar trebui să trimit oameni înarmați ca să ia cu asalt templul și să-l jefuiască? Ar trebui să le amenințe pe preotese cu mânia mea, dacă nu renunță la briliant? Ia-ți gândul de la așa ceva. Nu sunt eu foarte religios, dar templul este templu, iar preotesele sunt preotese. Nu pot decât să le întreb politicos. Să le fac să înțeleagă cât de mult înseamnă pentru mine și cât de recunoscător le voi fi. Dar nu va fi decât o solicitare. O milogire.

– Care poate fi refuzată?

– Da, așa-i. Dar încercarea moarte n-are. Ce-avem de pierdut? Haideți să mergem împreună la Hindarsfjall să prezentăm această solicitare! O să le dau preoteselor de înțeles ce trebuie. Și apoi totul o să fie în mâinile tale. Negociezi. Le prezinți argumente. Încerci să le mituiești. Fă apel la ambiție. Caută motivele superioare. Arată-ți disperarea, bocește, zvârcolește-te, imploră milă... Pe toți diavolii mării, trebuie să te învăț eu, Yennefer?

– N-are niciun rost, Crach. O magiciană nu se înțelege niciodată cu preotesele. Anumite diferențe ideologice... sunt prea ascuțite. Iar în privința permisiunii de a folosi vreun artefact sau vreo relicvă „sfântă“... Nici gând. Nicio șansă...

– La ce-ți trebuie briliantul?

– Pentru a construi o „fereastră“. Adică un megascop de telecomunicație. Am nevoie să comunic cu mai multe persoane.

– Magic? La distanță?

– Dacă ar fi fost de ajuns să urc pe vârful Kaer Trolde și să strig cu voce tare, nu te-aș mai fi bătut la cap.

Pescărușii și petrelii dădeau târcoale, țipând înfiorător deasupra apei. Scoicarii cu ciocul roșu, cuibăriți în stâncile abrupte și recifele Hindarsfjall, își împleteau scrâșnetele sfâșietoare cu trâmbițele răgușite ale ganiilor cu capul galben. Cormoranii de mare, cu creste negre scrutau cu ochii lor de un verde strălucitor velierul ce trecea pe apă.

– Această stâncă uriașă, suspendată peste apă, explica sprijinit de balustradă Crach an Craite, este Kaer Hemdall, bârlogul lui Hemdall. Hemdall este eroul nostru mitic. Legenda spune că atunci când o să vină Tedd Deireadh, Vremea Sfârșitului, Vremea Gerului Alb și a Viforniței Lupului, Hemdall o să se trezească pentru a se confrunta cu forțele malefice ale statului Morhögg, cu spectatorii, demonii, fantomele haosului. O să stea pe Podul Curcubeului și o să sufle din corn, ca semn că este timpul să punem mâna pe arme și să strângem rândurile. Pentru Ragh nar Roog, Ultima Bătălie care o să hotărască dacă se lasă noaptea sau dacă răsar zorii.

Velierul dansa lin printre valuri, alunecând în apele mai calme ale golfului, între Bârlogul lui Hemdall și cealaltă stâncă, cu forme la fel de fantastice.

– Stânca mai mică este Kambi, a explicat iarlul. În miturile noastre, Kambi este numele purtat de un cocoș de aur magic, care prin cântecul său o să-l avertizeze pe Hemdall că vine Naglfar, drakkarul infernal care poartă armata Beznei: demonii și fantomele Morhöggului. Naglfar este construit din unghii de cadavre. N-o să mă crezi, Yennefer, dar încă mai sunt oameni în Skellige care taie unghiile morților înainte de înmormântare, pentru a nu oferi material de construcție fantomelor Morhöggului.

– Te cred. Cunosc puterea legendelor.

Fiordul îi proteja puțin de vânt, vela se zbătea.

– Sunați din corn! a ordonat Crach echipajului. Ajungem la țărm, trebuie să anunțăm măicuțele că venim în vizită.

Situat în vârful scărilor lungi de piatră, edificiul arăta ca un arici uriaș, căci era acoperit cu mușchi, iederă și tufișuri. Pe acoperișul său, după cum remarca Yennefer, nu crescuseră numai tufișuri, ci chiar și arbuști.

– Iată şi templul! i-a confirmat Crach. Păduricea care îl înconjoară se numeşte Hindar şi este, de asemenea, spaţiu de cult. De aici se culege sfântul vâsc, iar în Skellige, după cum ştii, oriunde te întorci, dai de vâscul acesta care decorează tot, de la leagănul nou-născutului până la mormânt... Atenţie, scările sunt alunecoase... Religia, he, he, este un domeniu alunecos... Dă-mi voie să te iau de braţ... Tot parfumul acela... Yenna...

– Crach! Te rog frumos! Ceea ce a fost şi nu mai este nu-i trecut în catastif.

– Iartă-mă! Să mergem!

Mai multe preotese tinere şi tăcute aşteptau în faţa templului. Iarlul le-a salutat politicos şi şi-a exprimat dorinţa de a vorbi cu superioara lor, care se numea Modron Sigrdrifa.

Au pătruns în interiorul luminat de razele filtrate de vitraliile înalte. Una dintre aceste raze lumina altarul.

– Pe o sută de diavoli de mare! a murmurat Crach an Craite. Uitasem cât de mare este acest Brisingamen. N-am mai fost aici de când eram copil... Cu el poţi să cumperi toate şantierele navale din Cidaris pentru asta. Cu tot cu angajaţi şi cu producţia pe un an.

Iarlul exagera. Dar nu prea mult.

Deasupra modestului altar de marmură, deasupra figurinelor de pisici şi de şoimi, deasupra unui castron de piatră pentru ofrande votive, domina statuia lui Modron Freyji, Marea Maică, în aspectul său maternal, tipic – o femeie cu o îmbrăcăminte lejeră, care trăda o sarcină accentuată excesiv de sculptor. Stătea cu capul plecat, iar trăsăturile feţei erau acoperite cu o năframă. Deasupra mâinilor împreunate pe pieptul zeiţei strălucea un diamant, ca un pandantiv atârnat de un colier de aur. Diamantul avea o nuanţă uşor albăstruie. Ca cea mai pură apă. Era mare.

Din ochi, avea cam o sută cincizeci de carate.

– Nici nu-i nevoie să fie tăiat, a şoptit Yennefer. Are tăietura rozetă, exact aşa cum îmi trebuie. Faţete perfecte pentru difracţia luminii...

– Înseamnă că avem noroc.

– Mă îndoiesc. Într-o clipă o să apară preotesele, iar eu, nevrednica, voi fi jignită şi alungată de aici cu coada între picioare.

– Exagerezi!

– Deloc.

– Bun venit, Crach, în templul Mamei! Bun venit şi ţie, dragă Yennefer din Vengerberg!

Crach an Craite s-a înclinat.

– Salutare, venerabilă mamă Sigrdrifa!

Preoteasa era înaltă, aproape la fel de înaltă precum Crach – asta însemna că Yennefer era mai înaltă cu un cap. Avea părul şi ochii de culoare deschisă, faţa alungită, nu prea drăguţă şi nu foarte feminină.

„Am mai văzut-o undeva“, se gândea Yennefer. „De curând. Unde?“

– Pe scările din Kaer Trolde, care duc spre port, i-a reamintit preoteasa zâmbind. Atunci când drakkarele intrau în port la apusul soarelui. Stăteam lângă tine când ai ajutat o femeie însărcinată, care era să-şi piardă copilul. În genunchi, fără să-ţi pese de rochia din păr de cămilă, foarte scumpă. Am văzut asta. Şi niciodată n-o să-mi mai plec urechea la poveştile despre magiciene insensibile şi egoiste.

Yennefer şi-a dres vocea şi s-a înclinat.

– Stai în faţa altarului Maicii, Yennefer. Fie ca harul ei să pogoare asupra ta!

– Venerabilă, eu... te-aş întreba cu smerenie...

– Nu spune nimic. Crach, sunt sigură că ai multă treabă. Lasă-ne în pace aici, în Hindarsfjall. O să ne înţelegem noi. Suntem femei. Nu contează ce facem, cine suntem: o slujim întotdeauna pe cea care este Fecioară, Maică şi Bătrână. Îngenunchează lângă mine, Yennefer! Pleacă-ţi capul înaintea Maicii!

– Să scoatem colierul de la gâtul zeiţei Brisingamen? a repetat Sigrdrifa, iar în vocea ei era mai multă neîncredere decât sfântă indignare. Nu, Yennefer. Este pur şi simplu imposibil! Nu că nu aş avea curaj... Chiar dacă aş îndrăzni, Brisingamenul nu poate fi scos. Colierul nu-i detaşabil. El este permanent legat de statuie.

Yennefer a tăcut multă vreme, măsurând-o pe preoteasă cu o privire calmă.

– Dacă aș fi știut, a spus ea pe un ton rece, aș fi plecat cu iarlul în Ard Skellig. Nu, nu, în niciun caz nu consider că timpul petrecut vorbind cu tine este pierdut. Dar nu prea am timp. Am foarte puțin, într-adevăr. Recunosc, bunătatea și căldura ta m-au cam înșelat...

– Îți doresc numai bine, a întrerupt-o Sigrdrifa fără emoții. Îți susțin planurile din toată inima. Am cunoscut-o pe Ciri, am îndrăgit-o pe copilă, m-a mișcat soarta ei. Te admir pentru hotărârea cu care vrei s-o salvezi. O să-ți îndeplinesc orice dorință. Dar nu Brisingamen, Yennefer. Fără Brisingamen. Nu mi-l cere.

– Sigrdrifa, pentru a-i sări în ajutor lui Ciri, trebuie să obțin urgent câteva informații. Fără ele sunt neputincioasă. Cunoștințele și informațiile pot fi obținute numai prin telecomunicații. Pentru a putea comunica la distanță, trebuie să construiesc un artefact magic: un megascop.

– Un dispozitiv în genul faimoasei dumitale sfere de cristal.

– Mult mai complicat. Sfera permite telecomunicații doar corelată cu o altă sferă. Până și filiala locală a băncii piticanilor are una pentru a comunica cu sfera de la sediul central. Megascopul oferă ceva mai multe posibilități... Dar ce rost are să mai teoretizăm atâta? Oricum nu funcționează fără briliant. Mai bine să ne luăm rămas-bun...

– Nu te grăbi așa!

Sigrdrifa s-a ridicat, a traversat naosul, oprindu-se în fața altarului și a statuii lui Modron Freyji.

– Zeița, a spus ea, este și patronul profeților. A clarvăzătorilor. A telepaților. Acest lucru este simbolizat de animalele ei sacre: pisica, care aude și vede ce este ascuns, și șoimul, care vede de sus. Este simbolizat și de bijuteria zeiței: Brisingamenul, colierul de clarviziune. De ce să te chinui să construiești niște dispozitive pentru a vedea și a auzi, Yennefer? Nu-i mai lesne să ceri ajutorul zeiței?

Yennefer s-a abținut în ultimul moment să nu scape o înjurătură. La urma urmei, se aflau într-un lăcaș de cult.

– E vremea slujbei de seară, a spus Sigrdrifa. Împreună cu alte preotese o să mă dedic meditației. O să mă rog zeiței ca s-o ajute pe Ciri. Pe Ciri, care a

fost aici, în acest templu, de mai multe ori, și s-a uitat adesea la Brisingamenul de la gâtul Marii Maici. Sacrifică-ți un ceas sau două din timpul tău prețios, Yennefer. Rămâi aici cu noi pe timpul slujbei. Sprijină-mă când o să mă rog. Cu gândul și cu prezența.

– Sigrdrifa...

– Te rog! Fă-o pentru mine! Și pentru Ciri!

Giuvaierul Brisingamen. La gâtul zeiței.

Și-a înăbușit un căscat. Să fi fost măcar niscaiva cântece, se gândea ea, niscaiva incantații, niscaiva mistere... Ceva folclor mistic... Ar fi fost mai puțin plictisitor, n-ar mai lua-o somnul. Dar ele pur și simplu îngenunchează, plecându-și capul. Fără mișcare, fără sunet.

Dar la fel de adevărat este că pot, când vor, să folosească Forța, uneori la fel de bine ca noi, magicienele. Este încă un mister cum o fac. Fără pregătire, fără cunoștințe, fără studii... Doar rugăciune și meditație. Divinație? Un soi de autohipnoză? Asta susținea Tissaia de Vries... Ele atrag energia fără să fie conștiente de ea, în transă dobândesc capacitatea de a o prelucra în mod analog cu farmecele noastre. Transformă energia, tratând-o ca pe darul și harul divinității. Credința le dă putere.

De ce noi, magicienii, nu am izbutit niciodată așa ceva?

Oare să încerc? Să folosesc atmosfera și aura acestui loc? La urma urmei, aș putea chiar să intru în transă... Doar privind acest briliant... Brisingamen. Gândindu-mă intens la cât de grozav și-ar juca rolul în megascopul meu...

Brisingamen... Strălucește ca steaua dimineții, acolo, în beznă, în fumul de tămâie și de lumânări aprinse...

– Yennefer!

Și-a ridicat capul.

Era întuneric în templu. Mirosea puternic a fum.

– Am ațipit? Iartă-mă...

– N-am ce să iert. Hai cu mine!

Afară, cerul nopții strălucea intermitent, luminile schimbându-se ca într-un caleidoscop. Luminile polare? Yennefer și-a frecat ochii uluiți. *Aurora borealis?* În august?

– Cât poți să te sacrifici, Yennefer?

– Poftim?

– Ești gata să te sacrifici? Tu și magia ta neprețuită?

– Sigrdrifa! a strigat furioasă. Nu încerca trucuri de-astea ieftine cu mine. Am nouăzeci și patru de ani. Dar te rog, tratează informația aceasta ca pe un secret al spovedaniei. Mă încred în tine numai să înțelegi că nu mă poți trata ca pe un copil.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nici n-am de gând. Pentru că este un misticism pe care nu-l accept. Am adormit la slujba voastră. M-am plictisit și m-am săturat, pentru că nu cred în zeița ta.

Sigrdrifa s-a întors, iar Yennefer, împotriva voinței sale, a inspirat adânc.

– Neîncrederea ta nu este prea măgulitoare pentru mine, i-a spus femeia cu ochii plini de aur lichid. Dar oare neîncrederea ta schimbă ceva?

Singurul lucru pe care Yennefer a fost în stare să îl facă a fost să răsufle.

– O să vină vremea, a spus femeia cu ochi de aur, când absolut nimeni, nici măcar copiii, n-o să mai creadă în magiciene. Îți spun asta cu rea-voință intenționată. În semn de răzbunare. Să mergem!

– Nu... În cele din urmă, Yennefer a reușit să pună capăt inhalării și exhalării pasive. Nu! N-o să merg nicăieri. Până aici! Este un farmec sau hipnoză. O iluzie! O transă! Am mecanisme de apărare solide... Pot să anulez totul cu o vrajă, o, da! La naiba...

Femeia cu ochi de aur s-a apropiat. Diamantul din colierul ei ardea ca steaua dimineții.

– Încetul cu încetul, vorbele tale încetează să servească înțelegerii reciproce, i-a spus ea. Devine artă pentru artă, cu cât este mai de neînțeles, cu atât este mai profund și mai înțelept. Ce-i drept, te-am preferat atunci când nu îngăimai decât „e-e“ și „gu-gu“. Hai!

– Este o iluzie, o transă... Nu merg nicăieri!

– Nu vreau să te forțez. Ar fi păcat. Ești o fată inteligentă și mândră, ai caracter.

Un șes. O mare de iarbă. O landă. O stâncă ce se ivește din vârf ca spatele

unui prădător ghemuit la pândă.

– Ai râvnit la giuvaerul meu, Yennefer. Nu pot să ți-l dau fără să mă asigur mai întâi în privința unor aspecte. Vreau să verific ce zace înlăuntrul tău. De aceea te-am adus aici, în acest loc care, încă din vremuri imemoriale, a fost un loc al Forței și al Puterii. Magia ta nepreţuită este aparent peste tot. Aparent, tot ce trebuie să faci este să întinzi mâna. Nu ți-e teamă să o întinzi?

Yennefer nu putea să scoată niciun sunet din gâtul sugrumat.

– Forța capabilă să schimbe lumea, a spus femeia căreia nu i se putea spune pe nume, este, așadar, după părerea ta, Haosul, arta și știința? Blestemul, binecuvântarea și progresul? Nu este cumva Credința? Iubirea? Devotamentul?

Auzi? Cântă cocoșul Kambi. Valul lovește țărmul, valul împins de prova lui Naglfar. Cornul lui Hemdall răsună în fața vrăjmașilor pe arcul curcubeului din Bifrost. Vine Gerul Alb, vine viforniţa și viscolul... Pământul se cutremură de la mișcările bruște ale Șarpelui...

Lupul devorează soarele. Luna se înnegrește. Este doar frig și întuneric. Ură, răzbunare și sânge...

De partea cui ești, Yennefer? O să fii la capătul estic sau la cel vestic al Bifrostului? O să fii cu Hemdall sau împotriva lui?

Cântă Kambi.

Hotărăște-te, Yennefer. Alege. La urma urmei, de aceea te-ai întors la viață, ca să poți face o alegere la momentul potrivit.

Lumina sau Întunericul?

– Binele și Răul, Lumina și Întunericul, Ordinea și Haosul? Acestea sunt doar simboluri, în realitate nu există o asemenea polaritate! Lumina și Întunericul sunt în fiecare dintre noi, un pic dintr-unul, un pic din celălalt. Nu are nicio noimă această conversaţie. Nicio noimă. Nu mă convertesc la misticism. Pentru tine și pentru Sigrdrifa, Lupul devorează Soarele. Pentru mine este o eclipsă. S-o lăsăm să fie așa.

Să fie? Ce?

A simţit cum îi fuge pământul de sub picioare, o forță monstruoasă îi răsucea brațele, îi rupea articulațiile umerilor și ale coatelor, îi strângea

vertebrele ca la tortura *strappado*. A țipat de durere, s-a zbătut, a deschis ochii. Nu era vis. Nu putea fi un vis. Era într-un copac, răstignită pe crengile unui frasin uriaș. Deasupra ei, în înaltul cerului, dădea târcoale un șoim, iar jos, în beznă, auzea sâsâitul șerpilor.

Ceva s-a mișcat lângă ea. O veveriță alerga pe brațul ei încordat și dureros.

– Ești gata? a întrebat-o veverița. Ești pregătită să te sacrifici? Ce ești dispusă să sacrifici?

– N-am nimic! Durerea o orbea și o paraliza. Și chiar dacă aș fi avut, nu văd rostul unui astfel de sacrificiu! Nu vreau să sufăr nici pentru milioane! Nu vreau să sufăr deloc! Din cauza nimănui și pentru nimeni!

– Nimeni nu vrea să sufere. Și totuși, asta este soarta fiecăruia. Iar unii suferă mai mult. Nu neapărat pentru că așa aleg. Nu-i vorba dacă îndurăm suferința. E vorba despre cum o îndurăm.

Janka! Janeczka!

Ia acest monstru din fața ochilor mei! Nu vreau să mă uit la el!

Aceasta este fiica ta, la fel ca și a mea.

Într-adevăr? Copiii pe care i-am născut sunt normali. Cum îndrăznești... Cum îndrăznești să insinuezi...

În familia ta elfească erau magiciene. Ai lepădat prima sarcină. Din cauza asta. Ți-ai spurcat sângele și pântecul, femeie! De aceea, dai naștere unor monștri.

Acest copil nefericit... Asta a fost voia zeilor! Aceasta este fiica ta, la fel ca și a mea! Ce trebuia să fac? Să o înădușesc? Să-i tai cordonul ombilical? Ce mă fac acum? S-o duc în pădure și s-o las acolo? Ce vrei de la mine, pentru numele zeilor?

Tată! Mamă!

Marș, scârnăvie!

Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să dai în copil! Oprește-te! Unde te duci? Unde? La ea, nu? La ea!

O, da, femeie! Sunt bărbat, am dreptul să-mi ostoiesc poftele unde vreau și când vreau. Este dreptul meu natural. Iar de tine mi-e scârbă. De tine și de

rodul burții tale râncede. Nu mă aștepta cu cina. Nu mă întorc în noaptea asta.

Mamă...

De ce plângi?

De ce dai în mine și mă îmbrânceşti? Doar am fost cuminte...

Mamă! Mămico!

– Eşti în stare să ierți?

– Am iertat de mult.

– După ce te-ai răzbunat mai întâi.

– Da.

– Îți pare rău?

– Nu.

Durere, durere sfâșietoare în mâinile și în degetele zdrobite.

– Da, sunt vinovată! Asta ai vrut să auzi? Mărturisire și pocăință? Vrei să auzi cum Yennefer din Vengerberg se căiește și se smerește? Nu, n-o să-ți fac această favoare. Îmi mărturisesc păcatul și-mi aștept pedeapsa. Dar nu te aștepta la pocăința mea!

Durerea depășește limitele a ceea ce poate suporta un om.

– Îmi amintești de cei care au fost trădați, înșelați, exploatați. Îmi aduci aminte de cei care au murit în fața mea, de mâna mea... Ce? Că am ridicat odată mâna asupra ta? Am avut anumite motive! Și nu regret nimic! Chiar dacă aș putea întoarce timpul... nu regret nimic.

Șoimul s-a cocoțat pe umărul ei.

Turnul Rândunicii. Turnul Rândunicii. Grăbește-te la Turnul Rândunicii.

Fetița mea.

Cântă cocoșul Kambi.

Ciri în galop pe o iapă neagră, cu părul cenușiu, răvășit de vânt. De pe față i se prelinge sângele, roșu-aprins, viu. Iapa neagră se înalță ca o pasăre, alunecă lin peste palisadă. Ciri se balansează în șa, dar nu cade...

Ciri în miez de noapte, în pustiul nisipos și pietros, cu mâna ridicată, o sferă strălucitoare îi țâșnește din mână. Un unicorn scurmă pietrișul cu copitele... Mai mulți unicorni... Foc... Foc...

Geralt pe pod. În luptă. În foc. Flăcările se reflectă în spadă.

Fringilla Vigo, cu ochii ei verzi, larg deschiși de plăcere, cu căpșorul întunecat și ras, aplecat pe o carte deschisă, pe frontispiciul... Se poate vedea un fragment din titlu: *Note despre inevitabila moarte...*

Ochii lui Geralt se reflectă în ochii Fringillei.

Prăpastie. Fum. Scări care duc undeva în jos. Scări pe care trebuie să cobori. Ceva se termină. Vine Tedd Deireadh, Vremea Sfârșitului...

Beznă. Umezeală. Ziduri de piatră cumplit de reci. Fier rece pe încheieturile mâinilor, la glezne. Durerea zvâcnește în mâinile învinețite, se revarsă în degetele zdrobite...

Ciri o ține de mână. Un coridor lung, întunecat, coloane de piatră, poate statui... Tenebre. În ele, șoapte ușoare ca adierea vântului.

Uși. O infinitate de uși cu aripi uriașe, grele se deschid tăcute în fața lor. Iar în capăt, în bezna de nepătruns, unele care nu se deschid de la sine. Nu este îngăduit să fie deschise.

Dacă te temi, întoarce-te.

Nu este îngăduit să fie deschisă această ușă. Știi asta.

Știu.

Și totuși, mă conduci acolo.

Dacă te temi, întoarce-te. Mai este timp să te întorci. Încă nu este prea târziu.

Și tu?

Pentru mine este.

Cântă Kambi.

Tedd Deireadh a sosit.

Aurora borealis.

Zori.

– Yennefer! Trezește-te!

A ridicat capul. S-a uitat la mâini. Le avea pe amândouă. Întregi și nevătămate.

– Sigrdrifa? Am adormit...

– Hai!

– Unde? a șoptit. Unde de data aceasta?

– Poftim? Nu te înțeleg. Hai! Trebuie să vezi asta! S-a întâmplat ceva... Ceva ciudat. Niciuna dintre noi nu știe cum și în ce fel să explice. Dar eu m-am dumirit. Harul... S-a pogorât asupra ta harul zeiței, Yennefer.

– Ce se întâmplă, Sigrdrifa?

– Uite!

S-a uitat. Și a oftat adânc.

Brisingamen, sfântul giuvaer al lui Modron Freyji, nu mai atârna la gâtul zeiței. Era la picioarele ei.

– Am auzit bine? a întrebat-o Crach an Craite. Te muți cu atelierul tău magic la Hindarsfjall? Preotesele ți-au pus la dispoziție briliantul sfânt? Îți dau voie să-l folosești în mașinăria ta infernală?

– Da.

– Ei, nu! Yennefer, nu cumva te-ai convertit? Ce s-a întâmplat acolo, pe insulă?

– Nu contează. Mă întorc la templu și asta-i tot.

– Și fondurile pe care le-ai solicitat? Îți mai trebuie?

– Cred că da.

– Seneșalul Guthlaf o să-ți îndeplinească toate ordinele. Numai că, Yennefer, trebuie să dai repede aceste ordine. Grăbește-te! Am primit mesaje noi.

– La naiba, mi-a fost teamă de asta! Știu deja unde mă aflu?

– Nu, încă nu știu. Cu toate acestea, am fost avertizat că ai putea să-ți faci apariția în Skellige și am primit ordin să te întemnițez de îndată. De

asemenea, mi s-a recomandat să iau prizonieri de pe unde ajung în expediții și să storc informații de la ei, orice informație banală despre tine. Despre șederea ta în Nilfgaard sau în provincii. Yennefer, grăbește-te! Dacă te-au urmărit cumva și au ajuns aici, în Skellige, m-aș afla într-o situație oarecum jenantă.

– O să fac tot ce-mi stă în putință, în așa fel, încât să nu te compromit. Nu te teme!

Crach a rânjit.

– Am spus oarecum. Nu mă tem de ei. Nici de regi, nici de magicieni. N-au ce să-mi facă, pentru că au nevoie de mine. Iar ție trebuie să-ți acord ajutor în virtutea jurământului depus. Da, da, ai auzit bine. Formal, încă sunt vasal al coroanei Cintrei. Iar Cirilla are drepturi formale asupra acestei coroane. Reprezentând-o pe Cirilla, fiind singura ei protectoare, ai dreptul formal de a-mi comanda, de a-mi pretinde ascultare și servituți.

– Pure sofisme!

– Sigur, a pufnit el. O să strig în gura mare, dacă se dovedește până la urmă că Emhyr var Emreis a forțat-o pe fată să se căsătorească cu el. Sau dacă Ciri o să fie exclusă de la tron prin manevre și trucuri legale și o să-i ia locul altcineva, cum ar fi papițoiul de Vissegerd. Apoi o să-mi declar fără întârziere supunerea și jurământul de loialitate.

– Și dacă, Yennefer și-a mijit ochii, totuși, se dovedește că Ciri este moartă?

– Ea este în viață, a spus Crach cu fermitate. Sunt foarte sigur de asta.

– Cum?

– N-o să-ți vină să crezi.

– Ia să vedem!

– Sângele reginelor din Cintra, a început Crach gânditor, este legat în mod ciudat de mare. Când una dintre femeile de acest sânge moare, marea o ia razna. Se spune că Ard Skellig le jelește pe fiicele lui Riannon. Deoarece furtuna este atât de puternică acolo, încât valurile care bat din vest se strecoară prin crăpături și caverne spre est, unde, deodată, răsar mici torenți de apă sărată din stâncă. Și toată insula se cutremură. Oamenii simpli spun: vai, suspină Ard Skellig! Iar a murit cineva. A murit sângele lui Riannon.

Sângele mai Vechi.

Yennefer tăcea.

– Acesta nu este un basm, i-a spus Crach. Am văzut eu însumi, cu ochii mei. De trei ori. După moartea Adaliei, Clarvăzătoarea, după moartea lui Calanthe... Și după moartea Pavettei, mama lui Ciri.

– Pavetta, a intervenit Yennefer, a murit chiar în miezul furtunii, așa că este greu de spus...

– Pavetta, a întrerupt-o Crach, tot gânditor, n-a murit în timpul furtunii. Furtuna a început după moartea ei, marea, ca de obicei, a reacționat la moartea cuiva din sângele Cintrean. Am studiat acest caz destul de mult. Știu ce vorbesc.

– Cum adică?

– Corabia în care erau Pavetta și Duny s-a scufundat în vestitul Abis Sedna. N-a fost prima care a dispărut așa.

– Vrăjeli! Se mai scufundă corăbiile, este destul de natural...

– În Skellige, a întrerupt-o destul de aspru, ne pricepem destul de bine la ambarcațiuni și la transportul maritim pentru a putea distinge între dezastre naturale și nenaturale. În Abisul Sedna, vasele dispar în mod nenatural. Și nu întâmplător. Același lucru este valabil și pentru corabia pe care Pavetta și Duny au navigat.

– Nu vreau să mă cert, a oftat magiciana. Ce mai contează oricum? După cincisprezece ani?

– Pentru mine contează, a spus iarlul și și-a strâns buzele. O să clarific această problemă. E doar o chestiune de timp. O să aflu... O să găsesc explicații. O să dezleg toate enigmele. Inclusiv pe cea din momentul masacrului Cintrei...

– Care a fost enigma?

– Când nilfgaardienii au intrat în Cintra, a mormăit el, uitându-se pe fereastră, Calanthe a poruncit în taină ca Ciri să fie scoasă din oraș. Chestia este că orașul era deja în flăcări. Negrii erau peste tot, șansele de a ieși din asediu erau minime. Regina a fost sfătuită să nu riște, i s-a sugerat că ar fi bine ca Ciri să capituleze formal în fața hatmanilor Nilfgaardului, salvându-și

astfel viața și rațiunea de stat a Cintrei. Altminteri, ar muri inevitabil și fără rost în mâinile unsuroase ale soldaților, pe străzile pârjolite. La care Leoaica... Știi ce a spus ea, potrivit martorilor oculari?

– Nu.

– Mai bine lasă sângele fetei să curgă pe trotuarul Cintrei decât să fie spurcat.

– Cum aşa, spurcat?

– Prin căsătoria cu împăratul Emhyr. Un nilfgaardian împuţit.

– Crach, este târziu. Mâine în zori încep... O să te țin la curent.

– Mă bazez pe asta. Noapte bună, Yenna... Hm...

– Ce-i, Crach?

– N-ai avea, hm, chef să...

– Nu, Crach. Ceea ce a fost şi nu mai este nu-i trecut în catastif. Noapte bună!

– Ia te uită! iarlul i-a aruncat o privire musafirei, plecându-și capul. Triss Merigold în carne și oase. Ce rochie drăguță! Și blana... e de șinșila, nu-i așa? Aș întreba ce vânt te-aduce în Skellige... Dacă n-aș ști… Dar știu.

– Grozav! Triss i-a zâmbit seducător, și-a aranjat părul frumos, șaten. Grozav că știi, Crach. Mă scuteşti de introducere și de explicații preliminare și trecem direct la miezul problemei?

– Ce problemă? Iarlul și-a încrucișat brațele la piept și a măsurat-o pe magiciană cu o privire rece. Ce fel de introducere ne-ar trebui, ce explicații să așteptăm? Pe cine reprezinți, Triss? În numele cui ai venit? Regele Foltest, pe care l-ai slujit, drept mulțumire te-a trimis în pribegie. Deși n-ai greșit cu nimic, el te-a alungat din Temeria. Te-a luat, după cum am auzit, sub aripa sa, Filippa Eilhart, care în prezent colaborează cu Dijkstra, cel care exercită stăpânirea actuală *de facto* în Redania. După cum văd, te revanșezi pentru azilul oferit cât poți de bine. Fără nici cea mai mică șovăială îți asumi rolul de agent secret pentru a o spiona pe fosta prietenă.

– Mă insulți, Crach!

– Îmi pare rău dacă m-am înșelat. M-am înșelat?

Au tăcut îndelung, măsurându-se suspicioşi. În cele din urmă, Triss a pufnit, a înjurat şi a bătut din călcâi.

– La naiba! Să încetăm cu tachinarea reciprocă! Ce mai contează acum cine cui slujeşte, cine cu cine ţine, cine cui i-a rămas credincios şi din ce motive? Yennefer a murit. Încă nu se ştie unde şi în ale cărui mâini se află Ciri... Ce rost are acest joc de-a secretele? N-am venit aici ca spion, Crach. Am venit aici din proprie iniţiativă, ca persoană privată, mânată de îngrijorarea pentru Ciri.

– Tuturor ne pasă de Ciri. Este norocoasă. Ochii lui Triss s-au luminat.

– N-aş face haz de aşa ceva. În locul tău, mai ales.

– Iartă-mă!

Erau tăcuţi, privind pe fereastră la soarele roşu, care apunea în spatele vârfurilor împădurite ale Spikeroogului.

– Triss Merigold.

– Poftim, Crach?

– Te invit la cină. Aha, bucătarul m-a întrebat dacă toate magicienele detestă fructele de mare bine pregătite. Ei?

Triss nu detesta fructele de mare. Dimpotrivă, a mâncat de două ori mai mult decât îşi propusese, iar acum era îngrijorată de talia ei – cei douăzeci şi doi de centimetri de care era atât de mândră. A decis să-şi sprijine digestia cu vin alb, vestitul Est Est din Toussaint. Ca şi Crach, l-a băut din corn.

– Aşadar, a început conversaţia, Yennefer a sosit aici în data de nouăsprezece august, căzând spectaculos din cer într-un năvod. Tu, ca un vasal credincios al Cintrei, i-ai acordat azil. Ai ajutat-o să-şi construiască un megascop... Cu cine şi despre ce a vorbit, bineînţeles că nu ştii.

Crach an Craite a dus cornul la gură şi a băut până la fund.

– Nu ştiu, a zâmbit viclean. Sigur că nu ştiu nimic. Cum aş putea eu, un marinar sărac şi simplu, să ştiu ceva despre acţiunile magicienelor puternice?

Sigrdrifa, preoteasa templului lui Modron Freyji, şi-a lăsat capul în jos, ca şi cum întrebarea lui Crach an Craite o trăgea cu o greutate de o mie de

kilograme.

– Ea a avut încredere în mine, Crach, abia a îngăimat ea. Nu mi-a cerut să făgăduiesc că nu spun nimănui, dar era evident că-şi doreşte discreţie. Chiar nu ştiu dacă...

– Modron Sigrdrifa, a întrerupt-o grav iarlul. Ceea ce-ţi cer nu este un denunţ; şi eu, la fel ca tine, o susţin pe Yennefer. La fel ca tine, vreau s-o găsească şi s-o salveze pe Ciri. Zău, am depus jurământul de sânge, *Bloedgeas*! Iar în ceea ce o priveşte pe Yennefer, sunt îngrijorat pentru ea. Aceasta este o femeie extrem de mândră. Chiar dacă are de înfruntat un obstacol foarte mare, nu se pretează la rugăminţi. Prin urmare, poate fi necesar să mă grăbesc să-i sar nepoftit în ajutor. Am nevoie de informaţii pentru a putea face acest lucru.

Sigrdrifa şi-a dres glasul. Faţa ei n-avea nicio expresie. Iar când a început să vorbească, vocea îi tremura uşor.

– A construit această maşinărie pentru ea... De fapt, nu-i o maşinărie, pentru că nu există niciun mecanism, doar două oglinzi, o draperie de catifea neagră, o cutie, două lentile, patru lămpi şi, de bună seamă, Brisingamen... Când rostea o formulă magică, lumina de la două lămpi cădea...

– Hai să lăsăm la o parte amănuntele! Cu cine comunica?

– A vorbit cu mai multe persoane. Cu magicienii... Crach, n-am auzit totul, dar ce am auzit... Printre ei sunt oameni cu adevărat netrebnici. Nimeni n-a vrut s-o ajute în mod dezinteresat... I-au cerut bani... Toţi i-au cerut bani...

– Ştiu, a îngăimat iarlul. Banca m-a informat despre transferurile efectuate. Frumos, o! Bani frumoşi mă costă jurământul! Dar banii vin şi pleacă. Ce am cheltuit pe Yennefer şi pe Ciri o să recuperez în provinciile nilfgaardiene. Dar continuă, maică Sigrdrifa.

– Pe unii, preoteasa şi-a lăsat capul în jos, Yennefer i-a cam şantajat. Le dădea de înţeles că deţine informaţii compromiţătoare şi că o să le dezvăluie întregii lumi, dacă refuză să coopereze... Crach... Este o femeie inteligentă şi destul de bună... Dar n-are deloc scrupule. Absolut deloc. Şi e foarte crudă.

– Ştiu şi asta. Nu vreau să ştiu despre detaliile şantajului şi te sfătuiesc şi pe dumneata să le uiţi cât mai curând posibil. Acesta este un lucru periculos. Cu

un astfel de foc, cei de pe margine n-ar trebui să se joace.

– Știu, Crach. Îți datorez ascultare... Și cred că scopurile tale justifică mijloacele. Nimeni altcineva n-o să afle nimic de la mine. Nici prietenul care mă trage de limbă și nici dușmanul care mă schingiuiește.

– Bine, Modron Sigrdrifa. Foarte bine... Care erau întrebările lui Yennefer, îți amintești?

– N-am înțeles întotdeauna totul, Crach. Folosea un jargon care era greu de înțeles... Deseori a fost menționat un oarecare Vilgefortz...

– Păi, cum altfel! a țipat iarlul și a scrâșnit din dinți zgomotos.

Preoteasa i-a aruncat o privire înspăimântată.

– S-a vorbit foarte mult și despre elfi și despre Cunoscători, a continuat ea. Și despre portaluri magice. S-a adus vorba chiar și despre Abisul Sedna... Dar mai ales, cred, a fost vorba despre turnuri.

– Despre turnuri?

– Da. Despre două. Turnul Pescărușului și Turnul Rândunicii.

– Bănuiam eu, a spus Triss. Yennefer a pus mâna pe un raport secret de la comisia Radcliffe’a, care a investigat incidentul din Thanedd. Nu știu ce zvonuri despre acest scandal au ajuns aici, în Skellige... Ai auzit de teleportul Turnul Pescărușului? Și despre comisia Radcliffe’a?

Crach an Craite s-a uitat suspicios la magiciană.

– Aici, în insule, nu ajunge nici politica, nici cultura, a făcut el o grimasă. Suntem înapoiați.

– Comisia lui Radcliffe’a a examinat în detaliu urmele de teleportare care plecau din Thanedd, a găsit Triss de cuviință să nu acorde atenție nici tonului, nici chipului iarlului. Portalul Tor Lara, atât timp cât a existat pe insulă, a dezactivat orice magie de teleportare pe o rază considerabilă. Dar, după cum știi, fără îndoială, Turnul Pescărușului a explodat și s-a prăbușit, făcând posibilă teleportarea. Majoritatea celor care au fost implicați în evenimentele din Thanedd au plecat de pe insulă folosind portalurile create.

– Într-adevăr, a zâmbit iarlul. Ca să nu căutăm prea departe, ai zburat direct în Brokilon. Cu vrăjitorul în spate.

– Ei, te rog! s-a uitat Triss în ochii lui. Politica nu ajunge acolo, cultura nu ajunge, dar bârfele ajung. Să lăsăm asta deocamdată, să revenim la activitatea comisiei Radcliffe’a. Comisia şi-a propus să stabilească cu exactitate cine s-a teleportat din Thanedd şi încotro. S-au folosit aşa-numitele „sinopsisuri“, vrăji capabile să recreeze imaginea evenimentelor din trecut, au potrivit urmele de teleportare detectate cu direcţiile către care conduceau şi, ulterior, au mers pe fir, identificând persoanele care au deschis portalurile. A funcţionat în aproape toate cazurile. Cu excepţia unuia. Un traseu de teleportare care nu ducea nicăieri. Mai exact, în mare. În Abisul Sedna.

– Cineva, s-a prins imediat iarlul, s-a teleportat la nava care îl aştepta în locul stabilit. Interesant faptul că este aşa de departe... Şi într-un loc cu o reputaţie atât de proastă. Ei bine, dar când ţi se apropie funia de par...

– Exact. Şi comisia a fost de aceeaşi părere. Şi a ajuns la următoarea concluzie: Vilgefortz, cel care a răpit-o pe Ciri, neavând altă cale de scăpare, a folosit ieşirea de rezervă – s-a teleportat cu fata în Abisul Sedna, unde îi aştepta o navă nilfgaardiană. Potrivit comisiei, astfel se explică faptul că Ciri a fost prezentată la curtea imperială din Loc Grim în ziua de zece iulie, la doar zece zile după evenimentele din Thanedd.

– Ei, da! a mijit iarlul ochii. Asta explică multe. Se înţelege, cu condiţia ca acea comisie să nu se fi înşelat.

– Bineînţeles, a replicat magiciana menţinându-şi privirea, ba chiar şi-a permis şi un zâmbet batjocoritor. La Loc Grim, se înţelege, ar fi putut fi prezentată o sosie, nu adevărata Ciri. Şi asta ar explica şi mai multe. Cu toate acestea, nu explică încă un fapt pe care l-a stabilit comisia Radcliffe’a. Atât de ciudat, încât în prima versiune a raportului a fost omis ca fiind prea puţin probabil. În a doua versiune a raportului, care este strict clasificată, este prezentat acest fapt ca ipoteză.

– Parcă mi-a trecut mie ceva pe la urechi cu ceva timp în urmă, Triss.

– Ipoteza comisiei este că teleportul Turnului Pescăruşului era activ, funcţiona. Cineva a trecut prin el şi energia acestui pasaj a fost atât de puternică, încât teleportul a explodat şi a fost distrus.

– Yennefer a aflat despre asta, desigur, a spus Triss după o clipă. Despre ce

a găsit comisia Radcliffe'a. Despre ceea ce s-a consemnat într-un raport secret. Există o șansă... O umbră de șansă... ca Ciri să fi reușit să traverseze în siguranță portalul Tor Lara. Că a scăpat de Nilfgaard și de Vilgefortz...

– Și atunci, unde este?

– Și eu aș vrea să știu.

Era o beznă diabolică, luna ascunsă în spatele grămezilor de nori nu prea lumina. Față de nopțile anterioare însă, vântul era mai slab și, prin urmare, nu era atât de frig. Lotca tocmai se balansa ușor pe suprafața încreţită a apei. Miroasea a mlaştină, a buruieni putrezite şi a mucus de anghilă.

Undeva sub mal, castorul lovea apa cu coada, astfel încât au tresărit amândoi. Ciri era sigură că Vysogota aţipise, iar castorul îl trezise.

– Povestește mai departe, a spus ea, ștergându-și nasul cu partea curată a mânecii, neacoperită de mucus. Să nu adormi. Dacă te ia somnul, mi se închid și mie ochii, o să ne ia curentul și o să ne trezim în mare! Mai povestește-mi despre teleporturile alea!

– Fugind din Thanedd, a continuat pustnicul, ai trecut prin portalul Turnului Pescărușului, Tor Lara. Iar Geoffrey Monck, probabil cea mai mare autoritate în domeniul teleportării, autor al lucrării intitulate *Magia Poporului mai Vechi*, care reprezintă *opusul magnumului* cunoașterii despre teleporturile elfești, scrie că portalul Tor Lara duce la Turnul Rândunicii, Tor Zireael...

– Teleportul din Thanedd a fost corupt, l-a întrerupt Ciri. Poate că înainte de a fi distrus, ducea la vreo rândunică. Dar acum duce în deșert. Se numește: portal haotic. Am învățat despre asta.

– Și eu, închipuieşte-ți, a pufnit bătrânul. Îmi amintesc multe dintre aceste învățături. De aceea, povestea ta mă uimește atât de mult... Unele dintre fragmentele ei. În special cele care se referă la teleportare...

– Poți să vorbești mai clar?

– Pot, Ciri. Pot, cum să nu. Dar acum a sosit timpul să scoatem năvodul. Pe-aici trebuie să fie plin de anghile. Gata?

– Gata.

Ciri și-a scuipat în palme și a apucat marginea năvodului. Vysogota a scos

plasa din apă.

– Tragem. Unu, doi... trei! Și în barcă! Prinde-o, Ciri, prinde-o! În coș, pentru că altfel o să fugă!

Era deja a doua noapte la rând de când plecaseră pe afluentul mlăștinos al râului și își plasaseră năvoadele pentru a captura anghilele care se îndreptau în masă spre mare. S-au întors la colibă după miezul nopții, năclăiți de mucus din cap până-n picioare, uzi și frânți de oboseală.

Dar nu s-au dus la culcare imediat. Captura destinată trocului trebuia așezată în lăzi și bine sigilată; dacă anghilele ar fi găsit cea mai mică crăpătură, dimineața n-ar mai fi rămas niciuna în lăzi. După terminarea lucrului, Vysogota a îndepărtat pielea de pe două sau trei anghile, le-a tăiat, le-a tăvălit prin făină și le-a prăjit-o într-o tigaie imensă. Apoi au mâncat și au vorbit.

– Vezi, Ciri, nu mă ia somnul deloc. Nu pot să uit cum îndată după ce te-ai recuperat, n-am căzut de acord cu datele. Rana de pe obrazul tău era cel mai precis calendar posibil. Rana aceea nu putea fi mai veche de zece ore, iar tu insistai că ai fost rănită în urmă cu patru zile. Deși am fost sigur că este o greșeală simplă, de atunci mă tot gândesc la asta, mă tot întreb: unde s-au pierdut cele patru zile?

– Ei, și cum e? Unde crezi că s-au pierdut?

– Nu știu.

– Minunat!

Motanul a făcut un salt lung, șoarecele din gheare chițăia strident. Motanul l-a mușcat în grabă de gât, i-a smuls măruntaiele și a început să-l mănânce cu poftă. Ciri privea cu nepăsare.

– Teleportul Turnului Pescărușului, a început din nou Vysogota, la Turnul Rândunicii. Iar Turnul Rândunicii...

Motanul a mâncat șoarecele întreg, lăsând coada pentru desert.

– Teleportul Tor Lara este distrus și duce în deșert, a spus Ciri, căscând cu gura larg deschisă. Ți-am mai spus de o sută de ori, cred.

– Lasă asta, vorbesc despre altceva. Despre faptul că există o legătură între

aceste două teleporturi. Tor Lara era distrus, de acord. Există însă și teleportul Tor Zireael. Dacă ai fi ajuns în Turnul Rândunicii, te-ai fi putut teleporta înapoi pe insula Thanedd. Ai fi fost departe de pericolul care te amenința, nu la îndemâna dușmanilor tăi.

– Ha! Mi s-ar fi potrivit. Însă există o mică problemă. N-am idee unde este Turnul Rândunicii.

– S-ar putea să găsesc un remediu pentru asta. Știi, Ciri, ce oferă studiile universitare unui om?

– Nu. Ce?

– Abilitatea de a folosi surse.

– Știam că o s-o găsesc, a spus Vysogota cu mândrie. Am căutat, am căutat și... O, al naibii...

Teancul de cărți grele i-a alunecat din mâini, incunabulul a căzut pe podea, foile s-au desprins din legăturile rupte și s-au împrăștiat la întâmplare.

– Ce-ai găsit?

Ciri s-a ghemuit lângă el, ajutându-l să adune foile rupte.

– Turnul Rândunicii! a strigat pustnicul, apoi a alungat motanul, care se tolănise cu nerușinare pe una dintre pagini. Tor Zireael. Ajută-mă!

– Dar sunt pline de praf! Se lipesc de degete. Vysogota, ce-i asta? Aici, în imaginea asta? Omul acela atârnat de copac?

– Asta? Vysogota s-a uitat la foaia volantă. O scenă din legenda lui Hemdall. Eroul Hemdall a stat nouă zile și nouă nopți atârnat în Frasinul Lumii pentru a dobândi acces la cunoștințe și putere prin sacrificiu și durere.

– De câteva ori am visat așa ceva, a răspuns Ciri frecându-și fruntea. Un bărbat atârnat într-un copac...

– Gravura a căzut din această carte. Dacă vrei, poți s-o citești mai târziu. Dar acum mai important este... O, în sfârșit, uite-o! *Peregrinări pe drumurile și prin locurile magice* de Buyvid Backhuysen, o carte recunoscută de unii drept apocrif...

– Adică, asta e o laudă?

– Mai mult sau mai puțin. Dar au fost persoane care au apreciat cartea... O,

ascultă... La naiba, ce întuneric este aici...

– Este suficientă lumină, dar eşti orb de bătrâneţe, i-a spus Ciri cu cruzimea impasibilă, specifică tinereţii. Dă-mi-o! O s-o citesc. De unde începe?

– Aici, i-a arătat el cu un deget osos. Citeşte cu voce tare.

– Ciudată limbă mai avea şi Buyvid ăsta. Assengard a fost probabil un castel, dacă nu mă înşel. Dar ce ţinut esta acela: Osutădelacuri? N-am auzit niciodată de el. Şi ce-i acela trifolium?

– Trifoiul. O să-ţi mai povestesc despre Assengard şi Osutădelacuri când termini de citit.

– Şi nici bine n-a terminat elful Avallac'h să rostească acele cuvinte, că s-au năpustit păsărelele mici şi negre din apele lacurilor, în adâncurile cărora fuseseră protejate de îngheţ toată iarna. Căci rândunelele, spre deosebire de alte păsărele, după cum spun oamenii de ştiinţă, nu migrează în ţările calde pentru a se întoarce primăvara, ci se adună în ciorchine cu gheruţele lor şi se scufundă în adâncul apelor, unde îşi petrec toată iarna şi abia primăvara zboară de sub ape *de profundis*. Totuşi, această pasăre nu este doar un simbol al primăverii şi al speranţei, ci şi un model de curăţenie neîntinată, întrucât nu şade niciodată pe pământ şi nu are niciun contact cu scârboşeniile şi murdăria pământului. Să ne întoarcem totuşi la lacul nostru: negura învolburată de păsări părea că a fost împrăştiată de aripioarele lor, întrucât pe neaşteptate a ieşit la iveală un turn minunat, magic, şi am suspinat cu toţii de uimire, pentru că era un turn care părea ţesut din abur, având negura ca *fundamentum*, iar vârful era încununat cu lumină strălucitoare, o *aurora borealis* magică. Fără doar şi poate, această artă magică puternică nu putea fi construită decât în afara înţelegerii umane. Elful Avallac'h a băgat de seamă admiraţia noastră şi a spus: „Acesta este Tor Zireael, Turnul Rândunicii. Aceasta este Poarta Lumilor şi Porţile Vremurilor. Bucură-ţi, omule, ochii cu această vedere, pentru că nu este dată oricui şi oricând." Întrebat fiind dacă ne putem apropia întru câtva de Turn ca să-l vedem mai bine sau să-l atingem *propria manu*, Avallac'h a râs. „Tor Zireael, a spus el, este un vis pentru voi. Nu se ating

visurile. Și bine a făcut“, a adăugat el, „căci Turnul este numai în slujba Cunoscătorilor și a celor câtorva Aleși pentru care Porțile Vremurilor sunt porți ale speranței și ale renașterii. Dar pentru profani sunt porți ale coșmarului.“ De îndată ce a rostit aceste cuvinte, s-a lăsat din nou negura și ochii noștri au fost privați de vederea minunăției magice...

– Ținutul Osutădelacuri, a explicat Vysogota, astăzi se numește Mil Trachta. Este o zonă foarte vastă, străbătută de râul Yelena, situat în partea de nord a Metinnei, în apropiere de granița cu Nazair și Mag Turga. Buyvid Backhuysen scrie că s-au dus la lacul dinspre nord, pe partea cu Assengardul... Astăzi nu mai există Assengard, au rămas doar ruine; cel mai apropiat târg este Neunreuth. Buyvid a calculat șase sute de poște de la Assengard. Erau folosite diferite poște, dar o s-o luăm în considerare pe cea mai frecvent uzitată, conform căreia șase sute de poște ar fi în jur de cincizeci de mile. La sud de Assengard, care se află la aproximativ trei sute cincizeci de mile de noi, de Pereplut. Cu alte cuvinte, te despart plus sau minus trei sute de mile de Turnul Rândunicii. Ciri, faci cam două săptămâni cu Kelpie a ta. La primăvară, fără putință de tăgadă. Nu acum, când într-o zi sau două poate să-și arate colții gerul.

– Din Assengard, din câte am citit eu, a murmurat Ciri, încrețindu-și nasul, au rămas din acele vremuri numai ruine. Iar eu am văzut cu ochii mei orașul elfesc Shaerrawedd din Kaedwen – am fost acolo. Oamenii au scotocit și au jefuit totul, au lăsat doar piatra. Pun rămășag că și din Turnul Rândunicii ăsta al tău au rămas numai pietrele, cele mai mari, căci pe cele mai mici nu mă îndoiesc că le-au furat. Dacă ar exista și un portal acolo...

– Tor Zireael a fost magic. Nu era vizibil pentru toată lumea. Iar teleporturile nu sunt niciodată vizibile.

– Într-adevăr, a recunoscut ea, căzând pe gânduri. Cel de pe Thanedd nu era. A apărut brusc pe peretele gol... A apărut tocmai la timp, pentru că magicianul care mă urmărea era foarte aproape... Îl auzeam de-acum... Și atunci, ca la comandă, a apărut portalul.

– Sunt convins, i-a spus Vysogota încet, că dacă ai ajunge la Tor Zireael, ți-ar apărea și acel teleport. Chiar și printre ruine, în mijlocul stâncilor goale.

Sunt sigur că o să izbutești să-l găsești și să-l activezi. Și el, sunt sigur, o să se supună poruncii tale. Pentru că, Ciri, cred că tu ești aleasa.

– Părul tău, Triss, este ca focul la lumina lumânărilor. Iar ochii tăi sunt ca lapis-lazuli. Buzele tale sunt ca mărgăritarele...

– Încetează, Crach! Te-ai îmbătat sau ce-i cu tine? Mai toarnă-mi nişte vin! Şi mai spune-mi!

– Ce să-ți mai spun?

– Hai, nu te mai preface! Despre cum s-a hotărât Yennefer să se ducă la Abisul Sednei.

– Cum o duci? Spune-mi, Yennefer!

– Mai întâi, răspunde-mi la întrebarea asta: cine sunt cele două femei pe care le întâlnesc mereu când vin la tine? Și care mă întâmpină mereu cu o privire rezervată în mod normal unui căcat de pisică de pe covor? Cine sunt ele?

– Te interesează statutul lor formal, juridic, sau statutul lor de fapt?

– Al doilea.

– Atunci, acestea sunt soțiile mele.

– Înțeleg. Explică-le atunci când ai ocazia că ceea ce a fost și nu mai este nu-i trecut în catastif.

– Le-am explicat. Dar muierile tot muieri rămân. Dar s-o lăsăm baltă. Spune-mi, Yennefer! Sunt interesat de progresele pe care le-ai făcut în munca ta.

– Din păcate, și-a mușcat buza magiciana, progresele sunt nesemnificative. Și timpul zboară.

– Zboară, a încuviințat iarlul. Și ne-aduce mereu senzații noi. Am primit vești de pe continent, care ar trebui să te intereseze. Provin de la regimentul lui Vissegerd. Știi, sper, cine este Vissegerd?

– Un general din Cintra?

– Mareșal. El comandă regimentul imigranților și al voluntarilor cintreni din armata temeriană. Acolo s-au înrolat destui voluntari din insule, așa că

îmi dau mereu veşti de primă mână.

– Ia zi-mi…

– Ai venit aici, în Skellige, pe nouăsprezece august, la două zile după luna plină. În aceeaşi zi, adică pe nouăsprezece, regimentul lui Vissegerd a capturat în timpul luptelor de pe Ina un grup de fugari, printre ei numărându-se şi Geralt, şi prietenul său, trubadurul...

– Jaskier?

– Exact. Vissegerd i-a acuzat pe amândoi de spionaj, i-a întemniţat şi probabil intenţiona să-i omoare, dar ambii prizonieri au evadat şi după aceea i-au trimis la Vissegerd pe nilfgaardienii cu care se presupune că complotaseră.

– Prostii!

– Aşa am spus şi eu. Dar mă gândesc că vrăjitorul, contrar a ceea ce crezi, poate că a pus la cale un plan inteligent. Din dorinţa de a o salva pe Ciri, s-a băgat pe sub pielea celor din Nilfgaard...

– Ciri nu este în Nilfgaard. Iar Geralt nu are niciun plan. Planificarea nu este punctul lui forte. S-o lăsăm baltă! Cert este că suntem deja în douăzeci şi şase august şi tot nu ştiu mare lucru. Am aflat prea puţin. Prea puţin pentru a întreprinde ceva... Dacă nu...

A tăcut, cu privirea aţintită pe fereastră, jucându-se cu steaua din obsidian, fixată pe o bentiţă de catifea neagră.

– Dacă nu, ce? nu s-a mai abţinut Crach an Craite.

– În loc să râdem de Geralt, mai bine încercăm metoda lui.

– Nu înţeleg.

– Putem încerca sacrificiul, Crach. Aparent, spiritul de sacrificiu poate fi de folos, poate aduce rezultate bune... Fie şi sub forma harului zeiţei. Căreia îi place şi apreciază sacrificiile şi suferinţa pentru o anumită cauză.

– Tot nu înţeleg, s-a încruntat el. Dar nu-mi place deloc ce spui, Yennefer.

– Ştiu. Nici mie. Dar am ajuns deja prea departe... Tigrul ar putea să audă de-acum plânsetul mielului...

– Mi-a fost teamă de asta, a şoptit Triss. De-asta îmi era teamă.

– Asta înseamnă că am înţeles bine atunci, a spus Crach an Craite, încordându-şi puternic fălcile.

Yennefer ştia că cineva îi asculta conversaţiile pe care le purta cu acea maşinărie infernală. Sau că unul dintre interlocutori o s-o trădeze...

– Sau şi una, şi alta.

– Ştia, a scrâşnit din dinţi iarlul. Dar şi-a văzut de treaba ei. De ce oare trebuia să momească? De ce trebuia să fie ea însăşi momeala? A pretins că ştie mai multe decât ştia ca să provoace inamicul? Şi s-a dus la Abisul Sedna...

– Ca să lanseze o provocare. Să provoace. A riscat mult, Crach.

– Ştiu. Nu voia să-i expună pe niciunul dintre noi... Cu excepţia voluntarilor. De aceea, a cerut două drakkare...

– Am două drakkare pentru tine, aşa cum mi-ai cerut. „Alkyone“ şi „Tamara“. Şi echipajele, desigur. „Alkyone“ o să fie comandat de Guthlaf, fiul lui Sven – el a cerut această onoare. I-ai căzut cu tronc, Yennefer. „Tamara“ este comandată de Asa Thjazi, un căpitan în care am încredere absolută. Aha, era să uit. Fiul meu Hjalmar Krzywogęby o să fie, de asemenea, în echipajul „Tamarei“.

– Fiul tău? Câţi ani are?

– Nouăsprezece.

– Ai început devreme.

– Râde ciob de oală spartă! Hjalmar a cerut să fie inclus în echipaj din motive personale. Nu puteam să-l refuz.

– Din motive personale?

– Chiar nu ştii povestea?

– Nu. Spune-mi-o!

Crach an Craite a băut din corn, râzând de amintirile sale.

– Copiii din Ard Skellig, a început el, sunt înnebuniţi să patineze iarna – abia aşteaptă îngheţul. Sunt primii care se joacă pe gheaţa abia prinsă pe lac, atât de subţire, încât nu îi poate susţine pe adulţi. Desigur, cursele reprezintă cea mai bună distracţie. Îşi iau avânt şi iau viteză cât îi ţin puterile, de la un

capăt la celălalt al lacului. Flăcăii organizează așa-numitele întreceri „săritura somonului“. Constau în salturi pe patine peste rocile de pe coastă, care ies din gheață ca niște dinți de rechin. La fel ca somonul când se năpustește peste pragurile cascadelor. Aleg câte un șir destul de lung de astfel de stânci, își iau elan... Ha! Ce-am mai sărit și eu când eram puști...

Crach an Craite a căzut pe gânduri, apoi a zâmbit ușor.

– Evident, a reluat el firul poveștii, cel care sărea peste cel mai lung șir de stânci câștiga astfel de întreceri și apoi se umfla în pene ca un păun. Pe vremea mea, Yennefer, această onoare îi revenea adesea umilului tău servitor, actualul tău interlocutor. He, he! Pe vremea care ne interesează mai mult, fiul meu Hjalmar era campion. Sărea peste niște stânci peste care niciun flăcău nu îndrăznea să sară. Și defila cu nasul pe sus, provocându-i pe toți să încerce să-l învingă. Și provocarea lui a fost preluată de către Ciri, fiica Pavettei din Cintra.

Chiar dacă nu era o insulară, deși ea declara că este, întrucât petrecea mai mult timp aici decât în Cintra.

– Chiar și după accidentul Pavettei? Credeam că i-a interzis Calanthe să vină aici.

– Știi ceva? a spus și a privit-o dintr-odată. Ei, tu știi multe, Yennefer... Multe. Furia și interdicțiile lui Calanthe n-au durat mai mult de jumătate de an, apoi Ciri a început din nou să petreacă aici multe veri și ierni... Zbura pe patine ca un diavol, dar să sară „somonul“ cot la cot cu băieții? Iar la provocarea lui Hjalmar? Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap!

– A sărit, a ghicit magiciana.

– A sărit. A sărit diavolița cintreană. O mică leoaică adevărată, pui din sângele Leoaicei. Iar Hjalmar, ca să nu rămână de batjocură, a trebuit să riște să sară peste un șir și mai lung de stânci. A riscat. Și-a rupt piciorul, brațul, patru coaste și și-a zdrelit fața. A rămas cu o cicatrice pentru tot restul vieții. Hjalmar Moacăjulită! Și faimoasa lui logodnică! He, he!

– Logodnică?

– Nici asta n-o știai? Știi atât de multe, și asta nu? Ea a venit la el când, după faimosul salt, zăcea și se vindeca. Îi citea, îi povestea, îl ținea de mână...

Și când a intrat cineva în odaie, s-au înroșit amândoi ca doi maci. Ei bine, în sfârșit, Hjalmar mi-a spus că s-au logodit. M-a lovit damblaua. I-am spus: „Măi, mucosule, lasă că-ți dau eu ție logodnă, dar cu biciul!“ Eram îngrijorat, mă luase frica, drept să spun, cum să mă măsor eu cu leoaica, sânge fierbinte? La ea totul era ţac-pac, nu știa multe, n-avea răbdare să stea la discuții, ca să nu zic că era cam zăludă... Noroc că Hjalmar era bandajat ca o mumie, așa că n-au putut să facă prostii...

– Câți ani aveau pe-atunci?

– El cincisprezece, ea mai puțin de doisprezece.

– Deci cred că ai exagerat un pic.

– Poate un pic. Dar Calanthe, căreia trebuia să-i spun totul, s-ar fi făcut foc și pară. Știu că avea planuri de căsătorie pentru Ciri, cred că era vorba despre tânărul Tankred Thyssen din Kovir sau poate despre redanianul Radowid, nu sunt sigur. Dar bârfele ar fi putut dăuna proiectelor matrimoniale, chiar și zvonurile despre săruturi nevinovate sau mângâieri semi-nevinovate. Calanthe a luat-o imediat pe Ciri în Cintra. Fata s-a luptat, a urlat, a bocit, dar în zadar. Leoaica din Cintra a pus piciorul în prag. Hjalmar, pe de altă parte, s-a întors cu fața la perete două zile și n-a vorbit cu nimeni... De îndată ce s-a întremat, a vrut să fure skiful ca să se ducă în Cintra. L-am potolit eu cu cureaua. După aceea...

Crach an Craite a tăcut gânditor.

– După aceea a venit vara, apoi toamna și tot arsenalul nilfgaardian a dat năvală în Cintra dinspre sud, prin Scările Marnadal. Iar Hjalmar a găsit o altă oportunitate de a-și demonstra vitejia. În Marnadal, în Cintra, apoi la Sodden s-a ridicat viteaz împotriva negrilor. Apoi, când drakkarele au ajuns pe coasta nilfgaardiană, Hjalmar, cu spada în mână, și-a răzbunat logodnica, despre care se credea că era moartă la vremea respectivă. Nu l-am crezut pentru că nu existau fenomenele despre care ți-am povestit... Ei bine, acum că Hjalmar a aflat despre o posibilă expediție de salvare, s-a oferit voluntar.

– Mulțumesc pentru această poveste, Crach. M-am liniștit ascultând-o. Am mai uitat de... griji.

– Când pleci, Yennefer?

– În zilele următoare. Poate chiar mâine. Mai am o ultimă telecomunicaţie de efectuat.

Ochii lui Craite erau pătrunzători, ca de şoim. Scrutau adânc înlăuntrul ei.

– Nu ştii, Triss Merigold, cu cine a vorbit Yennefer ultima dată, înainte de a demonta maşinăria iadului? În noaptea dinspre douăzeci şi şapte spre douăzeci şi opt august? Cu cine şi despre ce?

Triss a închis ochii.

Raza de lumină deviată de diamant lumina suprafaţa oglinzii. Yennefer şi-a întins braţele invocând o formulă magică. Reflexele orbitoare s-au transformat într-o pâclă învolburată, din care a ieşit rapid o imagine. Imaginea unei odăi cu pereţii acoperiţi cu tapiserii colorate.

O mişcare la fereastră. Şi o voce neliniştită.

– Cine? Cine e acolo?

– Sunt eu, Triss.

– Yennefer? Tu eşti? Zeilor! De unde... unde eşti?

– Nu contează unde sunt. Nu bloca accesul, deoarece pâlpâie imaginea. Şi ia sfeşnicul ăla, mă orbeşte!

– Bine. Desigur.

Deşi era târziu în noapte, Triss Merigold nu era nici în lenjerie, nici în haine de lucru. Purta o rochie formală. Ca de obicei, încheiată până în gât.

– Putem vorbi?

– Bineînţeles.

– Eşti singură?

– Da.

– Minţi!

– Yennefer...

– Nu mă poţi păcăli, mucoaso! Cunosc prea bine expresia asta, am mai văzut-o. O aveai atunci când ai început să te culci cu Geralt. Atunci ţi-ai pus aceeaşi mască de curvă nevinovată, pe care o văd acum pe faţa ta. Şi acum e la fel ca atunci!

Triss s-a înroşit. Iar lângă ea a apărut pe fereastră Filippa Eilhart, îmbrăcată într-un dublet masculin bleumarin, cu broderie argintie.

– Bravo! a exclamat. Ca de obicei, rapidă şi perspicace. Ca de obicei, dificil de înțeles și de interpretat. Mă bucur că te văd sănătoasă, Yennefer! Mă bucur că teleportarea nebună de la Montecalvo nu s-a încheiat tragic.

– Să presupunem că te bucuri cu adevărat, a spus Yennefer strâmbându-se. Deşi ar fi o presupunere foarte îndrăzneață. Dar s-o lăsăm baltă. Cine m-a trădat?

– Mai contează? a întrebat Filippa ridicând din umeri. De patru zile îi contactezi pe trădători. Pe cei pentru care venalitatea şi corupția sunt a doua natură. Pe cei pe care i-ai incitat la trădare. Unul dintre ei te-a trădat. Aşa e cursul lucrurilor. Nu-mi spune că nu te aşteptai.

– Bineînțeles că mă aşteptam, a pufnit Yennefer. Cea mai bună dovadă este că vă contactez. Cu toate că nu trebuia.

– Nu trebuia. Asta înseamnă că ai un interes să faci asta.

– Bravo! Ca de obicei, rapidă, şi ca de obicei, perspicace. Am intrat în contact cu voi pentru a vă asigura că secretul lojei voastre este în siguranță cu mine. N-o să vă trădez.

Filippa a privit-o pe sub gene.

– Dacă ai sperat cumva, a spus în cele din urmă, că prin această declarație îți cumperi timp, liniște și siguranță, atunci ai sperat greşit. Hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii, Yennefer! Fugind din Montecalvo, ai făcut o alegere, ai declarat de ce parte a baricadei te afli. Cine nu este cu loja este împotriva lojei. Acum încerci să o găseşti înaintea noastră pe Ciri, iar motivele care te ghidează sunt opuse alor noastre. Acționezi împotriva noastră. Vrei să ne împiedici s-o folosim pe Ciri în scopurile noastre politice. Prin urmare, ştii că o să facem totul pentru a nu putea s-o foloseşti pentru scopurile tale sentimentale.

– Aşadar, îmi declarați război?

– Concurență, a replicat Filippa zâmbind veninos. Doar concurență, Yennefer.

– Onestă şi onorabilă?

– Glumeşti, fără doar şi poate.

– Bineînţeles. Cu toate acestea, aş dori să abordez o chestiune cu toată onestitatea şi fără echivoc.

– Spune!

– În următoarele zile, poate chiar mâine, vor avea loc nişte evenimente ale căror consecinţe nu le pot prezice. S-ar putea ca dintr-odată concurenţa şi rivalitatea noastră să nu mai aibă niciun sens. Dintr-un simplu motiv – n-o să mai existe concurentul.

Ochii Filippei Eilhart s-au îngustat sub umbra albastră.

– Înţeleg.

– Atunci, vreau să-mi recuperez post-mortem reputaţia şi renumele. Să nu mai fiu considerată trădătoare şi complice a lui Vilgefortz. Cer asta lojei. Ţi-o cer ţie, personal.

Filippa a tăcut o clipă.

– Resping cererea, a spus ea în cele din urmă. Îmi pare rău, dar reabilitarea ta nu este în interesul lojei. Dacă mori, o să mori ca o trădătoare. O să fii o trădătoare şi o criminală pentru Ciri, iar atunci fata o să fie mai uşor de manipulat.

– Înainte de a face ceva care te-ar putea costa viaţa, a tuşit deodată Triss, lasă-ne...

– Testamentul?

– Ceva care să ne permită... Să continuăm... Să-ţi urmăm paşii. S-o găsim pe Ciri. Până la urmă, este în joc binele ei! Viaţa ei! Yennefer, Dijkstra a găsit... nişte urme. Dacă Vilgefortz o are pe Ciri, fata este ameninţată de o moarte cumplită.

– Tacă-ţi gura, Triss! a lătrat brusc Filippa Eilhart. N-o să existe nicio târguială şi nicio negociere aici.

– O să vă dau câteva sfaturi, a spus Yennefer încet. O să vă las informaţii despre ce am învăţat şi ce am întreprins. O să vă las o urmă pe care să continuaţi. Dar nu degeaba. Nu vreţi să mă reabilitaţi în ochii lumii, atunci, la naiba cu voi şi cu lumea! Dar reabilitaţi-mă în ochii unui vrăjitor.

– Nu, a spus Fillippa aproape imediat. Nici acest lucru nu este în interesul

lojei. Și în ochii vrăjitorul tău, o să rămâi o trădătoare și o magiciană meschină. N-ar fi în interesul lojei dacă, tulburat fiind, ar căuta răzbunare, iar dacă o să te disprețuiască, n-o să mai caute să se răzbune. Oricum, o fi deja mort. Sau o să moară într-o bună zi.

– Informațiile, a spus Yennefer cu blândețe, sunt pentru viața lui. Salvează-l, Filippa!

– Nu, Yennefer.

– Pentru că nu este în interesul lojei? a replicat magiciana cu un foc violet în ochi. Ai auzit-o, Triss? Iată, asta ți-e loja! Iată chipul ei adevărat, iată interesele ei reale! Ce părere ai? Ai fost mentorul copilei, ai fost pentru ea, ai spus-o chiar tu cu gura ta, aproape ca o soră mai mare. Iar Geralt...

– N-o mai lua pe Triss cu romantisme de-astea, Yennefer, i-a ripostat Filippa cu un foc în privire. O s-o găsim și o s-o salvăm pe copilă fără ajutorul tău. Iar dacă o să izbutești, minunat, îți mulțumim frumos, o să ne-o dai pe mână, o să ne scutești de osteneală. O s-o smulgi din ghearele lui Vilgefortz, iar noi o s-o smulgem din ale tale. Iar Geralt? Cine-i Geralt ăsta?

– Ai auzit-o, Triss?

– Iartă-mă, i-a spus Triss Merigold încet. Iartă-mă, Yennefer!

– Nu, Triss. Niciodată.

Triss privea în jos. Ochii lui Craite erau ca de șoim.

– A doua zi după ultima comunicare misterioasă, a spus încet iarlul din insulele Skellige, cea despre care tu, Triss Merigold, nu știi nimic, Yennefer a plecat din Skellige spre Abisul Sedna. Când am întrebat-o de ce se duce tocmai acolo, m-a privit în ochi și mi-a spus că are de gând să verifice prin ce anume diferă dezastrele naturale de cele nenaturale. A plecat cu două drakkere, „Tamara“ și „Alkyone“, cu echipaje compuse în întregime din voluntari. Era în douăzeci și opt august, acum două săptămâni. N-am mai văzut-o de-atunci.

– Când ai aflat...

– Cinci zile mai târziu, a întrerupt-o brusc. La trei zile de la luna nouă din septembrie.

Căpitanul Asa Thjazi, aşezat în faţa iarlului, nu se simţea în largul său. Îşi lingea buzele, se foia pe bancă, îşi frământa degetele atât de tare, încât îi trosneau.

Soarele roşu, în sfârşit eliberat de norii care acopereau cerul, cobora încet după Spikeroog.

– Vorbeşte, Asa, i-a ordonat Crach an Craite.

Asa Thjazi şi-a dres vocea zgomotos.

– Ne-am mişcat repede, a continuat el, vântul era bun, făcuserăm vreo douăsprezece noduri bune. În noaptea de douăzeci şi nouă, am văzut deja luminile farului din Peixe de Mar. Am cârmit un pic spre vest, ca să nu dăm nas în nas cu vreun nilfgaardian... Iar în ajunul lunii noi din septembrie, în zori, am ajuns în regiunea Abisului Sedna. Atunci vrăjitoarea ne-a chemat pe mine şi pe Guthlaf...

– Am nevoie de voluntari, a spus Yennefer. Numai voluntari. Nu mai mulţi decât ar fi necesar pentru a controla drakkerul pentru o perioadă scurtă de timp. Nu ştiu câte persoane sunt necesare pentru asta, nu mă pricep. Dar vă rog să nu lăsaţi nici măcar un singur om pe „Alkyone“ peste numărul necesar. Şi repet, doar voluntari. Ceea ce urmează să facem... este foarte riscant. Mai mult decât o luptă pe mare.

– Am înţeles, a dat din cap bătrânul seneşal. Şi mă ofer primul. Eu, Guthlaf, fiul lui Sven. Te rog, fă-ne această onoare, coniţă!

Yennefer s-a uitat în ochii lui mult timp.

– Bine, a spuse ea. Eu sunt onorată.

– M-am oferit şi eu, a spus Asa Thjazi. Dar Guthlaf n-a fost de acord. Cineva, a obiectat el, trebuie să preia comanda pe „Tamara“. Drept urmare, s-au oferit cincisprezece voluntari. Printre care şi Hjalmar, Crach.

Crach an Craite a ridicat din sprâncene.

– Câţi trebuie, Guthlaf? a repetat magiciana. De câţi e nevoie? Te rog, calculează cu exactitate.

Seneşalul a tăcut o vreme, calculând.

– Cu opt ne descurcăm, a spus el în cele din urmă. Dacă nu durează prea mult... Dar aici sunt numai voluntari, deci nu-i nevoie...

– Desemnează opt din cei cincisprezece, l-a întrerupt ea aspru. Stabileşte-i singur. Şi trimite-i pe cei aleşi la „Alkyone“. Restul rămân pe „Tamara“. Ah, pe unul care rămâne îl numesc eu. Hjalmar!

– Nu, domniţă! Nu-mi poţi face asta! M-am oferit şi o să-ţi fiu alături! Vreau să fiu...

– Taci din gură! Rămâi pe „Tamara“! Este o poruncă! Încă o vorbă şi poruncesc să te lege de catarg!

– Spune-mi, Asa!

– Magiciana, Guthlaf şi cei opt voluntari au urcat pe „Alkyone“ şi au navigat până la Abis. După cum fusese poruncit, noi am rămas în urmă pe „Tamara“, dar nu stăteam prea departe. Şi ca din senin, vremea, care până atunci ne fusese favorabilă, la naiba, a început să se zburlească. Da, credeţi-mă că era o forţă necurată, Crach... Să nu mă mişc de-aici, dacă mint...

– Spune-mi!

– Acolo unde eram noi, pe „Tamara“ adică, era linişte. Deşi vântul adia puţin şi cerul se întunecase de la nori, de ziceai că din zi aproape că se făcuse noapte, dar acolo unde era „Alkyone“, tot iadul se dezlănţuise din senin. Iadul adevărat...

Drakkarul „Alkyone“ a zburat atât de brusc, încât se auzeau bubuiturile în ciuda distanţei dintre drakkare. Cerul se înnegrise, norii se îngrămădeau. Marea, care părea destul de calmă în jurul „Tamarei“, se umflase, învolburată, şi fierbea izbind cu berbeci înspumaţi în „Alkyone“. Cineva a urlat brusc, altul a repetat şi, după un timp, au urlat toţi.

Sub norii negri, „Alkyone“ era aruncat în valuri ca un dop de plută, dansa învârtindu-se şi sărind, plonjând în valuri, când cu prova, când cu pupa. Uneori, drakkarul aproape că dispărea după crestele de spumă. Alteori, doar vela în dungi era vizibilă.

– E magie! a strigat cineva în spatele lui Asa. Asta-i magie diavolească!

Un vârtej îl învârtea pe „Alkyone“ din ce în ce mai repede. Scuturile,

smulse de forța centrifugă de pe marginile drakkarului, șuierau în aer ca niște discuri, fluturând în stânga și în dreapta vâslelor spulberate.

– Sus pânzele! a strigat Asa Thjazi. Și la vâsle! Mergem acolo! Să-i salvăm!

Însă era prea târziu.

Cerul de deasupra vasului „Alkyone“ se înnegrise; în negură au explodat brusc zigzaguri de fulgere, care înfășurau drakkarul ca tentaculele unor meduze. Norii, care se roteau în forme fantastice, au început să se învârtă într-o pâlnie monstruoasă. Drakkarul se răsucea cu o viteză halucinantă. Catargul s-a frânt ca un băț de chibrit, vela sfâșiată s-a năpustit peste valurile înspumate ca un albatros uriaș.

– Zeii să vă odihnească în pace, flăcăi!

În mugetul asurzitor al valurilor se auzeau țipetele celor de pe „Alkyone“. Țipetele erau atât de sfâșietoare, încât tuturor li se făcu părul măciucă, lor, lupi de mare bătrâni, bersekeri sângeroși, marinari care văzuseră și auziseră multe la viața lor.

Au dat drumul vâslelor, conștienți de neputința lor. Uluiți, au încetat să mai urle.

„Alkyone“, care încă se învârtea, se ridica încet deasupra valurilor. Și se ridica din ce în ce mai sus. I-au văzut chila acoperită cu scoici și alge, de pe care se scurgea apa. Au văzut o formă neagră, o siluetă căzând în valuri. Apoi o a doua. Și o a treia.

– Sar! a strigat Asa Thjazi. Vâsliți, flăcăi, nu vă opriți! Cu toată puterea! Să le sărim în ajutor!

„Alkyone“ era deja la mai bine de o sută de coți deasupra nivelului mării, care dădea în clocot ca o oală. Încă se învârtea, un fus uriaș din care se storcea apa, învăluit într-o pânză gigantică de fulgere înflăcărate, tras de o forță nevăzută în norii învolburați.

Deodată, o explozie asurzitoare a izbucnit în aer. Deși împinsă în față de cincisprezece perechi de vâsle, „Tamara“ a sărit brusc în sus și a fost aruncată înapoi. Lui Thjazi i-a fugit puntea de sub picioare. A căzut, lovindu-se la tâmplă de balustradă.

Nu s-a putut ridica singur, a fost ajutat. Era amețit, tremura și dădea din

cap, gâfâind, bâlbâindu-se incoerent. Auzea ţipetele echipajului ca din spatele unui perete. S-a dus într-o parte mătăhăind ca un om beat şi şi-a încleştat degetele pe balustradă.

Vântul s-a potolit, valurile s-au calmat, dar cerul era încă negru, norii, învolburaţi. Nu rămăsese nici măcar o urmă din „Alkyone“.

– Nicio urmă nu mai rămăsese, Crach. Zău, nişte boarfe, nişte resturi... Nimic altceva.

Asa Thjazi şi-a întrerupt povestea, urmărind soarele cum dispare în spatele vârfurilor împădurite din Spikeroog. Crach an Craite, gânditor, nu l-a grăbit.

– Nu se ştie, a spus în cele din urmă Asa Thjazi, câţi au reuşit să sară înainte ca „Alkyone“ să fie înghiţit de acel nor afurisit. Dar, dintre cei care n-au sărit, nimeni n-a supravieţuit. Iar noi, deşi n-am precupeţit nici timp, nici efort, n-am reuşit să prindem decât două cadavre. Două cadavre, aduse de apă. Doar două.

– Magiciana nu era printre ele? l-a întrebat iarlul cu o voce sugrumată.

– Nu.

Crach an Craite a tăcut mult timp. Soarele dispăruse complet în spatele Spikeroog.

– Bătrânul Guthlaf, fiul lui Sven, a dispărut, a continuat Asa Thjazi. Crabii din Abisul Sednei l-au devorat probabil până la ultimul oscior... Magiciana a dispărut şi ea cu totul... Crach, oamenii încep să vorbească... că este vina ei. Şi pedeapsa ei pentru crimele...

– Tâmpenii!

– S-a prăpădit, a murmurat Asa, în Abisul Sednei. În acelaşi loc cu Pavetta şi Duny odinioară... Coincidenţă, zău...

– N-a fost nicio coincidenţă, a spus Crack an Craite cu convingere. Cu siguranţă nu a fost o coincidenţă, nici atunci şi nici acum.

Nefericitului îi prinde bine să sufere. Durerea și umilința lui rezultă din legile naturii și, pentru a atinge obiectivele naturii, este necesară atât existența suferindului, cât și a celor care, fiind năpăstuiți de necaz, se bucură de succese. Acest adevăr ar trebui să înăbușe remușcările din sufletul unui tiran sau al unui ticălos. El nu trebuie să se abțină, ci trebuie să comită cu îndrăzneală toate faptele plăsmuite de imaginația sa, întrucât vocea naturii este cea care i le insuflă.

Dacă inspirațiile secrete ale naturii ne îndeamnă la rău, atunci, este limpede că răul este necesar pentru natură.

Donatien Alphonse François de Sade

10

Scârţâitul şi trosnetul uşii celulei, care mai întâi s-a deschis şi apoi s-a închis, a trezit-o pe cea mai mică dintre surorile Scarra. Cea mai mare stătea la masă, îndeletnicindu-se cu răzuirea mămăligii uscate de pe fundul ceaunului de tuci.

– Ei, cum a fost la tribunal, Kenna?

Joanna Selborne, zisă Kenna, s-a aşezat pe prici, fără să spună nimic, sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi fruntea în palme.

Scarra cea mică a căscat, s-a întins şi a tras un vânt zgomotos. Ghemuit pe priciul opus, Kohut a îngăimat ceva în barbă şi a întors capul. Era supărat pe Kenna, pe surori şi pe întreaga lume.

În închisorile obişnuite, deţinuţii erau separaţi în mod tradiţional, pe sexe. În cazărmile militare era diferit. Împăratul Fergus var Emreis, consfinţind printr-un decret special egalitatea femeilor şi a bărbaţilor în armata imperială, a ordonat ca, dacă e emancipare, atunci, să fie emancipare: egalitatea să fie în toate privinţele şi pe toate fronturile, fără excepţii sau privilegii speciale pentru niciunul dintre sexe. De atunci, cei închişi în cetăţi şi citadele vieţuiau şi erau reeducaţi împreună.

– Deci, care-i treaba? a repetat Scarra cea mare. Te eliberează?

– Cum să nu, a spus Kenna cu amar, tot cu capul sprijinit pe mâini. O să am noroc, dacă nu mă spânzură. La naiba! Am mărturisit tot adevăru', n-am ascuns nimic, vreau să spun aproape nimic. Şi golanii ăia, când au început să mă caftească, m-au făcut mai întâi idioată în faţa tuturor, apoi s-a adeverit că sunt o persoană necredibilă şi un element infracţional, iar la urmă au spus cum că-i complicitate într-un complot în scop de răsturnare.

– Răsturnare de situaţie, a dat din cap Scarra cea mare, ca şi cum ar fi înţeles ce se întâmplă. O, dacă-i răsturnare... Ai căcat băţu', Kenna.

– De parcă eu nu știu.

Scarra cea mică s-a întins, a căscat din nou, larg și tare ca un leopard, a sărit jos de pe prichiciul înalt, a împins cu un șut taburetul lui Kohut, care îi stătea în cale, și a scuipat pe podea lângă taburet. Kohut a mârâit, dar mai mult de-atât n-a îndrăznit.

Kohut era supărat de moarte pe Kenna, iar de surori se temea.

Când fusese adusă Kenna în celula sa în urmă cu trei zile, a devenit curând evident pentru Kohut că, dacă admitea în general emanciparea și egalitatea femeilor, avea propriile sale păreri asupra acestei chestiuni. În miezul nopții, i-a aruncat o pătură peste jumătatea superioară a corpului și intenționa să folosească şi cealaltă jumătate, lucru pe care probabil că l-ar fi reușit, dacă nu ar fi fost vorba despre o empată. Kenna i-a intrat în creier, astfel încât Kohut a început să urle ca un vârcolac și să se târască în jurul celulei ca mușcat de tarantulă. Kenna, din pură răzbunare, folosind telepatia, l-a făcut să se ridice în patru labe și să bată ritmic cu capul în ușa de tablă a celulei. Când paznicii, alarmați de bubuiturile lugubre, au deschis ușa, Kohut s-a năpustit asupra unuia dintre ei, drept pentru care a primit cinci bastoane de fier și tot atâtea șuturi. Pe scurt, Kohut nu s-a bucurat de noaptea de plăcere la care sperase. Și s-a supărat pe Kenna. Nici nu îndrăznea să se gândească la răzbunare, pentru că a doua zi surorile Scarra au fost aduse în celula lor. Astfel, sexul frumos era acum majoritar, iar în curând s-a arătat că părerile surorilor despre egalitate erau similare cu cele ale lui Kohut, dar exact invers când venea vorba despre rolurile atribuite sexelor. Scarra cea mică l-a privit pe bărbat cu ochi hulpavi și a făcut comentarii fără echivoc, iar cea mare a chicotit, frecându-și mâinile. Efectul a fost că, de atunci, Kohut dormea cu taburetul la îndemână, intenționând să-și apere onoarea, dacă era nevoie.

Cu toate acestea, șansele și perspectivele sale erau slabe – ambele surori Scarra slujiseră în trupele de linie și erau veterane în multe bătălii; nu le-ar fi stat un taburet în cale, dacă ar fi vrut să-l violeze, l-ar fi violat chiar dacă bărbatul ar fi fost înarmat cu un topor. Kenna era sigură că surorile glumeau. Ei bine, aproape sigură.

Surorile Scarra erau arestate pentru că bătuseră un ofițer, iar în cazul

fostului maistru de aprovizionare Kohut, era o anchetă în curs de desfășurare în legătură cu marele și vestitul jaf de echipamente militare, al cărui cerc de suspecți se tot lărgea.

– Ai căcat bățu', Kenna, a repetat Scarra cea mare. Te-ai înfundat într-o mare belea. Sau, mai bine zis, te-au înfundat. Și tu, la naiba, nu te-ai prins din capu' locului că era un joc politic!

– Ba!

Scarra s-a uitat la ea, neștiind prea bine cum să înțeleagă afirmația monosilabică. Kenna și-a ferit privirea.

„Doar n-o să vă spun vouă ce n-am spus judecătorilor", se gândea ea. „Nici c-am știut în ce joc mă vâr. Nici când și cum am aflat."

– Ai intrat în căcat pân' la gât, i-a spus cu înțelepciune Scarra cea mică, cea care era mai puțin inteligentă, cea care – Kenna era sigură – habar n-avea despre ce-i vorba.

– Și cum a rămas până la urmă cu prințesa aia cintreană? Scarra cea mare nu s-a dat bătută. Ați înhățat-o până la urmă, nu-i așa?

– Am înhățat-o. Dacă se poate spune așa. În cât suntem astăzi?

– Douăjdoi septembrie. Mâine-i echinocțiu'.

– Ha! Ce coincidență ciudată. Mâine se-mplinește un an de la evenimente... A trecut un an...

Kenna s-a întins pe priciul ei, împreunându-și mâinile sub ceafă. Surorile tăceau, sperând că era o introducere în povestire.

„Da' de unde, surioarelor", s-a gândit Kenna, uitându-se la desenele porcoase, și chiar la inscripțiile porcoase scrijelite pe scândurile de deasupra priciului. „Ia mai puneți-vă pofta-n cui! N-o să fie nicio povestire. Și nu pentru că împuțitu' de Kohut m-ar vinde vreunui copoi sau vreunui martor al coroanei. Pur și simplu, n-am chef să vorbesc despre asta. Nu vreau să-mi mai aduc aminte despre asta."

Despre ceea ce a fost acu' un an. După ce Bonhart s-a strecurat în Claremont.

„Am ajuns cu două zile mai târziu", își amintea ea, „traseu' se răcise deja. Nimeni nu știa unde se dusese vânătoru' de recompense. Nimeni, în afară de

negustoru’ Houvenaghel, adică. Da’ Houvenaghel n-a vrut să vorbească cu Skellen şi nici nu l-a primit sub acoperişu’ său. A transmis printr-un servitor vorbă că n-are vreme şi că nu primeşte în audienţă. Huhurezu’ s-a umflat şi s-a mâniat, da’ ce mai putea să facă? Era în Ebbing, n-avea jurisdicţie acolo. Şi nici n-avea cum să intre peste Houvenaghel, pentru că el avea o armată privată în Claremont şi doar nu era să înceapă un război...

Boreas Mun i-a adulmecat urma, Dacre Silifant şi Ola Harsheim au încercat să dea mită, Til Echrade a încercat magia elfească, eu l-am sondat şi i-am ascultat gândurile, dar nu prea ne-au fost de folos. Am aflat că Bonhart a părăsit târgu’ prin poarta de sud. Şi înainte de a pleca...

În Claremont era un templu micuţ din lemn de zadă. Lângă poarta din sud, lângă piaţa de obor. Înainte de a pleca din Claremont, Bonhart a bătut-o pe Falka cu harapnicu’ în această piaţă, în faţa acelui templu. În faţa tuturor, inclusiv a preoţilor din templu. El a răcnit la ea că-i arată el cine-i domnu’ şi stăpânu’ ei. C-o s-o altoiască cât vrea până-şi dă duhu’, pentru că nimeni n-o să se bage pentru ea, nimeni n-o să-i dea vreun ajutor – nici oamenii, nici zeii.“

Scarra cea mică se uita pe ferestruică, atârnată de gratii. Cea mare mânca terci dintr-o strachină. Kohut a luat taburetul, s-a culcat şi s-a acoperit cu o pătură.

S-a auzit clopotul din clădirea Corpului de Gardă, paznicii strigau dincolo de ziduri... Kenna s-a întors cu faţa la perete.

„Câteva zile mai târziu ne-am întâlnit“, se gândea ea. „Eu şi Bonhart. Faţă în faţă. M-am uitat în ochii lui neomenoşi, de peşte, gândindu-mă la un lucru – cum o bătuse pe fată. Şi i-am pătruns în gânduri... o clipă. Şi a fost ca şi cum mi-aş fi vârât capu’ într-un mormânt dezgropat...

Era la echinocţiu.

Iar în ajun, pe douăjdoi septembrie, mi-am dat seama că un om invizibil s-a strecurat între noi.“

Stefan Skellen, legiuitorul imperial, asculta fără întrerupere. Dar Kenna vedea cum făcea feţe-feţe.

– Repetă, Selborne! i-a spus răspicat. Repetă, pentru că nu-mi vine să-mi cred urechilor.

– Atenție, conașule legiuitor! a murmurat ea. Fă-te că ești supărat... Ca și cum am venit la dumneata cu o cerere și nu-mi dai voie... De ochii lumii, vreau să spun. Eu nu mă înșel, bag mâna-n foc. Un nevăzut a fost în jurul nostru timp de două zile. Spion invizibil.

Huhurezu' – trebuie să recunoaștem – a fost isteț, a prins-o din zbor.

– Nu, Selborne, refuz, a spus el cu voce tare, dar evitând să exagereze cu tonul și cu gesticulările. Disciplina e obligatorie pentru toată lumea. Nu există excepții. Nu-mi dau acordul!

– Da' măcar ascultă-mă, legiuitorule, a insistat Kenna, care nu avea talentul Huhurezului, nu reușea să evite artificialitatea, dar în jocul de rol, artificialitatea și jena petiționarului erau acceptabile. Ascultă-mă măcar...

– Vorbește, Selborne. Scurt și la obiect!

– Ne spionează de două zile, a murmurat ea, prefăcându-se că-și expune cu smerenie punctul de vedere. De la Claremont cred că ne urmărește în taină, iar când vine popasul, nevăzutu' se strecoară printre oameni, trage cu urechea.

– Ascultă, spion nenorocit! Skellen nu mai trebuia să se prefacă iritat și furios, căci furia îi vibra în glas. Cum l-ai dibuit?

– Alaltăieri, când i-ai poruncit conașului Silifant, un motan care dormea pe bancă, a început să sâsâie și să-și plece urechile pe spate. Mi s-a părut dubios, pentru că nu era nimeni prin partea aia... Și atunci am simțit ceva, ca un gând, un gând și o voință de-ale altcuiva. Când am gânduri obișnuite, de-ale mele, totul e normal, da' când am un gând străin, conașule legiuitor, e ca și cum cineva ar răcni la mine din toți rărunchii... Am început să fiu mai atentă, m-am încordat și l-am simțit.

– Poți să-l simți mereu?

– Nu. Nu mereu. Are un fel de protecție magică în juru' lui. Nu pot să-l simt decât de aproape și nu de fiecare dată. De-aia tre' să ne prefacem, că nu se știe dacă nu-i ascuns prin preajmă.

– Să nu-l speriem, a spus în șoaptă Huhurezul. Nu-l speria... Să nu-l

speriem... Îl vreau în viaţă, Selborne. Ce propui?

– Îl facem colţunaşi.

– Colţunaşi?

– Mai încet, conaşule legiuitor.

– Dar... Ah, fie! Bine. Îţi las mână liberă.

– Mâine vezi cum faci ca să înnoptăm într-un sat. Mă descurc eu cu restu'. Şi acum, pentru aparenţe, burzuluieşte-te la mine şi eu mă duc.

– Nu pot să mă burzuluiesc, i-a zâmbi el şi i-a făcut cu ochiul uşor, luându-şi imediat faţa încrâncenată, de şef dur. Pentru că sunt mulţumit de dumneata, coniţă Selborne.

– Mi-a spus „coniţă". Conița Selborne. Ca la ofiţeri.

El i-a făcut din nou cu ochiul.

– Nu! i-a spus el, fluturându-şi mâna, jucându-şi rafinat rolul. Cerere respinsă! Șterge-o de-aici!

– Cum spuneţi, conaşule.

A doua zi, pe la amurg, Skellen a poruncit să se facă un popas într-un sătuc de pe râul Lete. Era un sat bogat, înconjurat de o palisadă, în care se intra printr-o poartă rotativă, elegantă, făcută din grinzi proaspete de pin. Sătucul se numea Unicorn – îşi trăgea numele de la o mică capelă de piatră, în care stătea o marionetă de paie, care reprezenta un unicorn.

„Când mă gândesc", Kenna îşi amintea, „cum mai râdeam de ne tăvăleam pe jos de idolu' ăla de paie, iar primaru' ne-a explicat cu o moacă serioasă cum că sfântu' unicorn care avea grijă de sat fusese cu ani în urmă de aur, apoi a fost de argint, după aceea de bronz, pe urmă mai multe versiuni de os şi mai multe de lemn preţios. Dar toate fuseseră furate. Veniseră de departe ca să le jefuiască. Abia când s-a făcut unicornu' din paie s-au potolit.

Am înnoptat în sătuc. Skellen, după cum stabiliserăm, a ocupat sala mare a primăriei.

După mai puţin de o oră, am făcut din spionu' nevăzut colţunaşi. După metoda clasică, manual."

– Poftiţi, intraţi! i-a invitat cu voce puternică Huhurezul. Vă rugăm să vă uitaţi la acest document... O clipă! Este toată lumea aici? Ca să nu-mi bat

gura de două ori.

Ola Harsheim, care tocmai gusta nişte smântână proaspăt luată de pe laptele prins, lingându-şi buzele şi mustaţa, a pus jos chiupul, a privit în jur, începând să numere. Dacre Silifant, Bert Brigden, Neratin Ceka, Til Echrade, Joanna Selborne...

– Lipseşte Dufficey.

– Strigaţi-l!

– Kriel! Duffi Kriel! La comandant pentru raport! Pentru comenzi importante! Pas alergător!

Dufficey Kriel, gâfâind, alergă într-un suflet în colibă.

– E toată lumea, jupâne legiuitor, a raportat Ola Harsheim.

– Deschideţi fereastra larg. Pute-a usturoi de te trăsneşte. Deschideţi şi uşa, ca să se facă curent!

Brigden şi Kriel au deschis obedient fereastra şi uşa. Kenna şi-a spus încă o dată că Huhurezul ar putea fi un actor desăvârşit.

– Poftiţi mai aproape, conaşilor! Am primit de la împărat acest document, secret şi de extremă importanţă. Atenţie vă rog...

– Acum! a strigat Kenna, trimiţând un impuls direcţional puternic, al cărui impact era echivalent cu o străfulgerare.

Ola Harsheim şi Dacre Silifant au apucat ciubărul şi au turnat amândoi deodată smântâna în direcţia indicată de Kenna. Til Echrade a presărat făină dintr-un săculeţ ascuns sub masă. Pe podeaua colibei s-a materializat o formă smântânoasă şi făinoasă, iniţial neregulată. Dar Bert Brigden era vigilent.

După ce a stabilit corect unde ar putea fi capul colţunaşului, l-a lovit cu o tigaie din fontă cu toată puterea. Apoi s-au năpustit cu toţii asupra spionului încleiat cu smântână şi făină, i-au smuls căciula de invizibilitate şi l-au apucat de braţe şi de picioare. Răsturnând masa cu blatul în jos, i-au legat mâinile şi picioarele de picioarele mesei. I-au smuls ciubotele şi obielele şi i-au băgat o obială în gură, drept căluş, ca să nu urle.

Pentru a-şi desăvârşi opera, Dufficey Kriel şi-a luat avânt şi i-a tras un şut în coaste prizonierului, căruia îi ieşeau ochii din orbite sub privirile pline de

satisfacţie ale celorlalţi.

„Bună treabă“, a apreciat Huhurezul, care nu se clintise din loc în timpul extrem de scurt, stând cu braţele încrucişate la piept.

– Bravo! Felicitări! În primul rând dumitale, coniţă Selborne!

„La naiba!“ se gândea Kenna. „Dacă o ţin tot aşa, chiar o să ajung ofiţer.“

– Conaşule Brigden, a spus Stefan Skellen cu sânge rece, privindu-l de sus pe prizonierul răstignit între picioarele mesei, pune fierul la încins pe cărbuni! Conaşule Echrade, te rog să te asiguri că nu sunt copii prin preajma primăriei!

S-a aplecat şi s-a uitat în ochii prizonierului.

– Nu te-ai mai arătat de mult, Rience, a spus el. Începusem să-mi fac griji că ai păţit vreo nenorocire.

Clopoţelul corpului de gardă anunţa schimbarea pazei. Surorile Scarra sforăiau melodios. Kohut mormăia în somn, îmbrăţişându-şi taburetul.

„Făcea pe grozavu’“, îşi amintea Kenna, „se dădea mare Rience ăla. Magicianu’ Rience, făcut colţunaş şi legat de picioarele mesei cu cracii în sus. Se dădea mare, da’ n-a păcălit pe nimeni, cu atât mai puţin pe mine. Huhurezu’ mă avertizase că era magician, aşa că i-am zăpăcit gândurile ca să nu poată să facă vreo magie sau să cheme vreun ajutor magic. L-am citit. Îşi apăra accesu’ la gândurile sale, da’ când i-a ajuns pe la nas fumu’ de la cărbunii din vatră, care încingeau fieru’, protecţiile şi încuietorile sale magice au cedat din toate cusăturile ca nişte pantaloni vechi şi am putut să-l citesc în voie. Gândurile lui nu erau diferite de gândurile altora pe care le citisem în situaţii similare. Gânduri de oameni care urmau să fie schingiuiţi dintr-o clipă în alta. Gânduri împrăştiate, înfiorate, pline de spaimă şi disperare. Gânduri reci, cleioase, jilave şi puturoase. Ca dintr-un leş.

În ciuda acestui fapt, când i s-a scos căluşu’, magicianu’ Rience a încercat s-o facă pe grozavu’.“

– Bine, Skellen! M-ai prins, sunt al tău! Felicitări! Mă înclin în faţa tehnicii, a profesionalismului şi a pregătirii tale. Invidiez oamenii bine pregătiţi. Şi acum, te rog, eliberează-mă din această poziţie inconfortabilă!

Huhurezul şi-a apropiat scaunul, s-a aşezat pe el invers, sprijinindu-şi mâinile împreunate şi bărbia pe spătar. Se uita de sus la captiv. Şi tăcea.

– Porunceşte-le să mă elibereze, Skellen! a repetat Rience. Şi apoi cere-le subordonaţilor tăi să iasă! Ce trebuie să-ţi spun este doar pentru urechile tale.

– Conaşule Brigden, l-a întrebat Huhurezul fără să întoarcă capul, ce culoare are fierul?

– Încă niţel, conaşule legiuitor!

– Coniţă Selborne?

– Mă chinui să-l citesc, a ridicat Kenna din umeri. Îi este prea frică şi spaima îi învălmăşeşte toate celelalte gânduri. Unde mai pui că are şi nişte gânduri pe care încearcă să le ascundă în spatele ecranelor magice. Dar nu mi-e greu, pot...

– Nu-i nevoie. O să purcedem după metoda clasică, cu fierul înroşit.

– La naiba! a urlat spionul. Skellen! Doar n-ai de gând să...

Huhurezul s-a aplecat, cu faţa uşor schimbată.

– În primul rând, jupâne Skellen, iţi atrag atenţia. În al doilea rând: da, o să te gâdil la tălpi cu fierul încins, Rience. O s-o fac cu o satisfacţie de nedescris. O s-o tratez ca pe o expresie a dreptăţii istorice. Pun rămăşag că nu pricepi.

Rience tăcea, aşa că Skellen a continuat.

– Să ştii, Rience, că l-am sfătuit pe Vattier de Rideaux să-ţi frigă călcâiele încă de acum şapte ani, când te gudurai pe lângă serviciile de informaţii imperiale ca un câine, cerşind mila şi privilegiul de a fi trădător şi agent dublu. L-am sfătuit din nou acum patru ani, când te-ai băgat în curul lui Emhyr fără săpun, intermediindu-i contactele cu Vilgefortz. Atunci când ai fost promovat de la un simplu turnător la rangul de prim rezident, cu ocazia hăituirii cintrenei. Eram gata-gata să pun rămăşag cu Vattier că, dacă te pârpăleşte, o să spui de îndată pe cine slujeşti... Vai, nu, spun prostii! Că o să-i înşiri pe toţi cei pe care îi slujeşti. Şi pe toţi cei pe care îi torni. Şi atunci, i-am spus, o să vezi, o să fii uimit, Vattier, câte puncte au în comun cele două liste. Dar de unde, Vattier de Rideaux nu m-a ascultat! Şi acum îi pare rău, sunt convins. Dar nu-i totul pierdut. O să te frig puţin şi, după ce o să aflu ce

vreau, o să te pun la dispoziţie lui Vattier. Iar el o să-ţi jupoaie pielea de pe tine în bucăţele mici.

Huhurezul şi-a scos din buzunar o batistă şi un flaconaş de parfum. A stropit generos batisa cu parfum şi i-a pus-o pe nas. Parfumul mirosea plăcut a mosc şi, totuşi, Kenna abia se abţinea să nu vomite.

– Fierul, conaşule Brigden.

– Vă urmăresc din ordinul lui Vilgefortz! a răcnit Rience. Este vorba despre fată! Urmărindu-vă echipa, speram să vă întrec, să ajung la acel vânător de recompense înaintea voastră! Aveam de gând să încerc să negociez cu el pentru fată! Cu el, nu cu tine! Pentru că tu vrei s-o omori, iar Vilgefortz are nevoie de ea în viaţă! Ce altceva mai vreţi să ştiţi? Vă spun! Vă spun totul!

– Hola, hola! a strigat Huhurezul. Cătinel! Să nu ne ia foc capul de la zgomot şi de la potopul de informaţii. Vă puteţi închipui, conaşilor, ce-o să fie când îl frigem? O să ne asurzească de-a binelea!

Kriel şi Silifant au chicotit zgomotos. Kenna şi Neratin Ceka nu le-au ţinut hangul. Nici Bert Brigden, care tocmai scotea fierul din jar şi îl privea critic. Fierul era atât de încins, încât părea transparent, de parcă n-ar fi fost fier, ci un tub de sticlă umplut cu foc lichid.

Rience l-a văzut şi s-a schimonosit.

– Ştiu cum pot fi găsiţi vânătorul şi fata! a ţipat el. Ştiu! Vă spun!

– Negreşit.

Kenna, încercând în continuare să-i citească în minte, s-a încruntat, percepând un val de furie disperată, neputincioasă. Ceva cedase din nou în creierul lui Rience, o altă barieră. „De frică, o să spună ceva“, s-a gândit Kenna, „acel ceva pe care intenţiona să-l ţină până la capăt ca pe un atu, un as cu care ar fi putut ridica alţi aşi la mâna decisivă, finală pentru miza cea mai înaltă. Acum, din frica banală şi dezgustătoare de durere, o să-şi azvârle asul acela pe masă.“

Din senin, i-a plesnit şi ei ceva în cap, şi-a simţit tâmplele fierbinţi, apoi brusc reci. De-acum aflase, ştia gândul ascuns al lui Rience.

„Zeilor“, s-a gândit ea. „Cum m-am prins în mrejele belelei...“

– O să vorbesc! a urlat magicianul, înroşindu-se şi aţintindu-şi ochii

bulbucați spre chipul legiuitorului. O să-ți spun ceva cu adevărat important, Skellen! Vattier de Rideaux...

Kenna a auzit brusc un alt gând străin. L-a văzut pe Neratin Ceka cu mâna pe pumnal, îndreptându-se spre ușă.

Tropăind cu ciubotele, Boreas Mun a intrat în sala primăriei.

– Conașule legiuitor! Repede, conașule legiuitor! Au venit... N-o să vă vină a crede ochilor cine!

Skellen a schițat un gest către Brigden, care se apleca cu fierul spre călcâiele spionului.

– Ar trebui să joci la loterie, Rience, a spus el, privind pe fereastră. N-am mai întâlnit pe nimeni în viața mea cu așa un noroc.

Prin fereastră se putea vedea un ciopor de oameni, iar în mijlocul lor, o pereche pe cai. Kenna și-a dat seama imediat cine erau.

Știa cine era uriașul slab, cu ochii spălăciți, de pește, care călărea iapa roaibă, vânjoasă.

Și cine era fata cu părul cenușiu de pe frumoasa iapă neagră. Cu mâinile legate și cu o zgardă în jurul gâtului. Cu o vânătaie pe obrazul umflat.

Vysogota s-a întors în colibă prost dispus, deprimat, tăcut, chiar furios. Cauza era conversația cu un țăran care venise cu barca pentru a lua blănuri. „Poate pentru ultima dată până la primăvară“, îi spusese săteanul. „Vremea se înrăutățește de la o zi la alta, ploaia și vântul sunt așa de aprige, încât te temi să mergi cu barca. Dimineţile vin cu gheață pe bălți, stai cu mâinile în sân, uitându-te cum ninge, iar după aia vine gerul, stai cu mâinile în sân, uitându-te cum îngheață râul, apoi pui barca în șopron și scoți sania. Dar în Pereplut, nici măcar sania nu alunecă, mlaștină după mlaștină...“

Țăranul avea dreptate. Spre seară s-a înnorat, din cerul bleumarin cădeau fulgi mari, albi. O rafală de vânt dinspre est biciuia trestiile uscate, stârnind valuri înspumate pe râul care de obicei era calm. Vântul devenea tot mai pătrunzător, usturător de rece.

„Poimâine“, se gândea Vysogota, „este sărbătoarea Saovine. Conform calendarului elfesc, peste trei zile o să fie deja Anul Nou. Conform calendarului oamenilor, trebuie să mai aștepți încă două luni pentru noul an.“

Kelpie, iapa neagră a lui Ciri, tropăia şi fornăia prin hambar.

Când a intrat în colibă, a găsit-o pe Ciri cotrobăind prin cufere. El îi îngăduise să facă acest lucru, chiar o încurajase. În primul rând, era o ocupaţie complet nouă, după ce călărea pe Kelpie şi răsfoia cărţi. În al doilea rnd, erau multe lucruri de-ale fiicei sale în cufere, iar fata avea nevoie de îmbrăcăminte mai călduroasă. De mai multe schimburi de haine, pentru că în frig şi umezeală treceau zile bune până ca rufele spălate să se usuce în cele din urmă.

Ciri alegea, proba, respingea, punea deoparte. Vysogota s-a aşezat la masă. A mâncat doi cartofi fierţi şi o aripă de pui. Tăcea.

– Câtă măiestrie! îi arăta ea câte un lucru pe care el nu-l mai văzuse de ani de zile şi chiar uitase că-l avea. A fost tot al fiicei tale? Îi plăcea să patineze?

– Era înnebunită. Abia aştepta iarna.

– Pot să-l iau?

– Ia ce vrei, a ridicat el din umeri. Nu-mi mai sunt de niciun folos. Dacă-ţi sunt bune şi dacă ghetele ţi se potrivesc... Dar îţi faci bagajul, Ciri? Te pregăteşti să pleci?

S-a uitat la teancul de haine.

– Da, Vysogota, a spus ea după o clipă de tăcere. Aşa m-am hotărât. Pentru că, vezi tu... Nu-i timp de pierdut.

– Visele tale.

– Da, a recunoscut ea după o clipă. Am văzut lucruri foarte neplăcute în visele mele. Nu sunt sigură dacă s-au petrecut deja sau dacă o să fie abia în viitor. Habar n-am dacă pot să le previn... Dar trebuie să plec. Îmi părea rău că cei dragi nu mi-au sărit în ajutor. Că m-au lăsat la mila sorţii... Iar acum mă gândesc că ar putea avea nevoie ei de ajutorul meu. Trebuie să plec.

– Vine iarna.

– Tocmai de aceea trebuie să plec. Dacă rămân, o să stau blocată aici până la primăvară... Până la primăvară o să mă macine neputinţa şi îndoiala, o să mă chinuie coşmarurile. Trebuie să plec, să pornesc acum, să încerc să găsesc acel Turn al Rândunicii. Acel teleport. Tu însuţi ai socotit că ar fi cincisprezece zile pe drum până la lac. Aş fi acolo înainte de luna plină din

noiembrie...

– Nu poți să părăsești ascunzătoarea acum, a spus el cu un nod în gât. Nu acum. O să te prindă. Ciri... urmăritorii tăi... sunt foarte aproape. Nu poți acum...

Și-a aruncat bluza pe podea și a sărit în sus ca împinsă de un resort.

– Ai aflat ceva? i-a strigat ea cu asprime. De la țăranul care a luat blănuri? Vorbește!

– Ciri...

– Vorbește, te rog!

I-a spus. Dar mai târziu a regretat.

– Numa' diavolu' putea să-i trimită, bunule conaș pustnic, a murmurat țăranul, întrerupând pentru o clipă numărarea blănurilor. Numa' diavolu'. De la echinocțiu cutreieră pădurile-n lung și-n lat, caută nu-ș' ce fată. Au amenințat, au strigat, au băgat spaima-n oameni, dar s-au dus de îndată mai departe, n-a trebuit să-ndurăm prea mult. Da' acu' le-a trecut prin cap altă idee: au plantat prin sate și cătune... patrule goale sau ceva de genu'. Da' ce mai patrule, conașule bun! Nici goale, nici pline, doar trei sau patru golani ordinari. O să stea la pândă toată iarna, ca nu cumva fata pe care o urmăresc să-și scoată nasu' de undeva, din vreo ascunzătoare, și să se ducă-n sat. Ș-atunci ăia din patrula goală o s-o înhațe.

– Sunt și la voi?

Țăranul s-a încruntat, a scrâșnit din dinți.

– Nu-s. Am avut noroc. Da' în Dun Dâre, la juma' de zi distanță de noi, îs patru. Șed în han, la ieșire din sat. Scursuri, bunule conaș pustnic, ticăloși pierduți, nenorociți. S-au aruncat pe fetele de-acolo și, când flăcăii au sărit să le apere, i-au măcelărit, conașule bun, fără milă. Au făcut moarte de om...

– Au ucis oameni?

– Doi. Primaru' și încă unu'. Și spune și dumneata, conașule bun, este vreo pedeapsă pentru așa ceva? Este vreo lege? Nu-s nicio pedeapsă și nicio lege! Un consilier care a venit pe la noi din Dun Dâre, împreună cu soția și fiica sa, ne-a spus că-s pe lume vrăjitori... Ei i-ar pune la punct pe toți ticăloșii. Tre'

chemat un vrăjitor la Dun Dâre, care să le vină de hac pramatiilor...

– Vrăjitorii ucid monştri, nu oameni.

– Îs nişte jigodii, conaşule bun, ăia nu-s oameni, ci jigodii venite din fundu' iadului. Tre' să vină un vrăjitor, ce mai la deal, la vale... Ei bine, tre' să mă urnesc la drum, conaşule bun... Brrr, se răceşte! De-acu' ascundem barca şi scoatem sania... Iar pentru golanii din Dun Dâre, conaşule bun, tre' un vrăjitor...

– O, are dreptate! a repetat Ciri printre dinţii încleştaţi. O, mare dreptate! Au nevoie de un vrăjitor... Sau de o vrăjitoare. Patru ziceai, da? La Dun Dâre, nu? Şi unde este Dun Dâre ăsta? În amontele râului? Aş ajunge cu iapa?

– Pentru toţi zeii, Ciri! Vysogota era îngrozit. Tu nu vorbeşti serios...

– Nu înjura de zei, dacă nu crezi în ei. Şi ştiu că nu crezi.

– Hai să nu ne legăm de viziunea mea asupra lumii! Ciri, ce idei diavoleşti îţi trec prin cap! Oare cum poţi...

– Acum hai să nu ne legăm de viziunea mea despre lume, Vysogota. Ştiu ce am de făcut! Sunt vrăjitoare!

– Eşti tânără şi zvăpăiată! a izbucnit el. Eşti un copil care a suferit un traumatism, un copil rănit, nevrotic şi nu mai ai mult şi faci o criză nervoasă. Şi, mai presus de toate, eşti obsedată de setea de răzbunare! Orbită de dorinţa de răzbunare! Nu înţelegi asta?

– Înţeleg mai bine decât tine! a ţipat ea. Pentru că n-ai idee ce înseamnă să fii rănit! N-ai idee de răzbunare, pentru că nimeni nu ţi-a făcut niciodată vreun rău cu adevărat!

A fugit furioasă din colibă, trântind uşa prin care a pătruns pentru o clipă în tindă şi în odaie un vânt rece. După un răstimp scurt, pământul a fost zguduit de ropotul de copite.

Mânios, şi-a trântit farfuria pe masă. „Las-o să plece", se gândea mânios, „să se scuture de furie". Nu-i era teamă pentru ea, trecuse adesea printre mlaştini, zi şi noapte, ştia cărările, digurile, ostroavele şi dumbrăvile. Şi chiar dacă s-ar fi rătăcit, ar fi fost de-ajuns să slăbească frâiele – iapa Kelpie ştia drumul spre casă, până la ieslea caprelor.

După ceva timp, când s-a întunecat de-a binelea, el a ieşit, şi-a atârnat felinarul de o grindă. Stătea lângă un gard viu, cu urechile ascuţite la ropotul copitelor, la pleoscăitul apei. Însă vântul şi foşnetul stufului înăbuşeau toate zgomotele, felinarul agăţat de grindă se învârtea furios şi, în cele din urmă, s-a oprit.

Şi apoi a auzit. De departe. Nu, nu din direcţia în care plecase Ciri. Din partea opusă. Din mlaştini. Un ţipăt sălbatic, inuman, prelung, tânguitor. Un urlet.

Un moment de linişte.

Şi din nou. Beann'shie.

Fantoma elfului. Vestitorul morţii.

Vysogota dârdâia de frig şi de frică. S-a întors repede în colibă, mormăind şi murmurând în barbă, să nu audă, să nu audă, pentru că nu trebuia să fie auzit.

Înainte de a izbuti să aprindă din nou felinarul, Kelpie a ieşit din întuneric.

– Intră în colibă, i-a spus Ciri încet şi blând. Şi nu mai ieşi. Cumplită noapte!

La cină s-au certat din nou.

– Se pare că ştii multe despre problema binelui şi a răului!

– Ştiu! Şi nu din cărţile universitare!

– Nu, desigur. Ştii totul din propria experienţă. Din practică. La urma urmei, ai câştigat multă experienţă în cei şaisprezece ani de viaţă ai tăi.

– Multă. Destul de multă!

– Felicitări! Colegă savant.

– Mă persiflezi, şi-a încleştat ea dinţii. Nici nu vă daţi seama cât de rău aţi făcut lumii voi, savanţii senili, teoreticienii, cu cărţile voastre, cu veacuri de experienţă în citirea tratatelor morale, atât de sârguincioşi, încât nici n-aţi avut timp să vedeţi măcar de la fereastră cum arată lumea cu adevărat. Voi, filosofii care susţineţi în mod artificial filosofii artificiale, pentru a vă lua leafa de la universităţi. Şi pentru că niciun câine şchiop de-un picior nu v-ar plăti pentru adevărul crud şi hidos despre lume, aţi scornit etica şi morala,

ştiinţe drăguţe şi optimiste. Însă false şi înşelătoare!

– Nu-i nimic mai înşelător decât judecata neîndoielnică, mucoaso! Doar concluziile pripite şi nesăbuite!

– N-aţi găsit niciun remediu împotriva răului! Iar eu, o vrăjitoare mucoasă, am găsit! Un remediu infailibil!

Nu i-a răspuns, dar mai mult ca sigur că l-a trădat chipul, întrucât Ciri s-a smuls din scaun.

– Crezi că mă aflu-n treabă? Că vorbesc prostii?

– Cred, i-a spus el calm, că vorbeşti la mânie. Cred că plănuieşti o răzbunare din mânie. Şi te îndemn călduros să te calmezi.

– Sunt calmă. Dar răzbunarea? Răspunde-mi: de ce nu? De ce să renunţ la răzbunare? În numele cui? Din motive superioare? Şi ce poate fi superior ordinii lucrurilor în care faptele rele sunt pedepsite? Pentru tine, filosof şi etician, răzbunarea este un act necinstit, reprobabil, lipsit de etică şi, în cele din urmă, ilegal. Dar eu mă întreb: unde este pedeapsa pentru rău? Cine ar trebui să judece, să măsoare şi să condamne? Cine? Zeii în care nu crezi? Marele demiurg-creator cu care ai decis să înlocuieşti zeii? Sau poate legea? Poate justiţia nilfgaardiană, curţile imperiale, prefecţii? Bătrân naiv ce eşti!

– Aşadar, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte? Sânge pentru sânge? Şi pentru acest sânge, un alt sânge? O mare de sânge? Vrei să se înece lumea în sânge? Fată naivă, rănită! Aşa vrei să lupţi împotriva Răului, vrăjitoareo?

– Da, aşa! Pentru că ştiu de ce se teme răul. Nu de etica ta, Vysogota, nu de predicile sau de tratatele tale morale despre o viaţă demnă. Răul se teme de durere, de mutilare, de suferinţă, de moarte, până la urmă. Răul rănit urlă de durere ca un câine, se zvârcoleşte pe jos şi schelălăie urmărind cum îi curge sângele din vene şi din artere, văzând cum îi ies oasele prin piele, văzând cum i se revarsă maţele din burtă, simţind cum, odată cu frigul, vine şi moartea. Atunci şi numai atunci Răul începe să implore: „Îndurare! Mă căiesc pentru păcatele mele! Voi fi bun şi cinstit, jur! Numai salvează-mă, opreşte-mi sângerarea, nu mă lăsa să pier!“

Da, pustnicule. Aşa se luptă împotriva Răului! Dacă Răul vrea să te rănească, să-ţi provoace suferinţă, ia-i-o înainte, dacă se poate, atunci când

Răul nu se așteaptă. Dar dacă n-ai izbutit să i-o iei înainte Răului, dacă a apucat să te rănească Răul, atunci, răzbună-te! Cel mai bine atunci când uită deja, când se culcă pe-o ureche. Dublu. Triplu. Ochi pentru ochi? Nu! Ambii ochi pentru un ochi! Dinte pentru dinte? Nu! Toți dinții pentru un dinte! Plătește-i Răului! Fă-l să urle de durere până când îi ies ochii din orbite. Și atunci, uitându-te jos, poți să spui cu toată inima și încrederea: ceea ce zace aici n-o să mai facă niciun rău nimănui, n-o să mai amenințe pe nimeni. Păi, cum poate să amenințe pe cineva dacă n-are ochi? Dacă n-are ambele mâini? Cum poate să-i facă rău atunci când scormonește nisipul cu râtul și sângele i se scurge prin acel nisip?

– Iar tu, i-a spus blajin pustnicul, stai cu spada sângeroasă în mână, uitându-te la nisipul îmbibat cu sânge. Și ai îndrăzneala să crezi că această dilemă eternă a fost rezolvată, că visul filosofilor a fost împlinit. Crezi că s-a schimbat natura Răului?

– Da, a spus ea ferm. Pentru că ceea ce se află la pământ și sângerează deja nu mai este Rău. S-ar putea să nu fie încă Bun, dar Rău nu mai este cu siguranță!

– Se spune, a replicat domol Vysogota, că natura nu suportă vidul. Ceea ce se află la pământ și sângerează, ceea ce a căzut sub spada ta, nu mai este Rău. Ce este, atunci? Te-ai întrebat vreodată?

– Nu. Sunt vrăjitoare. Când m-au instruit, am jurat să lupt împotriva Răului. Întotdeauna. Și fără să mă gândesc prea mult...Pentru că atunci când începi să te gândești – a adăugat ea încet –, uciderea nu mai are sens. Răzbunarea nu mai are sens. Și acest lucru nu trebuie permis.

El a clătinat din cap, dar ea l-a oprit cu un gest, argumentând.

– E timpul să-mi termin povestea, Vysogota. Ți-am povestit în peste treizeci de nopți, de la echinocțiu până la Saovine. Și nu ți-am povestit totul. Înainte de a pleca, trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat în ziua echinocțiului, în satul numit Unicorn.

A gemut când a tras-o din șa. Șoldul care îi fusese înjunghiat în urmă cu o zi o durea.

A tras-o cu lanțul și a dus-o spre o căsuță luminată.

Câțiva bărbați înarmați stăteau la ușa căsuței. Și o femeie înaltă.

– Bonhart, a spus unul dintre bărbați – un bărbat brunet, suplu, cu fața scofâlcită, care ținea în mână o cravașă de aramă –, trebuie să recunosc că ai darul de a surprinde.

– Bun găsit, Skellen!

Așa-numitul Skellen a privit-o în ochi un răstimp. Ea a tresărit sub acea privire.

– Ei, cum a fost? a întrebat și s-a întors din nou spre Bonhart. Îmi spui totul dintr-odată sau pe îndelete?

– Nu-mi place să trâmbițez în gura mare, ca să nu-mi intre muștele în gură. Putem intra în căsuță?

– Poftiți!

Bonhart a tras de lanțul cu zgardă.

Un alt bărbat aștepta în căsuță, răvășit și palid, probabil bucătarul, pentru că era ocupat să-și curețe hainele de urmele de făină și smântână. Văzând-o pe Ciri, i-au scânteiat ochii. S-a apropiat.

Nu era bucătar.

L-a recunoscut de îndată, și-a amintit de acei ochi hidoși și de cicatricea de pe față. Era cel care, împreună cu Veverițele, o urmărise pe insula Thanedd; fugise de el, sărind pe fereastră, iar el le ordonase elfilor să sară după ea. Cum îl strigase elful acela? Rens?

– Ia te uită! a spus el veninos, dur și dureros, atingând-o cu degetul în piept. Domniță Ciri! Nu ne-am mai văzut din Thanedd. Mult, mult te-am mai căutat. Și în sfârșit te-am găsit!

– Nu știu, nene, cine ești, i-a spus Bonhart rece. Dar ceea ce spui c-ai găsit este doar al meu, așa că ține-ți labele la distanță, dacă ții la degetele dumitale.

– Numele meu este Rience, au scânteiat hidos ochii magicianului. Fă bine și ține-l minte, vânătorule de recompense! Iar cine sunt eu se va afla în curând. Așa cum se va afla și cui îi aparține această domniță. Dar toate la vremea lor. Deocamdată, vreau doar s-o salut și să-i fac o promisiune. N-ai nimic împotrivă, sper?

– Eşti liber să speri ce vrei.

Rience s-a apropiat de Ciri şi a privit-o în ochi.

– Protectoarea ta, magiciana Yennefer, i-a şuierat el veninos, cândva mi-a dat de furcă. Aşa că, atunci când a căzut în mâinile mele, eu, Rience, i-am arătat ce-i durerea. Cu aceste mâini, cu aceste degete. Şi i-am promis că atunci când o să cazi în mâinile mele, prinţesă, o să-ţi arăt şi ţie ce-i durerea. Cu aceste mâini, cu aceste degete...

– Riscant, i-a spus Bonhart domol. Este un mare risc, jupâne Rience, sau cum te-o mai fi chemând, să-mi tachinezi fata şi s-o ameninţi. Este răzbunătoare, n-o să te uite. Îţi repet, ţine-ţi departe de ea mâinile, degetele şi toate celelalte părţi ale corpului.

– Destul! a intervenit Skellen, fără să-şi ia privirea de la Ciri. Opreşte-te, Bonhart. Tu, Rience, temperează-te! M-am înduplecat de mila ta, dar pot să mă răzgândesc şi să poruncesc să te lege din nou de picioarele mesei. Aşezaţi-vă amândoi! Să vorbim ca oamenii civilizaţi! În trei, trei perechi de ochi. Pentru că mi se pare că ar fi ceva de discutat. Cât despre subiectul discuţiilor, fata o să fie supravegheată. Jupâne Silifant!

– Numai să o supraveghezi cum trebuie, a spus Bonhart înmânându-i lui Silifant capătul lanţului. Ca pe ochii din cap.

Kenna stătea deoparte. Bineînţeles că voia să o vadă pe fetiţa pe seama căreia se făcuse atâta zarvă în ultima vreme, dar simţea o aversiune ciudată faţă de ideea de a se împinge în gloata bulucită în jurul lui Harsheim şi Silifant, care îl conduceau pe misteriosul prizonier de război spre stâlpul din piaţă.

Toată lumea se înghesuia, se îmbrâncea, se zgâia. Au încercat chiar s-o atingă, s-o zgârie, s-o tragă. Fata păşea rigid, şchiopăta uşor, dar îşi ţinea capul ridicat. „A bătut-o“, se gândea Kenna. „Dar nu a îndoit-o.“

– Adică, asta-i Falka...

– O ploadă, pfui, o codană!

– Cică şase flăcăi a pus la pământ, bestia, în arena din Claremont...

– Şi câţi alţii înainte... Diavoliţa...

– Lupoaica!

– Și iapa. Ce minune de iapă! Un cal pur sânge... Și acolo, lângă oblâncul lui Bonhart, ce spadă... Ha... Ce minunăție!

– Lăsați-o! s-a răstit Dacre Silifant. N-o atingeți! Cum să puneți labele pe lucrurile altora? Nici fata să n-o atingeți, să n-o împingeți, să n-o disprețuiți și să n-o insultați! Arătați-i puțină compasiune. Nu se știe dacă n-o să trebuiască s-o omorâm până-n zori. Lăsați-o în pace până atunci!

– Dacă tot o să moară fata, a rânjit Cyprian Fripp cel Tânăr, atunci, am putea să-i îndulcim viața pe care o mai are de trăit și să-i aducem nițică mângâiere? S-o aruncăm în fân și s-o tăvălim?

– Nu! a râs Kabernik Turent. Am putea! Să-l întrebăm pe Huhurez dacă e voie...

– Vă spun eu că nu-i voie! i-a retezat-o Dacre. Numai la asta vă stă capul, nenorociți pârliți ce sunteți! Am spus să lăsați fata în pace. Andres, Stigward, stați aici cu ea. Fiți cu ochii-n patru, nu vă îndepărtați nici măcar un pas. Și dacă se apropie cineva, biciul pe el!

– O, zău! a spus Fripp. Dacă e nu și nu, atunci, e nu. Haideți, flăcăi, la moară, oamenii din sat frig un berbec și un godac la proțap. La urma urmei, azi e echinocțiul, sărbătoare mare. Cât stau de vorbă conașii, putem să chefuim.

– Haideți! Scoate, Dede, o damigeană de țuică din desagă. Să bem! Se poate, conașule Silifant? Conașule Harsheim? Și așa-i sărbătoare și oricum nu ne ducem nicăieri la noapte.

– Altă idee anapoda! Silifant s-a încruntat. Numai chefuri și băutură aveți în cap! Și cine să rămână aici s-o supravegheze pe fată și să fie pe-aproape când are nevoie conașul Stefan?

– Rămân eu, s-a oferit Neratin Ceka.

– Și eu, i s-a alăturat Kenna.

Dacre Silifant i-a privit cu atenție. În cele din urmă, a fluturat mâna îngăduitor. Fripp și compania au mulțumit cu un urlet incoerent.

– Dar aveți grijă acolo cum sărbătoriți! i-a avertizat Ola Harsheim. Nu vă luați de fete, ca să nu vă împungă țăranii prin părțile mai moi!

– O, zău! Vii cu noi, Chloe? Dar tu, Kenna? Nu te-ai răzgândit?

– Nu. Rămân.

– M-au lăsat sub stâlp, în lanţ, cu mâinile legate. Doi dintre ei mă supravegheau. Alţi doi, aflaţi în apropiere, se holbau la mine tot timpul, mă măsurau, mă observau. O femeie înaltă şi drăguţă şi un bărbat cu aspect şi gesturi oarecum feminine. Cam ciudaţi.

Motanul care stătea în mijlocul odăii a căscat larg, plictisit, pentru că şoarecele pe care îl chinuise nu mai era amuzant. Vysogota tăcea.

– Bonhart, Rience şi acel Skellen-Huhurezul încă se mai sfătuiau în sală. Nu ştiam în legătură cu ce. M-aş fi putut aştepta la ce-i mai rău, dar m-am resemnat. Încă o arenă? Oare o să mă omoare pur şi simplu? Ce-o fi, o fi, m-am gândit, numai să se termine odată.

Vysogota tăcea.

Bonhart a oftat.

– Nu te uita ca lupul, Skellen, i-a repetat el. Voiam doar să câştig şi eu. Eu, vezi bine, a venit vremea să mă retrag, să stau în pridvor, să mă uit la porumbei. Mi-ai dat o sută de florini pentru Şobolăniţă, o voiai moartă cu orice preţ. M-ai pus pe gânduri. Mă gândeam oare cât de mult poate să merite cu adevărat această domniţă. Şi mi-am dat seama că, dacă o omor sau o dau, o să merite cu siguranţă mai puţin decât dacă o păstrez. Vechiul principiu al economiei şi al comerţului. Bunurilor ca ea le creşte constant valoarea. Poate ne mai târguim...

Huhurezul şi-a încreţit nasul de parcă puţea ceva prin preajmă.

– Eşti sincer, Bonhart. Dureros de sincer. Dar intră în miezul lucrurilor, cu lămuriri. Fugi cu fata prin tot Ebbingul şi deodată răsari şi explici principiile economiei. Lămureşte cum s-au petrecut lucrurile.

– Ce-i de lămurit aici? a zâmbit sarcastic Rience. Jupânul Bonhart s-a prins cine este cu adevărat fata. Şi cât valorează.

Skellen nu şi-a întors privirea spre el. Se uita la Bonhart, cu ochii lui de peşte, ochi lipsiţi de expresie.

– Și pe această fată prețioasă, a continuat el, pe această pradă valoroasă, care i-ar garanta pensia la bătrânețe, a împins-o în Claremont în arenă și i-a poruncit să lupte până la moarte. I-a riscat viața, deși aparent ar fi valorat mai mult vie. Cum vine asta, Bonhart? Pentru că ceva nu se leagă aici.

– Dacă ar fi murit în acea arenă, a răspuns Bonhart privind în jos, asta ar fi însemnat că nu valorează nimic.

– Înțeleg, s-a încruntat ușor Huhurezul. Dar în loc să o duci pe fată în altă arenă, mi-ai adus-o mie. De ce oare, dacă mi-e îngăduit să întreb?

– Repet, a rânjit Rience. S-a prins cine este ea.

– Ești isteț, jupâne Rience, s-a întins Bonhart până când i-au pocnit articulațiille. Ai ghicit. Da, adevărul este că vrăjitoarea instruită la Kaer Morhen avea legătură cu încă o enigmă. În Geso, în timpul jefuirii unei femei nobile, fata și-a dezlegat limba. Era, chipurile, atât de importantă și cu titluri atât de înalte, încât baroana nu era decât un rahat în fața ei și ar fi trebuit să i se încline. Atunci m-am prins că această Falka trebuie să fie cel puțin o contesă. Interesant! *Primo,* vrăjitoare. Ai cunoștință de multe vrăjitoare? *Secundo,* în trupa Șobolanilor. *Tertio,* legiuitorul imperial în persoană o urmărește de la Korath până în Ebbing și poruncește să fie ucisă. Și, colac peste pupăză... o femeie nobilă dintr-o familie de rang înalt. Ha, mă gândesc că trebuie să aflăm în sfârșit cine-i fata cu adevărat.

S-a oprit o clipă.

– La început, și-a șters el nasul cu mâneca, ea nu voia să vorbească cu niciun chip. Deși am întrebat-o. Cu mâinile, cu picioarele, cu biciul. N-am vrut să-i fac rău... Dar, din fericire, am dat peste un felcer, cu instrumente pentru smuls dinții. Am legat-o de un scaun...

Skellen a înghițit în sec de groază. Rience a zâmbit. Bonhart s-a uitat la mânecă.

– Mi-a spus totul dinainte... De îndată ce a văzut instrumentele, cleștii pentru dinți și pensetele. A devenit deodată foarte guralivă. Am aflat că este...

– Prințesa Cintrei, a continuat Rience, uitându-se la Huhurez. Moștenitoarea tronului. Candidată la rolul de soție a împăratului Emhyr.

– De ce jupânul Skellen nu binevoise să mă informeze? s-a încruntat

vânătorul de recompense. Pur și simplu mi-a poruncit s-o ucid, mi-a repetat asta de mai multe ori. Omoar-o pe loc și fără milă! Cum vine asta, jupâne Skellen? Să omori o regină? Viitoarea mireasă a împăratului tău? Cu care – dacă ar fi să dăm crezare bârfelor – l-am vedea pe împărat doar cum șade pe covoraș, după care ar fi o mare amnistie?

În timpul discursului, Bonhart îl sfredelea pe Skellen cu privirea, dar legiuitorul imperial nu-și pleca ochii.

– O, a continuat vânătorul, a ieșit o mare belea. Așadar, cu mare regret, am renunțat la planurile mele legate de această vrăjitoare–prințesă. Am adus toată beleaua asta aici, jupâne Skellen. Ca să vorbim, să punem la cale... Așa o belea este prea mult pentru un amărât de Bonhart...

– O concluzie foarte bună, s-a auzit o voce răgușită din pieptul lui Rience. O concluzie foarte bună, jupâne Bonhart. Ceea ce ați prins, jupânilor, este prea mult pentru amândoi. Din fericire, mă aveți și pe mine.

– Ce-i asta? Skellen a sărit de pe scaun. Ce naiba mai e și asta?

– Maestrul meu, magicianul Vilgefortz, a răspuns Rience scoțând din sân o casetuță de argint. Mai exact, vocea maestrului meu. Provenind de la un dispozitiv magic numit xenogloză.

– Bun găsit tuturor jupânilor, a spus vocea din casetuță. Păcat că nu pot decât să vă aud, dar chestiuni urgente nu îmi permit să mă teleproiectez sau să mă teleportez.

– La naiba, asta mai lipsea! s-a burzuluit Huhurezul. Dar puteam să-mi închipui. Rience este prea prost ca să acționeze de unul singur. Trebuia să-mi închipui că Vilgefortz pândea tot timpul de undeva din întuneric. Ca un păianjen bătrân și gras, lâncezind în beznă, așteptând să-i vibreze pânza.

– Ce comparație plastică!

Skellen a pufnit.

– Și nu încerca să ne duci de nas, Vilgefortz. Te folosești de Rience și de casetuța lui nu din cauza chestiunilor urgente, ci pentru că ți-e frică de armata de magiciene, fostele tale colege din Capitul, care scanează întreaga lume pentru a găsi urme de magie despre algoritmul tău. Dacă ai încerca să te teleportezi, te-ar găsi într-o clipită.

– Ce cunoștințe impresionante!

– N-am făcut cunoștință, a spus Bonhart și s-a înclinat suficient de teatral în fața casetuței de argint. Dar cum adică la îndemnul și porunca dumitale, jupâne magician, conașul Rience trebuie s-o schingiuiască pe fată? Nu mă înșel? Pe cuvântul meu, această fată devine din ce în ce mai importantă cu fiecare moment care trece. Toată lumea are nevoie de ea, din câte se pare.

– N-am făcut cunoștință, a spus Vilgefortz din casetuță. Dar eu te cunosc pe dumneata, Leo Bonhart; ai fi surprins cât de bine. Iar fata, bineînțeles, e foarte importantă. La urma urmei, este Leuța din Cintra, Sângele mai Vechi. Conform profeției Itlinei, moștenitorii ei vor conduce lumea în viitor.

– De aceea ai așa de mare nevoie de ea?

– N-am nevoie decât de placenta ei. După ce-i scot placenta, puteți să luați restul. Ce aud acolo, cumva mârâie cineva? Suspine și pufnete de dezgust? Ale cui? Ale lui Bonhart, care chinuie în fiecare zi fata în cele mai fanteziste moduri, atât fizic, cât și mental? Ale lui Stefan Skellen, care vrea s-o ucidă pe fată la porunca trădătorilor și conspiratorilor? Hm?

„Trăgeam cu urechea“, își amintea Kenna întinsă pe prici, cu mâinile sub ceafă. „Stăteam în colț și simțeam. Și mi s-a făcut păru’ măciucă. Pe tot corpu’. Deodată am înțeles enormitatea belelei în care mă băgasem.“

– Da, da, a spus vocea în xenogloză, l-ai trădat pe împăratul tău, Skellen! Fără șovăială, cu prima ocazie.

Huhurezul a pufnit disprețuitor.

– Acuzarea de trădare din gura unui asemenea arhitrădător ca tine, Vilgefortz, este nemaipomenită. M-aș simți onorat, dacă n-ar fi o glumă proastă.

– Nu te acuz de trădare, Skellen! Râd și eu de naivitatea și de neputința ta de a trăda. Pentru cine îl trădezi pe conducătorul tău? Pentru Ardal aep Dahy și De Wett, monarhi răniți în orgoliul lor bolnav, ofensați că fiicele lor au fost respinse de împăratul care are de gând să se căsătorească cu cintreana? Iar ei au tras nădejde că din familiile lor va ieși o nouă dinastie, că familiile lor vor

fi primele din Imperiu, că vor ajunge în curând deasupra tronului! Emhyr le-a risipit această năzuinţă dintr-o singură mişcare, iar atunci au decis să schimbe cursul istoriei. Nu erau pregătiţi încă pentru o răscoală armată, dar puteau s-o ucidă pe fata pe care Emhyr o pusese deasupra fiicelor lor. Desigur, n-au vrut să-şi spurce propriile mâini aristocratice, l-au găsit pe zbirul cu simbrie, Stefan Skellen, care suferea de ambiţie excesivă. Cum a fost Skellen? N-ai vrea să ne povesteşti?

– Pentru ce? a strigat Huhurezul. Şi cui? Tu ştii totul ca de obicei, mare magician! Ca de obicei, Rience nu ştie nimic şi aşa şi trebuie, iar lui Bonhart nu îi pasă...

– Iar tu, aşa cum am arătat deja, nu prea ai cu ce să te mândreşti. Monarhii te-au cumpărat cu promisiuni, dar eşti destul de deştept ca să poţi înţelege că n-ai ce căuta pe acelaşi drum cu jupânii. Astăzi au nevoie de tine ca un instrument pentru a o ucide pe cintreană, mâine se vor descotorosi de tine, pentru că eşti un parvenit. Ţi-au promis poziţia lui Vattier de Rideaux în noul Imperiu? N-ai cum să crezi aşa ceva, Skellen. Mai au încă nevoie de Vattier, pentru că loviturile de stat răstoarnă puterea unui stat, dar serviciile secrete sunt întotdeauna aceleaşi. Nu vor decât să ucidă cu mâinile tale, au nevoie de Vattier pentru a controla serviciile secrete. În plus, Vattier este viconte, iar tu nu eşti nimic.

– Într-adevăr, a rostit Huhurezul, muşcându-şi buzele, sunt prea deştept ca să nu observ asta. Dar acum ce-ar trebui să fac, să-l trădez pe Ardal aep Dahy şi să mă alătur ţie, Vilgefortz? Asta ai vrea? Dar eu nu sunt un steag pe un turn! Dacă susţin cauza revoluţiei, este din pură convingere şi din ideologie. Trebuie să punem capăt tiraniei despotice, să introducem monarhia constituţională şi apoi democraţia...

– Ce?

– Suveranitatea poporului. Un sistem în care să guverneze poporul, toţi cetăţenii din toate statele, prin cei mai onorabili şi mai cinstiţi reprezentanţi selectaţi la alegeri corecte...

Rience a izbucnit în hohote de râs. Bonhart a început să râdă sălbatic. Magicianul Vilgefortz a râs din casetuţă din toată inima, deşi un pic cam

strident. Toți trei au râs îndelung în hohote, vărsând lacrimi cât bobul de mazăre.

– Bine, a curmat Bonhart veselia. Nu ne-am adunat aici pentru distracție, ci pentru afaceri. Până una-alta, fata nu aparține cetățenilor cinstiți ai tuturor statelor, ci mie. Dar o pot vinde. Ce are de oferit magicianul?

– Te interesează puterea mondială?

– Nu.

– O să-ți dau voie, a spus domol Vilgefortz, să asiști la ceea ce-i voi face fetei. O să poți să te uiți. Știu că preferi acest spectacol mai presus de toate celelalte plăceri.

În ochii lui Bonhart licăreau scântei, dar a rămas calm.

– Mai precis?

– Mai precis, sunt dispus să-ți plătesc prestația de douăzeci de ori mai mult. Două mii de florini. Gândește-te, Bonhart, că acesta este un sac de bani pe care n-o să-l poți căra, o să ai nevoie de un catâr de povară. O să-ți ajungă pentru pensie, pridvor, porumbei și chiar pentru votcă și curve, dacă nu întreci măsura.

– De acord, jupâne magician, a râs vânătorul, aparent lipsit de griji. Cu votca și cu curvele m-ai uns la inimă. Batem palma. Dar aș putea să reflectez și asupra celeilalte propuneri. Aș prefera să o văd dându-și duhul în arenă, dar mi-ar plăcea să arunc o privire și asupra lucrării tale cu cuțitul.

– Facem târgul.

– Repede ați mai făcut târgul! a spus Huhurezul cu furie. Chiar așa, Vilgefortz, dumneata și Bonhart ați bătut palma rapid și fără probleme. V-ați asociat în *societas leonina*. Dar n-ai uitat cumva ceva? Sala în care stați și cintreana pentru care vă târguiți sunt păzite de douăzeci de oameni înarmați. Oamenii mei.

– Dragă legiuitorule Skellen, s-a auzit din casetuță vocea lui Vilgefortz. Mă jignești dacă-ți trece prin cap că vreau să-ți fac rău. Dimpotrivă. Am de gând să fiu extrem de generos. N-am cum să-ți asigur acea – așa cum ai numit-o – democrație. Dar îți garantez ajutorul material, suportul logistic și accesul la informații care o să te împiedice să mai fii un simplu instrument și un servitor

pentru conspiratori, ci dimpotrivă, te va ajuta să le devii partener. Unul a cărui persoană şi a cărui părere o să fie luate în considerare de prinţul Joachim de Wett, de ducele Ardal aep Dany, de contele Broinne, de contele d'Arvy şi de restul conspiratorilor de sânge albastru. Ce se întâmplă cu *societas leonina*? Da, dacă Cirilla este prada, atunci, o să-mi iau, în mod binemeritat, partea leului din pradă. Te doare chiar atât de mult? La urma urmei, oricum o să ai profituri considerabile. Dacă mi-o dai pe cintreană, ai deja postul lui Vattier de Rideaux în buzunar. Şi fiind şeful serviciilor secrete, Stefan Skellen, poţi să concretizezi tot soiul de utopii, inclusiv democraţia şi alegerile corecte. După cum vezi, în schimbul unei fete firave de cincisprezece ani îţi ofer împlinirea visurilor şi a ambiţiilor vieţii tale. Vezi?

– Nu, a clătinat Huhurezul din cap. Nu pot decât să aud.

– Rience.

– Te ascult, maestre.

– Oferă-i jupânului Skellen o mostră a calităţii informaţiilor noastre. Spune-mi ce ai de la Vattier.

– Există un spion în acest detaşament, a spus Rience.

– Cum?

– Cum ai auzit. Vattier de Rideaux are o iscoadă aici. Ştie tot ce faci. De ce faci şi pentru cine. Vattier şi-a infiltrat agentul printre voi.

S-a apropiat de ea încet. Abia l-a auzit.

– Kenna.

– Neratin.

– Ai fost atentă la gândurile mele. Acolo în sală. Ştii la ce mă gândeam. Aşadar, ştii cine sunt.

– Ascultă, Neratin...

– Nu. Ascultă tu, Joanna Selborne. Stefan Skellen îşi trădează ţara şi împăratul. Complotează. Toţi cei care ţin cu el o să ajungă pe eşafod. O să fie traşi şi sfârtecaţi de cai în Piaţa Mileniului.

– Nu ştiu nimic, Neratin. Eu îndeplinesc poruncile... Ce vrei de la mine? Eu îl slujesc pe legiuitor... Tu pe cine slujeşti?

– Imperiul. Jupânul de Rideaux.

– Ce vrei de la mine?

– Să dai dovadă de bun simţ.

– Pleacă! Nu te dau de gol, nu te pârăsc... Da’ pleacă, te rog! Nu pot, Neratin. Sunt o femeie simplă. Nu mă duce capu’...

„Nu știu ce să fac. Skellen mi-a spus „coniță“ Selborne. Ca la ofițeri. Pe cine slujesc? Pe el? Pe împărat? Imperiul?

De unde să știu?“

Kenna și-a dezlipit umerii de colțul căsuței, a fluturat un băț și i-a alungat cu un mârâit amenințător pe copiii satului, care o priveau curioși pe Falka, ce stătea legată de stâlp.

„O, m-am băgat într-o mare belea. O, plutește în aer mirosu’ de știreang. Și de balegă de cai din Piața Mileniului.

Nu știu cum o să se termine“, se gândea Kenna. „Dar trebuie să intru în ea. În Falka asta. Să-i simt gândurile o clipă. Ca să știu cine este.

Ca s-o înțeleg.“

– S-a apropiat, a spus Ciri, mângâind motanul. Era înaltă, îngrijită, foarte diferită de restul trupei... Chiar drăguță în felul ei. Și inspira respect. Cei doi care mă păzeau, niște tâlhari ordinari, au încetat să înjure când s-a apropiat ea.

Vysogota tăcea.

– Ea, a continuat Ciri, s-a aplecat și s-a uitat în ochii mei. Am simţit imediat ceva... Ceva ciudat... De parcă mă lovise cineva în moalele capului, mă durea. Îmi vâjâiau urechile. Ochii mi s-au limpezit o clipă... A intrat ceva în mine, scârbos și vâscos... Știam. Yennefer îmi arătase în templu... Dar nu voiam s-o las pe femeia aceea... Așa că am împins pur și simplu ceea ce intrase, l-am împins și l-am aruncat afară cu toată puterea de care eram în stare. Iar femeia înaltă s-a arcuit și s-a balansat, de parcă ar fi primit un pumn, a făcut doi pași înapoi și i-a țâșnit sângele din nas. Din ambele nări.

Vysogota tăcea.

– Iar eu, a ridicat privirea Ciri, am înțeles ce s-a întâmplat. Deodată am simțit Puterea în mine. O pierdusem acolo, în deșertul Korath, renunțasem la ea. Nu mai puteam s-o extrag, nu mai puteam s-o folosesc. Iar ea, femeia aceea, mi-a dat putere, până l-a urmă mi-a strecurat o armă în mână. Aceasta a fost șansa mea.

Kenna s-a dezechilibrat și s-a prăbușit în nisip, clătinând din cap și pipăind pământul de parcă ar fi fost beată. Sângele i se prelingea din nas până la buze și bărbie.

– Ce este...

Andres Vierny a sărit în sus, dar și-a apucat brusc capul cu ambele mâini, a deschis gura, un țipăt ascuțit i-a scăpat din gură. S-a uitat la Stigward cu ochii larg deschiși, dar și din nasul și urechile piratului se prelingea sânge, iar ochii îi erau tulburi. Andres a căzut în genunchi, privindu-l pe Neratin Ceka, stând într-o parte și cu o privire calmă.

– Nera... tin... Ajutor...

Ceka nu s-a mișcat. S-a uitat la fată. Ea s-a uitat la el, iar el s-a cutremurat.

– Nu trebuie, a avertizat-o el repede. Sunt de partea ta. Vreau să te ajut. Dă-mi, o să-ți tai legăturile... Ia cuțitul, o să-ți tai singură zgarda. Îșsi aduc calul.

– Ceka... Andres Vierny se sufoca din laringele înăbușit. Tu, trăd...

Fata l-a trântit cu privirea, iar el a căzut peste Stigward, care zăcea nemișcat, și s-a ghemuit în poziție fetală. Kenna încă nu se putea ridica. Sângele îi picura gros pe piept și pe abdomen.

– Alarmă! a strigat Chloe Stitz, ivită de după colțul căsuței, aruncând o coastă de berbec. Alaaaaarmăăă! Silifant! Skellen! Fata scapă!

Ciri era deja în șa. Avea o spadă în mână.

– Haaaai, Kelpie!

– Alarmăăăă!

Kenna râcâia nisipul. Nu se putea ridica. Picioarele nu o ascultau deloc, erau ca de lemn. „Psionică“, s-a gândit ea. „Am dat peste o superpsionică. Fata este de zece ori mai puternică decât mine... Bine că nu m-a omorât... Cum de mai sunt conștientă?“

Dinspre căsuțe alerga deja o trupă condusă de Ola Harsheim, Bert Brigden și Til Echrade, iar paznicii de la turn, Dacre Silifant și Boreas Mun, se grăbeau spre piață. Ciri s-a întors, a țipat, a galopat spre râu, dar și de acolo veneau oameni înarmați.

Skellen și Bonhart au ieșit din sală. Bonhart avea o spadă în mână. Neratin Ceka a strigat, i-a atacat pe amândoi de pe cal și i-a răsturnat. Apoi, chiar din șa, s-a năpustit asupra lui Bonhart și l-a făcut una cu pământul. Rience a ieșit în prag și a rămas împietrit, cu gura căscată prostește.

– Prindeți-o! răcnea Skellen, sărind întruna. Prindeți-o sau ucideți-o!

– Vie! urla Rience. Vieeee!

Kenna a văzut-o pe Ciri îndepărtându-se de palisadă spre malul râului, întorcându-și iapa și îndreptându-se spre poarta rotativă. A văzut cum Kabernik Turent a sărit și a vrut să o tragă din șa, a văzut fulgerul spadei, apoi a văzut șuvoiul carmin izvorând din gâtul lui Turent. Dede Vargas și Fripp cel Tânăr au văzut și ei. S-au decis să nu-i mai țină calea fetei, au fugit printre căsuțe.

Bonhart a sărit în sus, l-a lovit cu mânerul spadei pe Neratin Ceka și l-a spintecat de-a curmezișul pieptului. Apoi a pornit după Ciri. Neratin, rănit și sângerând, a reușit totuși să-l prindă de picioare și nu l-a lăsat să fugă până când Bonhart nu l-a înfipt în nisip cu vârful spadei. Dar acele câteva secunde de întârziere au fost suficiente.

Fata a galopat, scăpând de Silifant și Mun. Skellen s-a strecurat ca un lup din stânga, cu o mână în aer. Kenna a văzut ceva scânteind în zbor, apoi a văzut-o pe fată dând din picioare și învârtindu-se în șa, cu un șuvoi de sânge scurgându-i-se de pe față. S-a aplecat înapoi, lăsându-se o clipă pe crupa iepei. Dar nu a căzut, s-a îndreptat, s-a ridicat în șa, agățându-se de greabănul iepei. Iapa cea neagră s-a avântat printre oamenii înarmați și a dus-o direct la poarta rotativă. Mun, Silifant și Chloe Stitz o urmăreau cu arbaleta.

– N-o să sară! E-a noastră! striga Mun triumfător. Niciun cal nu sare mai mult de șapte pași!

– Nu trage, Chloe!

Chloe Stitz n-a auzit în vacarmul generalizat. S-a oprit. Și-a sprijinit

arbaleta pe obraz. Toată lumea știa că Chloe nu ratează niciodată.

– Cadavru! a strigat ea. Cadavru!

Kenna a văzut un bărbat scund, cu nume necunoscut, alergând, ridicându-și arbaleta și nimerind-o pe Chloe în spate. Săgeata a traversat ținta producând o explozie însângerată. Chloe a căzut fără să geamă.

Iapa cea neagră s-a târât spre poartă, aruncându-şi uşor capul înapoi. A sărit, s-a ridicat și a zburat peste poartă, îndoindu-și cu grație picioarele din față, întinzându-se ca o panglică de mătase neagră deasupra obstacolului. Copitele din spate n-au atins nici măcar grinda superioară.

– Zeilor! a strigat Dacre Silifant. Zeilor, ce cal este acesta! Merită greutatea sa în aur!

– Iapa e a celui care o prinde! a strigat Skellen. Pe cai! Pe cai și la galop!

Prin poarta deschisă, în cele din urmă, galopa toată trupa ridicând praful. Bonhart și Boreas Mun galopau în frunte, înaintea tuturor.

Kenna s-a ridicat anevoie și imediat s-a oprit și s-a așezat pe nisip. Picioarele îi tremurau dureros.

Kabernik Turent nu s-a mișcat, zăcea într-o baltă roșie, cu brațele și picioarele răşchirate. Andres Vierny se străduia să-l ridice pe Stigward, încă inconştient.

Aruncată în nisip, Chloe Stitz părea micuță ca un copil.

Ola Harsheim și Bert Brigden îl târau înaintea lui Skellen pe bărbatul scund, cel care o ucisese pe Chloe. Huhurezul gâfâia și tremura de furie. A scos o altă stea de oțel din bandulieră, la fel ca cea cu care tocmai îi rănise chipul fetei.

– Să te înghită iadul, Skellen! l-a blestemat bărbatul scund.

Kenna și-a amintit numele lui: Mekesser. Jediah Mekesser. Un gemmerian. Îl întâlnise în Rocayne.

Huhurezul și-a luat avânt și și-a fluturat violent mâna. Steaua cu șase dinți a urlat în aer și a săpat adânc în fața lui Mekesser, între ochi și nas. Nici măcar nu a strigat, a început să tremure puternic și spasmodic în îmbrățișarea lui Harsheim și Brigden. A tremurat mult timp și a rânjit așa de ciudat, încât toți au întors capetele. Toată lumea, cu excepția Huhurezului.

– Scoate-mi orionul din el, Ola! i-a spus Stefan Skellen, când cadavrul atârna în sfârşit inert în braţele lor. Şi îngropaţi scârnăvia asta în bălegar, împreună cu cealaltă scârnăvie, cu hermafroditul ăla! Să nu mai rămână nici urmă din cei doi trădători scârboşi!

Dintr-odată, vântul a început să urle, norii s-au îngrămădit. Deodată s-a întunecat.

Gardienii strigau pe zidurile cetăţii. Surorile Scarra sforăiau în duet. Kohut se uşura zgomotos în hârdăul gol. Kenna şi-a tras pătură sub bărbie. Îşi amintea.

„N-au prins fata. A dispărut. Pur şi simplu, a dispărut. Boreas Mun – incredibil – a pierdut urma iepei negre după vreo trei mile. Deodată, ca din pământ, s-a întunecat, vântul a îndoit copacii până la pământ. A început să plouă cu găleata, un tunet puternic a bubuit, fulgerul a spintecat cerul.

Bonhart nu s-a lăsat. S-au întors în Unicorn. Strigau unul la altul: Bonhart, Huhurezul, Rience şi a patra voce misterioasă, inumană, zgârietoare. Apoi toată hansa a încălecat, cu excepţia celor care, ca mine, nu puteau să călărească. Au chemat nişte ţărani cu torţe, au năvălit în pădure. S-au întors în zori.

S-au întors cu mâna goală. Dacă nu punem la socoteală spaima pe care o aveau în ochi.“

„Limbile“, îşi amintea Kenna, „au început să se dezlege abia după câteva zile. La început, toată lumea se temea foarte tare de Huhurezul şi de Bonhart. Erau atât de furioşi, încât era mai bine să nu le ieşi în cale. Pentru orice vorbă necugetată, chiar şi Bert Brigden, un ofiţer, a primit o lovitură de cravaşă peste faţă de la Skellen.

Dar apoi au început bârfele despre ce se întâmplase atunci, în timpul urmăririi. Despre unicornul de paie, micuţ, din capelă, care crescuse dintr-odată până la dimensiunile unui balaur şi înspăimântase caii, astfel încât călăreţii au căzut miraculos, fără să-şi rupă gâtul niciunul. Despre o cavalcadă galopantă a stafiilor cu ochi de foc, călare pe cai scheletici, condusă de

sinistrul schelet de rege, care poruncea slujitorilor săi fantomatici să șteargă urmele copitelor de iapă neagră cu mantiile lor sfâșiate. Despre un cor macabru de caprimulgi care strigau: „Liiii-coaaaare din sânge, liii-coaaaaare din sânge!“ Despre urletele sinistre ale beann’shie, vestitorii morții...

Vântul, ploaia, norii, tufișurile, copacii cu forme fantastice și spaima care are ochi mari, a comentat Boreas Mun, care a fost acolo. O, asta-i toată povestea! Și caprimulgii? Caprimulgii cum sunt caprimulgii, a adăugat el, țipă întruna.

Și poteca, urmele de copite care au dispărut brusc, ca și cum calul ar fi zburat în ceruri?

Fața lui Boreas Mun, un urmăritor care putea urmări și peștele în apă, a încremenit la această întrebare. Vântul, a răspuns el, vântul a șters urmele suflând nisipul și frunzișul. Nu există altă explicație.

Unii chiar credeau“, își amintea Kenna. „Unii chiar credeau că toate erau fenomene sau viziuni naturale. Și chiar au râs de ele.

Dar au încetat să râdă. După Dun Dâre. Nimeni nu a mai râs după Dun Dâre.“

Când a văzut-o, s-a dat înapoi automat, inhalând cu nesaț aerul.

A amestecat untura de gâscă cu funinginea din coșul de fum; cu fardul unsuros rezultat și-a înnegrit pleoapele, prelungindu-le cu linii lungi până la urechi și tâmple.

Arăta ca un demon.

– De la al patrulea ostrov, prin pădurea înaltă, chiar până la capătul ei, a repetat instrucțiunile. Apoi, de-a lungul râului, până la trei copaci uscați; de la ei, printre carpeni și corni, direct spre vest. Când o să dai de pini, o iei pe margine și numeri potecile. La a noua o iei la stânga și după aceea o iei tot înainte. Apoi o să dai de Dun Dâre, în nordul căruia este un cătun. Câteva colibe. Iar în spatele lor, la răscruce, un han.

– Țin minte. Mă descurc, să nu-ți faci griji.

– Fii cu băgare de seamă, mai ales la meandrele râului. Ferește-te de locurile în care trestiile sunt mai rare. De locurile în care crește troscotul. Și

dacă te prinde întunericul înainte de pădurea de pin, oprește-te și așteaptă până dimineața. În niciun caz să nu treci prin mlaștini noaptea. Îndată se face lună nouă, unde mai pui și norii...

– Știu.

– În ceea ce privește Tărâmul Lacurilor... O iei spre nord, printre dealuri. Evită căile principale, e plin de armată pe căile principale. Când ajungi la râu, un râu mare, numit Sylte, vei fi trecut de jumătatea drumului.

– Știu. Am harta pe care mi-ai desenat-o.

– A, da. Așa-i.

Ciri a mai verificat o dată mecanic hamul și desaga, neștiind ce să spună. Tot tărăgăna ceea ce, în cele din urmă, trebuia spus.

– Mi-a făcut plăcere să te găzduiesc, i-a spus el. Sincer, la revedere, vrăjitoareo!

– La revedere, pustnicule! Îți mulțumesc pentru tot.

Ea era deja în șa, pregătită s-o îmboldească pe Kelpie, când el s-a apropiat și a apucat-o de mână.

– Ciri, mai rămâi! Așteaptă să vină iarna...

– O să ajung la lacuri înainte de a se face frig. Și atunci, dacă este așa cum ai spus, nimic n-o să mai conteze. O să mă întorc prin teleportare în Thanedd. La școala din Aretuza. La domnița Rita... Vysogota... Ce mult a trecut...

– Turnul Rândunicii este o legendă. Ține minte, este doar o legendă.

– Și eu sunt doar o legendă, a spus ea cu amar. Din naștere. Zireael, Rândunica, copilul-surpriză. Aleasa. Copilul destinului. Copilul Sângelui mai Vechi. Mă duc, Vysogota. Să fii sănătos!

– Să fii sănătoasă, Ciri!

Hanul de la răscruce, din spatele colibelor era gol. Cyprian Fripp cel Tânăr și cei trei camarazi ai săi le-au interzis intrarea localnicilor și i-au alungat pe drumeți. Au sărbătorit și au chefuit între ei zile întregi, cuibăriți în sala afumată și întunecată, cu un iz pe care îl au de obicei hanurile iarna, când nu se deschid nici ferestrele și nici ușile – de sudoare, pisici, șoareci, obiele, pin, cuișoare, slănină afumată și râncedă și de haine mucegăite.

– Ce javră nenorocită! a exclamat Yuz Jannowitz, gemmerianul, fluturându-și mâna probabil pentru a suta oară spre ospătărițe ca să-i aducă votcă. Să putrezească-n fundul iadului nenorocitul de Huhurez! Ne-a poruncit să rămânem în groapa asta împuțită! Mai bine patrulam prin pădure!

– Tare prost mai ești! a spus Dede Vargas. Afară-i un ger de crapă pietrele! Mai bine-i aici, la căldurică. Și lângă mândruțe!

Cu un gest larg i-a tras una peste fund unei ospătărițe. Fata a chițăit fără convingere și cu o indiferență clară. Era, la drept vorbind, o prostie. Munca la han o învățase doar atât – că atunci când e bătută sau ciupită, ar fi bine să țipe.

Cyprian Fripp și compania sa s-au dat la ambele ospătărițe chiar din a doua zi după sosirea lor. Hangiul s-a temut să protesteze, iar ospătărițele nu erau prea treze pentru a se gândi la proteste. Viața le învățase deja că, dacă protestează, iau bătaie. Așa că era mai înțelept să aștepte până ei se plictisesc.

– Falka aia, a reluat plictisit Rispat La Pointe subiectul standard al discuțiilor plictisitoare de seară, probabil e moartă pe undeva prin pădure, vă spun eu. Am văzut cum Skellen i-a aruncat orionul în moacă şi cum i-a țâșnit sângele din obraz ca din fântână! N-a scăpat ea teafără din asta!

– Huhurezul a ratat-o, a spus Yuz Jannowitz. Abia a atins-o orionul. Ei da, a zdrobit-o binișor, am văzut eu cu ochii mei. Dar a împiedicat-o cumva pe fată să sară peste poartă? A căzut cumva de pe cal? Da’ de unde! Apoi am măsurat poarta: șapte pași și doi țoli în cap ne-a dat. Și ce? A sărit! Și încă cum! Nu era loc nici de o lamă de cuțit între șa și fund.

– Curgea sângele din ea ca din ciubăr, a protestat Rispat La Pointe. A mers ea ce-a mers, vă spun, până când a căzut și a murit în vreo râpă, i-au mâncat carnea de pe oase lupii și corbii, iar furnicile le-au șters urmele. Sfârșitul, *deireadh*. Atunci, noi, vă spun, stăm pe-aici degeaba și ne cheltuim paralele pe băutură. Și asta, bineînțeles, pentru că n-au cum să dea de ea!

– Nu se poate să nu rămână nicio urmă, nicio rămăşiță din cadavru, a spus Dede Vargas cu convingere. Întotdeauna rămâne câte ceva, craniul, pelvisul, un ciolan mai gros. Rience, magicianul ăla, o să găsească în sfârșit rămășițele Falkăi. Atunci o să se termine.

– Și poate atunci o să ne alunge și o să rămânem cu amintirea blestematei ăleia. Cyprian Fripp cel Tânăr și-a îndreptat privirea plictisită spre pereții hanului, cărora le știa fiecare unghi și fiecare pată. Și a băuturii ăsteia scârboase. Și, o, a celor două care put a ceapă, iar când le-o tragi, stau ca vițelele și se uită în tavan sau se scobesc în dinți.

– Orice ar fi mai bun decât plictiseala asta, a spus Yuz Jannowitz. Îmi vine să urlu! Hai să facem ceva, la naiba! Orice ar fi! Să dăm foc satului sau ceva.

Ușa a scârțâit. Zgomotul era atât de neobișnuit, încât toți patru s-au ridicat de pe scaune.

– Marș! a răcnit Dede Vargas. Ieși de-aici, boșorogule! Cerșetorule! Împuțitule! Marș afară!

– Lasă-l! a fluturat plictisit Fripp din mână. Ia uită-te cum cară cimpoiul ăla. Poate că moșul o fi vreun soldat bătrân, care mai face și el un ban jucând și cântând prin hanuri. Afară plouă și e frig. Lasă-l să stea...

– Dar mai departe de noi, a spus Yuz Jannowitz, arătându-i bătrânului unde să stea. Ca să nu ne umple cumva de păduchi. De aici îi văd cum mișună pe el. Zici că-s țestoase, nu păduchi.

– Dă-i ceva de-ale gurii, hangiule! a încuviințat imperios Fripp cel Tânăr. Și nouă adu-ne niște tărie!

Bătrânul și-a scos căciuloiul de blană de pe cap, împrăștiind o duhoare în jur, de-ți muta nasul din loc.

– Vă mulțumesc, conași nobili, le-a spus el. Astăzi este ajunul lui Saovine, mare sărbătoare. De sărbători, nu se cade să alungi pe nimeni în ploaie și în frig. De sărbători se cuvine să faci cinste...

– Adevărat! și-a dat una peste frunte Rispat La Pointe. Într-adevăr, azi este ajunul lui Saovine! Sfârșitul lui octombrie!

– Noaptea descântecelor, a replicat bătrânul sorbind ciorba lungă, care îi fusese adusă. Noaptea duhurilor și a fricilor!

– O, o! a spus Yuz Jannowitz. Moșule, treci aici lângă noi. Ia încântă-ne cu o poveste din bătrâni!

– Să ne încânte! a căscat Dede Vargas. Orice este mai bun decât plictiseala asta.

– Saovine, a repetat Cyprian Fripp cel Tânăr, încruntat. La cinci săptămâni de la Unicorn. Și stăm aici deja de două săptămâni. Două săptămâni bătute pe muchie! Saovine, ha!

– Noaptea minunilor, a rostit bătrânul lingând lingura, luând cu degetul ceva de pe fundul străchinii și ducând la gură. Noaptea fricilor și a descântecelor!

– Nu v-am spus eu? Yuz Jannowitz a rânjit. O să fie o poveste bătrânească!

Bătrânul s-a îndreptat, și-a dres vocea și a sughițat.

– Ajunul lui Saovine, a început el cu emfază, ultima noapte înainte de luna nouă din noiembrie, aceasta este ultima noapte a anului vechi pentru elfi. Când răsare o nouă zi, este deja Anul Nou pentru elfi. Este un obicei la elfi ca atunci să aprindă toate focurile din casă și din împrejurimi cu o mică torță de smoală în noaptea lui Saovine și să ascundă bine restul torței până în mai, să aprindă aceleași focuri cu ea de Belleteyn, apoi, spun ei, o să se bucure de belșug și de bunăstare. Dar nu numai elfii, ci și ai noștri fac acest lucru. Pentru a ne proteja de duhurile rele...

– Duhuri! a chicotit Yuz. I-auziți ce mai spune și amărâtul ăsta!

– E noaptea de Saovine! a anunțat bătrânul cu o voce îngrijorată. Duhurile cutreieră pământul în lung și-n lat într-o noapte ca asta! Duhurile morților bat la ferestre: *lăsați-ne să intrăm*, gem, *lăsați-ne să intrăm*. Atunci, trebuie să le dai miere și terci și toate acestea stropite cu votcă...

– Prefer să-mi stropesc gâtul doar cu votcă, a râs Rispat La Pointe. Iar duhurile tale, moșule, n-au decât să mă pupe-aici.

– O, conașilor, nu-i de șagă cu duhurile, că te-aud îndată și sunt răzbunătoare! Astăzi e ajunul de Saovine, o noapte de frici și de descântece! Ciuliți-vă urechile! Auziți ceva scrâșnind și bătând? Sunt morții care vin de pe lumea cealaltă, vor să se strecoare în casele lor, ca să se încălzească lângă foc și să-și pună burta la cale. Acolo, printre stâncile golașe și pădurile desfrunzite, vuiește vântul și gerul, bietele duhuri zgribulite tânjesc după focul și căldura din case. Și atunci să nu uitați să le puneți mâncare într-o strachină în prag sau pe undeva prin hambar, pentru că, dacă nu găsesc nimic acolo, atunci o să intre în casă după miezul nopții ca să caute...

– O, zei! a şoptit mai tare una dintre ospătăriţe şi a chiţăit imediat, pentru că Fripp o pişcase de fund.

– Bună poveste! a spus el. Dar e loc şi de mai bine! Toarnă-i moşului, hangiule, o ulcică de bere fiartă, poate-i sporeşte cheful de povestit! O poveste bună despre duhuri, flăcăi. Tineţi-vă bine, că puteţi să le faceţi cu-cu ospătăriţelor absorbite şi nici n-o să bage de seamă!

Bărbaţii au chicotit, iar ambele fete cărora li se verificaseră atenţia şi auzul au piscuit. Bătrânul a sorbit zgomotos din berea fiartă şi a râgâit.

– Să nu cumva să te cherchelești şi să te ia somnul! l-a avertizat amenințător Dede Vargas. Doar nu ți-am dat de băut de pomană! Povestește, cântă, suflă-n cimpoi! Să ne simțim bine!

Bătrânul a deschis gura, în care unicul dinte contrasta prin albeaţa lui ca o piatră de hotar în stepa întunecată.

– Asta e, conaşii mei buni, Saovine! Ce cântare, ce cimpoi? Da’ de unde! Cântă Saovine, cu vântul care şuieră pe la fereastră! Cu vârcolacii care bântuie şi urlă, mamunele care bocesc şi gem, gulii care-şi rânjesc dinţii! Beann’shie strigă şi ţipă, iar cine o aude ţipând, aceluia îi e scris să moară pe nepusă masă. Toate duhurile rele ies de prin ascunzători, vrăjitoarele zboară spre ultima lor adunare înainte de iarnă! Saovine este noaptea spaimelor, a minunilor şi a vedeniilor! N-aveţi ce căuta în pădure, pentru că pădurea o să vă înghită! N-aveţi ce căuta în cimitir, pentru că aveţi de-a face cu morţii! Este mai bine să nu ieşiţi deloc din case şi, ca să fiţi siguri, să mai înfigeţi un cuţit de fier în prag, ca să nu îndrăznească să treacă peste el cele rele. Şi muierile să-şi păzească cu mare grijă copiii, pentru că în noaptea de Saovine se pot strecura tiptil-tiptil rusaliile sau ielele, ca să-i ia şi să pună în locul lor tot soiul de scârboşenii. Şi muierile care-s gravide, mai bine să nu iasă afară, pentru că nălucile nopţii ar putea arunca un ochi rău asupra plodului din pântec. Şi atunci, în locul copilului, o să se nască vreo strigă cu dinţii de fier...

– O, zei!

– Cu dinţii de fier! Mai înainte de toate, o să muşte sânul mamei, apoi o să-i muşte mâinile. O s-o muşte după aceea de faţă... Uh, dar parcă mi s-a făcut şi

mie o foame...

– Ia de-aici şi roade oasele astea şi tu, mai e ceva carne pe ele. Moşnegii nu trebuie să mănânce mult, că pot să se înece sau să li se-aplece, ha, ha! Iar tu, duduie, mai adu-i nişte bere. Ei bine, moşule, mai spune-ne o snoavă despre duhuri!

– Saovine, conaşilor, este ultima noapte în care stihiile mai pot să se dezlănţuie. După aceea, frigul le slăbeşte puterile, aşa că coboară în Adânc, în subteran, de unde nu mai pot să-şi scoată nasul toată iarna. Prin urmare, de la Saovine până în februarie, la sărbătoarea de Imbaelk, este cel mai bun moment ca să vă duceţi în locuri bântuite şi să căutaţi comori. Dacă pe vreme caldă – să luăm un exemplu – cineva se apucă de săpat într-un gorgan, e limpede ca lumina zilei că stihia se trezeşte, se înfurie şi sare să-l înfulece. Pe când între Saovine şi Imbaelk poţi să răscoleşti cu râvnă în voia cea bună, câtă forţă-ţi mai trebuie: stihia doarme dusă ca un urs bătrân.

– Oho, de unde le mai scorneşte moşneagul?

– Vă spun drept, conaşii mei. Da, da. E o noapte magică Saovine, este ea năprasnică, dar e şi cea mai bună pentru tot soiul de vrăji şi de descântece. Într-o astfel de noapte e bine să ghiceşti în cărţi, în palmă, cu cocoşul alb, cu foi de ceapă, cu brânză, în măruntaie de iepure, în liliac putrezit.

– Pfui!

– Noaptea saovină e noaptea fricilor şi a stihiilor... Este mai bine să stea fiecare în coliba lui. Toată familia... Lângă foc...

– Toată familia, a repetat Cyprian Fripp, rânjindu-şi brusc dinţii feroce la camarazii săi. Toată familia, ce părere aveţi? Uite-aşa ni s-a ascuns vicleana de câteva săptămâni!

– Potcovăreasa! a ghicit imediat Yuz Jannowitz. Blonda fermecătoare! Ai o minte brici, Fripp. Astăzi o putem înşfăca din colibă. Ce spuneţi, flăcăi? Ne înfiinţăm în gospodăria potcovarului?

– Uuuch, fără zăbavă! s-a întins Dede Yargas cât a putut de tare. Parc-o văd înaintea ochilor, vă spun, pe potcovăreasa care se fâţâie prin sat, parcă-i văd ţâţele săltându-i şi curul unduindu-se... Trebuia s-o luăm de-atunci, să nu mai aşteptăm atâta, dar Dacre Silifant ăsta tare prost mai este... Ei bine, Silifant

nu-i aici, iar potcovăreasa e în colibă! Așteaptă!

– L-am spintecat deja cu toporul pe primarul satului, s-a încruntat Rispat. I-am sfârtecat și pe fraierii săriți în apărarea lui. Avem nevoie de mai multe leșuri? Potcovarul și fiul său sunt niște bărbați ca stejarii. Nu-i putem speria, nu se tem de noi. O să trebuiască...

– Să-l tăiem! a încheiat Fripp calm. Doar să-l tăiem puțin, nimic mai mult. Terminați-vă berea, ne pregătim și ne ducem în sat. Sărbătorim Saovine! Ne punem cojoacele-n cap, o să urlăm și o să facem ca toți dracii, de-o să creadă fraierii că suntem diavoli sau stihii!

– O s-o aducem pe potcovăreasă aici prin odăi sau o să ne distrăm cu ea cum știm noi, gemmerienii, în ochii familiei?

– Una n-o poate exclude pe cealaltă, a aruncat Fripp cel Tânăr o privire în noapte, pe fereastră. Dar ce vânt s-a stârnit, la naiba! Până și plopii se apleacă!

– O, ho, ho! a zis bătrânul din spatele ulcelei. Ăsta nu-i vânt și nici vântoasă, conașilor! Sunt vrăjitoarele călare pe mături, împrăștie tot soiul de poțiuni prin văzduh și-și mătură urmele. Nu știi când îi iese în cale vreunui om prin pădure sau îi sare în spate, nu știi când atacă! Și uite-așa niște dinți are!

– Sunt copii pe-aici, moșule, nu-i mai speria atâta cu vrăjitoarele tale!

– Să nu spuneți, conașule, într-un ceas rău. Căci vă spun că cele mai primejdioase vrăjitoare sunt cele care provin din contese și prințese. O, ho, ho, ele nu umblă călare pe mături, da’ de unde, nu! Ele galopează pe mâțele lor negre!

– He, he, he, he!

– Vă spun drept! Căci în ajunul lui Saovine este singura noapte din an când mâțele vrăjitoarelor se preschimbă în iepe negre ca smoala. Și vai de sărmanul care în noaptea neagră ca steagul de jale aude ropotul copitelor și vede o vrăjitoare călare pe o iapă neagră. Căci cine întâlnește o astfel de vrăjitoare, nu mai scapă de moarte. Vrăjitoarea îl înconjoară ca o frunză suflată de vânt și îl duce pe lumea cealaltă!

– Când ne întoarcem, o să termini. Vezi ce poveste mai născocești,

moşneag nenorocit, şi să ne cânţi la cimpoi! Când ne întoarcem, facem mare tămbălău aici! O să jucăm şi o să ne distrăm cu potcovăreasa... Ce este, Rispat?

Rispat La Pointe, care ieşise în pridvor să-şi uşureze vezica, s-a întors în fugă, alb ca varul. Gesticula violent, arătând spre uşă. Nu reuşea să articuleze niciun cuvânt. Nici nu era nevoie. De afară se auzea un ropot de cal.

– Iapa neagră! a spus Fripp, cu faţa aproape lipită de geamul ferestrei. Aceeaşi iapă neagră. Ea este!

– Vrăjitoarea?

– Falka, idiotule!

– Poate duhul ei! a inhalat brusc Rispat. Stafia! N-avea cum să supravieţuiască! A murit şi s-a întors stafia ei! În noaptea de Saovine...

– O să vină noaptea ca un steag negru, de jale, bălmăjea bătrânul apăsându-şi ulcica goală pe pântec. Iar cine o întâlneşte nu mai scapă de moarte...

– Armele, luaţi armele! a spus Fripp febril. Repede! De-o parte şi de alta a uşii! Nu pricepeţi? Ne-a surâs norocul! Falka nu ştie de noi, a venit aici ca să se încălzească, gerul şi foamea au alungat-o din ascunzătoare! Drept în mâinile noastre! Huhurezul şi Rience o să ne umple de aur! Luaţi armele...

Uşa a scârţâit.

Bătrânul şi-a sprijinit capul peste blatul mesei şi a mijit ochii. Nu vedea bine. Avea ochii îmbătrâniţi, ruinaţi de glaucom şi conjunctivită. În plus, hanul era întunecat şi plin de fum. Aşadar, bătrânul abia zări silueta subţire care a intrat în sală din tindă, îmbrăcată într-o scurtă din blană de cerb moscat, purtând o glugă şi un şal care îi acopereau faţa. Însă auzul bătrânului era bun. A auzit ţipătul înăbuşit al uneia dintre chelneriţe, zgomotul saboţilor celeilalte, sudalma printre dinţii hangiului. A auzit zăngănitul săbiilor în teacă. Şi vocea liniştită, veninoasă a lui Cyprian Fripp:

– Te-am prins, Falka! Nu te aşteptai să dai peste noi aici, nu-i aşa?

– Ba mă aşteptam, a auzit bătrânul, care s-a cutremurat la auzul acelei voci.

A zărit silueta subţire mişcându-se. Şi a auzit un suspin de groază. Ţipătul înăbuşit al uneia dintre chelneriţe. Nu putea vedea că fata pe nume Falka şi-a dat la o parte gluga şi şalul. Nu-i putea vedea chipul desfigurat. Nici ochii

pictați în jur cu fardul din funingine și untură, care arătau ca niște ochi de demon.

– Nu sunt Falka, a spus fata.

Bătrânul a văzut din nou mișcarea ei rapidă și înceţoşată, a văzut ceva strălucind la lumina lămpii.

– Sunt Ciri din Kaer Morhen. Sunt vrăjitoare. Am venit aici ca să ucid.

Bătrânul, care văzuse la viața lui mai multe lupte prin hanuri, era pregătit să evite rănirea: s-a băgat sub masă, s-a ghemuit și s-a agățat de piciorul mesei. Desigur, nu putea vedea nimic din această poziţie. Nici nu voia. Se ţinea strâns de masă, iar masa aluneca în jurul sălii împreună cu celelalte piese de mobilier, printre trosnete, plesnituri, zgâlţâieli şi zdruncinături, zgomote de paşi de ciubote grele, înjurături, ţipete, gemete şi zăngănituri de oţel.

Ospătărița ţipa înfiorător tot timpul.

Cineva s-a rostogolit pe masă şi, împingând-o împreună cu bătrânul agățat de ea, aceasta s-a prăbuşit pe podea lângă el. Bătrânul a răcnit, simţind sângele fierbinte care îl stropea. Dede Vargas, cel care voise la început să-l alunge – bătrânul l-a recunoscut după butonii de aramă de la dublet – a urlat cumplit şi s-a trântit la podea vărsând sânge, cu mâinile zvâcnindu-i. Zvârcolindu-se neputincios, l-a lovit pe bătrân în ochi. Bătrânul nu a mai văzut nimic. Chelneriţa care ţipase se sufoca, a tăcut, a respirat adânc şi a început să urle din nou, pe un ton şi mai înalt.

Altcineva s-a prăbuşit pe duşumea cu un bubuit, stropind din nou cu sânge scândurile de pin proaspăt spălate. Bătrânul nu ştia că cel care tocmai murise era Rispat La Pointe, căci Ciri îi spintecase gâtul. N-a văzut-o pe Ciri răsucindu-se într-o piruetă chiar pe lângă nasurile lui Fripp şi Jannowitz, cum s-a strecurat printre spadele lor încrucişate ca o umbră, ca un fum cenuşiu. Jannowitz s-a întors în spatele ei dintr-o săritură rapidă, abilă, ca de pisică. Era un spadasin priceput. Sprijinindu-se încrezător pe piciorul drept, a atacat cu o lovitură lungă, aproape atingându-i faţa fetei, în dreptul cicatricei ei hidoase. Nu putea rata.

A ratat.

Nu a reuşit să se ferească. I-a spintecat de aproape pieptul şi burta, cu

ambele mâini pe spadă. A sărit imediat, s-a învârtit, evitând lovitura lui Fripp, și i-a retezat gâtul lui Jannowitz. Jannowitz s-a lovit cu fruntea de bancă. Fripp a sărit peste bancă și cadavru, apoi a lansat o lovitură rapidă. Ciri a parat în diagonală, a făcut o semipiruetă și l-a tăiat într-o parte, deasupra șoldului. Fripp s-a năpustit, s-a rostogolit pe masă, prinzându-și echilibrul și întinzând mâna instinctiv. Când el a pus mâna pe masă, Ciri i-a retezat-o cu o lovitură rapidă.

Fripp și-a ridicat ciotul însângerat, l-a privit cu atenție, apoi s-a uitat la palma inertă de pe masă. Deodată s-a prăbușit violent, cu avânt, și a aterizat în fund pe podea, ca și cum ar fi alunecat pe săpun. A țipat, apoi a început să urle – era un urlet de lup sălbatic, ascuțit, prelungit.

Chircit sub masă, bătrânul plin de sânge a auzit după un scurt răstimp duetul infernal – țipetele monotone ale chelneriței și urletele sacadate ale lui Fripp.

Chelnerița a tăcut prima, încheindu-și țipătul cu un scâncet inuman, înăbușit. Fripp a tăcut pur și simplu.

– Mamă... a spus el dintr-odată destul de clar și pe deplin conștient. Mămică... Cum de... Ce este... Ce... am pățit? Ce am?

– Mori! i-a spus fata cu chipul desfigurat.

Rarele fire de păr pe care le mai avea bătrânul i s-au ridicat în cap. Pentru a-și curma clănțănitul dinților, și-a îndesat mâneca sumanului în gură.

Cyprian Fripp cel Tânăr a scos un sunet, ca și cum ar fi înghițit ceva cu greu. Alt zgomot n-a mai apucat să facă.

În jur domnea o liniște deplină.

– Ce-ai făcut... gemea hangiul în tăcerea instalată. Ce-ai făcut, copilă?

– Sunt vrăjitoare. Omor monștri.

– O să ne spânzure... o să dea foc satului și hanului!

– Omor monștri, a repetat ea, și în voce i-a apărut deodată o nuanță de uluire. Ca o ezitare. Ca o îndoială.

Hangiul icnea, gemea, ofta.

Bătrânul s-a târât încet de sub masă, îndepărtându-se de cadavrul lui Dede Vargas, de chipul său mutilat.

– Călărești o iapă neagră... a mormăit el. În noaptea întunecată ca steagul negru de jale... Mături urmele din spatele tău...

Fata s-a întors și s-a uitat la el. Reușise deja să-și înfășoare fața cu șalul, deasupra căruia i se vedeau ochii fantomatici, încadrați de cercuri negre.

– Cine te întâlnește, a îngăimat bătrânul, nu mai scapă de moarte... Pentru că tu însăți ești moartea.

Fata s-a uitat lung la el și destul de indiferent.

– Ai dreptate, a spus ea în cele din urmă.

Undeva, prin mlaștini, departe, dar mult mai aproape decât mai devreme, beann'shie țipa din nou.

Vysogota zăcea pe podea, unde căzuse când încercase să se dea jos din pat. Și-a dat seama îngrozit că nu se putea ridica. Inima îi bătea, gata să-i sară din piept, se sufoca.

Știa deja a cui moarte era vestită de țipetele fantomei elfului în noapte. „Viața a fost frumoasă", se gândea el. „Până la urmă."

– Zeilor, a șoptit el, nu cred în voi... Dar dacă, totuși, existați...

O durere cumplită i-a explodat brusc în piept, în spatele sternului. Undeva, prin mlaștini, departe, dar mult mai aproape decât mai devreme, beann'shie țipa sălbatic pentru a treia oară.

– Dacă existați, ocrotiți-o pe vrăjitoare în drumul ei!

– Am ochii mari, ca să te văd bine! a strigat lupul de fier. Am labele mari, ca să te cuprind și să te îmbrățișez! Pe toate le am mari, pe toate; în curând o să te convingi de asta. De ce mă privești atât de ciudat, fetiță? De ce nu-mi răspunzi?

Vrăjitoarea i-a zâmbit.

– Am o surpriză pentru tine.

Flourens Delannoy, „Surpriza“, din volumul *Basme și snoave*

11

Adeptele stăteau în fața înaltei preotese, neclintite, întinse ca nişte strune încordate, tăcute, uşor palide. Erau gata de plecare, pregătite în cele mai mici detalii. Veşminte de călătorie, gri, bărbăteşti, cojocele lejere, care să nu le limiteze mişcările, ciubote comode, elfeşti. Părul tăiat, astfel încât să fie uşor de spălat şi îngrijit în tabere şi în timpul marşurilor, ca să nu le încurce la muncă. Pregătiseră şi desăguțele, care conțineau doar mâncare pentru drum și strictul necesar. Restul urma să le fie dat de armată. Armata căreia i se alăturaseră.

Chipurile ambelor fete erau calme. Aparent. Triss Merigold a observat cum amândurora le tremurau uşor mâinile şi buzele.

Vântul scutura crengile golaşe ale copacilor din parcul templului şi alunga frunzele veştejite pe lespezile din curte. Cerul era bleumarin. Ninsoarea atârna în văzduh. Se simțea.

Nenneke a rupt tăcerea.

– Aveți deja o misiune?

– Eu nu, a spus Eurneid. Deocamdată o să stau la hibernare în tabăra Wyzima. Comisarul de la recrutare mi-a spus că în primăvară o să ajungă nişte detaşamente de condotieri din nord... o să fiu felcer într-unul din acele detaşamente.

– Iar eu, a zâmbit palid Iola a Doua, am deja o misiune. În chirurgie, pe teren, cu jupânul Milo Vanderbeck.

– Să nu mă faceți de ruşine, le-a aruncat Nenneke ambelor adepte o privire amenințătoare. Nici pe mine, nici templul şi nici numele marii Melitele.

– Bineînțeles că nu, măicuță.

– Şi s-aveți grijă de voi.

– Da, măicuță.

– O să cădeţi din picioare lângă răniţi, dacă n-o să dormiţi. O să vă fie frică, o să aveţi îndoieli, o să priviţi suferinţa şi moartea în faţă. Şi atunci o să fie lesne să daţi în patima narcoticelor sau a altor stimulente. Aveţi grijă.

– Ştim, măicuţă.

– Războiul, frica, crima şi sângele, a continuat marea preoteasă, străpungându-le pe amândouă cu privirea, de asemenea, înseamnă dezlănţuirea năravurilor, iar pentru unii înseamnă chiar şi un afrodisiac puternic. Cum o să fie cazul vostru, copilele mele, deocamdată nu ştiţi şi nici n-aveţi cum să ştiţi. Vă rog să mă ţineţi la curent cu asta. Şi dacă până la urmă n-aveţi încotro şi faceţi nefăcute, luaţi-vă măsuri de precauţie. Dacă chiar şi aşa una dintre voi dă de necazuri, atunci, să vă ţineţi departe de vracii şi de babele satului! Căutaţi un templu, de preferinţă o magiciană.

– Ştim, măicuţă.

– Asta-i tot. Acum haideţi să vă binecuvântez!

Le-a pus pe rând mâna pe cap, le-a îmbrăţişat şi le-a sărutat pe rând. Eurneid a suspinat, iar Iola a Doua pur şi simplu a izbucnit în lacrimi. Cu toate că îi străluceau ochii mai mult ca de obicei, Nenneke a pufnit.

– Fără scene, fără scene, a spus ea aparent furioasă şi tăioasă. Doar vă duceţi la un război obişnuit. O să vă întoarceţi de acolo. Luaţi-vă boccelele şi la revedere!

– La revedere, măicuţă!

Au mers repede spre poarta templului, fără să privească în urmă. Înalta preoteasă Nenneke, magiciana Triss Merigold şi scribul Jarre le-au urmărit cu privirea.

Acesta din urmă a atras atenţia asupra lui, tuşind ostentativ.

– Ce-ai păţit?

Nenneke i-a aruncat o privire.

– Le-ai lăsat! a izbucnit cu obidă băiatul. Fetelor le-ai dat voie să se înroleze! Şi eu? Eu de ce n-am voie? Trebuie să rămân cu pergamentele astea prăfuite, aici, în spatele acestor ziduri? Nu sunt nici olog, nici laş! Mai mare ruşinea pentru mine să stau aici în templu, când până şi fetele...

– Fetele alea, l-a întrerupt înalta preoteasă, şi-au petrecut toată tinereţea

învățând să vindece și să lecuiască, să aibă grijă de bolnavi și de răniți. Ele se duc la război, nu din patriotism sau din spirit de aventură, ci pentru că acolo o să fie mulți răniți și bolnavi. O să muncească zi și noapte! Eurneid și Iola, Myrrha, Katje, Prune, Debora și alte fete reprezintă contribuția templului la acest război. Templul, ca parte a societății, își plătește datoria față de societate. Îi dă armatei și războiului contribuția sa: specialiști profesioniști. Înțelegi asta, Jarre? Specialiști! Nu carne de tun!

– Toată lumea se alătură armatei! Doar laşii rămân acasă!

– Spui tâmpenii, Jarre! i-a spus aspru Triss. N-ai înţeles nimic.

– Vreau să merg la război... Vocea băiatului s-a frânt. Vreau s-o salvez... pe Ciri...

– Ce să spun! s-a năpustit Nenneke în zeflemea. Cavalerul rătăcitor vrea s-o salveze pe aleasa inimii sale. Pe un cal alb...

A tăcut sub privirile magicienei.

– Gata, mi-ajunge, Jarre! l-a mustrat aceasta pe băiat din priviri. Am spus că nu-ți dau voie! Du-te înapoi la cărți! Învață. Viitorul tău este știința. Hai, Triss! Să nu pierdem vremea.

Pe pânza desfășurată în fața altarului se afla un pieptene de os, un inel ieftin, o carte cu coperți ponosite şi o eşarfă albastră, spălăcită. Aplecată deasupra obiectelor, stătea în genunchi Iola Prima, o preoteasă cu darul profeției.

– Nu te grăbi, Iola! i-a spus Nenneke, aflată lângă ea. Concentrează-te, ia-o încet! Nu vrem o profeție fulgerătoare, nu vrem o enigmă cu o mie de soluții. Vrem o imagine. O imagine clară. Ia aura de la aceste obiecte, i-au aparținut lui Ciri, Ciri le-a atins! Ia-le aura! Încet. Nu-i nicio grabă.

O furtună de zăpadă s-a stârnit afară, răsucind fulgii. Acoperişurile şi curtea templului au fost repede acoperite de zăpadă.

Era a nouăsprezecea zi din noiembrie. Lună plină.

– Sunt gata, măicuță, a spus Iola Prima cu vocea ei melodioasă.

– Începe.

– O clipă, a rostit Triss țâșnind ca un izvor de pe bancă, aruncându-şi blana

de șinșila de pe umeri. O clipă, Nenneke. Vreau să intru în transă cu ea.

– E primejdios.

– Știu. Dar vreau să văd cu propriii mei ochi. Îi sunt datoare. Ciri... Mi-e dragă fata asta, ca o soră mai mică. În Kaedwen mi-a salvat viața, riscându-și capul...

Vocea magicienei s-a frânt dintr-odată.

– Exact la fel ca Jarre, a clătinat din cap înalta preoteasă. Te grăbești s-o salvezi orbește, rupându-ți capul, fără să știi încotro și cum anume. Dar Jarre este un băiețaș naiv, tu ești matură și înțeleaptă, ca o magiciană ce ești! Ar trebui să știi că n-ai cum s-o ajuți pe Ciri intrând în transă. Și poți să-ți faci mult rău.

– Vreau să intru și eu în transă cu Iola, a repetat Triss, muşcându-și buzele. Dă-mi voie, Nenneke. Oricum, la urma urmei, ce risc? O criză epileptică? Dac-o fi să fie, mă scoți tu din asta.

– Riști, i-a spus Nenneke încet, să vezi ce n-ar trebui să vezi.

„Dealul“, se gândea Triss cu groază, „Dealul Sodden. Unde am murit odată. Unde am fost îngropată și mi s-a scrijelit numele pe obeliscul comemorativ. Un deal și un mormânt care o să mă pomenească vreodată.

Știu asta. Mi-a fost profeţit odată.“

– M-am hotărât deja, a spus magiciana cu o voce rece și răgușită, ridicându-se în picioare și aruncându-și cu ambele mâini părul minunat pe spate. Hai să începem.

Nenneke s-a așezat în genunchi, cu fruntea sprijinită în mâini.

– Hai să începem! a spus ea încet. Pregătește-te, Iola! În genunchi, lângă mine, Triss! Ia-o de mână pe Iola!

Era noapte afară. Vântul vuia. Ningea.

În sud, dincolo de munții Amell, în Metinna, în ținutul numit Osutădelacuri, într-un loc îndepărtat de târgul Ellander și de templul Melitelei, cât un zbor de cioară de cinci sute de mile, un coșmar l-a trezit dintr-odată din somn pe pescarul Gosta. Odată trezit, Gosta nu-și putea aminti visul cu niciun chip, dar o neliniște ciudată l-a ținut treaz multă vreme.

Orice pescar care își cunoaște bine meșteșugul știe că dacă vrei să pescuiești biban, nu se poate decât la primul îngheț.

Iarna acelui an, deși venise neașteptat de devreme, juca farse și era capricioasă ca o tânără frumoasă și de succes. Primul îngheț și prima ninsoare au venit prin surprindere, ca un bandit într-o ambuscadă, la începutul lunii noiembrie, imediat după Saovine, când nimeni nu se aștepta la zăpadă și îngheț, iar munca s-a oprit în loc. Deja pe la mijlocul lunii noiembrie, lacurile sticleau având o pojghiță subțire, care de-abia, de-abia ar fi putut susține greutatea unui bărbat, când deodată iarna capricioasă a încetat, toamna întorcându-se cu ploile ei torențiale și cu vântul cald dinspre sud-est, care a topit pojghița de gheață, împingând-o până la liman. Ce naiba? se minunau țăranii. Este iarnă sau nu-i?

Nu au trecut bine trei zile, căci iarna a revenit. De data aceasta nu a fost nici zăpadă, nici viscol, dar gerul s-a strecurat ca un potcovar cu cleștele încins. Crăpau pietrele. Apa scursă de pe streșinile acoperișurilor se preschimbase peste noapte în țurțuri de gheață ca niște dinți ascuțiți, iar rațele luate prin surprindere mai aveau puțin și înghețau prin iazuri.

Lacurile Mil Trachta au încremenit, rămânând captive sub gheață.

Gosta a mai așteptat o zi pentru a fi sigur, apoi și-a luat din pod o cutie prinsă cu o curea ca să o poarte pe umăr, în care își ținea uneltele de pescuit. Și-a umplut bine ciubotele cu paie, și-a luat cojocul, o daltă, un sac și s-a grăbit spre lac.

Se știa că pentru biban, cel mai bine este la prima gheață.

Gheața era puternică. A pârâit, s-a crăpat puțin sub greutatea bărbatului, dar l-a ținut. Gosta a ajuns la lac, a săpat cu dalta o copcă în grabă, s-a așezat pe cutie, și-a desfășurat funia din păr de cal, atașată de o tijă scurtă din lemn de zadă, a agățat un pește din staniol cu un cârlig și a aruncat-o în apă. Primul biban, de o jumătate de cot, a agățat momeala chiar înainte să cadă funia în apă.

Nu a trecut nicio oră, că pe marginile copcii se și aflau peste cincizeci de pești verzi, vărgați, cu aripioarele roșii ca sângele. Gosta avea deja mai mulți

bibani decât avea nevoie, dar euforia îl împiedica să înceteze pescuitul. La urma urmei, peştele putea fi dat şi vecinilor.

A auzit un fornăit prelung.

Și-a ridicat capul deasupra copcii. Un cal negru, frumos stătea pe malul lacului, scoțând abur pe nări. Călăreţul, într-o scurtă din blană de cerb moscat, avea chipul acoperit cu un şal.

Gosta a înghițit în sec. Era prea târziu ca să mai fugă. În adâncul sufletului, însă, spera că n-o să îndrăznească să intre cu calul pe gheața fragilă.

Continua să miște tija mecanic – un alt biban trăgea de funie. Pescarul l-a scos, l-a desfăcut din cârlig și l-a aruncat pe gheață. Cu coada ochiului l-a văzut pe călăreț sărind din șa, aruncând frâiele peste un tufiș desfrunzit și apropiindu-se de el, păşind precaut pe suprafața alunecoasă. Bibanul a zburat pe gheață, și-a întins aripioarele colţuroase, turtindu-şi branhiile. Gosta s-a ridicat, s-a aplecat după biban, în eventualitatea în care i-ar putea servi ca armă, la nevoie.

– Nu-ți face griji!

Era o fată. Acum, că și-a dat la o parte șalul de pe față, a putut să-i vadă chipul brăzdat de o cicatrice hidoasă. La spate avea o spadă, îi putea vedea mânerul frumos meșteșugit ieșindu-i de după umăr.

– Nu-ți fac nimic, i-a spus ea încet. Vreau doar să te întreb de drum.

„Bineînţeles“, se gândea Gosta. „Cum să nu. Acum, iarna. În ger. Cine să hoinărească sau să călătorească? Numai tâlharii. Sau dezertorii.“

– Acesta este ţinutul Mil Trachta?

– Păi, bine... a îngăimat el, privind în copcă, în apa neagră. Mil Trachta. Dar noi îi spunem: Osutădelacuri.

– Și lacul Tam Mira? Ai auzit de el?

– Toată lumea a auzit, s-a uitat el la fată speriat. Cu toate că noi îi spunem pe-aici Fărăfund. Lacul fermecat. Năprasnice adâncuri... Nimfele viețuiesc acolo, oamenii se înecă. Iar stafiile hălăduiesc printre ruinele antice, fermecate.

I-a văzut ochii verzi fulgerând.

– Sunt ruine pe-acolo? Poate și vreun turn?

– Ce să caute turnul acolo? abia s-a abținut să nu pufnească. Piatră peste piatră, piatră zdrobită, năpădită de buruieni. Mormane de moloz...

Bibanul a încetat să sară, să se zbată, să se zvârcolească printre fraţii săi vărgaţi. Fata privea în gol gânditoare.

– Moartea pe gheaţă are un farmec aparte, a spus ea.

– Hă?

– Cât de departe este lacul acela cu ruine? Încotro se află?

I-a spus. I-a arătat. Chiar i-a scrijelit pe gheață cu capătul ascuțit al dălții. Ea a dat din cap, amintindu-și. Iapa de pe malul lacului azvârlea din copite, fornăia, scotea aburi pe nări.

O privea cum se îndepărta de-a lungul malului vestic al lacului, cum galopa pe buza prăpastiei, pe fundalul arinilor și al mestecenilor desfrunziți, prin pădurea frumoasă, de basm, îmbrăcată de ger în straie albe. Iapa neagră galopa cu o grație de nedescris, rapid, dar în același timp delicat, abia se auzea ropotul copitelor pe pământul bocnă, abia se scutura zăpada fină, argintie din crengile din cale. Ca și cum prin această pădure de basm, împietrită de îngheț, nu călărea un cal obișnuit, ci un cal de basm, un cal-nălucă.

Sau poate că era o nălucă?

Un demon pe un cal fantomatic, un demon care luase forma unei fete cu ochi verzi, uriași și față desfigurată?

Cine altcineva să se mai încumete la drum iarna în afară de un demon? Cine altcineva să întrebe cum să ajungă la ruinele bântuite?

După ce a văzut-o îndepărtându-se, Gosta și-a strâns în grabă ustensilele de pescuit. S-a dus acasă prin pădure. Făcea un ocol, dar rațiunea și instinctul îl avertizau să nu urmeze drumul, să nu fie la vedere. Fata, îi spunea lui rațiunea, în ciuda tuturor aparențelor, nu era o fantomă, era o ființă umană. Iapa neagră nu era nici ea o fantomă, ci un cal. Însă cei care galopează singuri prin sălbăticie, mai ales iarna, sunt de cele mai multe ori urmăriți.

O oră mai târziu, urmăritorii erau pe potecă. Paisprezece cai.

Rience a mai scuturat o dată casetuța de argint, a înjurat și a trântit-o furios de arcul șeii, dar xenogloza tăcea. Ca vrăjită.

– Căcat magic! a comentat Bonhart rece. S-a stricat porcăria ieftină, luată din bâlci!

– Sau Vilgefortz s-a luat cu altceva și nu-i mai pasă de noi, a adăugat Stefan Skellen.

Rience a ridicat capul și s-a uitat urât la amândoi.

– Datorită porcăriei ieftine, luate din bâlci, a spus el, suntem pe urmele ei și n-o s-o mai pierdem. Datorită jupânului Vilgefortz știm încotro se îndreaptă fetița. Știm unde mergem și ce avem de făcut. Consider că asta înseamnă mult în comparație cu acțiunile tale de până acum o lună.

– Nu mai vorbi atâta. Hei, Boreas, ce spun urmele?

Boreas Mun s-a îndreptat, a tresărit.

– A fost aici cu un ceas înaintea noastră. Când poate, a încercat din răsputeri să-și țină iapa la galop, dar e un teren greu. Chiar și cu iapa aceea extraordinară, nu se află cu mai mult de cinci sau șase mile înaintea noastră.

– Deci, se încumetă printre lacurile astea, a murmurat Skellen. Vilgefortz avea dreptate. Și nu l-am crezut...

– Nici eu, a recunoscut Bonhart. Dar numai până ieri, când țăranii ne-au confirmat că la Tarn Mira chiar este o construcție fermecată.

Caii fornăiau, scoteau aburi pe nări. Huhurezul a aruncat o privire peste umărul stâng, spre Joanna Selborne. De câteva zile, nu-i plăcea cum arăta chipul telepatei. „Mă enervez“, s-a gândit el. „Această goană ne-a obosit pe toți, atât fizic, cât și psihic. Este timpul să o încheiem. Cât mai curând.“

Un fior rece i-a coborât pe șira spinării. Și-a amintit visul pe care-l avusese cu o seară înainte.

– E bine! s-a cutremurat. Destul cu meditația. Pe cai!

Boreas Mun atârna în șa, căutând urme. Nu-i era ușor. Pământul era înghețat, bulgăros, zăpada măturată rapid de vânt se menținea doar în brazde și râpe. În ele, Boreas căuta amprentele potcoavelor iepei negre. Trebuia să fie atent să nu-i piardă urma, mai ales acum, când vocea magică din casetuța

de argint a tăcut, încetând să mai dea sfaturi şi îndrumări.

Era obosit crunt. Și îngrijorat. O urmăreau pe fată de aproape trei săptămâni, de la Saovine, de la măcelul din Dun Dâre. Aproape trei săptămâni în șa, mereu în goană. Și, în continuare, nici urmă de iapa cea neagră sau de fata care o călărea – ţineau ritmul, nu încetineau.

Boreas Mun căuta urme.

Nu-și putea lua gândul de la visul pe care-l avusese noaptea trecută. Se făcea că se scufunda, se îneca. Apa neagră se închidea deasupra capului şi se tot afunda, apa îngheţată îi pătrundea în gâtlej şi în plămâni. S-a trezit transpirat, ud şi fierbinte, chiar dacă în jurul său era foarte frig.

„Ajunge“, se gândea el, atârnat în șa, căutând urmele. „E timpul să ne oprim.“

– Stăpâne? Mă auzi? Stăpâne?

Xenogloza a rămas tăcută ca vrăjită.

Rience și-a scuturat umerii puternic, a suflat peste mâinile amorţite. Gâtul şi spatele îi erau pişcate de ger, îl dureau noada și șalele, fiecare zdruncinătură mai puternică a calului îi amintea de această durere. Nici nu mai avea putere să înjure.

Aproape trei săptămâni în șa, într-o goană neobosită. Într-un frig cumplit, iar de câteva zile, într-un ger năprasnic.

Iar Vilgefortz amuțise.

Și noi amuțiserăm. Și ne uitam unii la alții precum lupii.

Rience și-a frecat mâinile, și-a tras mănușile.

„Skellen“, se gândea Rience, „când se uită la mine, are o privire ciudată. Oare complotează? Parcă prea repede și prea ușor a fost de acord atunci cu Vilgefortz... Și această trupă, acești mercenari, îi sunt credincioşi, îi îndeplinesc ordinele cu sfințenie. Când o s-o prindem pe fată, o să fie gata, indiferent de acorduri, s-o omoare sau s-o ducă la conspiratorii săi, ca să-și pună în aplicare ideile nebunești despre democrație și guvernare civică.

Sau poate Skellen a trecut peste complot? Poate, ca un conformist și oportunist înnăscut ce este, se gândește să i-o ducă pe fată împăratului

Emhyr?

Se uită ciudat la mine. Huhurezul. Și toată trupa lui... Kenna Selborne...

Și Bonhart? Bonhart este un sadic imprevizibil. Când vorbește despre Ciri, vocea îi tremură de furie. În funcție de împrejurări, este gata s-o schingiuiască pe fată după ce o înhață sau s-o răpească pentru a o pune să lupte în arenă. Cât despre înțelegerea cu Vilgefortz? Nu-i pasă nici cât negru sub unghie. Mai ales acum, când Vilgefortz...“

Și-a scos xenogloza din sân.

– Stăpâne? Mă auzi? Aici Rience...

Casetuța tăcea. Rience nu mai avea chef nici să înjure.

„Vilgefortz tăcea. Skellen și Rience au încheiat un pact cu el. Și într-o zi sau două, după ce înhățăm fata, se poate întâmpla să nu mai existe niciun pact. Și atunci pot să mă trezesc cu cuțitul la beregată. Sau dus în lanțuri în Nilfgaard ca gaj și dovadă pentru loialitatea Huhurezului...

La naiba!

Vilgefortz amuțise. Nu mai dădea sfaturi. Nu mai arăta calea. Nu mai lămurea îndoielile cu vocea sa calmă, logică, care-ți pătrundea adânc în suflet. Amuțise.

Xenogloza se defectase. Poate de la frig? Sau poate...

Poate că Skellen avea dreptate? Poate că Vilgefortz chiar s-a luat cu altceva și nu-i mai păsa de noi și de soarta noastră?

Pe toți diavolii, nu credeam că o să fie așa! Dacă aș fi bănuit, nu m-aș fi băgat în misiunea asta... m-aș fi dus în locul lui Schirru ca să-l ucid pe vrăjitor... La naiba! Eu îngheț aici, iar Schirru stă probabil la căldurică...

Și când mă gândesc că eu însumi am insistat ca să mi-o încredințeze mie pe Ciri și lui Schirru, pe vrăjitor. Eu mi-am făcut-o cu mâna mea... Atunci, la începutul lui septembrie, când ne-a căzut în mâini Yennefer.“

Lumea, care până acum o clipă era ireală, moale, neagră și cleioasă ca noroiul, a căpătat dintr-odată suprafețe precise și contururi. S-a limpezit. A devenit reală.

Yennefer a deschis ochii, zguduită de un tremur convulsiv. Zăcea pe pietre,

printre cadavre și scânduri smolite, zdrobită de rămășițele platformei drakkarului „Alkyone“. Vedea picioare în jur. Picioare în ciubote grele. Una dintre acele ciubote o lovise în urmă cu doar o clipă, rostogolind-o.

– Ridică-te, magiciană!

O nouă lovitură, provocându-i o durere până în rădăcinile dinților. I-a văzut chipul aplecat asupra ei.

– Ridică-te, am spus! În picioare! Mă recunoști?

Ea a clipit. L-a recunoscut. Era tipul pe care îl arsese cândva, când fugise după ea prin teleport. Rience.

– O să ne socotim, a amenințat-o el. O să ne socotim pentru tot, curva naibii! O să-ți arăt eu ce-i durerea. Cu mâinile și degetele astea o să-ți arăt ce-i durerea.

S-a încordat, și-a încleștat pumnii și i-a deschis, pregătită să arunce o vrajă. Și imediat a început să tușească, sufocându-se, gemând și tremurând. Rience a chicotit.

– Nu-ți mai iese nimic, așa-i? l-a auzit ea. N-ai nici măcar o fărâmă de putere! Nu te pune cu Vilgefortz la vrăji! Ți-a stors tot, până la ultima picătură, ca zerul din brânză. Nu ești în stare nici măcar să...

Nu a apucat să termine. Yennefer și-a scos pumnalul din teaca fixată pe interiorul coapsei, a sărit ca o pisică și a lovit orbește. A ratat, lama doar a hârșâit ținta, sfâșiind materialul pantalonilor. Rience a sărit înapoi și s-a răsucit.

Imediat o ploaie de pumni și șuturi s-a abătut asupra ei. A urlat când ciubota greoaie a călcat-o pe mână, smulgându-i pumnalul din pumnul zdrobit. Cealaltă ciubotă a lovit-o în abdomen, mai jos. Magiciana s-a ghemuit, icnind. A fost ridicată de la pământ, cu brațele la spate. A văzut un pumn zburând spre ea – lumea a scânteiat fulgerător în culori ametitoare, fața i-a explodat de durere. Durerea i s-a rostogolit în pântec, transformându-și genunchii într-o gelatină moale. Atârna de brațele care o țineau. Cineva a tras-o de păr din spate, ridicându-i capul. A mai primit o lovitură în orbitele ochilor, din nou totul i-a dispărut, topit într-un fulger orbitor.

Nu a leșinat. A simțit totul. Au bătut-o. Au bătut-o crunt, crud, la fel cum l-

ar fi bătut pe un bărbat. Cu lovituri menite nu doar să rănească, ci să spargă, să-i nimicească toată energia şi voinţa de a rezista. Au bătut-o, răsucind-o în strânsoarea de oţel a mai multor mâini.

Voia să leşine, dar nu putea. Simţea.

– Destul! a auzit brusc, de la distanţă, din spatele perdelei de durere. Ai înnebunit, Rience? Vrei s-o omori? Am nevoie de ea vie.

– I-am făgăduit, stăpâne, a mârâit umbra fluidă din faţa ei, luând treptat forma şi chipul lui Rience. I-am făgăduit c-o să-i plătesc... Cu mâinile acestea...

– Puţin îmi pasă mie de ce i-ai făgăduit. Repet, am nevoie de ea vie şi să fie în stare să vorbească articulat.

– Mâţa şi magiciana, a râs cel care o ţinea de păr, nu-i prea lesne de omorât o jivină ca ea.

– N-o face pe deşteptul, Schirru! Am spus, gata cu bătaia! Ridicaţi-o! Ce mai faci, Yennefer?

Magiciana a scuipat sânge, apoi şi-a ridicat faţa umflată. Nu l-a recunoscut din prima clipă. Purta un soi de mască ce-i acoperea toată partea stângă a capului. Dar ea ştia cine era.

– Du-te naibii, Vilgefortz! a îngăimat ea, trecându-şi cu atenţie limba peste dinţii din faţă şi peste buzele zdrobite.

– Ce părere ai despre vraja mea? Ţi-a plăcut cum te-am ridicat din mare cu tot vasul? Ţi-a plăcut zborul? Cu ce vrăji te-ai asigurat că vei supravieţui căderii?

– Du-te naibii!

– Smulgeţi-i steaua de la gât. Şi la laborator cu ea! Să nu pierdem vremea.

Au târât-o, au tras-o, uneori au cărat-o. Era o câmpie pietroasă, pe care se întindea „Alkyone“ dezmembrată. Şi numeroase alte epave, cu coaste proeminente, care aduceau cu scheletele monştrilor de mare. „Crach avea dreptate“, se gândea ea. Nu din cauza dezastrelor naturale dispăruseră fără urmă vasele în Abisul Sednei. Zeilor... Pavetta şi Dun...

Deasupra câmpiei, în depărtare, crestele munţilor străpungeau cerul mohorât.

Apoi erau ziduri, porți, galerii, podele, scări. Totul oarecum ciudat, nefiresc de imens... Însă nu erau suficiente detalii pentru a-și da seama unde se află, unde a ajuns, unde o adusese vraja. Fața i se umflase, făcând observația și mai dificilă. Singurul simț care-i oferea informații era mirosul – a simțit imediat formalina, eterul și spirtul. Și magia. Mirosuri de laborator.

Au trântit-o brutal pe un scaun de oțel, iar lanțurile reci și clemele strânse i-au cuprins dureros încheieturile și gleznele. Înainte ca fălcile de oțel ale menghinei să-i strângă tâmplele și să-i imobilizeze capul, a reușit să privească în jur, prin sala spațioasă și luminoasă. A mai văzut un scaun, o structură ciudată de oțel pe o platformă din piatră.

– Ce să vezi? i-a auzit vocea lui Vilgefortz în spatele ei. Acest scaun este pentru scumpa ta Ciri. O așteaptă de multă vreme, arde de nerăbdare. Și eu la fel.

Îl auzea aproape, putea chiar să-i simtă respirația. I-a înfipt niște ace în scalp, i-a fixat ceva pe lobii urechilor, apoi s-a înființat în fața ei și și-a scos masca. Yennefer a tresărit involuntar.

– E opera scumpei tale Ciri, i-a spus el, arătând spre fața lui cândva de o frumusețe clasică, acum desfigurată oribil, străpunsă cu tot felul de cleme, cârlige și șuruburi de aur, care îi susțineau cristalul cu mai multe fațete în orbita ochiului stâng.

– Am încercat s-o prind în momentul în care a intrat în portalul din Turnul Pescărușului, i-a explicat calm magicianul. Am vrut să-i salvez viața, fiind sigur că portalul o va ucide. Ce fraier! A trecut lin prin el, cu o asemenea forță, încât portalul a plesnit, mi-a explodat în față. Mi-am pierdut ochiul și obrazul stâng, precum și multă piele de pe față, gât și de pe piept. Foarte neplăcut, foarte dureros, foarte complicat – mi-a îngreunat viața. Și nu-i prea drăguț, nu-i așa? Ha, trebuia să mă vezi înainte de a începe să mă regenerez prin magie. Dacă ar fi să cred în astfel de lucruri, a continuat el, împingându-i un tub îndoit de cupru în nas, aș crede că a fost răzbunarea Lydiei van Bredevoort. Din mormânt. Se regenerează, dar încet, dureros, trebuie timp și răbdare. Mai ales cu regenerarea globului ocular e tare greu... Cristalul pe care îl am în orbita ochiului își îndeplinește perfect rolul, văd tridimensional,

dar, totuşi, e un corp străin – lipsa unui glob ocular natural mă aduce uneori în pragul disperării. În acele clipe, copleşit de o mânie iraţională, îmi jur că, atunci când o să pun mâna pe Ciri, o să-i poruncesc lui Rience să-i scoată unul dintre ochii aceia verzi, mari. Cu degetele. Cu degetele acelea, cum obişnuieşte el să spună. Taci, Yennefer? Oare ştii că-mi vine să-ţi scot şi ţie ochiul? Sau ambii ochi?

I-a introdus câteva ace groase în vene, pe dosul palmei. Uneori nu nimerea, o străpungea până la os. Yennefer strângea din dinţi.

– Mi-ai făcut necazuri. M-ai făcut să mă despart de slujbă. M-ai pus în primejdie. Împingând acea barcă în Abisul Sednei, spre Aspiratorul meu... Ecoul duelului nostru scurt a făcut multă vâlvă şi a ajuns departe, ar fi putut ajunge la urechi indiscrete şi neavenite. Dar nu m-am putut abţine. Gândul că te pot avea aici, că te pot conecta la scanerul meu, nu-mi dădea deloc pace. Pentru că sigur nu ţi-a trecut prin cap, a rostit înfigând încă un ac, că m-am lăsat păcălit de provocarea ta, nu? Că am înghiţit momeala? Nu, Yennefer. Dacă ţi-a trecut cumva prin cap aşa ceva, confunzi cerul cu stelele reflectate noaptea pe suprafaţa iazului. M-ai urmărit şi te-am urmărit şi eu în acelaşi timp. Plonjând în Abis, pur şi simplu mi-ai uşurat sarcina. Pentru că eu, vezi bine, nu pot s-o scanez pe Ciri singur, chiar şi cu acest dispozitiv fără pereche. Fata are mecanisme puternice de apărare înnăscute, o aură proprie, puternică, anti-magie şi supresivă: la urma urmei, este Sângele mai Vechi... Dar şi aşa, superscanerele mele ar trebui s-o detecteze. Şi n-o detectează.

Yennefer era deja înfăşurată într-o reţea de fire de argint şi de cupru, închisă într-o schelă din tuburi de argint şi de porţelan. Eprubetele de sticlă cu lichide incolore se clătinau pe suporturile fixate de scaun.

– Aşa că m-am gândit, a continuat Vilgefortz, introducându-i încă un tub în nas – de data aceasta unul de sticlă–, că singurul mod de a o scana pe Ciri este printr-o sondă empatică. Pentru aceasta, însă, aveam nevoie de cineva care să aibă o legătură emoţională suficient de puternică cu fata şi să dezvolte o matrice empatică, un anumit algoritm de sentimente şi o simpatie reciprocă, ca să folosesc un neologism. Mă gândisem la vrăjitor, dar vrăjitorul a dispărut şi, pe deasupra, vrăjitorii sunt medii de proastă calitate. Eram pe punctul de a

o răpi pe Triss Merigold, a Paisprezecea noastră de pe Deal. Mă gândeam s-o răpesc pe Nenneke din Ellander... Când colo, s-a nimerit ca tu, Yennefer din Vengerberg, de bunăvoie și nesilită de nimeni să te arunci în mâinile mele... Chiar nu se putea ceva mai bun de atât...

Conectată la dispozitiv, o s-o scanezi pe Ciri pentru mine. Operațiunea necesită, ce-i drept, cooperare din partea dumitale... Dar există, după cum știi, mijloace de a forța cooperarea.

– Desigur, a spus el, frecându-și mâinile, ai avea nevoie de explicații. De exemplu, cum și de unde am aflat despre Sângele mai Vechi? Despre moștenirea Larei Dorren? A cui este, mai exact, acea genă? Cum s-a ajuns s-o aibă Ciri? Cine i-a transmis-o? Cum o s-o iau de la ea și la ce o s-o folosesc? Cum funcționează Aspiratorul Sedna, pe cine am absorbit, ce le-am făcut celor absorbiți și de ce? Cam multe întrebări, așa-i? Îmi pare rău că nu mai avem timp să-ți povestesc totul și să-ți explic totul. Aș, ce te-aș mai uimi! Pentru că sunt sigur că anumite fapte te-ar uimi, Yennefer... Dar, cum spuneam, n-avem timp. Poțiunile încep să acționeze, este timpul să te concentrezi.

Magiciana strângea din dinți, înăbușindu-și un geamăt adânc, care o sfâșia pe dinăuntru.

– Știu, a dat din cap Vilgefortz, aducând mai aproape un megascop imens, profesionist, un ecran și, pe un trepied, o minge mare de cristal, înfășurată într-un păienjeniș de fire de argint. Știu, este foarte neplăcut. Și foarte dureros. Cu cât începi să scanezi mai repede, cu atât va dura mai puțin. Ei bine, Yennefer, aici, pe acest ecran, vreau s-o văd pe Ciri. Unde este, cu cine este, ce face, ce mănâncă, cu cine și unde doarme.

Yennefer a urlat sfâșietor, sălbatic, disperat.

– Doare, a confirmat Vilgefortz, țintuind-o cu ochiul viu și cu cristalul mort. Sigur că doare. Scanează, Yennefer. Nu te înverșuna. N-o face pe eroina. Știi bine că n-ai cum să suporți. Consecințele rezistenței pot fi grave, se poate declanșa o hemoragie, poți să te alegi cu o paraplegie sau să devii o legumă pentru tot restul vieții. Scanează!

Și-a încleștat fălcile atât de tare, încât scrâșnea din dinți.

– Ei bine, Yennefer, a spus magicianul cu blândețe. Măcar din curiozitate! Bag mâna-n foc că ești curioasă cum se descurcă pupila ta. Sau poate că o amenință vreo primejdie? Poate că se află în nevoie? Doar știi bine câți oameni îi vor răul lui Ciri și nu se gândesc decât la cum să-i vină de hac. Scanează. De îndată ce aflu unde-i fata, ți-o aduc aici.

Aici o să fie în siguranță... Nimeni n-o s-o găsească aici. Nimeni.

Vocea lui era catifelată și caldă.

– Scanează, Yennefer. Scanează. Te rog! Îți dau cuvântul meu: o să iau de la Ciri ce am nevoie și apoi o să vă redau amândurora libertatea. Jur!

Yennefer a strâns și mai tare din dinți. I s-a prelins sânge pe bărbie. Vilgefortz s-a ridicat brusc și și-a fluturat mâna.

– Rience!

Yennefer a simțit cum un dispozitiv îi strânge mâinile și degetele.

– Uneori, i-a spus Vilgefortz, aplecându-se asupra ei, acolo unde magia, poțiunile și narcoticele nu reușesc, dă rezultate durerea obișnuită, veche, bună, clasică. Nu mă face să recurg la ea. Scanează!

– Du-te naibii, Vilgefoooortz!

– Strânge șuruburile, Rience! Încet!

Vilgefortz se uita la trupul inert, târât de-a lungul podelei către scările care duceau la subsol, apoi și-a ridicat privirea spre Rience și Schirru.

– Întotdeauna există riscul, a spus el, ca unul dintre voi să cadă în mâinile dușmanilor mei și să fie interogat. Aș vrea să cred că atunci o să dați dovadă de aceeași forță în trup și spirit. Da, aș vrea să cred asta. Dar nu cred.

Rience și Schirru tăceau. Vilgefortz a repornit megascopul și a proiectat pe ecran o imagine generată de cristalul imens.

– Asta este tot ce a scanat, a spus el, indicând cu degetul. Am vrut-o pe Cirilla, mi l-a dat pe vrăjitor. Interesant. A ținut cu dinții de matricea empatică a fetei, dar a cedat-o pe-a lui Geralt. N-aș fi bănuit-o de sentimente atât de profunde față de acel Geralt... Ei bine, dar deocamdată o să ne mulțumim cu ceea ce avem. Vrăjitorul, Cahir aep Ceallach, trubadurul Jaskier, o femeie? Hm... Cine o să se ocupe de această sarcină? De soluția

finală a problemei vrăjitoreşti?

„Schirru s-a oferit voluntar“, şi-a amintit Rience, ridicându-se în scărițe pentru a-şi mai alina cât de cât durerea de şale. „Schirru s-a oferit voluntar ca să-l omoare pe vrăjitor. Cunoştea împrejurările în care Yennefer îl scanase pe Geralt şi compania sa, avea acolo prieteni sau ceva rude. Pe mine m-a trimis să negociez cu Vattier de Rideaux, apoi să-i urmăresc pe Skellen şi pe Bonhart...

Şi eu, ca prostul, m-am bucurat atunci, convins că mi se încredinţase o misiune mult mai uşoară şi mai plăcută. Una pe care s-o îndeplinesc rapid, uşor şi plăcut...“

– Dacă ţăranii n-au minţit, a spus Stefan Skellen stând în scărițe, atunci lacul trebuie să fie în spatele acestui deal, în vale.

– Tot acolo duc şi urmele, a confirmat Boreas Mun.

– Ce mai aşteptăm, atunci? Rience şi-a frecat urechea îngheţată. Daţi pinteni cailor şi la drum!

– Un bob de zăbavă, l-a oprit Bonhart. Hai să ne despărţim. Să înconjurăm valea. Nu ştim pe ce mal al lacului s-a dus. Dacă alegem direcţia greşită, putem să ne trezim dintr-odată că ne separă lacul de ea.

– Are dreptate, a fost de acord Boreas.

– Lacurile sunt bocnă.

– S-ar putea să cedeze gheaţa sub greutatea cailor. Bonhart are dreptate, trebuie să ne despărţim.

Skellen a dat ordinele rapid. Grupul condus de Bonhart, Rience şi Ola Harsheim, numărând până la şapte cai, a luat-o pe malul estic, dispărând repede în pădurea neagră.

– Bine, a ordonat Huhurezul. Să mergem, Silifant...

Şi-a dat seama de îndată că ceva nu era în regulă.

Şi-a întors calul, l-a biciuit cu cravaşa, apoi s-a apropiat de Joanna Selborne. Kenna şi-a retras iapa, iar chipul îi era ca o stâncă.

– Nici în ruptu’ capului, conaşule legiuitor, a zis ea. Nici să nu încercaţi. Noi nu venim cu tine. Ne întoarcem. Ne-am săturat.

– Noi? a strigat Dacre Silifant. Care noi? Ce-i asta, o răscoală?

Skellen s-a aplecat în șa și a scuipat pe pământ. În spatele Kennei stăteau Vierny și Til Echrade, elful blond.

– Coniță Selborne, i s-a adresat viclean Huhurezul, insistând pe fiecare silabă. Nu numai că dai cu piciorul la o carieră promițătoare, că te iroseşti şi-ți ratezi șansa vieții dumitale. Dar o să fii dată în primire călăului, împreună cu proștii aceștia care te ascultă.

– Ce ni-i scris, în frunte ni-i pus. Dacă ni-i scris, atunci, să atârnăm în ștreang, a filosofat Kenna. Și nu ne mai speria atâta cu călău', conașule legiuitor. Pentru că nu se știe pe cine-l paște mai tare eșafodu', pe matale sau pe noi.

– Așa crezi tu? Ochii Huhurezului scânteiau. Informația aceasta ai aflat-o ascultând gândurile cuiva? Te credeam mai deșteaptă. Când colo, ești o proastă ordinară, femeie! Cine-i cu mine câștigă mereu, cine-i împotriva mea pierde mereu! Ține bine minte acest lucru. Chiar dacă am terminat-o cu tine, încă te mai pot trimite la eșafod. Auziți cu toții? O să poruncesc să vă smulgă hălcile de carne de pe oase cu cârligele înroșite!

– Mama m-a născut o dată, conașule legiuitor, a spus Til Echrade încet. Mata ți-ai ales calea dumitale, noi ne-am ales-o pe-a noastră. Și un drum și celălalt sunt nesigure și riscante. Și nu știe nimeni ce soartă-l așteaptă.

– N-o să ne asmuți, și-a ridicat Kenna capul cu mândrie, cum i-ai asmuțit pe câinii ăia asupra fetei, conașule Skellen. Și n-o să ne omori ca pe câini, la fel ca pe Neratin Ceka. O, vorba multă, sărăcia omului. Ne întoarcem. Boreas! Hai cu noi!

– Nu, a răspuns acesta, scuturând din cap și ștergându-și fruntea cu căciula de blană. Mergeți sănătoși, nu vă doresc răul. Dar eu rămân. Datoria. Am jurat.

– Cui? a întrebat Kenna, ridicând din sprânceană. Împăratului sau Huhurezului? Sau magicianului care vorbește din cutiuță?

– Eu sunt soldat. Datoria.

– Stați așa! i-a strigat Dufficey Kriel, ieșind din spatele lui Dacre Silifant. Merg cu voi. Și eu m-am săturat! Ieri-noapte mi-am visat moartea. Nu vreau

să mor pentru treaba asta jalnică și dubioasă!

– Trădătorilor! a strigat Dacre, înroșindu-se ca o vișină, de părea că o să-i țâșnească sânge negru din față. Bicisnicilor ! Javre parșive!

– Tacă-ți gura! a spus Huhurezul, care nu-și lua de la Kenna ochii-i urâți precum pasărea de la care i se trăgea porecla. Ei și-au ales calea, doar i-ai auzit. N-are rost să-i strigi, nu merită niciun scuipat. Dar lasă că ne mai întâlnim noi cândva. Vă făgăduiesc!

– Poate chiar și pe același eșafod, a spus Kenna fără ură. Pentru că mata, Skellen, n-o să fii pedepsit alături de prinții nobili, ci de noi, plebea. Da' ai dreptate, nu meritățm niciun scuipat. Să mergem! Rămâi cu bine, Boreas! Rămas-bun, conașule Silifant!

Dacre a scuipat peste urechile calului.

– Și asta-i tot ce-am avut de spus, a replicat Joanna Selborne ridicându-şi cu mândrie capul, pe când îşi îndepărta un zuluf brunet de pe frunte, n-am nimic de adăugat, onorată instanță.

Președintele tribunalului s-a uitat la ea de sus. Avea un chip de nedesluşit. Ochii cenușii și buni.

„Mi-e totuna", se gândea Kenna, „încercarea moarte n-are. Totu' sau nimic. Doar n-o să putrezesc în cetate, așteptând să mor. Huhurezu' n-a vorbit ca să se afle-n treabă, e gata să se răzbune chiar și din mormânt...

Mi-e totuna. Poate că n-o să bage de seamă. Totu' sau nimic!"

Și-a dus mâna la nas, ca și cum s-ar fi șters. S-a uitat drept în ochii cenușii ai președintelui tribunalului.

– Gardieni! a spus președintele instanței. Vă rog s-o conduceți pe martora Joanna Selborne înapoi la... S-a oprit, a tresărit. Broboane de sudoare i-au apărut brusc pe frunte. La cancelarie, a încheiat el, adulmecând puternic cu nasul. Să i se completeze documentele necesare. Și să fie eliberată. Martorul Selborne nu mai este de folos pentru instanță.

Kenna și-a șters discret picătura de sânge care i se prelingea din nas. A zâmbit fermecător și a mulțumit cu o plecăciune delicată.

– Au dezertat? a repetat Bonhart neîncrezător. Ceilalți au dezertat? Cum

așa, au plecat pur și simplu? Skellen? Le-ai dat voie?

– Dacă ne dau în gât... a început Rience, dar Huhurezul i-a retezat-o imediat.

– N-o să ne dea în gât, pentru că țin la căpățânile lor! Și ce era să fac? Când Kriel li s-a alăturat, numai Bert și Mun au rămas cu mine, iar ei erau patru...

– Patru, a spus Bonhart cu ciudă, nu-s atât de mulți. S-o găsim pe fată și apoi mă duc după ei. Și o să hrănesc corbii cu ei. În numele unor principii.

– Hai s-o găsim mai întâi! i-a retezat-o Huhurezul, lovindu-și iapa sură cu cravașa. Boreas! Fii cu băgare de seamă la urme!

Valea era acoperită cu un strat gros de pâclă, dar știau că dedesubt era lacul, pentru că aici, în Mil Trachta, pe fundul fiecărei văi se găsea câte un lac, iar cel către care duceau urmele de copite ale iepei negre era în mod sigur cel pe care îl căutau, cel pe care Vilgefortz le poruncise să-l caute. Pe care îl descrisese cu exactitate. Și căruia îi dăduse numele – Tarn Mira.

Lacul era îngust, cât o azvârlitură de băț, o semilună ușor curbată, strecurată între versanții înalți și abrupți, acoperiți cu păduri de molid negru, presărate cu o pulbere albă de zăpadă. Era o liniște de-ți țiuiau urechile. Până și corbii, ale căror croncănituri rău prevestitoare îi însoțiseră la drum de câteva zile, tăceau.

– Acesta este capătul sudic, a spus Bonhart. Dacă magicianul nu s-a înșelat și n-a încurcat lucrurile, turnul magic ar trebui să fie în capătul nordic. Fii atent la urme, Boreas! Dacă-i pierdem urma, lacul o să ne țină departe de ea!

– Urmele sunt clare! a strigat Boreas Mun de jos. Și proaspete! Duc spre lac!

– Să mergem! și-a smucit Skellen iapa sură, care trăgea spre râpă. În jos!

Au coborât panta, strunindu-și cu grijă caii care fornăiau. Au trecut printre tufișuri negre, desfrunzite, înghețate, care blocau accesul spre mal.

Roaiba lui Bonhart pășea precaut pe gheață, trântind cu scrâșnete trestiile uscate, ieșite din suprafața sticloasă. Gheața a început să pârâie și de sub copitele iepei ieșeau săgeți lungi, înstelate.

– Înapoi! a strigat Bonhart trăgând de frâie, întorcându-și roaiba spre țărm. Descălecați! Gheața-i subțire.

– Numai la mal, lângă stuf, a apreciat Dacre Silifant, lovind crusta de gheață cu călcâiul. Dar chiar și aici este un țol și jumătate. Ține caii fără discuție, nu vă temeți...

Cuvintele i-au fost înăbușite de un blestem și o înjurătură. Iapa sură a lui Skellen a alunecat, s-a așezat pe coadă, cu picioarele de dinapoi rășchirate sub ea. Skellen a lovit-o cu pintenii, a înjurat din nou, dar de data aceasta înjurătura a fost acompaniată de scrâșnetele crăpăturii din gheață. Iapa își agita picioarele din față încercând să se ridice, iar cele din spate, captive, se zvârcoleau în capcana lor, zdrobind crusta de gheață și bătând apa întunecată care țâșnea de sub ea. Huhurezul a sărit de pe șa, a aruncat frâiele, dar a alunecat și a căzut cât era de lung, evitând ca prin minune să cadă sub potcoavele propriului său cal. Cei doi gemmerieni, de asemenea speriați, l-au ajutat să se ridice în picioare. Ola Harsheim și Bert Brigden au tras iapa la mal.

– Fără cai, flăcăi, a repetat Bonhart, cu ochii fixați pe negura care acoperea lacul. Să nu riscăm. O să ne ducem după fată pe jos. A descălecat și ea, merge și ea pe jos.

– Chiar așa-i, a confirmat Boreas Mun, arătând spre lac. O văd.

Doar lângă mal, sub ramurile atârnate, crusta de gheață era netedă și translucidă ca o sticlă închisă la culoare – se puteau vedea dedesubt trestii și alge maronii. Mai departe însă, spre mijloc, gheața era acoperită cu un strat subțire de zăpadă umedă. Și pe ea, în măsura în care negura permitea, se vedeau urmele întunecate.

– A noastră-i! a strigat Rience cu nerăbdare, aruncându-și frâiele pe o creangă. Nu-i chiar atât de isteață cum părea! A mers pe gheață, spre mijlocul lacului. Dacă ar fi luat-o pe unul dintre maluri, prin mijlocul pădurii, ne-ar fi fost mai greu s-o prindem!

– Spre mijlocul lacului... a repetat Bonhart, arătându-se îngrijorat. Exact prin mijlocul lacului trece drumul cel mai scurt și ușor, care duce spre turnul ăla magic despre care vorbea Vilgefortz. Știe ea ce știe. Mun? Cu cât e în fața noastră?

Boreas Mun, care era deja pe lac, s-a aplecat peste urma ciubotei, s-a așezat

pe vine și s-a uitat.

– Juma’ de ceas, a spus el. Nu mai mult. E caldă și urmele nu s-au șters deloc, se vede fiecare urmă de talpă.

– Lacul, a murmurat Bonhart, încercând în zadar să străpungă negura cu privirea, se întinde spre nord pe mai mult de cinci mile. Așa spunea Vilgefortz. Dacă fata are jumătate de ceas în avans față de noi, atunci este cam cu vreo milă înaintea noastră.

– Pe gheață alunecoasă? a clătinat Mun din cap. N-are cum. Șase, șapte poște cel mult.

– Cu atât mai bine! Marș!

– Marș! a repetat Huhurezul. Pe gheață înainte marș, rapid!

Mărșăluiau, gâfâind. Apropierea de victimă îi emoționa, îi umplea de euforie ca un narcotic.

– Nu ne mai scapă!

– Numai de nu i-am pierde urmele...

– Și de nu ne-am rătăci prin pâcla asta nenorocită... Albă ca laptele... Nu vezi la douăzeci de pași, la naiba...

– Zor-zor, a mormăit Rience. Iute, mai iute! Atâta timp cât e zăpadă pe gheață, putem să-i vedem urmele...

– Urmele sunt proaspete, a mormăit brusc Boreas Mun, oprindu-se și aplecându-se. Prospețele... Se vede fiecare urmă... Este chiar în fața noastră... Chiar în fața noastră! De ce n-o vedem?

– Și de ce n-o auzim? s-a întrebat Ola Harsheim. Pașii noștri răsună pe gheață, zăpada scârțâie. Atunci, de ce n-o putem auzi?

– Pentru că nu vă mai tace gura, i-a retezat-o Rience. Hai, înainte marș!

Boreas Mun și-a scos căciula și și-a șters fruntea transpirată cu ea.

– Ea e acolo, în negură, a spus el încet. Undeva în negură... Dar nu se știe unde. Nu se știe de unde atacă... Ca acolo... În Dun Dâre... În noaptea de Saovine...

Cu mâna tremurândă a început să-și scoată spada din teacă. Huhurezul a sărit la el, l-a apucat de umeri și l-a scuturat cu putere.

– Tacă-ți fleanca, moșneag țicnit! i-a șuierat el.

Dar era prea târziu. Ceilalţi erau copleşiţi de groază. Şi-au scos deopotrivă spadele, s-au aşezat instinctiv, astfel încât un camarad să le apere spatele.

– Ea nu este o fantomă! a mârâit tare Rience. Nu-i nici măcar magiciană! Iar noi suntem zece! La Dun Dâre erau patru şi toţi erau beţi!

– Să ne desfăşurăm, a spus Bonhart dintr-odată, la stânga şi la dreapta, în linie. Şi mergeţi în rând! Dar astfel încât să n-o pierdeţi din ochi.

– Şi tu? s-a încruntat Rience. Ţi-a intrat şi ţie frica în oase, Bonhart? Nu te credeam aşa de superstiţios.

Vânătorul de recompense i-a aruncat o privire mai rece ca gheaţa.

– Să ne desfăşurăm în linie, a repetat el, ignorându-l pe magician. Păstraţi distanţele. Mă întorc după cal.

– Ce?

Bonhart nu l-a onorat nici de data aceasta cu vreun răspuns pe Rience.

Rience a înjurat, dar Huhurezul i-a pus repede mâna pe umăr.

– Lasă-l, i-a şuierat el, lasă-l să plece. Şi noi să nu pierdem timpul! Flăcăi, facem un lanţ! Bert şi Stigward, în stânga! Ola, la dreapta...

– Dar de ce, Skellen?

– Dacă mergem ciopor, a murmurat Boreas Mun, gheaţa poate să se spargă mai curând decât dacă mergem în lanţ. Mai mult de-atât, dacă mergem răsfiraţi, nu prea ar avea cum să ne scape fata pe vreo parte.

– Vreo parte? a pufnit Rience. Cum adică? Urmele se văd în faţa noastră ca-n palmă. Fata merge drept, ca o săgeată, dacă ar încerca să se abată cu un pas, urmele ar da-o de gol!

– Gata cu trăncăneala! le-a retezat-o Huhurezul, privind înapoi, în pâcla în care dispăruse Bonhart. Înainte!

S-au urnit.

– Se înmoaie vremea, a şoptit gâfâind Boreas Mun. Gheaţa se topeşte la suprafaţă...

– Negura se îngroaşă...

– Dar urmele se mai văd, a spus Dacre Silifant. Şi pe deasupra, mi se pare că fata merge mai încet. Îşi pierde forţa.

– La fel şi noi, a adăugat Rience, smulgându-şi căciula şi ştergându-se de

sudoare pe față.

– Liniște! s-a oprit brusc Silifant. Ați auzit? Ce-a fost asta?

– Eu n-am auzit nimic.

– Eu da... Ca un scârțâit... Un scârțâit pe gheață... Dar nu de acolo. Boreas Mun a arătat spre negura în care dispăreau urmele. Parcă din stânga, din lateral...

– Am auzit și eu, a confirmat Huhurezul, privind în jur neliniștit. Dar acum e liniște. La naiba, nu-mi place! Nu-mi place deloc!

– Urmele! a repetat Rience pe un ton plictisit. Încă putem să-i vedem urmele! N-aveți ochi? Ea merge drept, ca săgeata! Dacă ar coti-o chiar și cu un pas, chiar și cu o jumătate de pas, s-ar vedea după urme! Marș, mai iute, îndată o prindem! Chezășuiesc, într-o clipă o vedem...

S-a oprit. Boreas Mun a oftat de i-au gemut plămânii. Huhurezul a înjurat.

Cu zece pași înaintea lor, chiar înainte de limita vizibilității marcate de laptele gros al pâclei, urmele se terminau. Dispăreau.

– La naiba!

– Ce-i asta?

– A zburat sau cum?

– Nu. Boreas Mun a clătinat din cap. N-a zburat. Mai rău.

Rience a înjurat vulgar, arătând șănțulețele trasate în crusta de gheață.

– Patine, a mârâit el, încleștându-și pumnii involuntar. Avea patine la ea, și le-a pus... Acum o să zboare pe gheață ca vântul... N-o mai prindem! Pe unde umblă și Bonhart ăsta, dar-ar naiba-n gâtul lui? Nu putem ajunge la fată fără cai!

Boreas Mun și-a dres vocea zgomotos, apoi a oftat. Skellen și-a desfăcut încet cojocul și și-a dus mâna la banduliera care-i traversa pieptul, asigurându-se că orionii îi erau la îndemână.

– N-o să trebuiască să ajungem la ea, a spus el rece. O să ajungă ea la noi. Mă tem că n-o să așteptăm prea mult.

– Ai înnebunit?

– Bonhart a prevăzut asta. De aceea s-a întors după cai. Știa că fata ne ademenește într-o capcană. Atenție! Ciuliți-vă urechile la scrâșnetele

patinelor pe gheață!

Dacre Silifant s-a albit ca varul – se vedea clar, chiar dacă obrajii îi erau roșii de la frig.

– Flăcăi! a țipat el. Atenție! Aveți grijă! Și stați ciopor! Nu vă rătăciți în negură!

– Taci! a strigat Huhurezul. Liniște! Faceți liniște, căci n-o să auzim...

Au auzit. Din stânga, din capătul cel mai îndepărtat al lanțului, din negură, s-a auzit un țipăt scurt, frânt. Și un scârțâit ascuțit, răgușit, de patine, care-ți ridica părul în cap, ca o scrijelire cu fierul pe sticlă.

– Bert! a urlat Huhurezul. Bert! Ce s-a întâmplat acolo?

Au auzit un strigăt nedesluşit şi într-o clipă Bert Brigden ieșea din negură, fugea mâncând pământul. Când s-a apropiat, a alunecat şi a căzut cu burta pe gheață.

– L-a prins... pe Stigward, a gâfâit el, ridicându-se anevoie. L-a prins... din zbor... Atât de repede... Că de-abia am putut s-o văd... Magiciana...

Skellen a înjurat. Silifant şi Mun, amândoi cu spadele în mână, s-au întors, fixându-şi ochii în negură.

Scârţ, scârt, scârţ. Rapid. Ritmic. Și din ce în ce mai clar. Din ce în ce mai clar...

– De unde? a răcnit Boreas Mun, întorcându-se şi spintecând văzduhul cu lama spadei pe care o ținea cu ambele mâini. De unde?

– Liniște! a strigat Huhurezul, cu orionul în mâna ridicată. Cred că din dreapta! Da! Din dreapta! Vine din dreapta! Atenție!

Mergând spre capătul din dreapta, gemmerianul a înjurat din senin, s-a întors și a alergat orbește în ceață, stropind prin gheața topită. Nu a ajuns prea departe, nici măcar nu a dispărut din câmpul lor vizual. Au auzit scrâșnetul ascuțit al patinelor pe gheață, apoi au văzut o umbră înceţoșată şi agilă. Și fulgerul spadei. Gemmerianul a răcnit. L-au văzut căzând, au văzut o revărsare însemnată de sânge pe gheață. Rănitul s-a zbătut, s-a zvârcolit, a gemut, a urlat. Apoi a tăcut şi a rămas nemişcat.

Dar în timp ce urlase, acoperise scrâșnetul patinelor care reveniseră. Nu se aşteptau ca fata să se întoarcă atât de repede.

Ea s-a năpustit printre ei, chiar în mijlocul lor. L-a spintecat pe Ola Harsheim în trecere, jos, sub genunchi, făcându-l să se plieze ca un briceag. Apoi s-a învârtit într-o piruetă, împroşcându-l pe Boreas Mun cu o grindină de particule de gheaţă. Skellen a sărit înapoi, a alunecat şi l-a apucat de mânecă pe Rience. Au căzut amândoi. Patinele au scrâşnit chiar pe lângă ei, firimituri reci şi ascuţite le-au pişcat feţele. Unul dintre gemmerieni a ţipat, dar ţipătul i-a fost curmat cu un scrâşnet sălbatic. Huhurezul ştia ce s-a întâmplat. Auzise mulţi oameni cărora le fuseseră tăiate gâturile.

Ola Harsheim a urlat, rostogolindu-se pe gheaţă.

Scârţ. Scârţ. Scârţ.

Linişte.

– Conaşule Stefan, a murmurat Dacre Silifant. Conaşule Stefan... În tine ni-i nădejdea... Salvează-ne... Nu ne lăsa...

– M-a ologit, curvaaaaa! a urlat Ola Harsheim. Ajută-mă, la naiba! Ajută-mă să mă ridic!

– Bonhart! striga Skellen în negură. Bonhaaaart! Ajutoooooor! Unde eşti, nenorocitule? Bonhaaaart!

– Ne înconjoară, gâfâia Boreas Mun, întorcându-se şi ascultând. Se învârte roată în negură... Loveşte pe unde apucă... Moartea! Fata asta seamănă moarte peste tot! Aici ne rămân oasele!

– Adunaţi-vă! a gemut Skellen. Rămâneţi laolaltă, îi vânează pe cei răzleţi... Când o vedeţi venind, nu vă pierdeţi capul... Aruncaţi-i peste picioare spadele, desagii, curelele... Orice ca s-o...

N-a apucat să termine. De data aceasta, nici nu au mai auzit scrâşnetul patinelor pe gheaţă. Dacre Silifant şi Rience au scăpat cu viaţă, aruncându-se pe gheaţă. Boreas Mun a reuşit să sară înapoi, a alunecat, s-a bălăngănit şi a căzut peste Bert Brigden, trântindu-l. În timp ce fata a trecut pe lângă el, Skellen s-a răsucit şi a aruncat în aer orionul. A nimerit. Dar persoana greşită. Ola Harsheim, care tocmai reuşise să se ridice, a căzut zgâlţâit pe suprafaţa însângerată, cu ochii săi larg deschişi, care păreau să se holbeze la steaua de oţel, înfiptă la rădăcina nasului.

Ultimul gemmerian şi-a aruncat spada şi a început să suspine, cu spasme

scurte, sacadate. Skellen s-a repezit la el și l-a lovit în față cu toată puterea.

– Ce-i cu tine? a răcnit. Ce-i cu tine, omule? E doar o fată! Doar o fată!

– Ca în Dun Dâre, în noaptea de Saovine, a spus încet Boreas Mun. Nu mai plecăm de pe gheața asta, de pe lacul ăsta. Ciuliți urechile, ascultați atent! O să auziți moartea alunecând spre voi.

Skellen a ridicat spada gemmerianului și a încercat să-i pună arma în mână bărbatului, dar n-a reușit. Gemmerianul, zguduit de spasme, îl privea fix, cu ochi goi. Huhurezul a aruncat spada și a sărit la Rience.

– Fă ceva, magicianule! a răcnit, scuturându-l de umeri. Groaza îi dubla puterea și, cu toate că Rience era mai înalt, mai voinic și mai puternic, se bălăngănea în strânsoarea mâinilor Huhurezului ca o păpușă de cârpă. Fă ceva! Cheamă-l pe Vilgefortz cel puternic! Sau fă tu o magie! Aruncă o vrajă, cheamă spiritele, roagă demonii! Fă ceva, orice, ticălosul naibii! Nenorocitule! Fă ceva până nu ne omoară năluca asta pe toți!

Ecoul țipătului său s-a rostogolit peste pantele împădurite. Înainte de a înceta, s-a auzit din nou scrâșnetul patinelor. Gemmerianul care bocea a căzut în genunchi și și-a acoperit fața cu mâinile. Bert Brigden a urlat, și-a aruncat spada și a luat-o la fugă. S-a poticnit, a căzut, iar peste puțin timp alerga în patru labe, ca un câine.

– Rience!

Magicianul a înjurat și și-a ridicat o mână. În timp ce scanda farmecul, mâna îi tremura, la fel și vocea. Dar a reușit. Desigur, nu pe deplin.

Fasciculul subțire de foc, izvorât din degetele lui, străpungea gheața, suprafața se crăpa. Dar nu continuu, așa cum ar fi trebuit, pentru a o opri pe fata care se apropia. S-a crăpat de-a curmezișul. Crusta de gheață s-a crăpat cu un pârâit puternic, lăsând apa neagră să țâșnească și să se împrăștie – crăpătura se lărgea rapid, avansând spre Dacre Silifant, care privea uluit.

– La o parte! striga Skellen. Fugiți!

Era prea târziu. Fisura s-a strecurat printre picioarele lui Silifant și s-a deschis violent, iar gheața s-a spart ca o sticlă, fragmentându-se în bucăți imense. Dacre și-a pierdut echilibrul, apoi urletul i s-a înăbușit. Boreas Mun a căzut în gol, gemmerianul îngenuncheat a dispărut în apă, cadavrul lui Ola

Harsheim a dispărut deopotrivă. După ei, Rience a fost înghiţit de apa neagră, urmat de Skellen, care în ultimul moment a reuşit să se prindă de margine. Şi fata a sărit puternic, a zburat peste prăpastia creată, a aterizat împroşcând cu gheaţa topită şi a trecut pe lângă Brigden, care alerga. După o clipă, în urechile Huhurezului, care era agăţat de marginea prăpastiei, a pătruns un strigăt care-ţi făcea părul măciucă. Îi făcuse felul.

– Conaşule, a îngăimat Boreas Mun, care reuşise – nu se ştie cum – să se caţăre pe gheaţă. Dă-mi mâna... Conaşule legiuitor...

Skellen, ieşind din apă, vânăt, a început să tremure îngrozitor. Sub Silifant, care încerca în zadar să iasă, marginea plăcii de gheaţă s-a rupt. Dacre a dispărut din nou sub apă. Dar a revenit la suprafaţă imediat, tuşind şi scuipând apă, şi s-a cocoţat pe gheaţă cu un efort supraomenesc. S-a târât pe burtă şi s-a prăbuşit, extenuat la maximum. În jurul lui creştea o baltă.

Boreas a gemut, apoi a închis ochii. Skellen tremura.

– Salvează-mă... Mun... Ajutor...

Rience atârna pe marginea bucăţii de gheaţă, cufundat în apă până la subsuoară. Părul ud îi era lipit de cap. Dinţii îi clănţăneau ca nişte castaniete, răsunau ca o uvertură fantomatică la un *danse infernale* macabru.

Scrâşneau patinele. Boreas nu se mişca. Aştepta. Skellen dârdâia.

Venea. Încet. Din spada ei picura sânge, marcând gheaţa cu un şir de picături. Boreas a înghiţit în sec. Deşi era îmbibat până la piele de apă îngheţată, se simţea teribil de înfierbântat.

Dar fata nu se uita la el. Se uita la Rience, care încerca în zadar să iasă din baltă.

– Ajută-mă... Rience şi-a stăpânit clănţănitul dinţilor. Nu mă lăsa...

Fata a încetinit, frânând uşor, cu graţia unui dansator. Stătea cu picioarele uşor depărtate, ţinând spada cu ambele mâini, în jos, în dreptul şoldurilor.

– Salvează-mă... bâiguia Rience, înfigându-şi degetele amorţite în gheaţă. Salvează-mă... Şi îţi spun... Unde-i Yennefer... Jur...

Fata şi-a dat încet la o parte şalul de pe faţă. Şi a zâmbit. Boreas Mun i-a văzut cicatricea hidoasă şi abia şi-a reţinut un ţipăt.

– Rience, i-a spus Ciri, zâmbind în continuare. Parcă trebuia să-mi arăţi ce-i

durerea. Îți amintești? Cu mâinile acestea. Cu degetele acestea. Acestea? Acestea cu care te ții de gheață acum?

Rience i-a răspuns, Boreas nu a înțeles ce, pentru că dinții magicianului clănțăneau și se încleștau într-un mod care împiedica vorbirea articulată. Ciri s-a rotit pe patine, și-a ridicat spada cu o mână. Boreas a scrâșnit din dinți, convins că o să-l spintece pe Rience, dar fata doar și-a luat avânt ca să se urnească din loc. Spre uimirea uriașă a detectorului de urme, ea a țâșnit, accelerând rapid, cu mișcări smucite ale umerilor. A dispărut în ceață și, un răstimp, scrâșnetul ritmic al patinelor s-a stins.

– Mun... Scoascoaa... te... mă... a lătrat Rience, cu bărbia peste marginea gheții. Și-a aruncat mâinile pe gheață, a încercat să se agațe cu unghiile, dar toate îi erau deja rupte. Și-a întins degetele, încercând să se agațe de suprafața însângerată cu palmele și încheieturile. Boreas Mun s-a uitat la el și a fost sigur, atât de sigur că...

În ultimul moment, au auzit scrâșnetul patinelor. Fata se apropia cu o viteză incredibilă, aproape că nu reușeau să o urmărească cu privirea. Patina chiar pe marginea stratului de gheață.

Rience urla și se îneca în apa groasă și plumboasă. Apoi a dispărut.

Pe marginea crăpăturii în gheață, lângă urma uniformă a patinei a rămas sânge. Și degete. Opt degete.

Boreas Mun a vomitat pe gheață.

Bonhart galopa pe versant, de-a lungul malului lacului, alerga nebunește, fără să se gândească la calul care și-ar fi putut rupe picioarele în orice clipă în crăpăturile acoperite de zăpadă. Ramurile înghețate ale brazilor îl plesneau peste față, îl băteau peste umeri, îi aruncau praf de gheață pe ceafă.

Nu putea vedea lacul, toată valea, căci, asemenea cazanului fumegând al unei magiciene, era acoperit de pâclă.

Dar Bonhart știa că fata era acolo.

O simțea.

Sub gheață, la adâncime, un roi de bibani vărgați escorta cu curiozitate spre fundul lacului o casetuță argintie, fascinant de strălucitoare, care alunecase

din buzunarul unui cadavru. Înainte de a ajunge la fund, ridicând un nor de mâl, cei mai îndrăzneţi bibani chiar au încercat să o atingă cu gura. Dar deodată s-au împrăştiat îngroziţi.

Cutia emitea vibraţii ciudate, alarmante.

– Rience? Mă poţi auzi? Ce-ai păţit? De ce nu-mi răspunzi de două zile? Raportează, te rog! Ce-i cu fata? Nu trebuie s-o laşi să intre în turn! Mă auzi? Nu cumva s-o laşi să intre în Turnul Rândunicii... Rience! Răspunde, la naiba! Rience!

Rience, firește, n-avea cum să răspundă.

„Panta s-a terminat, malul a devenit plat. Capătul lacului“, s-a gândi Bonhart, „sunt la margine. I-am tăiat calea fetei. Unde-o fi? Și unde-o mai fi și turnul ăla blestemat?“

Perdeaua de ceață s-a desprins ca din senin și s-a ridicat. Și atunci a văzut-o. Era chiar în fața lui, călare pe iapa sa neagră. „Magiciana“, s-a gândit el, „comunică cu acest animal. Ea l-a trimis la capătul lacului și i-a spus s-o aștepte.

Dar oricum n-o mai poate ajuta nimic.

Trebuie s-o omor. Să-l ia naiba pe Vilgefortz. Trebuie s-o omor. Mai întâi aștept să se milogească pentru viața ei... Și apoi o omor.“

A strigat, și-a îmboldit calul cu pintenii și s-a lansat într-un galop frenetic.

Și, deodată, și-a dat seama că a luat țeapă. Că ea l-a tras pe sfoară.

Era separat de ea de nici măcar o jumătate de poștă, dar pe o gheață subțire. Ea se afla de cealaltă parte a lacului, unde, pe deasupra mai era și curbura din interiorul semilunii; fata, călărind de-a lungul curburii, era mult mai aproape de capătul lacului.

Bonhart a înjurat, a scuturat frâiele și a condus calul pe gheață.

– Dă-i bătaie, Kelpie!

De sub copitele iepei negre săreau bolovani de pământ înghețat.

Ciri s-a lipit de grumazul calului. O copleșise spaima văzând că o urmărea Bonhart. Se temea de acest om. Un pumn invizibil a lovit-o în stomac la

gândul că trebuie să-l înfrunte în luptă.

Nu, nu putea să se lupte cu el. Încă nu.

Turnul. Doar Turnul o poate salva. Și portalul. Ca atunci în Thanedd, când magicianul Vilgefortz era cât pe ce să pună mâna pe ea...

Singura salvare este Turnul Rândunicii.

Ceața se ridicase.

Ciri a tras de frâie, simțind dintr-odată că se revarsă asupra ei o căldură înfiorătoare. Nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Ce era în fața ochilor ei.

Bonhart a văzut și el. Și a chiuit triumfător. La capătul lacului nu exista niciun turn. Nu existau nici măcar ruinele turnului, pur și simplu nu era nimic. Doar o movilă abia vizibilă, abia conturată, doar un morman de pietre înnegrite, presărate cu buruieni și vrejuri uscate și înghețate.

– Iată-ți turnul! a răcnit. Iată-ți turnul magic! Iată-ți salvarea! Un morman de pietre!

Fata părea că nu aude și nu vede nimic. Și-a îndemnat iapa până lângă movilă, lângă mormanul de pietre. Și-a ridicat mâinile spre cer, de parcă ar fi blestemat cerurile pentru ceea ce i se întâmpla.

– Ți-am spus că ești a mea! a răcnit Bonhart, împungându-și roaiba cu un pinten. Că o să fac ce vreau cu tine! Că n-o să mă oprească nimeni! Nici oamenii, nici zeii, nici diavolii, nici demonii! Nici turnurile fermecate! A mea ești, vrăjitoareo!

Potcoavele roaibei răsunau pe gheață.

Ceața s-a ridicat, alungată de un vânt ivit din senin. Roaiba s-a învârtit și a dansat, rânjindu-și dinții peste zăbală. Bonhart s-a lăsat pe spate în șa, a tras hățurile cu toată puterea, întrucât iapa, buimacă, se arunca îndărăt, se smucea, se învârtea, aluneca pe gheață.

În fața lui, între el și țărmul pe care se afla Ciri, un unicorn alb, de zăpadă dansa pe gheață, țopăia, adoptând vestita poziție de pe scuturile heraldice.

– Fără trucuri de-astea cu mine! a răcnit vânătorul, stăpânindu-și iapa. Nu mă sperii pe mine cu vrăji! Te prind, Ciri! De data asta te omor, vrăjitoareo! Ești a mea.

Ceața s-a lăsat din nou, s-a răsucit, s-a ancorat și a început să ia forme ciudate. Formele deveneau tot mai clare și mai clare. Erau călăreți. Siluetele de coșmar ale călăreților fantomatici.

Ochii lui Bonhart s-au lărgit.

Pe cai scheletici călăreau scheletele călăreților, îmbrăcate în armuri și zale mâncate de rugină, cu mantale zdrențuite, cu coifuri boțite și zgâriate, decorate cu coarne de bivol, cu pene jumulite, de struț și de păun. Prin vizierele coifurilor, ochii fantomelor străluceau cu o lumină albăstruie. Fluturau steagurile sfâșiate.

În fruntea cavalcadei demonice, galopa cineva înarmat, cu o coroană pe coif, cu un medalion pe piept, zăngănindu-și armura ruginită.

„Pleacă!“ duduia în capul lui Bonhart. „Pleacă, muritorule! Ea nu este a ta. Ea este a noastră. Pleacă!“

Un singur lucru nu i se putea reproșa lui Bonhart: curajul. Nu se temea de fantome. El stăpânea groaza, nu intra în panică.

Dar calul său s-a dovedit a fi mai puțin rezistent.

Roaiba s-a ridicat, a baletat pe picioarele din spate, a nechezat sălbatic, a azvârlit din copite și a sărit. Sub lovitura potcoavelor, gheața a plesnit, crăpându-se înfiorător, plăcile de gheață stăteau în poziție verticală, apa revărsându-se. Calul a nechezat, a lovit marginea cu copitele sale din față și a sfărâmat-o. Bonhart și-a smuls picioarele din scărițe și a sărit. Prea târziu!

Apa i-a ajuns peste cap, duduindu-i și răsunându-i în urechi ca un clopotniță. Plămânii erau gata-gata să-i plesnească.

A avut noroc. Picioarele, care se zbăteau în apă, au dat de ceva, probabil calul lui care se scufunda. Și-a luat avânt, propulsându-se, a ieșit la suprafață, a scuipat și a gâfâit. A apucat strâns marginea gheții. Fără să intre în panică, și-a scos cuțitul și l-a înfipt în gheață, urcându-se pe ea. Zăcea gâfâind cu putere, apa scurgându-se din el.

Lacul, gheața, versanții înzăpeziți, pădurea neagră de brazi pudrați cu alb – totul a fost inundat dintr-odată de o strălucire nenaturală, cadaverică.

Bonhart s-a așezat în genunchi cu mare efort.

Deasupra orizontului, cerul albastru-bleumarin ardea cu o coroană de

lumină orbitoare, cu o cupolă luminoasă, din care se înălțau brusc fascicule și spirale înflăcărate, coloane mișcătoare și vârtejuri de lumină. Din cer atârnau panglici și draperii strălucitoare, în nuanțe schimbătoare.

Bonhart a gemut. Simțea că are un lanț de fier pe gât.

În locul în care doar în urmă cu o clipă nu exista decât o movilă de pietre, acum străjuia un turn. Maiestuos, înalt și zvelt, negru, neted, strălucitor, parcă ar fi fost tăiat dintr-o singură bucată de bazalt. În cele câteva ferestre pâlpâia focul, iar pe crenelurile zimțate din vârf ardea *aurora borealis*.

A văzut-o pe fată, întoarsă în șa spre el. I-a văzut ochii luminoși și linia cicatricei hidoase de pe obraz. A văzut-o apoi îmboldindu-și iapa neagră, în timp ce intra alene în tenebrele de sub arcada de piatră de la intrare.

Şi dispare.

Aurora borealis a explodat în vârtejuri orbitoare de foc.

Când Bonhart a început să vadă din nou, turnul nu mai era. Era o movilă înzăpezită, un morman de pietre, presărat cu vrejuri negre, uscate.

Îngenuncheat pe gheață, în balta de apă ce se scursese din el, vânătorul de recompense a scos un strigăt sălbatic, sfâșietor. În genunchi, ridicând mâinile spre cer, a urlat, a bocit, a blestemat și a hulit oamenii, zeii și demonii.

Ecoul urletului a răsunat în văile acoperite cu brazi și s-a rostogolit de-a lungul suprafeței înghețate a lacului Tarn Mira.

Interiorul turnului i-a amintit deodată de Kaer Morhen, același coridor lung și negru din spatele arcadei, același abis nesfârșit în perspectiva coloanelor sau a statuilor. Era de neconceput cum acest abis se putea încadra în obeliscul zvelt al turnului. Știa însă că nu are niciun rost să încerce să-l analizeze, nu în cazul turnului care a ieșit din neant, apărând acolo unde nu era nimic. Într-un astfel de turn ar putea fi orice și nimic nu ar fi trebuit să surprindă.

S-a uitat în urmă. Nu credea că Bonhart ar îndrăzni și ar izbuti s-o urmărească aici, dar a preferat să fie sigură.

Arcada prin care intrase ardea cu o strălucire nefirească.

Copitele lui Kelpie răsunau pe podea, sub potcoave trosnea ceva. Oase. Cranii, tibii, coaste, femururi, pelvisuri. Mergea călare prin osuarul uriaș.

„Kaer Morhen“, s-a gândit ea, amintindu-și. „Morții ar trebui să fie îngropați în pământ... Așa cum era demult... Atunci credeam în așa ceva... În maiestatea morții, în respectul pentru morți... Dar moartea este pur și simplu moarte. Iar mortul este doar un cadavru rece. Nu contează unde zace, unde îi putrezesc oasele.“

Mergea călare prin tenebre, pe sub arcade, printre coloane și statui. Întunericul se ondula ca fumul, urechile i se umpleau de șoapte intruzive, de suspine și incantații blânde. Se lumina brusc înaintea ei și se deschideau ușile uriașe. Se deschideau una după alta. Ușile. Infinit de multe uși grele se deschideau înaintea ei fără niciun sunet.

Kelpie mergea agale, zăngănind potcoavele pe podea.

Geometria pereților, a arcadelor și a coloanelor din jur a fost deodată tulburată atât de violent, încât Ciri a simțit că amețește. Avea senzația că se află în interiorul unui corp poliedric imposibil, al unui octaedru uriaș.

Încă se mai deschideau uși, dar nu mai marcau o singură direcție. Deschideau infinit de multe direcții și posibilități.

Iar Ciri a început să vadă.

O femeie cu părul negru, ducând de mână o fată cu părul cenușiu. Fata se teme, se teme de întuneric, se teme de șoaptele care cresc în întuneric, este îngrozită de zăngănitul potcoavelor pe care îl aude. Femeia cu părul negru, cu o stea strălucitoare la gât, se teme și ea. Dar nu lasă să se vadă. O duce pe fată mai departe. Spre destinul ei.

Kelpie mergea agale. Următoarele uși.

Iola a Doua și Eurneid, în cojocele, cu desăgi, mărșăluiesc pe un drum înghețat și înzăpezit. Cerul este bleumarin.

Următoarele uși.

Iola Prima se închină în fața altarului. Lângă ea se află maica Nenneke. Amândouă privesc, chipurile lor sunt deformate de o grimasă de groază. Ce văd? Trecutul sau viitorul? Adevărat sau fals?

Deasupra amândurora, a lui Nenneke și a Iolei, mâini. Mâinile întinse ca gest de binecuvântare, ale unei femei cu ochii aurii. Un diamant în colierul femeii, strălucitor ca steaua dimineții. Pe umărul femeii, o pisică. Deasupra

capului ei, un șoim.

Următoarele uși.

Triss Merigold își ține minunatul păr șaten, fluturat și răvășit de rafale de vânt. În fața vântului nu există scăpare, nu mai rămâne nimic în fața vântului.

Nu aici. Nu în vârful dealului.

Pe deal se perindă un șir lung și nesfârșit de umbre. Siluete. Merg alene. Unii își întorc fața spre ea. Figuri familiare. Vesemir. Eskel. Lambert. Coën. Yarpen Zigrin și Paulie Dahlberg. Fabio Sachs... Jarre... Tissaia de Vries.

Mistle...

Geralt?

Următoarele uși.

Yennefer, înlănțuită, atârnată de zidul jilav al unei temnițe. Mâinile ei sunt o masă de sânge închegat. Părul negru, ciufulit și murdar... Buzele crăpate și umflate... Dar în ochii purpurii, voința de a lupta și de a rezista nu era încă stinsă.

– Mami! Rezistă! Rezistă! Vin să te ajut!

Următoarele uși. Ciri întoarce capul. Cu părere de rău. Și cu jenă.

Geralt. Și o femeie cu ochii verzi, cu părul negru și tuns scurt. Amândoi goi. Ocupați, absorbiți de plăcerea pe care și-o oferă reciproc.

Ciri depășește adrenalina care o sugrumă, o zorește pe Kelpie. Copitele bocăne. Șoaptele pulsează în întuneric.

Următoarele uși.

Salutare, Ciri!

– Vysogota?

Știam c-o să izbutești, domnița mea curajoasă. Viteaza mea Rândunică. Ai scăpat fără daune?

– I-am învins. Pe gheață. Am avut o surpriză pentru ei. Patinele fiicei tale...

– Aveam în vedere daunele morale.

– M-am abținut de la răzbunare... nu i-am ucis pe toți... Nu l-am omorât pe Huhurez... Cu toate că el m-a rănit și m-a desfigurat. M-am stăpânit.

– Știam că o să învingi, Zireael. Și că o să intri în turn. Am citit despre

asta. Pentru că a fost deja descris... Totul a fost descris. Știi ce oferă studiile? Abilitatea de a utiliza surse.

– Cum este posibil să stăm de vorbă... Vysogota... Nu cumva ești...

Da, Ciri. Am murit. O, nu contează! Mai important este ce am aflat, ce am găsit... Acum știu unde s-au dus zilele pierdute, ce s-a întâmplat în deșertul Korath, cum ai dispărut din ochii urmăritorilor tăi...

– Și cum am intrat în acest turn, nu-i așa?

Sângele mai Vechi care-ți curge prin vene îți conferă putere asupra timpului. Și asupra spațiului. Asupra dimensiunilor și asupra sferelor. Acum ești Doamna Lumilor, Ciri. Ai o Forță puternică. Nu-i lăsa pe criminali și răufăcători să ți-o folosească pentru propriile lor scopuri...

– N-o să-i las.

– La revedere, Ciri! La revedere, Rândunico!

– La revedere, Bătrâne Corb!

Următoarele uși. Lumină, lumină orbitoare.

Și parfum pătrunzător de flori.

Pe lac zăcea negura, pufoasă ca un abur împrăștiat rapid de vânt. Suprafața apei era lustruită ca o oglindă; pe covoarele verzi, din frunze plate de nufăr, se iveau florile albe.

Malurile erau înecate de verdeață și de flori.

Era cald.

Era primăvară.

Ciri nu s-a mirat. Cum ar fi putut să se mire? Totul era posibil acum. Noiembrie, gheață, zăpadă, pământ înghețat, un morman de pietre pe o movilă năpădită de vrejuri – așa era acolo. Dar iată că aici este altfel, aici turnul zvelt de bazalt, cu creneluri zimțate în vârf, se reflectă în apa verde a lacului, presărată cu nuferi albi. Aici este mai, întrucât în luna mai înflorește trandafirul sălbatic și mălinul.

În apropiere, cineva cânta la fluier sau la flaut, cânta o melodie veselă și săltăreață.

Pe malul lacului, cu picioarele din față în apă, doi cai albi ca zăpada beau

apă. Kelpie a fornăit, a dat cu copita în stâncă. Atunci caii şi-au ridicat capetele şi le picura apă din nări. Iar Ciri a oftat adânc.

Pentru că nu erau cai, ci unicorni.

Ciri nu s-a mirat. A oftat de admiraţie, nu de mirare.

Melodia se putea auzi din ce în ce mai clar, venea din spatele desișului de mălini, înțesat de floricele albe. Kelpie s-a îndreptat din proprie iniţiativă în acea direcţie, fără niciun îndemn. Ciri a înghiţit în sec. Ambii unicorni, neclintiți ca niște statui, o priveau, reflectându-se pe suprafața apei lustruite ca o oglindă.

În spatele desișului de mălini stătea pe o piatră rotundă un elf cu părul deschis la culoare, cu fața triunghiulară şi ochii uriaşi, migdalaţi. Cânta, plimbându-și grațios degetele pe flaut. Cu toate că le-a văzut pe Ciri şi pe Kelpie, cu toate că le-a privit, nu a încetat să cânte.

Floricelele albe de mălini aveau un parfum atât de intens, pe care Ciri nu-l mai întâlnise niciodată în viața ei. „Și nici nu era de mirare“, se gândea ea în mod conştient. „În lumea în care am trăit până acum, mălinul este pur şi simplu altfel.

Pentru că în acea lume totul este altfel.“

Elful și-a încheiat melodia cu un tril prelung, subțire, și-a luat flautul de la gură și s-a ridicat.

– De ce a durat atâta? a întrebat-o el cu un zâmbet. Ce te-a reținut?